

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

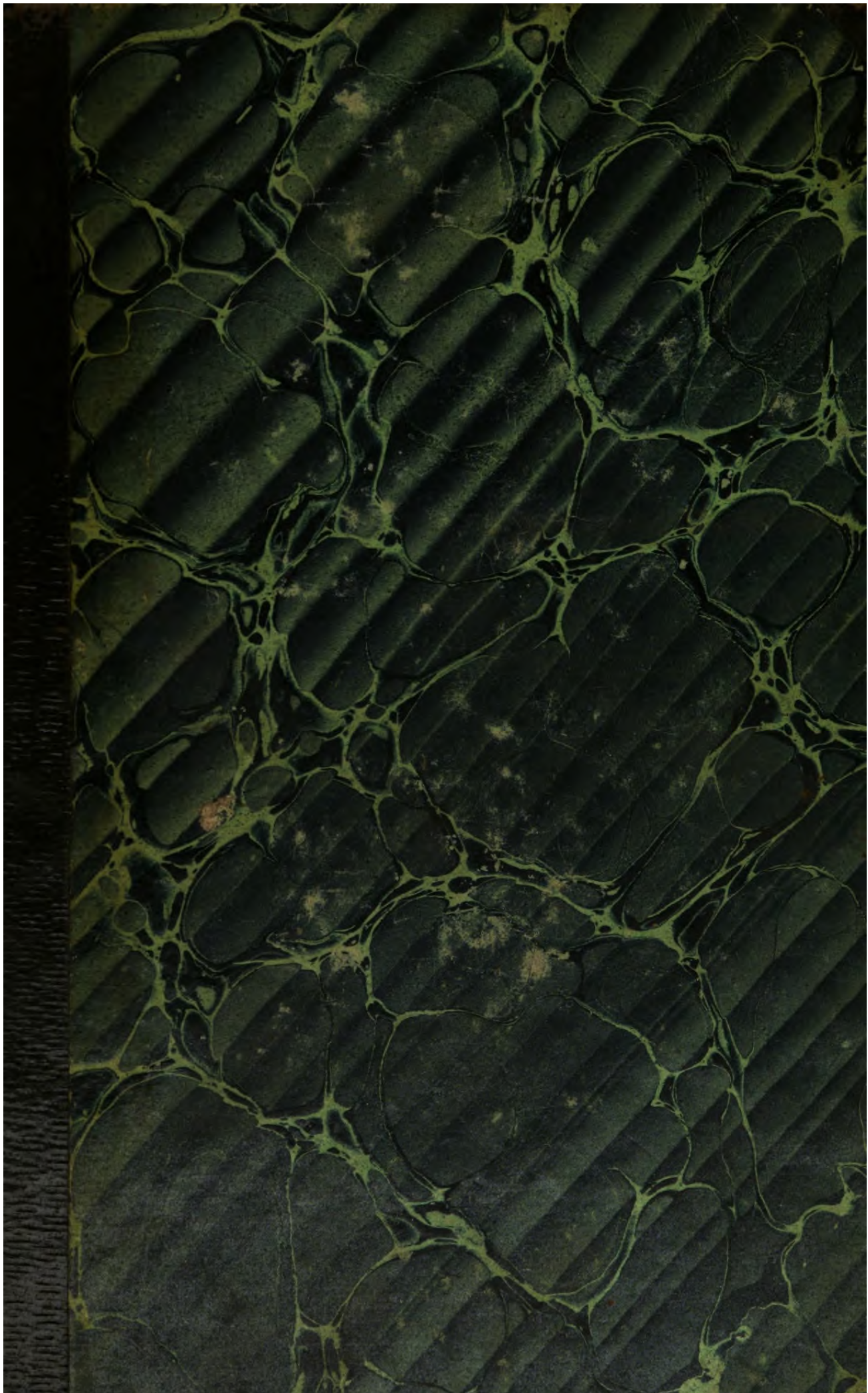
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

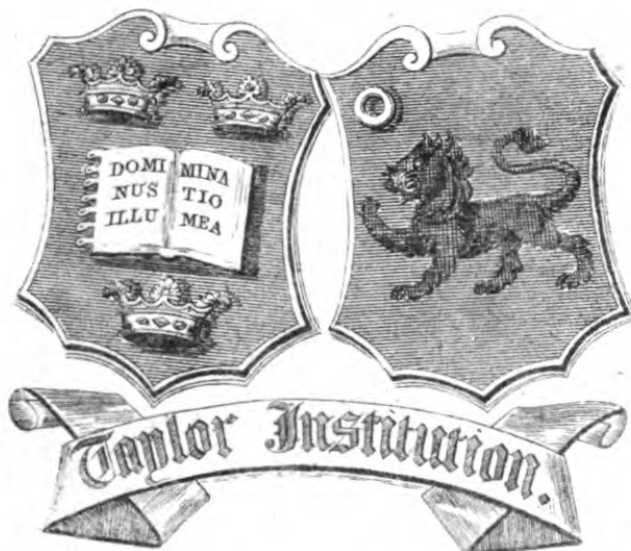
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

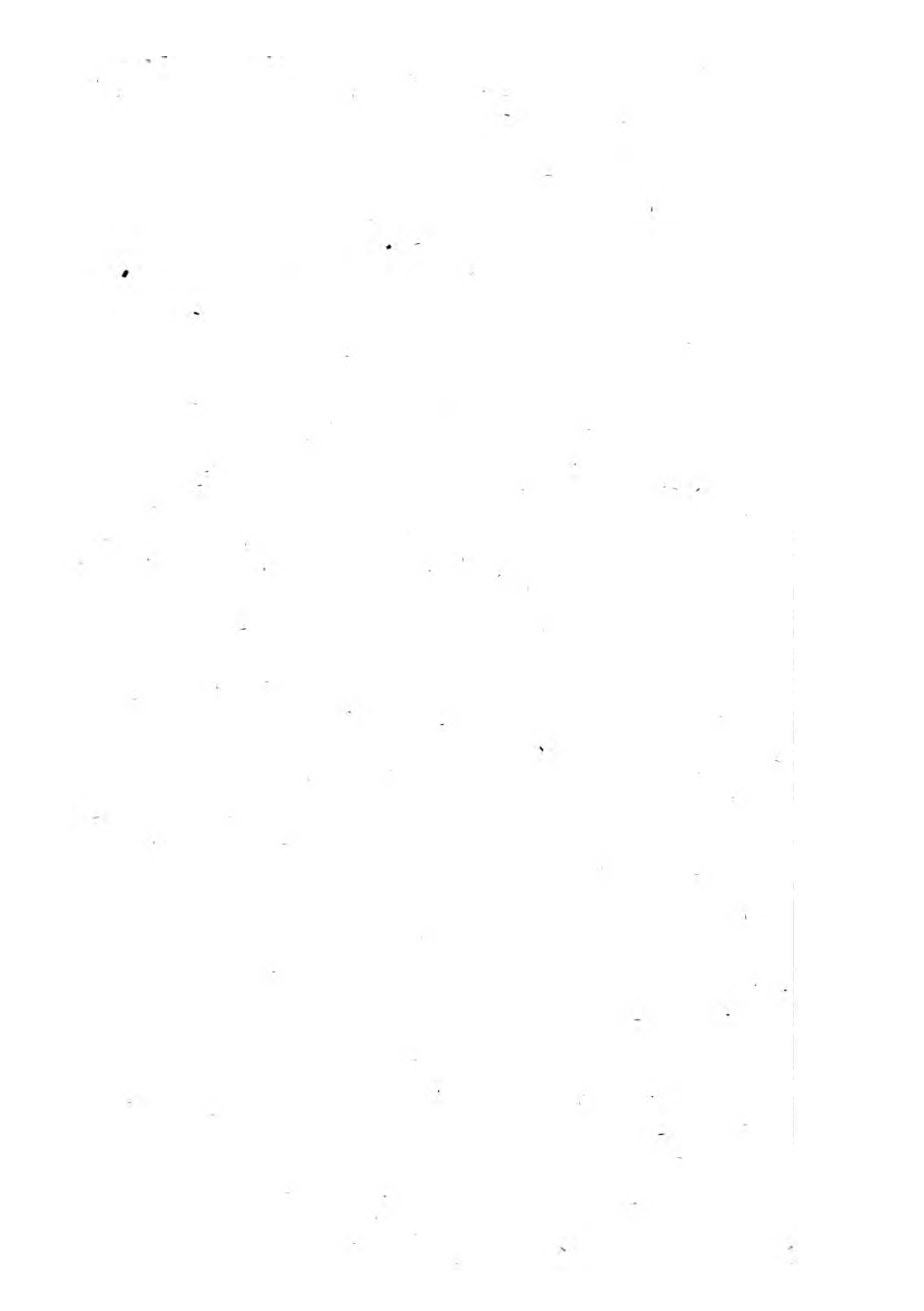
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

56. d. 19.

Jens Baggesens
Danske Bærker.

Anden Udgave.

Ved

August Baggesen.

Syvende Bind.

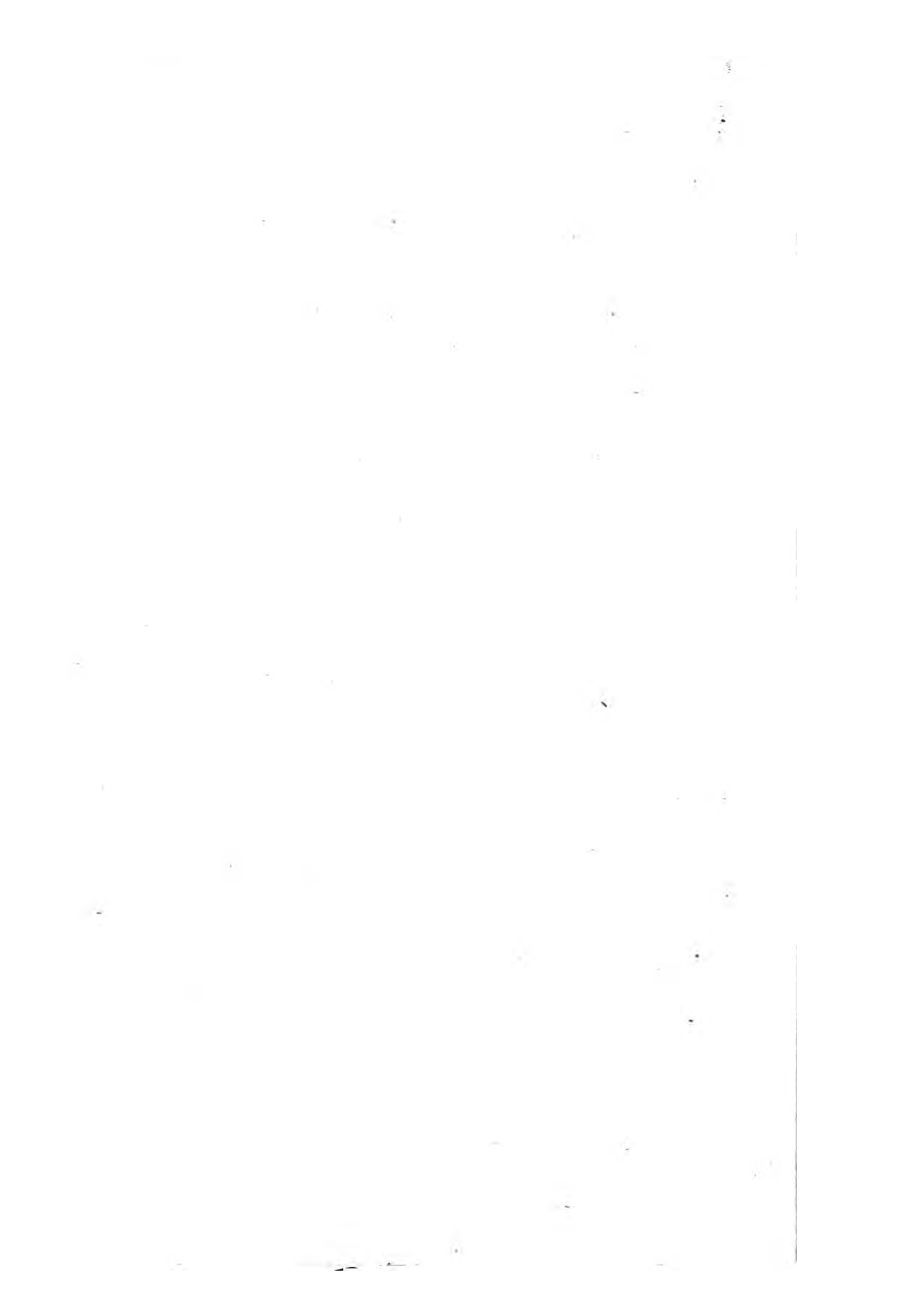

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1846.

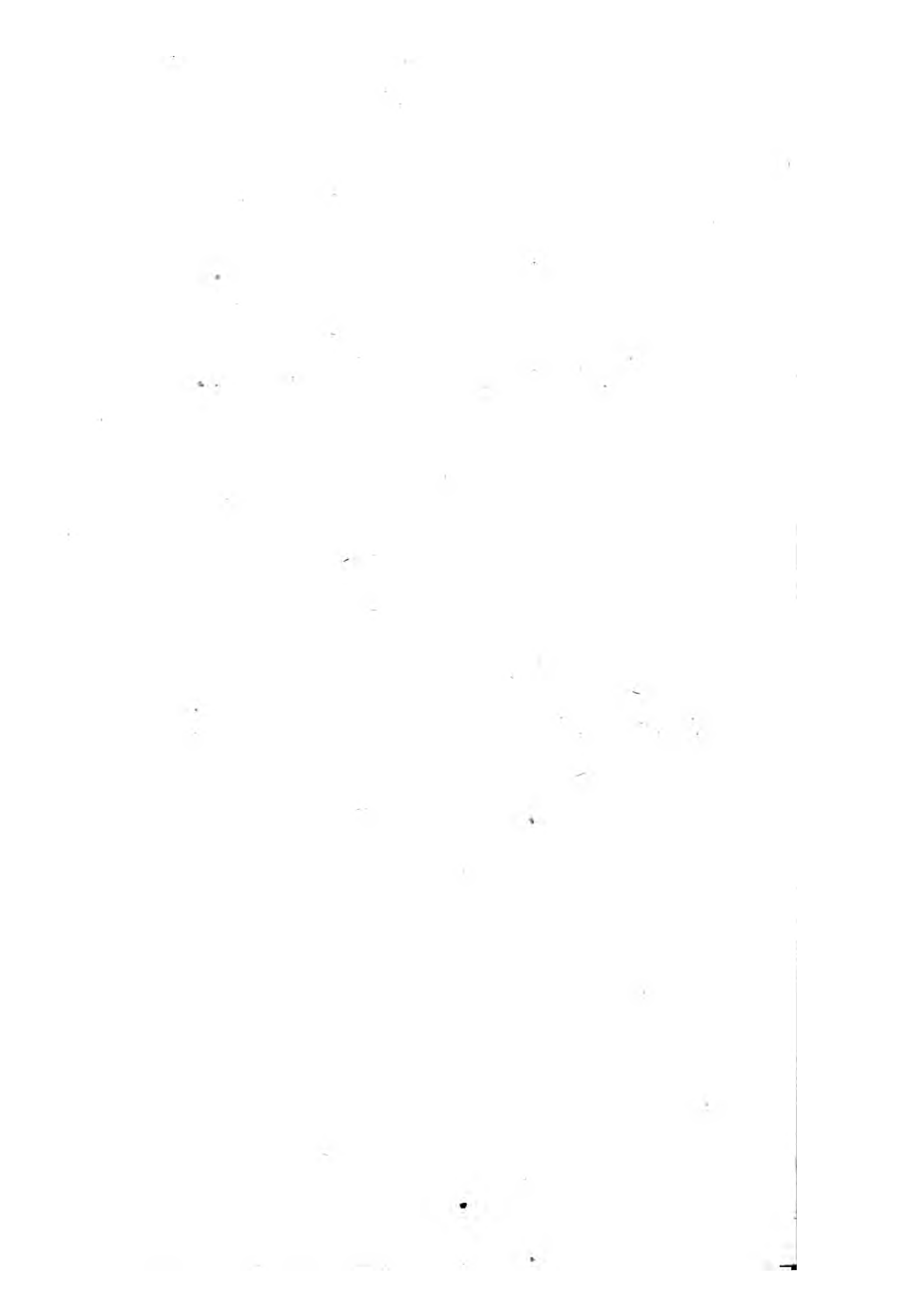

Poetiske Skrifter.

Syvende Deel.

Satiriske og polemiske Digte.

Første Samling.

I n d h o l d.

Satiriske Digte.

Side.

Perioden 1784—1804.

Til Balladebarden	3.
Hymne til Smør	7.
I et Exemplar af mine komiske Fortællinger .	10.
Årstiderne	11.
En Bogs Gravskrift over sin Forfatter . . .	"
I en Bog af Wieland	12.
Nyt Krigsforflag	"
Fragment af Labyrinthen i Vers	13.
Paa Voltaires Billedstøtte	14.
Frosken Lunas Indfald	15.
Oldtids og Nutids Skikke	16.
Den franske Revolutionshistorie i kort Begreb	17.
Napoleons Glorie	18.
Til min Ven	19.

Perioden 1806 og 1807.

Til de Navnløse	20.
Hvad jeg venter mig	"

	Etbe.
Kjøbenhavns Dunsfade	21.
Over Baldrian	"
Over — —	22.
Over Steffens	"
Over mig selv	"
Frederiksbergs Slot	23.
Sandsigelse. Til Bogen selv	24.
Den trufne Centaur	"
Gjengangeren og han selv, eller Baggesen over Baggesen.	
Hector Klangfod til Paris Riimbrev	29.
Min Gjenganger og jeg selv. En poetisk Sam- tale	31.
Paa de anonyme Angreb	95.
Brestrup og Resch	"
Benier	96.
Perioden 1814 og 1815.	
Riimbrevens Gemne, eller Lunets Poetik.	
I. Nedfordringen	99.
II. Jødeposten	104.
III. Nedfarten til Helvede	107.
IV. De fire Elementer	117.
Dagens nyeste Anliggende	129.
Rissen, som blev Barulv. En Fabel	131.
Extra-Nutiden	135.
Til min Recensent	137.
Det uhyre Genie	138.

	Side.
Schillers Klage	139.
Den alt for strenge Kritikers Indvending mod Navnet: Pedant	140.
Parodie til T. C. Bruun	141.
Epilog til Forsøreren	142.
Sjællandst Trøst	"
Forklaring af Dagens Angreb	143.
Raad, som jeg, desværre! ikke har fulgt . .	"
Det falske Krigsrygte . ,	144.
Epigrammatisk Erklæring	"
Til Dagens Legio paa To	145.
Krig og Fred	"
Tillæg til Bogen: Moses og Jesus	146.
Den sidste Høitidsdag	"
Finantsystemet	"
Smaapennenes honnette Ambition	147.
Ingemann og Dehlenschläger	148.
Loveligt og Hundeligt	"
Thomas Thaarup	149.
Epigram	"
Bildskjalden	150.
Til Frue Fr. Brun	"
Alenekampen, eller Apologie for Litteratur- bladene	151.
Dunstaden, en Trias af komiske Læredigte. 1814 og 1816.	
Forfatterens Forord	163.

IV

	Side.
I. Afsenutidens Opdragelse eller Pindsvinet, en allegorisk Fortælling	165.
II. Peer Brøvlers Commentar over Dehlenschlägers Sang ved Fugleskydningen den 8de August 1816, med Knud Sjællandsfa'ers nærmere Oplysning	199.
III. Afsenutidens Abracadabra. Eller Skjaldbørnelærdommens, hiin „lurvedes“ „betydningsfulde“ Kjerne i tre Skaller	249.
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
Anmærkninger til syvende Bind	319.

Satiriske og polemiske Digte.

Første Samling.

Satiriske Digte.

Perioden 1784—1804.

Til Balladebarden.

Da han holdt op at kvæde.

Til Pindi stjernefronste Top,
Til laurbærfrandsede Castale,
Skal Sangens Jubler hvirvles op
Fra Herthas blomsterklædte Dale!
Hør, Phoebus! deres høie Lyd,
Med Belyst hører den, I Muser!
Thi min og alle Danstes Fryd
Fra Harpens gyldne Strænge brusser.

Forjag hver mørk og rædsom Sky,
Apollo! fra dit lyse Sæde;
Al Sorg og Harm fra Pindus flye,
Dg ingen Sanggudinde græde;
Men smile, som den Dag, hvorpaa
Til Jordens Lyst og Frankrigs Ære
Man Verdens største Momus saae
Til Lyset bringes i Voltaire!

Hver ædel Olding glæde sig
 I vore gamle Trillingriger!
 Hver Yngling fryde sig med mig!
 Og smiler alle Nordens Piger!
 Hver syngte høit, paa sin Maneer,
 I glade Triller og Kullader;
 Thi, see! han kvæder ikke meer,
 Som kvad de skottiske Ballader.

Rast, o Calliope! dit Blik
 Til hine gyselige Dage,
 Da svøbt i Tord'ner de fremgik,
 For danske Folk paa Skotst at plage;
 Da de med Lurens Lurlulu
 De bedste Hjerner grusomt brøde,
 Som ei begreb, hvorlunde nu
 De Dvæder kvad, nu Døden bøde.

Da flygted' alle Muser bort
 Fra Godans skovbefrandste Bredde;
 Og lukte hjemme Templets Port,
 For sig mod Dverfald at redde.
 Thi rustet saae man her og der,
 Dpmuntret ved min Helts Exempel,
 En skottisk-dansk Ballade Hær
 At storme fræk mod Musers Tempel.

Men Glæde fylder Skjaldens Bryst
 Til høie Toners Harmonier;
 Thi Hæren svandt, og, søde Lyst!
 Alt længe nu dens Fyrste tier.

Dg derfor, Barde! til din Priis
 Skal Harpens høie Hymner klinge,
 Fordi du kunde stor og viis
 Den Kafen i din Barm betvinge.

Held dig, at du, skjøndt ung endnu,
 Dog slængte Luren! af! dens Torden,
 Hvor meget Onde kunde du
 Med den ei rettet an i Norden?
 Jeg skjald, da, Roms Dictator liig,
 Du ædelmodigen nedlagde
 Din Magt. O Esterverden, sig,
 Mon videre man Seier bragde?

Hiin, stor ved steenopfyldte Søer,
 Hiin, thronende paa Roms Ruiner;
 Hiin, kjæmpende mod Hydrens Kløer;
 Hiin, kold ved Cloes kjælne Miner;
 Hiin, herlig ved sin Harpes Klang,
 Udsødeligheds Krone vinder;
 Men dig, fordi du meer ei sang,
 Blandt alle disse størst jeg finder.

Ehi meer end Capitolets Bagt,
 Dg meer end Jubas største Love;
 Meer end Sireners Tryllemagt,
 Hvis Virkning mangan Helt maa prøve,
 Modstod du! Med en vældig Arm
 Alcides fældte kun en Drage;
 Men du slog i din egen Barm,
 O. Helt! en Hyder uden Mage.

Derfor skal fjerne Fremtid see
 Dit Navn i andre Barders Sange,
 Naar dine Dvad, som snart skal stee,
 Gaae slige Digtes vante Gange;
 Thi freidig tør min Muse spaae,
 Da du har voldt saa mangen Glæde,
 At skjonsom mange Fleer opstaae,
 Og dig til Ære Hymner qvæde.

Og gid dog hver en Rimegast
 Af dit Exempel vilde lære
 At kæmpe mod den slemme Last,
 Paa Prent kjedsommelig at være!
 Og gid dog hver en Hungers Præst,
 For slig en Lovsang at fortjene,
 Gav Phoebus atter snart en Fest
 Ved at forlade Hippokrene!

Hymne til Smør.

(Et Forsøg i den sublime Poesie.)

Som, naar fra tordendækte Throner
 Tolv, tretten tusind Millioner
 Ex-Seraphiner styrte ned
 Med Brøl i Brøl, i Brag af Flammer,
 Til evig uudstaaelig Jammer
 I Hevnens mørke Dpholdssted —

Som, naar om Dovres Marmor-Arme
 Kamtschatkas vilde Stormes Harmes
 Snøer Lynildeslangens røde Krop,
 Mens alle Hvirvelvinde tude,
 Dg alle Hekkenfjelde sprude
 Nye Helveder mod Himlen op —

Som Djævelchorets Lyd opspringer
 Paa fortegule Mishaaes Binger
 Fra Helvede den Dag i Dag,
 Hvis Echoer sig rædsomt blande
 I Orthodorexens hule Pande
 Med Lovens tunge Hammerlag —

Saaledes hylter, stormer, bruser
 En Rasmus Rasmusen blandt Muser
 Ved at besynge Smørrets Klub!
 Som Odins Piil i Skyen knitrer,
 Paa Harpen Pegesing'ren zitrer,
 Dg knuser Klubben, Klub og Stub.

Men Klubbens Hjerter, Notabene!
 Som, hvis de vare Kampefene,
 Maae smelte hen ved Harpens Klang;
 Smør bør hver Broders Hjerte være!
 Smør er vort Haab, vor Lyst, vor Ære —
 Og smeltet Smør min Muses Sang.

O! lytter Cimbriens Zeloter,
 I ægte, kjække Patrioter,
 Som over Alting elste Jyds!
 Som see bag Eiderstrømmens Kende
 Bort Nord, den bedste Verdens, Ende,
 Og føle: vor Fortred er tydsk!

Ehi vældig, som en finlandsk Torden,
 Og høi, som en Orkan fra Norden,
 Og stærk, som Salems Fliffers*) Skjæg,
 Hvis Rødder Evigheden trodser
 Med uforgængelige Flodser,
 Skal Sangen lyde Bæg til Bæg!

Før Jorden blev, før Evas Ynde
 Fik Adam til at arvesynde,
 Før Konger blev, og Reglespil,
 Og hvem man vil, og Cagliostro,
 Cum ceteris in orbe nostro,
 Var min Gudinde, Smørret, til.

Ehi derpaa kan man sikkert lide,
 At Guder og Gudinder vide,
 Hvortil den Fløde bruges kan,

*) Jerusalems Skomagers.

Som man af Mælkeveien skummer
 I Himlens store Flødekummer,
 Hvis de har ellers sund Forstand.

Man veed af Hamborgs nye Aviser,
 Fra os til hine Paradiser
 Er nu, desværre! ingen Fart*);
 De Smørret altsaa her ei hente,
 Dg det var stygt, at ville vente,
 De skulde spise Brødet bart.

Nei tværtimod i hver en Stjerne
 Staaer en Colossus af en Kjerne
 Saa stor, som runde Taarn, hvori
 Der kjernes Smør, og man vil sige,
 At Naanen selv er een af slige
 Planeter, som der kjernes i.

Smør er Naturens første Gave!
 Med Smør man alle Ting kan lave!
 De sande Viises Steen er Smør!
 Sandsynligviis var Chaos Fløde,
 Dg Smør gaaer stedse Smør imøde
 Paa Jorden, til den bli'er, som før.

Hvad blev, trods alle fede Haner,
 Af hine tykke Land-Sultaner,
 Borgmest're, Præster, Bisper selv?
 Hvis du, veldædige Gudinde!
 Lod ei paa deres Taster rinde
 Betsignelsen af Flødens Elv?

*) „Man schreibet von Paris, es habe kein Gefahr!“

Men, siger man, det er kun Toner,
 Kun blotte Declamationer,
 Kun Ord, med ingen Mening i!
 Net saa! men saadan bør det være,
 Som alle Barder os det lære
 I den sublime Poesie!

Dg paa en Tid, da alle græde
 Om vor og hele Jordens Glæde,
 Jeg og tilsidst har fattet Mod,
 At nynne med, saa lidt fornuftigt,
 Saa lyriskt, svingelhøit og lustigt,
 Som liden Evne det tillod.

Dg de begejstrede Personer,
 Som synge Hymner til Patroner,
 Dg Ting, jeg neppe nævne tør —
 De gjøre vel! de Landet hædre —
 Men mon de dog ei gjorde bedre,
 I fald de Hymner sang om Smør?

I et Exemplar af mine komiske Fortællinger.

Til Latter Himlen just saa lige
 Mig ingen Drift og intet Kald lod faae;
 Men Creditorer og deslige
 Har nødt mig til, at lade saa.

Aarstiderne.

Til Emanuel Balling.

Spørgsmaal.

Du gav os i din Baar en Mængde Band;
 December=Ruld regjerer i din Sommer;
 Din Høst spaaer Iis; — mit arme Fødeland!
 Hvor faaer man Brænde fra, naar Vint'ren kommer?

Svar.

Ifsald det saa med Frost fortsarer,
 Dg Vint'ren bliver alt for slem,
 Saa tage Hver til sine Exemplarer,
 Dg gjøre Ild, og varme sig paa dem.

En Bogs Gravskrift over sin Forfatter.

Saa viis er Ingen, at han jo begif
 En Dumhed: for at følge gammel Skik,
 Sig Sokrates lod til en Rone nøde —
 Saa dum er Ingen, han jo eengang fik
 Et vittigt Indfald: efter Fædres Skik
 Forleden Dag min salig Fader dede.

I en Bog af Wieland.

Tak Himmelen, Madam! at Skjebnen ei faldt paa,
 At skjenke mig en Wielands Lire,
 De hele Stokke Vers af mig da vilde faae,
 Isteden for De slipper nu med fire.

Unt Krigsforflag, istedenfor de mange unyttige Fredsforflag.

Med Legemer og Sjæle Lydstland spørger
 I Spil med Franckerig, som aldrig spøgtes før:
 For Tiden fødes næsten alle Bøger;
 For Tiden næsten alt dets Mandskab døer.
 Hver Messe de, som skrives for, bli'er færre,
 Og de, som forestrive, fleer desværre!
 Slet Ingen veed, hvad der bli'er af tilsidst;
 Men at den Spøg gaaer alt for vidt, er vist.
 O, hører dog mit Raad, I Herrer Stater,
 Europas smaa og store Potentater!
 Slaaes efter Hjertens Lyst saa længe, som I vil;
 Men for eengang at vinde ved jert Spil,
 Som nu formindsker Godt og ifkun Ondt forøger
 I hvert et tabt og hvert et vundet Slag,
 Slaaes ei med Bønder meer, men slaaes med Bøger!
 Saa vinder Verden, hvis Gevinst I søger,
 Dog i det mindste ved hvert Nederlag.

Fragment af Labyrinthen i Vers. *)

1794.

Hvis Puf i Puf af Skjebnens tykke Næver,
 Hvis Riis og Smæk og Strup og Prygl og Børst,
 Med Gigt og Gjæld og Frost og Sult og Tørst
 Og al den Haan, som Armod's Søn omsvæver —
 Hvis al den Nød, som hist og her fordeelt,
 Forstyrrer Legen mellem begge Pole,
 Tilsammentagen til et Modgangs-Heelt,
 Udgjør for Støvets Søn den vnsfeligste Skole —
 Og hvis Betingelsen for Manddoms Heltesærd
 Og Oldings vise Daad og Sjælens modne Værd
 Er den: at have gennemgaaet samme —
 Saa torde Lodden af den herligste Cultur,
 I hvilken Konsten selv omsider bli'er Natur,
 Endnu, saa dum han er, min Fætter ramme.
 Thi rigtig nok, jeg ei mig minde kan
 At have hørt om Nogen her i Norden,
 Der, under Slag i Slag af Livets Torden,
 Af Modgang havde fristet meer end han —
 Særdeles i hans første Periode,
 Da han blandt Nælder, Steen og Tidsler mœisomt groede.
 Men af! hvis Helvede var nok til Himmerig,
 Hvis Torneslettelse forslog til Livets Krone;
 Hvis hver blev Sokrates, med Mægen til hans Rone;
 Hvis, uden Strømt,
 Enhver blev salig, som alvorlig blev fordømt;

*) Paa saa Stykker nær brændt i Slotsilbebranden, 1795.

Hvis fort og godt, til hvad man jager efter,
 Var nok: at have tabt de sidste Kræfter —
 Saa blev der noget ikke blot af mig
 (Af min bemeldte Fætter vil jeg sige)
 Og andre, haardt mishandlede, hans Lige;
 Men der blev noget selv af Frankerig:
 Vor hele Jammerdal i Hast forvandleb' sig;
 Og man om stakket Tid fik see vor Klode brimle
 Af modne Borgere til Friheds Himle,
 Istedenfor af halvbesjælte Kræ,
 Og Djævelskyllinger og Englesæ,
 Der, ført af Lygtemænd, imod hinanden stimle,
 Og løbe surr om det forbudne Træ,
 Der uden Rødder ingen Frugt kan bære,
 Og uden Grene giver ingen Læ —
 Ak! Nød kan Alt, kun ikke Visdom, lære.

Paa Voltaires Billedstøtte.

Apol, Merkur og Momus i Person?
 Uteerlig, mager, vittig uden Mage,
 De franke Musers grinende Patron
 Er Synden, Døden, Djæveln op ad Dage.

Frøken Lunas Indfald.

En Fabel.

1798.

En Aften sagde Maanen til sin Moder:
 „Jeg gaaer saa nogen her, Mama!
 Jeg skammer mig i Sandhed for min Broder
 Og andre skikkelige Kloder —
 Ja selv for Jorden — der dog nu og da
 Ta'er Noget paa, hvor og den faaer det fra;
 For ei at tale om Cometerne,
 Med deres lange Slæb, som stadse mig forbi.
 Mig synes, i den Alder jeg er i,
 Det vilde somme sig, at et Slags Drapperi
 Mig skjulte noget for de alt for frie
 Anstuelser — særdeles af Poeterne —
 Jeg ønskte mig, nu vorne Mø, som sagt,
 Blot for Anstændighedens Skyld — en Dragt:
 En ganske simpel Kjøl — en Kjøl, jeg kunde bære
 Til helligt, som til dagligt Brug, med Ure,
 Paa hver en Aarsens Tid — i godt og daarligt Veir —
 Stærk, varm og fin og let, brodeert fra Top til Fode,
 Lidt smuk naturligviis — og paa den nye Mode —
 Men vid og rummelig især —
 Der sad, som den var støbt.“ — „Du beder der, min Datter!
 Om noget, som er ei saa let at løbe til!
 (Gjentog Naturen med et Smil)
 Een Kjøl Har ud og ind, som du den have vil —
 Jeg knap kan bære mig for Datter —

Du vil maneerlig klædt som andre Kloder gaae!
 Hvor kan du slikt i Sinde faae?
 Een Uge er du feed, en anden er du maver —
 Snart en fuldvoren Tøs, snart knap saa høi, som saa!
 Hvis du skal ordentligen klædes paa,
 Med den Ustadighed du haver,
 Een Kjol — et heelt Dusin vil ei forslaae:
 Hver Dag en ny du have maa!"

Du finder, Læser! Maanen reent af Lave;
 Men hvordan finder du den feige, brave,
 Frie, bundne, lille, store, høie, lave,
 Grusomme, hjælne, Menneſte=Nation,
 Der endelig med Djævels Magt vil have
 En varig Engle=Constitution?

*Oldtids og Nutids Skikke.

1799.

At Een for hele Folket man maa bøde,
 For dets Dplysnings Farlighed at møde —
 Er gammelt, jødeligt og dumt;
 Men at for Een det hele Folk maa bøde
 Ved mindste Glimt af Lysets Morgenrøde —
 Er nyt og christeligt og — grumt.

Den franske Revolutionshistorie i kort Begreb.

1804.

Frankfolket og i Sinde kom
 Engang at undersøge
 Stat, Lov og Ret og Herredom,
 Som ei er med at spørge;
 Det tænkte paa, det snakked' om,
 Det gav sig til at skrive,
 Hvordan det i og udenom
 Kalfatret kunde blive?
 Det bør sig Kongen i et Land
 (Udbød en Biis med Tre)
 Blandt gode Mænd, den bedre Mand
 For Alting selv at være;
 Hvis ikke maa den bedre „Han?
 (Tog paa en Nar at hvæse)
 Den bedste selv er en Tyran;
 Hvert Folk sig selv regjere kan!“
 „Ja! bort med Kongen!“ straalte man —
 „Bort med hver arvelig Tyran!“
 Streg Straalerne sig hæse.

Og Revolutionen brød;
 Som Ostens Morgen over Jorden;
 Men og saa blodig morgenrød,
 Som Solen før en Storm med Torden.
 Man lukte Godheds Tempel til,
 Og Mørkets Fyrste vandt sit Spil:
 „Ned! ned i Støvet,“ brølte han,
 „Med Alt, hvad over Pøb'len kneiser!“

Forkastet blev den Bises Plan —
 For Ild og Sværd og Mord og Ran
 Blev Tumleplads det hele Land —
 Forfulgt blev hver en Rang og Stand —
 Dg myrdet blev den bedste Mand;
 En stedse værre Underdan
 Blev Herster, blev tilsidst Tyrann —
 Dg I paa denne Afgrunds Rand,
 Folk! hører det med Gysen an!
 Den fletteste blev — Keiser.

Mapoleons Glorie.

Svis man for Sammenskrift især et Folk maa hædre,
 Dg over Roms høit svinger Frankrigs Dru —
 Rom havde, som man veed, blot conscribeerte Fædre,
 Men Frankrig, uden dem, har conscribeerte Børn.

Til min Ven.

Elfværdig kaldte jeg alt mangen Gang
 Den første bedste Ven, især i Sang,
 For Bersets eller Rimets Skyld. — Desuden
 Hvad finder ei den unge Digter saa?
 Slet ingen Ting han ved sit Værd la'er staae,
 La'er ingen Mand og ingen Kone gaae,
 Som andre godt Folk, med et koldt: „saa saa“,
 Men kysser, hvad han ikke slaaer paa Snuden —
 Det er Poetmaneer, saa længe til
 Poeten kommer til Skjels Aar og Alder,
 Der gjerne seent, og selv, som Mangen paaftaae vil,
 I Grunden aldrig indfalder. —
 Det være, som det vil, den Dag idag,
 Med mine Fyrretyve paa min Bag,
 Elfværdigt Epithet jeg Ingen let paalyver.
 Erfaring mig har lært Deconomie
 Med alle Ting, og selv i Poesie
 Jeg holder sparsomt Huus med Rys og Næsestyv're —
 Naar jeg elfværdig altsaa kalder Dem
 Med Overlæg, med alle mine Fem,
 Mod alle Tryllerier hærdet,
 De frit kan stole paa, De er det.

Perioden 1806 og 1807.

Til de Navnløse.

Hvi paa mit Værk mit Navn er stedse sat?
 Og hvi jeg ei, som den og den, der hytter
 Sig mod personligt Angreb, mig benytter
 Af Dagens anonyme mørke Nat?
 Dertil, I Herrer anonyme Penne,
 Jeg har blandt andre gode Grunde denne:
 Hvis jeg lod trykke Noget uden Navn,
 Saa gjætted' mig dog hele Kjøbenhavn;
 Da derimod, naar I jert Navn udslætte,
 Jer egen lille Kreds jer knap kan gjætte.

Hvad jeg venter mig.

I Odins store Kar blev Laps og Duns
 Indvikled' i Papir, som Tap og Spuns;
 Naar slette Vers til daglig Brug maa flyde,
 Tapstappen dreies om af Utgards stygge Gud;
 Men vil han mig engang for Alvor bryde,
 Og hele Karret over mig udgyde,
 Saa slaaer han, seer kun til, Dunsspunset ud.

Kjøbenhavns Dunstade.

Svis Formens Electricitet
 Og Stoffets Overflade,
 Foruden Sammenhængs Magnet,
 Paa lutter løse Blade,
 Særmærker den Skribentplanet,
 Man kalder Dunstade;
 Den ubestvigel opdages bedst
 Paa Thaarups Plet af Jorden;
 Thi den har Ost og den har Vest,
 Men intet Syd og Norden.

Over Baldrian.

Naturen tog lidt Pølsemad,
 Og sagde: bliv en Mand!
 Blev pølseflog og pølseglad!
 Da blev Herr Baldrian.
 Jeg finder Pølsen meget god,
 Naturen har beredt;
 Kun har den lidt vel meget Blod,
 Og lidt vel meget Fedt.

Over —

Der gaaer — jeg nævner ei hans Navn —
 Paris i Hjertet, Rom i Munden,
 Et overhov'dets Kjøbenhavn;
 Men en Koeskilde-Kro i Grunden.

Over Steffens.

Mens hiin og denne gjør sin Cour
 Til den saa knibste Frue Natur,
 Med Gul og Knæfald mangefold,
 Ta'er Steffens hende frist med Bold.

Over mig selv.

Hvad Skjebne kan ligne min Vens?
 Han Digternes Prinds vilde være,
 Mænds Mønster og Konernes Kjære;
 Og blev dog kun Pigernes Jens.

Frederiksbergs Slot.

1807.

Her er altsaa det Slot, hvor min Adam fødtes. Hvor solbart,
Smilende, muntert og skjønt! Næsten et Barn af et Slot!
Straalerne tænde dets Vinduer i Solstin — pureste Guld kun
Synes det da; men i Slud synes det og kun af Glas.
Kongen om Sommeren boer i dets Borg med hele sin Hoffstat —
Hvi Majestæt er deri; Vint'ren dog iager den bort.
Smaa Malerier i Salene sees: Landskaber og Søslag;
Intet af Raphael end; dog det kan komme maaskee!
Konsten begynder at snige sig ind, naar Hoffet er kommet;
Men, naar det flytter igjen, sniger den atter sig ud —
Hundene gjøse da, som andre, paa ny, mens Rattene mjave,
Hine ved Porten af Jern, disse paa Taget af Bly.
O! men, hvad, meer end den ypperste Konst, mig fortryller:

Naturens

Engel, den yndigste Viv, aander og lever deri!
Ja! det er Danmarks skønneste Slot, trods alle dets Smaafeil!
Hvad er mod det vel Korsøvers, af, hvor jeg Stakkell blev født!
Dette beboes af et Hof; mit, faldende, næsten af Jngen!
Dette sig hæver i Sky; hiint er besqvulpet af Vand!
Nær Krigsskibenes taarnende Stad ved Sundet er dette;
Nær Postsmakernes By ligger ved Bæltet kun hiint.

Afstand! skulde du være saa stor fra Sanger til Sanger,
Som mellem Slot du og Slot findes? hvad veed jeg? maaskee! —
Stort er just ikke mit Haab: jeg veed slet Intet, som Digter;
Og hvad jeg tror er om mig selv, Gud! er uendelig lidt.

Sandsigelse.

Til Bogen selv.

(Efter Horag.)

Bog! du skyder dig op af min Lomme, hvori du kun
 Haandskrift
 ligger endnu, hvergang jeg over Børsen spadserer,
 Skottende, ta'er jeg ei Feil, med Begjer til Profts og til
 Mummens
 Loffende Lader! Dig lyster med Guld paa Snittet og Ryggen
 Stemplet, i Marmor, om ei Saffian, at prange blandt hine
 Prægtige Bind; og om muligt engang at glimre paa Brummers
 End fornemmere Ladbereol, ved Siden af Ewald,
 Holberg, Wessel, Tullin, i Midten af engelske, franske,
 Tydske, hesperiske Bog-Matadorer, i Selskab med Flaccus,
 Naso, Virgil og hans Sangmajestæt, den gamle Homeros.
 Mærker jeg dog, at den Tid er forbi, da undseelig du stod dig
 Dybere ned i min Lomme, hver Gang jeg i Byen dig medtog,
 Nødig forladende Pulten, hvori for Verden du skjult laae!
 Laas og Luffe du lider ei meer og lønlige Gjemmer;
 Frihed sukker du efter og Lust og Verden og Selskab,
 Uopdraget dertil. Belan! slyv hen, hvor dig lyster!
 Men, eengang sluppen ud, du vender ei mere (det mærk dig!)
 Hid til den rolige Pult, du forlod. „Hvad vilde jeg arme,
 Taabelige Løs mellem fremmede Folk?“ udstonner for sildig
 Da din Fortrydelses Suk, naar Eet og Andet dig modgaaer,
 Naar snart hiin, snart denne fornærmer dig. Ingen vil ynke
 Jammeren, selv du har styrtet dig i. Det kunde du forud

Bide, min Glut! at din Elsker engang, af din Kjærlighed
mættet,

Gabende slængte dig hen i en Krog. — Hvis ikke min Brede
Maler mig Tingen en Smule for fort, min Datter! saa
troer jeg,

Klarlig at skue, hvordan det vil gaae, som om det var
hændt alt.

Medens endnu du er ung, og end har Duften af Nyhed,
Vil du behage den glimrende Kreds; men naar engang, af
Føb'lens

Smudsige Hænder forkrølt og besmurt, du den finere Verden
Bliver til Vædel, vil, hyllet med Støv og glemt i en Afkrog,
Møl dig fortære; hvis ei, for sliig Fornedring at undgaae,
Snart i en Skipper's betjærte Kahyt du flygter til Island,
Eller, med andre Forbryd're forviist, hensesendes til Munkholm.
Vent ei, taablige Døs! at jeg, din Fader, i saa Fald,
Høitbedrøvet, begræder dit Tab! See vil jeg, saa høit som
Bonden, der jog mod en Skrænt sin uregjerlige Hoppe,
Raabende: „Bræk dig da Halsen! forgaae hvad trodsig for-
gaae vil!“

Et endnu kan du vente dig vist, at fjern i en Landsby
Eller høit i en faldende Stad, som Korsøer eller Nestved,
En eller anden forfalden Student, der selv gaaer i Barndom,
Slænger dig Barnet i Hov'det, . hvergang Syntaxen for-
plumres.

Skulde det hælde, mens end Nysgjerrighed gi'er dig lidt
Tilløb,

At man spurgte dig efter din Byrd, saa sig: at din Fader,
Søn af en fattig, men redelig Mand, stak Fjærene tidlig
Ildensfor Reden, og søgte ved Flid at bøde paa Mang'len
Af høi Fødsel og Arv. Føi til: at Danemarks Vædle
Lang Tid yndede ham; at hans Held for Resten i Verden

Ellers var temmelig tyndt, hans Helbred svag, og hans
Haar graat

Længe før Tiden, hans Hud lidt kuldfjær, (hvorfor han altid
Stræbte mod Syden) hans Hoved maaskee lidt hidfigt, men
Hjertet

Godt og forsonligt. Hvis Noget gad vidst min Alder, da
sig dem:

At jeg fyldte det fjerde Martiende, fjern i Paris, da
Malling og Moldenhawer blev, under Hertugen Fredrik,
Med-Raadmænd i Musernes nye Regjering i Danmark.

Den trufulde Centaur til sin Lærling.

1807.

Dreng med den herlige Bue, som jeg at spænde dig lærte!
Konstens Dødsstøt i dig var mig, som Aldrende, Lyst;
Nu er jeg Dødsstøt; min Løn, din Priis, er blandet med Smerte;
Thi hvad du valgte til Maal var mit dig elskende Bryst.
Biig nu herester for Ingen i Stud-Konst prøvende Dyst,
At den eneste Trøst endnu maa gænge mit Hjerte!

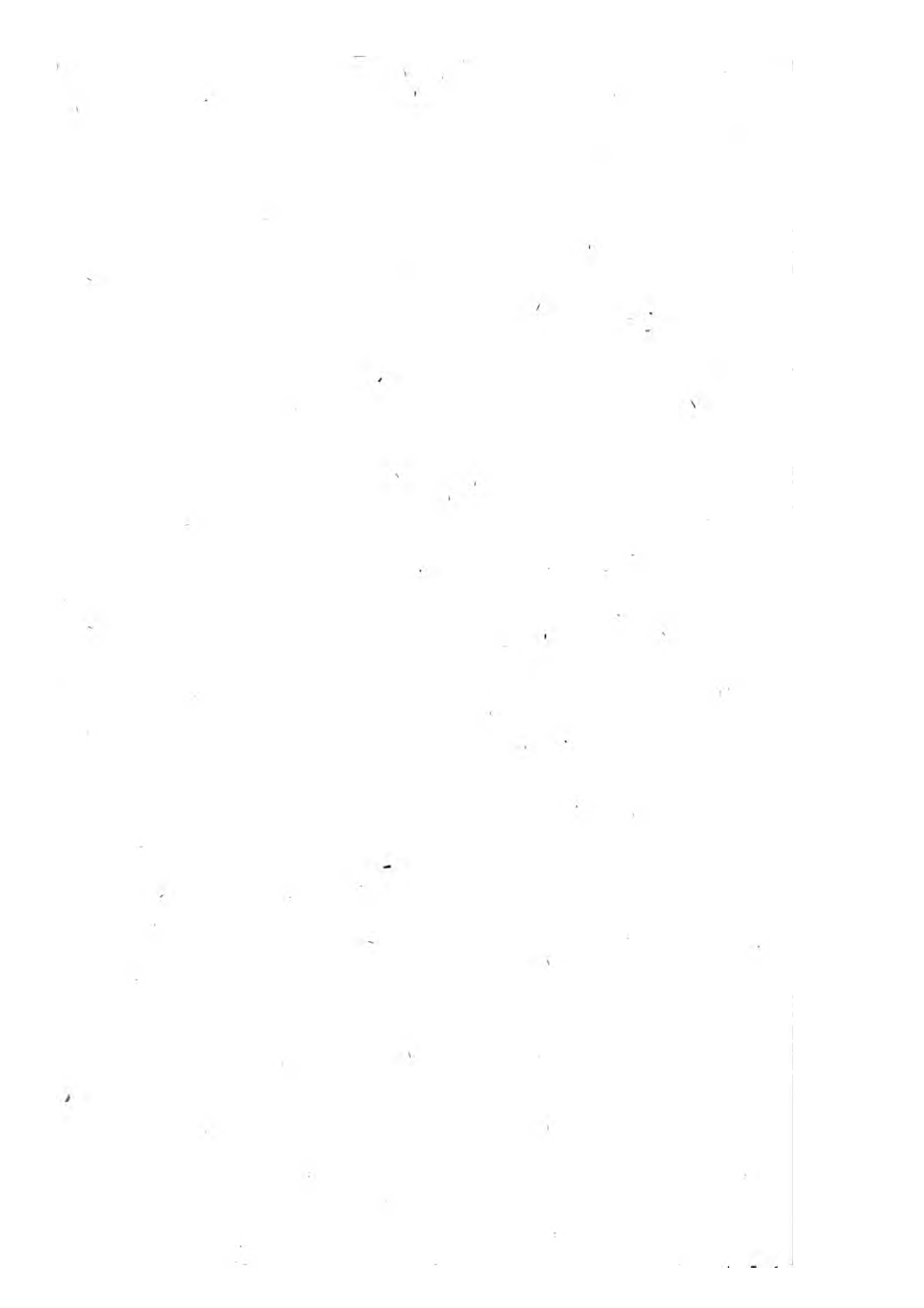
Gjengangeren og han selv.

eller

Baggesen over Baggesen.

— — Sit jus, liceatque perire poetis.
Hor.

1807.

Hector Klangfod til Paris Rimeen,

eller

Hexameteret til Rimet.

Broder! ved Bragas Minder i Nord, i hele hans Aftoms
 Navn, opfordrer jeg dig; i vor Slægts, den ædles, som blomstred'
 Alt Aarhundrede, blomstrer endnu, og stedse vil blomstre,
 Naar hensmuldre forglemte i Støv selv Krigernes Slægter:
 Op! sadl op Ballakken, den travende, Barbar af Herkomst,
 Men ei længer barbarisk i Tugt, velkæmmet og tilridt,
 Striglet og pudset med Smag; i den kunstigflettede Mantel,
 Bjælder af Sølv; i Gang og Gallop, om ei en Pyrois,
 Dog af Bellerophons Ganger, den vingede, neppe, som Traver,
 Overtruffen; og sving dig paa den, de tvende Pistoler,
 Ladte med Kugler i dobbelte Rør, Tveklungen ved Siden!
 Thi nu gjælder det Kamp, min skjæmsomme Broder, for Alvor!
 Ei nu spøge du meer! Vort Sangfjelds stormende Fiender,
 Skjøndt Pygmæer, i Holmgangskamp letfodede Harer,
 Ti selv stilled' mod een, knap værd, at arse sit Skjold mod,
 Borde for mange! De skjule vort Land med mylrende Skarer,
 Liig Græshopper; i Styrke Foragt, men Rædsel i Antal!
 Og de torde dog Bjerget tilsidst, paa hvilket vi Himlen

Nærmere hœ (hvor steilt det end er, og for dem uopnaæligt)
Med Muldvarper foreent, med rundtomqvækkende Padder,
Kotter og Muus, samt rodende Sviin og hvislende Slinger —
Og hvad ellers af Kryb sig dybt nedborer i Jorden —
Undergrave! Da kom vor Fortvivlelses Kjempen for sildig!
Niimbeen! Niimbeen! gjeft nu ei meer! forson nu den Daarfskab,
Hvilken dig alt for længe tillod dit spøgende Letfjind!
Bliv Alexander engang, og skjemt ei længer, som Paris!
Hector Klangfod raaber dig: Dø! kjæmp, værdig din Broder!

Min Gjenganger og jeg selv.

En poetisk Samtale.

(Udenfor Vesterport.)

Min Gjenganger (alene).

Man siger overalt, trods hvad jeg selv har sagt
Omtrent i Midten af December:

„At jeg, som gaaer igjen i denne Skjemedragt,
„Bar reist fra Byen alt i Enden af November“ —

Jeg dog skal være her etsteds endnu,
Jeg selv, at sige, forsaavidt jeg lever
Med Hud og Haar, og ikke blot, til Gru
For andre Levende, som Skygge svæver

Nu hist, nu her,

Nu her, nu der,

Bed Hjælp af tyndt Papir og af en Gaasessær,
Lilberlig dypt i Saft af Galdebær —

Thi mig Gespenst, mig Baggesen, som dog
Er ikke Baggesen, hvis Legem er en Bog,
Hvis Sjæl er patriotisk Skjerts

J, som man siger, ganske gode Vers —

Mig Ikke-Mig, som Hver kan see og høre,
Kan ingen Rudst af Byen meer bortkjøre,

Og ingen Smakke bort fra Landet føre,

Da jeg har faaet Lov og Minde til

At gaae igjen deri saa længe, som jeg vil,

Af Cancelliet

Og Politiet —

Jeg taler om den sande Baggesen,
 Hvis danste Bæsen gaaer i mig igjen,
 Den Baggesen med Støvler og med Hat paa,
 Hvis kosmopoliske Trillingpen
 Ei blot kan skrive taaleligen Danst,
 Men, naar den vil, endogsaa Tydsk og Franst;
 Og, som man siger, Ingen kan faae fat paa —
 Han skal, trods hvad der staaer paa Prent,
 Endnu i Gaar af Mange her i Staden
 Livagtig være bleven set og kjendt
 Paa Gaden.

Jeg vel gad seet ham selv, hvis det er sandt,
 Og aftalt med ham Fæt og Andet,
 Hvis Bigtighed mig først i Sinde randt,
 Da jeg ham ikke mere fandt,
 Og troede, han var rømt for Alvor ud af Landet.
 Jeg har desuden Ting at sige ham,
 Der vilde gjøre hans Satires Løve tam,
 Og hans Exilium forsøde
 Dernede, hvor han brøler blandt de Døde —
 Jeg ønskede ret inderlig hans Møde.

Men Spørgsmaal, om jeg kjendte ham igjen,
 Ifald jeg saae den gode Ven?
 Hans Kjøl skal ikke være ret paa Moden,
 (Skjøndt efter europæisk Biis
 Den ventelig er skaaren i Paris)
 Han gaaer lidt indtilbeens paa venstre Foden;
 Paa Hov'det bærer han en patriotisk Hat

Af Sælhundstind — o! fik jeg ham kun fat,
 Saa kjendte jeg ham nok, især paa Munden,
 Der, siger man, skal være ganske min,
 Naar han en Smule snerper sin —
 Desuden, skjøndt jeg er mod ham i Grunden,
 Hvad Størrelsen betræffer, kun en Dverg,
 Paastaer dog Rahbet selv, Censurens Sanger
 Er ganske kjendelig i hans Gjenganger.

Han elsker meget Fred'riksberg —

Man veed ei ret hvorfor. Maaskee fordi det høinck
 Sig over Kjøbenhavn, og Alt hvad rundt omkring
 Man i en uaffeelig Omkreds viner —
 Maaskee for Lustens Skyld — maaskee for ingen Ting —
(han nyser)

Men — hvad betyder denne stærke Nysen?

(Pause. Han faaer Die paa mig.)

Der kommer han! Forunderlige Gysen!
 Saa skjælv jeg ingentid for en Bogdommers „Stjælv!“
 Som her for En, der dog i Grunden er jeg selv —
 Der kommer han — ei bidst, som andre Recensenter,
 Der spises af med Prygl, om ei med Complimenter;
 Men stille, rolig, kold — men, som jeg ikke veed,
 Og som, jeg veed det dog — som min Samvittighed —
 Der kommer han, mørk, som en Sky fra Norden,
 Alvorlig, fast vredladen, med et Blik,
 Som om han vilde ryste Jorden
 Med noget af Kronions Nit,
 I Mangel af Kronions Torden —
 Med Armene paa Brystet overtværs —
 Med dybe Furer i den sammentrukne Pande —
 Med Mine, som om al Slags Speg og Skjerts
 I talet Prosa, skrevne Vers,

Dg Livet selv, han færdig var at bande —
 Han seer mig ikke; men han nærmer sig
 I dybe Tanker — han forstrækker mig!
 Knap vover jeg at hæve mine Blikke —
 Saa streng, saa modsat mig jeg troede ham dog ikke.
 Jeg tør mig ikke lade see —
 Jeg maa, jeg vil, trods ham og hele Verden, lee!
 Jeg hader mørke Barsler, bittre Minder —
 Jeg elsker Livet, Verden, Selstak, Spøg
 Og Glædens Dunst og Krens Røg —
 Jeg gaaer af Veien — jeg forsvinder.

(Han vil gaae bort.)

Jeg selv (ligesom ham).

Staae, Gjenfærd, Skygge, hvad du kalder dig,
 Gespenst, Utsyfte, Spøgelse, Gjenganger!
 Jeg har et vigtigt Ord at sige dig.

Min Gjenganger.

Jeg aldrig stille staaer. Hvis du forlanger,
 At tale med mig, maa du følge mig.

Jeg selv.

Jeg følge dig! — og see mig selv paa Ryggen!
 Hvad er du andet end min egen Duft,
 Tilbagevistet i den gennemgangne Luft?
 Naar Manden fremad vandrer, følger Skyggen.

Min Gjenganger.

Det kommer an paa Solen, hvor den staaer,
 Og Retningen, hvori han gaaer —

Jeg selv.

Jeg gaaer nu mod Sydvest; men overalt — jeg byder,
 Og du, som Skygger bør og Spøgelse, adlyder!
 Hvad er du vel? Knap Skyggen af min Haand —

Min Gjenganger.

Af hvad du vil — jeg er en Aand!
 Og, efter alle nye Philosophier
 Og egentlige sande Poesier,
 Ja selv de allernyeste Chymier,
 Gaaer Aanden af det mindste lille Myg
 For selv det største Himmeligems Mave
 Og Universums hele Puffelryg —

Jeg selv.

I Evigheds uendelige Have,
 Men ikke her i Tidens snevre Bo
 Paa Besterbro.
 Her gjælde legemlige Kræfter;
 Her gjøres nødig velbestølte Been,
 For ei at støde sig paa Livets Steen —
 Følg efter!

Min Gjenganger.

Du blot at smile lidt tillade mig,
 Saa vil jeg gjerne følge dig!
 Thi, skjøndt jeg Alvor, som den Bedste, fatter,
 Og Laarer selv til rette Tider skatter,
 Saa —

Jeg selv.

Smil saa meget, som du vil for mig!
 Har jeg dog aldrig selv forbudt dig Latter.

Min Gjenganger.

Jeg frygted', naar vi var kun ene to —

Jeg selv.

Desbedre kan du lee dig mæt i No!
 Endogsaa, som Niimbrevens Forfatter,
 Loe du vel nogentid, hvis selv jeg ikke loe?

Min Gjenganger.

Du lee? Naar loe man vel vernebe?
Du er jo død?

Jeg selv.

Ja! død for Andres Liv,
For hvad man kalder saa, for hvad jeg kalder Kjede,
Kuld, Krampe, Kryben, Kjævlens, Kamp og Krig,
Krimstrams, Kujonstab og Kjeltringeri
Dg Alt, hvortil min Sjæl har Lede —
Død er jeg for en Uffel af en Jord,
Der, trods de stærke Bagbeen, taalig bærer
Alt, hvad man lægger paa den; slavisk ærer
Den høiest, som den meest med Bold og Mord
Dg Jammer og Glendighed besværer —
Død er jeg for en Levetid, hvis Aand
Er Had til Aandens Birken og til Aanden,
Dg Kjærlighed til Rangler og til Baand,
Dg, overalt, til hvad der er forhaanden —
Død er jeg for et Skuespil, hvori
Den første Handling alt var Anarchie,
Den anden uindskrænket Despotie,
Den tredie fuldkomment Slaveri.
Død er jeg for det Liv, som er i Moden,
Ei blot i Sjælland, hvor jeg selv blev fød,
Men overalt paa hele Kloden,
Hvor, saa at sige, man kun leve kan til Rød
Af timelig og evig Død,
Dg uophørlig Ragenom og Roden,
Som nedrig Niffel, eller tosfet Claus,
I Sand og Støv og Dynd og Møl og Snaus —
For Døden er jeg død!

Min Gjenganger.

For Døden, eller Livet —

Du gaaer igjen, og gaaer igjen i mig;
 Og mig er nu engang den Rolle givet
 I Kjøbenhavn at forestille dig,
 Den Deel af dig, som end er dansk, at sige;
 Den, haaber jeg, tør stedse lee,
 Hvis og den Deel, som er i Underjordens Rige,
 Fordømmes til at raabe Bee?

Jeg selv.

Den danske Deel af mig er vel den første,
 Om og den bedste, veed jeg ei —
 Mit Hjerte siger ja! mit Hoved siger nei!
 Men den er sikkert ei den største.
 Du forestiller høit en Treddedeel
 Af hvad jeg vilde være, var jeg heel —
 Som saadan kan selftabelig du spørge,
 Som jeg i Hjemmet smilte, sang og loe;
 Men stundom maa du dog lidt Centrum søge,
 At man dig kan *mit sande Gjenfærd troe.
 Thi jeg har aldrig spøgt af ganske Hjerte
 Og ingeninde stoggerleet —
 Den Latter, Nøden mig i Livet lærte,
 Gik ei, som Holbergs, ud i Eet.
 Men — hvad jeg egentlig dig vilde sige,
 Din sidste Spøg har hist og her,
 Dog i et Brev til En, hvis Navn saa lige
 Jeg ikke husker meer, især,
 Mishaget mig —

Min Gjenganger.

Og hvilken? Tør jeg spørge?

Jeg ei begribe kan —

Jeg selv.

Herefter maa du sørge

For at begribe det! Jeg mener just et Sted,
 Der er for ømt for mig at røre ved,
 Og som du paa din egen Haand har vovet,
 Trods Artigheden, du mig havde lovet,
 At more visse Damer med,
 Der, uelstværdige, sig fryde
 Bed Alt, hvad nogenlunde la'er sig tyde
 Til de Elstværdiges Fortred;
 Og aldrig mangle deres Gift at gyde
 Endog i den uskyldigste Rop Skjemt,
 Naar Diebliffet dertil er beqvemt.
 Hvis og et Qui pro Quo dig her har daaret,
 At du har aldrig drømt anvendelig
 I ond Forstand, hvad du godmodig dig
 Indbildte ligefrem forklare sig
 Bogstavelig —
 Hvis og uvidende du her har saaret
 En skjult Chlorinde, hiin Tancred liig,
 Som, da han stak i Træet efter Troldet,
 Sin Engel selv i Hjertet traf —
 Og altsaa dig især dermed har voldet
 Den føleligste Dval og meer end tifold Straf
 For uvilkaarlig Synd — saa dog ved Keiligheder
 Som denne, hvor en mindre reën,
 End du, sig let et Sideblik tilstedes,
 Og med Anvendelsen, hvorefter strax man leder,
 Desværre! næsten aldrig findes seen,
 Er Uforsigtighed en Brøde.
 Der gives visse Ting, som aldrig bør møde,
 Tilfældigviis endog, en velopdragen Pen —

Banvare, Baade, Strivfeil og deslige
 Mod Jordens Engle, mod Guddommelige,
 Bor være reen Umulighed for den.
 Den Himmelske, du dig har uforsigtig nærmet
 I Blinde, med et altfor jordiskt Smil,
 Er af Naturen, er af Himlen selv bestjernet
 Mod hver en sigtet og tilfældig Piil;
 Men o! hvor skræffelig har du fornærmet
 Ustyldighedens egen omme Ven,
 Blodfienden af gemene Bittigheder
 Og Gratiernes evige Tilbeder,
 Selines Sanger, mig, Jens Baggesen?

Min Gjenganger.

Jeg ei forstaaer dig. I hvad jeg har skrevet
 (Og dette veed jeg udenad)
 Er ingensteds, paa intet Blad,
 En Engel anderledes nævnet blevet,
 End alle de, som leve, og har levet,
 Hvis man dem eengang nævner, nævnes gad.
 Hver anden Synd, maaskee, jeg har — om ei bedrevet,
 Saa dog bedrive funnet: Synd mod Gud —
 Mod mine Lige — mod mig selv, saa gruelig
 Den tænkes kan — Synd, fort, mod alle Bud;
 Kun Synd mod Kjønnet ei! den Synd er mig umulig,
 Det veed jeg —

Jeg selv.

Tænk dig om!

Min Gjenganger.

Min Tænken er omsonst.
 Du kjæmper mod en Drøm, du fægter med en Dunst —
 Du seer Gespenster — da du her mig seer,

Seer du maaskee paa samme Maade fleer.
 Thi, ved den barnlige Frimodighed,
 Den Aabenhed, som du mig kjender!
 Jeg Intet veed. Omsonst min Grublen tænder
 Ethvert Erindringslys, som af sig selv ei brænder;
 Omsonst, ved deres Skin, jeg vender op og ned
 Paa Løst og Fast i min Samvittighed —
 Jeg finder Intet!

Jeg selv.

Hvis du dig ei minder
 (Og jeg vil troe dig) noget saadant Sted,
 Hvor meget du dig end besinder,
 Tilstaaer jeg dig, det ei mig selv i Sinde randt,
 At det, jeg mener, kunde tydes
 Paa nogen virkelig Person, før Andre fandt,
 De vilde heller brændes, druknes, skydes,
 End have ladet trykke sliig en Feil
 Mod En, som var i Gjøren og i Læden,
 I Indighed og Aand, paa Landet og i Staden,
 Mit Kjøns Beundring og sit eget Speil.

Min Gjenganger.

Afskyelige Bestyldning! Hvem har povet
 Endog blot at mistænke mig
 For Muligheden af en sliig?
 Selv i en Drøm, selv, hvis jeg havde sovet,
 Selv i en Feber, selv forrykt
 Jeg sliig en Skrivfeil aldrig havde trykt?
 Siig, hvem har understaaet sig at sige,
 Jeg syndet har i denne Punkt? hans Navn!
 Jeg fordrer ham!

Jeg selv.

Saa sagte! — Kjøbenhavn!

Min Gjenganger.

Nu sit jeg Lust igjen! du nævne den største
 Blandt alle Sladderhante i vort Nord;
 Jeg fordrer ei! Jeg sikkert var den første,
 Som fordred' Kjøbenhavn for Rygtemord —
 Den Sladderer Tingen selv har ventelig opspundet,
 Og siden bildt sig ind, i mine Ord
 Et Echo af sin Vogn at have fundet —
 Til Lykke kom man her i Byen længst paa Spor,
 At Kjøbenhavn sig selv aldeles ikke troer —
 Og at man lidet har af Sandhed at befrygte
 I hvadsmhelst det er, naar det er Byens Rygte.

Jeg selv.

Du kjender, mærker jeg, det kjære Kjøbenhavn —

Min Gjenganger.

Jeg kommer, som Gespenstet af din Muse,
 I næsten alle stikkelige Huse —
 Desuden er det jo min Fødestavn.

Jeg selv.

Desværre! jeg det stundom mærker,
 Trods din tilsyneladende Foragt;
 Thi Eet og Andet dog, som jeg i fordums Bærker
 Bist aldrig havde villet sagt,
 Du har mig denne Gang i Munden lagt —
 Som, for Exempel, i et Par af dine Breve
 To tre fornemme Træk, hvori du aabenbar
 Paa min Bekostning gjør dig selv til Nar —

Min Gjenganger.

Jeg troer, jeg gjetter alt, hvortil du sigter —
 Desværre! du har Ret! Jeg bigter:
 Jeg glemte Stregen, som du bød mig slaae.

Jeg selv.

Dg han — den ædle, vise, hovedgraae,
 Som alt et halvt Aarhundred' hædret saae
 Ved ædel Daad og strengt opfyldte Pligter,
 Dg som du dog, som forulykket Digter,
 Imellem to, der vare det, lod staae —
 Blandt alle dine Manddomsdaarligheder
 (Ehi du er ikke længer ung)
 Blandt alle Trykfeil imod Povel eller Peder
 Faldt ingen paa mig selv tilbage mere tung!
 Jeg havde kunnet myrde dig paa Stedet
 I første Hestighed. Hvis og, forledet
 Af Lune, Tid og Sted og Dit og Dat,
 Jeg selv et Dieblif har kunnet skrive,
 Hvad mellem mig og dig, jeg troede, vilde blive,
 Du havde burdet tænke paa,
 At Alt, hvad Manden skriver hen, som Digter,
 Af Manden, der har borgerlige Pligter,
 Just derfor altid ikke trykkes maa.

Min Gjenganger.

Desværre! du har Ret! Tilgiv mig det! Jeg bigter:
 Jeg glemte Stregen, som du bød mig slaae.

Jeg selv.

Men — hvis du alle Streger glemmer saa?

Min Gjenganger.

Det bedste var, om Streg ei gjordes nødvendig —
 Om saa du selv holdt Styr paa din private Pen,
 Hvergang du nævner den og den,
 At al Udsletten blev i Trykken oversflødig.

Jeg selv.

Det bedste var, at jeg — gif ei igjen.
 Man spørger ei omsonst. Og laae jeg, sandt at sige,
 Som andre christelig begravne mine Lige,
 Langt heller rolig i min Grav,
 Hvis

Min Gjenganger.

Tal mig ikke om de Dødes Rige!
 Jeg elsker Verdens Karm og Livets Jav —
 Tilgiv mig Ordet!

Jeg selv.

Jeg mig ikke minder
 At have fundet det i Sproget —

Min Gjenganger.

Det sig finder
 Paa Læberne saa godt, som Boston eller Gnav,
 Af alle Nodens Kjøbenhavnerrinder,
 Og svarer ganske godt til Døgnets Krav.
 Jeg haaber, du mig aldrig forbyder,
 At tale kjøbenhavnst med Kjøbenhavn,
 Med Fynboer sjenst, og selv lidt jydsk med Jyder?

Jeg selv.

Aldeles ikke! naar det kun er dansk,
 Og hverken tydsk, barbarisk, eller fransk —

Min Gjenganger.

Gud frie mig! — hellere pyglossisk eller qvamisk,
 Ja selv, for Nimets Skyld, mesopotamisk!
 Du glemmer, at jeg er, hvad nys du sagde mig,
 Den ægte pure danske Deel af dig.
 Nei! skjøndt jeg Aladdins Forfatter hellig agter,
 Og elsker, som mig selv — endskjøndt Baulundurs Bog

Jeg som en runet Bautasteen betragter,
 Og gyser ved at stirre paa — saa dog
 I næsten hvert et stort og lille Stykke,
 Han i sin Dvergivenhed lod trykke,
 Mens et uværdigt Mønster ham bedrog,
 Erkjender jeg hans underlige Fagter
 Og alt for meget sarkist i hans Sprog,
 Forvisset, at han selv engang foragter,
 Hvorefter han engang for meget jog.
 Vær i det Punkt aldeles uden Sorger!
 Trods Heiberg, og enhver Kanon,
 Der overdøver hans bag-talende Person,
 Jeg siger nok engang: "at jeg er Sprogets Borger."

Jeg selv.

Bliv ved at være det! — Men Gæt endnu: hvordan
 Begegner man dig her i Staden,
 I Klubber, Forgemakker og paa Gaden,
 Og, hvorpaa meget kommer an,
 Især i velbekjendte Brummer=Laden,
 Paa Bakkehuset — og hvor andensteds
 Du kommer, som spøgende Gjenganger
 Af Emmas og Selines døde Sanger?
 Er du med din Modtagelse tilfreds?

Min Gjenganger.

Saa temmelig! Skjøndt ingen fornem Herre
 Og ingen fornem Frue hidindtil
 Har budet mig til Fjerdemand i Spil —
 Det kunde være meget værre.
 Jeg fordrer ikke meget!

Jeg selv.

Men du leer,

Som om du havde Grund, dig at beklage?

Hold ei det mindste høfligen tilbage
 Af Skaansel for en død! Mig, som du her mig seer,
 Kan ingen verdslig Ting i Livet mere saare —
 Og, skjøndt jeg rigtig nok betragter dig
 Som et Slags Treddedeel af mig,
 Hvis man dig slog ihjel, jeg fældte knap en Taare.

Min Gjenganger.

Mangfoldig Tak! Og dog — du turrer mig omsonst!
 Jeg elsker dig, som et Slags Fader —
 Det vilde være mig en ringe Konst,
 At saare dig! Saa død og stoift, som du lader,
 Saa har du dog, trods al din følesløse Strømt,
 Et Sted, som hver en Digter, der er ømt.

Jeg selv.

Beviis mig først, jeg er en Digter!

Min Gjenganger.

Det hører ei til mine Pligter,
 Det maa en Rahbek, eller og en Sander,
 En 'Abrahamson — eller ogsaa han, der
 I hines Mangel, troer jeg, afgjør sligt,
 Dig gjøre, hvis de kunne, rimeligt,
 Om ikke just fuldkommen evident;
 (Ehi dertil fordres meer end blotte Ordet
 Af selv den bedste Recensent) —
 Og om jeg mindes ret, har disse jo paa Prent
 For længe siden allerede gjort det.

Jeg selv.

Desværre! mig beviser det kun lidt!
 Den ene har beviist det om for Mange —
 Den anden har beviist det alt for tidt —
 Den tredje dabled' mig med Rette nogle Gange

Den fjerde gi'er en Lundbye Sort paa Hvidt
 For, at hans Brøvlrier ere Sange —

Min Gjenganger.

Men ligemeget — det er deres Sag;
 Og hvad man har i Publicum af Smag
 Man skylder dem — og i hver ophyst Alder
 Poeten med Begrebet, Verden fik
 Om ham og hans af flige Folks Kritik,
 Hvordan den er for Næsten, staaer og falder.

Jeg selv.

Og om med den jeg ogsaa stod og faldt?
 Saa stod og faldt dermed tillige
 Min Mening om Kritikens hele Rige —
 Og jeg var glad, ved ei at blive talt
 Som Digter iblandt dem, den kalder flige.

Min Gjenganger.

Du taler, som en Fichte! Men man troer
 En Digter ei paa Philosophens Ord —
 Man veed for vel, at netop Poesien
 Aldeles modsat er Philosophien —
 Man veed fast overalt, at Epiktet
 Var ei Poet.

Jeg selv.

Og — om man vidste feil? om det kom ud paa Gæt?
 Om begges Speil af Verden var det samme,
 Kun omvendt slebet, og i anden Kamme?
 Om Mange, trods det Kald, de drømme dem til Dom
 Om Digtekunst, ingensinde drømmed' om
 Hvad Digtekunst, Digt og Digter er i Grunden?
 Hvad om de stundom toge Riim for Digt,
 Det Gribelige for begribeligt,

Det Endeløse for uendeligt,
 Det Gudelige for guddommeligt,
 Og hvad ei gribes kan for ubegribeligt?
 Hvad om de toge Haarene for Hunden?

Min Gjenganger.

Jeg kunde med eet Ord dig stoppe Munden —

Jeg selv.

Saa stop den! sig dit Ord! —

Min Gjenganger.

Men — ei mit Ord igjen!

Jeg selv.

Forstaa mig for de mange Mennesker!

Min Gjenganger.

Belan! En Snees af dine bedste Venner —

Jeg selv.

En Snees! — Min Studsen atter aabner den —

Jeg en Snees Venner har? Hvormed har jeg forskyldet?

Jeg troede hidindtil — og selv med et Maaskee?

Jeg høit i denne Verden havde tre —

Min Gjenganger.

Man, om mig mindes ret, dig altid dog har hyllet

Ei blot som fædrelandsk Skribent

Paa Prent,

Men selv som Selskabsbro'er i gamle Dage,

Hvis Minde Mange kalde sig end frøe tilbage.

Jeg selv.

Der kunde siges meget om —

Ben er for mig et Ord af Mening:

Det efter min, og maaskee Fleres, Dom,

Lilskjendegiver et Slags inderlig Forening,

Hvortil det aldrig mellem Mange kom.
 Jeg holder for, næst Kjærligheds Dualis,
 At i det borgerlige Liv
 Dets egentlige Substantiv
 Har den mindstmulige Pluralis;
 Det gaaer mig just med det, som med det Navn: Poet,
 Hvergang man taler mig om fleer end tre Poeter,
 Til samme Tid paa samme Sprogplanet —
 Det klinger mig omtrent, som: mange Kariteter;
 Og ingen Hofmand faaer mig til at troe,
 Hvis han sig og derpaa la'er hænge,
 At Bennens sande Navn er Regio —
 Jeg dertil levet har for længe.

Min Gjenganger.

Er jeg en Hofmand?

Jeg selv.

Et og andet Sted

I dine Breve selv har et saa høfligt Stempel,
 Din *Stambogsdedicering, for Exempel,
 At ingen Hofmand, med en god Samvittighed,
 Just skulde kunne stamme sig derved —

Min Gjenganger.

Det Brev du har jo selv, selv selveste, just skrevet

Jeg selv.

Mit Hjerte skrev det! du har trukket frem
 For Lyset i Vanhellighedens Hjem
 Hvad i dets Helligdom var ellers evig blevet —

Min Gjenganger.

Hvad ondt, for Himlens Skyld, var vel deri?

Jeg selv.

Aldeles intet, hvis du selv, at sige,
 For al forfængelig Bestræben og deslige,
 Ved denne Leilighed, dig finder fri —

Min Gjenganger.

Saa fri, som om jeg laae med dig i Graven!

Jeg selv.

Saa er det godt! Saa lad al Verden over mig
 frit bryde Staven!

Jeg selv er af Asbest; min Ære blot i dig
 Som den mit Væsens Deel, der Publicum tilhører,
 Er saarelig;

Den anden Deel, som, uselstabelig,
 høit over Jordens Dunster hæver sig
 Lil Venstabs, Kjærligheds og Tankens Himmerig,
 Aldeles ingen Noes og Dadel rører,
 Mindst den af een og anden Døgnets Smører.

Min Gjenganger.

Men hør nu, hvad jeg vilde sige dig:
 Tilskueren, der upaatvivlelig
 I kritisk Raad og Daad og Alt, hvad dertil hører,
 Som Æsthetikens Nestor viser sig —
 Tilskueren, der selv har skrevet Viser,
 Som du har prøist engang og sikkert endnu priser —
 Med hvem du (troer jeg) alt for en Snees Aar
 Paa Venstabs Fodder stod, og, om just ei paa begge
 Bestandig siden, inden fire Bægge,
 Saa paa den ene dog endnu bestandig staaer —
 Tilskueren, som du (trods alle Floimands Fagter,
 hvormed han træder frem i det Refleksmorads,
 Bort Kjøbenhavns Kritik har valgt til Mønstringsplads)

Dog sikkerlig, som Mand, og selv, som Digter, agter,
 Hvis intet andet Baand end det og Høflighed,
 Og Mindet, om den Tid, I gif i samme Fjed,
 For Resten mellem ham og dig nu finder Sted —
 Tilfueren, ført sagt, der virkelig har hylbet,
 Og hylber dig endnu venstabelig —

Jeg selv.

Som fast hver Anden, der lidt maadelig
 I Vers og Prosa teer og tegner sig —
 Hvem roser ei hans Blad? Troer du det smigrer mig?

Min Gjenganger.

Lie stille! hør mig ud! Han denne Gang har fylbet
 Et dobbelt Blad med dig og med dit Gjenfærds Spøg —
 Saa stærk en Virak fra hans Fyrfad sjelden røg,
 Selv ei for Thaarup, Guldberg, Zetliz, Sander,
 Smidt, Pavels, Klein, den nye Grillicander
 (Hvis Navn, som Fleers, er glemt) selv ei for Herz,
 Selv ei for nogen Bruun, der skriver Vers,
 Selv ei for Sagen, eller (Unders Under!
 Hvis Dyb i Evighed du knap udgrunder)
 Selv ei for Heiberg! — Digter fra Korsøer!
 Du studser, rødmer, blegner, daaner, døer,
 Endnu engang! jeg seer det paa Gebærden,
 Du troer det ei — velan! studs, daan og døe; men hør:
 En større Roes var mulig — og — her er den!

(Han rækker mig *Bladet.)

Jeg selv (læser.)

Han bruger hele Verden til min Roes,
 (Tidsalderen, sig selv, adskillige Personer
 Af Stand, endogfaa Grever og Baroner,
 Fremtidens Dom og døde Mænd og Koner)
 Og, at den maa desiffrere ham troes,

Han bruger mig til Roes for hele Verden —
 Saa, medens Krandsen om min Tinding snoes,
 Den snoes om alle Tindinger tillige,
 Der have noget i mit Fædreland at sige —
 Dg, naar man seer sig til, trods alle Bræk og Brud
 I det forkeerte Døgn, Gulbald'ren kommer ud
 I den guddommeligste Tegning,
 Som Facit af den hele Regning,
 Tak skee mig arme Skumpelstud —
 Du, der (som et Gespenst) liig Besssel, bleg er fød,
 Du selv blev ved den Roes formodentlig lidt rød —
 Dg stammer du dig ei for Folk endnu, som see dig
 Paa Brummers Skueplads, og kun for Spas
 Ta'er Hatten af for Adelens Horaz,
 Imens de, frygter jeg, i Hjertet dog udlee dig?
 Min Gjenganger.

Jeg negter ei, jeg havde gjerne seet
 Han havde pebret lidt dens overvættets Sødme,
 Dg dadlet Dit og Dat, at mindre ud i Fet
 Jeg ved dens Læsning havde maattet rødme;
 Men desuagtet jeg bekjende maa,
 Man kun i Benstabs Ruus sin Ven kan rose saa;
 Dg, hvis i sliig en Ruus og noget overdrives,
 Det ikke blot af den, som Krandsen sættes paa,
 Men selv af dem, der stille staae,
 (Sær naar de noget og af Krandsen faae)
 Tak skee Naturen og lidt Christendom, tilgives.

Jeg selv (efterat have læst).

Jeg faaer lidt ondt af denne Biraksdust —
 Jeg ønskte mig for et Par Diebliffe
 Lidt ud deraf, om i en koldere just ikke,
 Dog i en renere — fort: i en anden Lust.

Min Gjenganger.

Hvad om vi gif lidt ind i Søndermarken,
 I fald du ellers Nøglen har til Parken,
 Hvor Ingen seer os? Aldrig dog saa grøn
 Jeg Skoven saae mod Nytaar —

Jeg selv.

Kun en Bon

Det koster dig til Dehlenschlägers Fader,
 Som, da han veed, jeg holder af hans Søn,
 Og, at du ingen Bæxt ved din Spadsfering skader,
 Der overhovedet, som Mand,
 Paa ingen Ting i Verden lægger Haand,
 Os gjerne Nøglen overlader —

Min Gjenganger.

Den Søndermark skal være meget stjon?

Jeg selv.

Den stjønneeste, ved Dan! ei blot i Norden,
 Men, efter min særdeles Smag,
 Een af de stjønneeste paa Jorden!
 Jeg ogsaa gif deri hveranden Dag
 Med Hakons Digters aanderige Søster,
 Og hørte Hertthanattergalens Sang
 Og Fædrenenaturens Harpeklang
 Og Eddas underfulde dybe Røster
 Imellem Bøgene — jeg aldrig glemmer den,
 Hvor herester og jeg gaaer igjen! —
 Løb ind, og hils fra mig — jeg sidde vil alene
 Saa længe her paa disse Hjørnestene!

(Gjengangeren gaaer).

Hjørnestenen.

Jeg selv (alene).

Indsvøb dig i dig selv et Dieblif, min Aand,
 Og sving dig op til Anders Rige,
 Lest af de trange Selskabs-Baand,
 Høit over alt det Endelige!
 Og mens dit danske Gjenfærd fjerner sig,
 Og dermed Alt, hvad der er dit i Norden,
 Forsøg engang, nedskuende paa Jorden,
 Til fri Selbstændighed at hæve dig!
 Afgjør nu med dig selv i denne Time,
 Der aldrig turde komme meer igjen,
 Om du skal blive ved, paa Dansk at rime,
 Som Morkets eller Lysets Ven?
 Om du skal yttre Glæde, hvor du smagter?
 Tilfredshed, hvor du finder lutter Feil?
 Sædvanlig Hoflighed, hvor du foragter?
 Og aldrig vise Verden Sandheds Speil?
 Om, med eet Ord, da du kan ikke hæle
 Med dem, som lyve Dyd og Snille stjæle,
 Saavel paa Sotter som paa høie Hæle,
 Om du skal blive ved, at ga ae igjen?

(Pause.)

Jeg veed det nok: det er din Pligt, at sørge
 For Støvet, du har eengang truffet paa;
 Jeg veed det nok — du tør endog ei spørge,
 Om du tør ganske lade det forgaae?
 Thi det er dette Støv, trods alle Farer
 Og Hindringer for Aanden i dets Svøb,
 Hvori sig Kraftens Guddom aabenbarer,
 Der ikke standse tør sit eget Løb.

Jeg veed det nok: at det er Pligt at lyde
 Blot ikke Landets Lov og Dyrighedens Bud,
 Men selv at bukke sig for dem, som byde,
 Ja selv for dem, der blot see saadan ud.
 Men aldrig kan det være Pligt at dølge
 Sin Mening, naar den støder intet Bud,
 Og seig sin Nutids stride Strøm at følge,
 Ved meer at lyde Mennesker, end Gud!
 (Pause.)

Det er besluttet! Jeg vil tale med min Skygge
 Frimodig, som jeg taler med mig selv —
 At han kan Drov derpaa for Eftertiden tygge
 Paa Bredden af vor Nutids Elv;
 Og, da han vil paa ny betræde Banen,
 Og vise mig mit Fødeland, som Mand,
 At han maa lære ret at kjende Fanen,
 Hvortil jeg svor, dengang, trods Lysten og trods Banen,
 Jeg rev mig løs fra Smigerflendrianen,
 For værdigen at digte for mit Land;
 At han maa dybt sig ind i Hjertet bore,
 Hvad Lysets Guddom i mit Hjerte skrev,
 At Digt'ren kaldet blev til meer, end til at more
 Sig selv, sin Pige, Pøblen og de Store —
 Og, at hans hellige, hans høie Kald det blev,
 I Smil og Graad, i Alvor og i Latter,
 At sprede Nutids Taage, Døgnets Dunst,
 Og vise Jorden Evighedens Datter,
 Den himmelske, hvis Skjønhed Ingen fatter,
 Der Tidens Krands og Mængdens Bisald skatter,
 Den frie, den rene, den uendelige Konst.

(Min Gjenganger kommer tilbage.)

Der er han alt! Hvor munter, let og vover,
 Dg overgiben, som en Dreng paa sytten Aar,
 Han ud af Porten mig imøde svæver!
 Skjøndt han mig ligner paa et Haar,
 Jeg Noie har at troe, det er mig selv i Grunden —

Min Gjenganger (luffer op).

See her! Nu vær saa god, at gaae foran,
 Da du dig ikke selv paa Ryggen skue kan!
 (Vi gaae begge ind.)

S o n d e r m a r k e n.

Min Gjenganger.

Saa her er altsaa Sønderlunden! —

Jeg selv.

D søde, milde, friske, rene Luft,
 Som end mig aander livelig imøde
 Den Hjemmets underlige hulde Duft,
 Som trylled' mig i Livets Morgenrøde,
 Dg som jeg længtes efter blandt de Døde!

Min Gjenganger.

Mig synes og, som om jeg gif i stille Fred,
 I Paradisets skyggesfulde Gange —
 Jeg hører midt i Vint'ren Vaarens Sange —
 Jeg føler Forsmag af en Himmels Salighed.

Jeg selv.

Det bør paa dette Sted du ikke studse ved —
 Du gaaer i Fred'riks og Marias Fjed!

Min Gjenganger.

Du nævnte Danmarks Engle!

Jeg selv.

Jeg er bange,

Din Tone passer ei paa dette Sted,
 Hvor Alt bør aande, som i Dfferlunden,
 Naar den nedstegne Guddom er forsvunden,
 En festlig, stille, dyb Verbødighed.
 Her ene klæder ei det mindste Træl af Latter.
 Jeg knap tillod dig, som Riimbrevens Forfatter,
 At spøge her, hvis jeg ei selv gif med —

Min Gjenganger.

Ei som Forfatter selv af Fuglebrevet?

Jeg selv.

Som om jeg ikke selv just dette havde skrevet —
 Jeg gif her ene med en Engel mangen Gang,
 Der ligned' meget i Gestalt og Mine
 Min aldrig glemte himmelske Palmine —
 Hvis Stemme, som min Fannys Sang,
 Ledsaaget af en Seraphs Harpe, klang —
 Hvis Aand og Ynde, Tale, Blik og Gang
 Mig vaagen viste først min danske Droms Seline —
 Og, hvad jeg skrev i Syden, her jeg sang.

Min Gjenganger.

O! mine Følelser er' Echoer af dine! —

Jeg selv.

Belan da, helliget ved dem,
 Bliv ved at følge mig, hvor Ustyld bygger
 Sit Tempel, i Marias blide Hjem,
 I Fredens og i Fred'riks stille Stygger!
 Hvor var det nu vi slap?

Min Gjenganger.

Ved Rabbe's Benneroes.

Jeg selv.

Lad ikke meer om den!

Min Gjenganger.

Men sig mig, hvorfor ikke?

Jeg selv.

Den er for overdreven til at troes

Oprigtig —

Min Gjenganger.

Jeg den troer til Punkt og Prikke

Fuldkommen meent, fuldkommen hjertelig —

Hvad kunde ham, som kalder Tigre Tigre,

Som ofte kalder Løgnen Løgn,

Dg uophørlig Døgnet Døgn,

Bevæge til, forsættligen at smigre

Dig eller mig?

Jeg selv.

Men lad den, ogsaa være hjertelig!

Sæt, at den er i hver en Punkt oprigtig,

Dg at han mener ikke blot for Spas,

At jeg er Skandinaviens Horaz,

Sæt, at han virkelig mig i sit Hjerte troer,

Hvad han har kaldet mig, som Digter, stor —

Hvor kan du vente, sliq en Tro mig skulde fryde

Hos den, der, naar han taler om vort Sprog,

Mig putter med den første, bedste Pog,

Som giver ud paa Prent sin Stile-Bog,

Med alle Bommerter, i een og samme Gryde?

Hvor kan du troe mig Bisald kjært af den,

Som ei bisalder blot, men ofte priser

Gemene danske prentede Gottiser?

Dg buffer sig ei blot, men faster reent sig hen

For Badens og Sporons og selv for Sanders Pen?
 Hvor kan du troe, de Digter-Epitheter,
 Hvormed han pryder af og til mit Navn,
 Mig skulde klinge meer, end: Kaspar, Claus og Peter,
 Af En, som tæller elleve Poeter,
 Selv tolvte her i Kjøbenhavn?
 Hvor kan du troe, jeg ikke meget heller
 Mig skjelde lod en Smule kraftigt ud
 Af En, som gjør en Schifaneder, eller
 En Pøbelmorer, til Parnassets Gud?
 At ikke meget heller jeg gad stoses,
 Som Kant og Fichte, af en Hverdagspen,
 Der kalder saa sig selv, end roses
 Som den og den? —
 Det er mig ingen Lyst, med Noes at tylbes
 Af hvem det er, hvor og jeg kommer hen,
 Og hvor du, som mit Gjensærd, gaaer igjen;
 Men hvad og Dit og Dat et gammelt Forhold skylbes,
 Trods hvert et Dog og hvert et Men,
 Jeg ikke store, men og ei, som den og den,
 Aldeles lille Baggesen,
 Jeg siger det endnu engang igjen:
 Det er mig ubehageligt at hylbes
 Af alle maadelige Digt'res Ven.

Min Gjenganger.

Du er for streng mod Rabbet, fast ubillig —

Jeg selv.

Du vil vel sige dog mod Rabbets Pen?
 Saasnart mig det bevises, er jeg villig,
 At tage hvert et Ord igjen.

Min Gjenganger.

Men bør man ikke Pennen noget skaane
 For Mandens Skyld, der bruger den?
 Og er det billigt, er det ret, at haane
 Den Svaghed, som vi finde hos en Ven?

Jeg selv.

Nu Ven — og atter Ven — jeg dør engang af Venstabs,
 Hvis det er Kirsebær, saa let at naae;
 Men sæt, at hvert honet og fredeligt Bekjendtskab
 Engang for alle nu bør kaldes saa —
 At det er nok, for paa hinanden trygt at stole,
 At have druffet engang Duus —
 At have gaaet i den samme Skole —
 At være kommen tidt i samme Huus —
 At have mødt hinanden tidt paa Gaden —
 At have mødt sig engang i Paris —
 Engang at have moret Kongestaden
 Med Dit og Dat omtrent paa samme Viis —
 I Klubber tidt at have sjunget sammen —
 At have budt hinanden tidt en Priis —
 At have delet mangan Dval og Gammen
 I Helved, eller Paradiis,
 Paa Skuepladsen — blot tilfældigviis —
 At være kommen stundom til hinanden,
 Og sagt hinandens Koner smukke Ting;
 Og have fyldt tre fire Glas til Randen,
 Og fundet Bordet (med lidt Punsch i Panden)
 En Kjærligheds Planet med Venstabs Ring —
 Sæt, det var nok til evig at forflyde,
 Som Aander blandes, Sjæl i Sjæl,
 Til Venstabs fulde Salighed at nyde,

Som den i Ewalds Sang til Schleppegrell:
 Hinanden aldrigen at have villet skyde,
 Dg ikke heller stude, forsættligen, ihjel —
 Med anden Piil, med anden Flint, at sige,
 End Pennen — eller og med andet Krudt,
 End Indfald, Epigrammer og deslige —
 Dg hvis? — at man kun havde det fortrudt —
 Sæt, det er Venstabs fort: naar man hinanden fjender,
 Fordi man er omtrent i samme Fag,
 At ikke være dødelige Fiender,
 Dg see hinandens Sorg med Velbehag —
 Sæt, at jeg altsaa er, trods nogen Anden,
 Herr Rahbets inderlige Ven,
 Da han har aldrig slaaet mig for Panden,
 Dg jeg har aldrig slaaet ham for den —
 Men, tværtimod, jeg elsker Rahbet, Manden —
 Dg Rahbet elsker Manden Baggesen —
 Bør i Kritikens, bør i Konstens Rige
 De borgerlige Selskabsbaand
 Vel have noget, selv det mindste blot, at sige?
 Hvad andet Forhold veed jeg af, som Mand,
 End Mandens? Kan man ikke gjerne være
 Den bedste Borger, selv den bedste Mand
 Med ædelt Hjerte, med en ypperlig Forstand,
 I hver en anden Virksomhedens Sphære,
 Dg nyde, som en sliq, tilbørlig Ære —
 Skjøndt man, som Digter, eller Aristark,
 Betaler paa Parnassus trende Mark?
 End sige, naar man kun, som Rahbet, synder
 Mod en foragtet, brodløs Konst,
 Som ingen Lindviet ynder,
 Dg mangen heldig Dyrker selv begynder

At holde for en luftig Hjernes Dunst?
 Desuden — er i det, jeg ene flager over,
 Hos denne fordums ikke Hverdagspen,
 Det mindste stridende mod hvad en Ven
 Den anden holder eller lover?
 At han sig selv fornærmer, ved at slaae
 Til Ridder af Parnassets Dør hver Skriver,
 Som med en Pen bag Dret op vil gaae,
 Men ved hvert andet Halvskridt puste maa,
 Fordi han, uden Digterlunge, hiver —
 Og ved at sætte Digterfrandsen paa
 De jammerlige Drenges bittesmaa,
 Der neden under selv en saadan Skriver staae —
 Og, at han mig fornærmer, ved at slynge
 Mit Navn, som Digter, ind i den gemene Klynge —
 Det er, hvad ene jeg har anket paa —
 Og hvad jeg upaatakt kan ikke lade gaae,
 Saa længe til han engang mandig hæver
 Sig til sin egen Eynes Top;
 Og paa det Lidskjælf, som Kritiken kræver,
 Hvor man for ingen Ven og ingen Fiende bærer,
 Som Dverfskuer træder op.
 Det ærgrer mig, at han det Jordiske betitter
 I hver en Penne-Krog og Braa,
 Imens han burde høit derover staae.
 Og skue rolig ned derpaa —
 Jeg troer, han kunde det; og derfor er jeg bitter.

Min Gjenganger.

Men om han slængte bort sin vennefulde Pen,
 Og skar en ny, og bitter blev igjen,
 Og skrev mod din —

Jeg selv.

D torde jeg det haabe,
 Jeg vilde ham alt her mit Bifald høit tilraabe!
 Jeg da ham saae maaskee, ffjøndt ogsaa nok saa vred,
 Som da han forðum gif med mig i samme Fjed;
 Thi Brede stundom op til Drnens Bane hæver
 Den Binge selv, som jordnær ellers svæver,
 Den, som hver Lidenstab, i hvert et ædelt Bryst,
 Liig en begeiftrende Camoene,
 Hver Evne ffjærper — og af en gemeen profaiff Scene
 Den ofte gjør en sand poetiff Heltebyst!
 Fred ønsker jeg af Hjertens Grund paa Jorden,
 Især i Norden —
 Men, i Poeters Himmel Kamp og Krig!
 Den ellers vorder den catholske liig,
 Hvori hvert sælle Jaar med eviggrønne Palmer
 Staaer, som en Chorstatiff, og bræger sine Psalmer,
 Mens hele Hjorden, from og fredelig,
 Som i et Søndagsfelftabs Himmerig,
 I salige Monotonier
 Af deilige moralske Poesier
 Til Døde venteligen kjeder sig.

Min Gjenganger.

Saa følesløs, saa kold, saa uselftabelig,
 Saa ligefrem, saa reent din egen Herre,
 For ei at sige noget værre —
 Jeg aldrig havde tænkt mig dig!
 Du vil dog ei, jeg mig skal lade mærke
 Med sliig Foragt for hvad der ydes mig
 Af litterariff Roes — og at jeg offentlig
 Skal bryde med de Svage? Selv de Stærke
 See heller paa Parnasset Fred end Krig.

Jeg selv.

Alt, hvad du finder godt til Konstens Hævd at sige
 Mod Præsidenten selv i Smagens Rige,
 Det sig! —
 Hvem er det ellers nu?

Min Gjenganger.

Man har mig meget talet
 Om Sander, som man alt tilforn har seet
 At recensere mangan danst Poet
 Med Gravitet —

Jeg selv.

Forfatteren af Hospitalet?

Min Gjenganger.

Ham selv! Han har en stor Autoritet —
 Og lærde Tidenden, der har i Æsthetiken
 En Formand nødvendig, der besidder slig,
 For end fra Undergang at redde Republikken,
 Hans Dictatur vil underkaste sig.
 Man mumler meget om, en saadan alt skal være,
 Til Stræf for hver en alt for fri
 Philosophie
 Og Poesie,
 Paa vort Parnassus hemmelig i Gjære.
 Det vilde meget glæde mig,
 Hvis du, som jeg, var lidt forfængelig;
 Thi han vil sikkert, naar han sidder først paa Thronen,
 En vigtig Crespost paa Pindus skjenke dig!

Jeg selv.

Det skulde meget undre mig!

Min Gjenganger.

Jeg slutter det, blandt andet, og af Tonen,
 Hvori man, af og til, har talt om dig
 I visse fremmede Journaler,
 Hvori man dig særdeles anbefaler —

Jeg selv.

Som Digter?

Min Gjenganger.

Det just ei —

Jeg selv.

Som Prosaist maaskee?

Min Gjenganger.

Nei! men som En, der Dit og Dat forjætter,
 Som andre danske Digt'res *Oversætter:
 Hvad i dit Modersmaal man har af Epopee,
 Hvorpaa vort Døgn har sat sit Stempel,
 Du skulde oversætte smukt i Vers
 Paa tydsk — det lange Jødedigt af Herz,
 Som Ingen ellers læser, for Exempel —

Jeg selv.

For megen Ære!

Min Gjenganger.

Slap du vel fra det,

Saa troer jeg, det dig vilde være let,
 I samme Blad at vorde anbefalet
 Til Oversættelsen af Hospitalet —
 Og lykkedes dig denne, sikkerlig
 Din Lykke da var gjort; det tør jeg sværge dig.
 Du veed dog vel, hvor høit Europa skatter
 Niels Ebbesens utrolige Forfatter —
 Du vil dog ei, mod ham at jeg skal føre Krig?

Jeg selv.

Gjør hvad du vil!

Min Gjenganger.
Men hvis han roser mig —

Jeg selv.

Saa følg mig det. Dog det har ingen Fare!
Hvad du fortæller om den tydske Recension
Lilstrives bør en anden hoi Patron,
Som her paa de calvinske Gaar tog Vare,
Og som derausfen nu forsøger sig
I Æsthetiken —

Min Gjenganger.

Uafnemmelig

Imidlertid din Kulde synes mig.
Det synes grumt endogsaa, sandt at sige,
Postalernes dog upaatvivlelig
Aldeles trygge Haab saa reent at svige —

Jeg selv.

Og hvilket? —

Min Gjenganger.

Det, at ved at rose mig,
Hver, som Forfatter selv af egne Blade,
Dog i det mindste sikkert sig,
Om ei at roses, dog venstfabelig
At blive glemt engang af dig,
Istald du skrev en Dunstade —

Jeg selv.

Den skriver ikke jeg — den skriver du maaskee,
Som, ved vor Verdens Daarlighed at see,
Dig ei kan bare for at lee?

Min Gjenganger (smilende).

Jeg alt har skrevet en —

Jeg selv.

Dg la'er den ikke trykke?

Min Gjenganger.

Dermed jeg aldrig hastet har —
 Desuden er jeg ei saa stor en Nar,
 Mig selv at skade med et saadant Mesterstykke.
 Kritiken her hos os er engang halt —
 Hvem veed, om selv jeg ikke faldt,
 Ifald jeg sparked' bort dens sidste Krykke?
 Godmodighed — min Agt for den og den,
 Som staaer i Forhold med de Folk, der lade trykke —
 Ja for dem selv, naar de er uden Pen —
 Min Lyst til Fred — det Rørende: „Min Ven!“
 Hvormed man hilser mig, hvor jeg gaaer hen —
 Dg endelig hos os (jeg siger det igjen)
 Satire gjør ei længer Lykke —

Jeg selv.

Saa, for at gjøre Lykke, skriver du?

Det er mig noget nyt!

Min Gjenganger.

Nei! men just heller ikke

For at slaae reent det sidste Glas itu,
 Hvoraf jeg al min Lykkes Vand maa drikke —

Jeg selv.

Søb med din egen Haand! Hvis du den holder peen,
 Er Drikken af den mere sikkert reen,
 End af det bedste Glas med Guld paa Randen,
 Som ræktes dig, og fylles af en Anden.

Min Gjenganger.

Jeg temmelig mig øvet har deri
 Paa nogen Tid; og inden næste Sommer
 Jeg haaber, jeg saa vidt i Stoicismen kommer,
 I al den mig betroede Poesie
 Jeg ryster ud af mine Lommer
 Paa Langebros —

Jeg selv.

Gjør, hvad du vil; kun gjør det à propos!

Min Gjenganger.

Men derfor holder jeg mig et forpligtet,
 Til Alt at drufne, hvad jeg selv har digtet —
 Dertil ei Hav er nødig eller Elv,
 Det drufner venteligen i sig selv —
 Det Eneste, som ei er ganske vandet,
 Og maaskee mere værd end alt det Andet,
 Er den Historie, jeg skrev forleden Dag,
 Om Kjøbenhavns-Kritikens gode Smag —

Jeg selv.

Lad høre, hvad du sige kan om den!

Min Gjenganger (declamerer).

Den sfranted' noget under Rahbets Pen,
 (Med Pennen mener jeg hans Lands Begavelse)
 Og under Sanders Blyant døde den —
 Saa kom en vis Claus Paveis, eller Paveise,
 Min og Herr Lundbyes inderlige Ven —
 Bekjendt med næsten hver en Sprogets Stavelse;
 Men uden Blyant selv, end sige Pen.
 I Mangel af de tvende førstes Havelse
 Han puttede sit aandelige Hul
 I Kjøbenhavnskritikens tomme Hul,

Dg recenseerte med et Stykke Kul —
 Tak ssee hans Digterkirkegaards Tillavelse,
 Tak ssee hans lærde Roden Nat og Dag,
 Den gamle, syge, døde, gode Smag
 Fik derved dog en christelig Begravelse.

Jeg selv.

Det Vers erindrer mig et Epigram

Af Pram:

„Herr Skribler, gid du faae en Skam!“

Hvad det, som Epigram, er dette, som Historie:

Saa fort,

At Intet let deraf kan tages bort.

Det straaler ogsaa med en vis profaisk Glorie,

Der, vakker i sig selv, og Emnet værd,

Gjør Verset fatteligt for Læg og Lærd,

Dg let at heste fast i Hvers Memorie.

Selv Rimene har noget hist og her,

Som slaaer; — de qvindelige Rim især,

Der, ved at falde noget i det Lyriske,

Just derved blive synderlig satyriske.

Mig synes, du har truffet smukt deri

To Fluer med eet Smæk: den kritisktheoretiske;

Dg den nu gængse praktiske poetiske,

For hvilke begge Himlen snart os frie!

Min Gjenganger.

Dit Bifald glæder mig! Men jeg kan ikke skjule

Min Frygt for noget skjult deri;

Din Tone synes mig en Smule

For meget ligne Parodie —

Du synes overalt, om jeg tør sige

Min Mening ganske ligefrem,

Den tydske nye Maneer for meget at befrige
 Hos os, saavel som udenfor vort Hjem —
 Jeg selv, saa dansk jeg er i Tonen og i Sproget,
 Og langt fra spansk og anden Sydlighed,
 Bekjender, at jeg helder noget
 Til denne nye Maneer, og blues ei derved —
 Der er dog i det barnlige Tieckagtige,
 Skjendt samme falder lidt i det Barnagtige,
 Saavel som i det overgivne Schlegelske,
 Saameget det og falder i det Hegelske,
 Det allervigtigste for Poesie:
 Genie!
 Jeg negter ei, trods Konstens rene Toner
 I Bers af Schmidter og af Matthiis soner,
 At hines tøileløse Melodie
 Mig tryller meer, trods alle Caprioler,
 End disses tamme Harmonie —
 At Pegasus i deres springske Foler
 Mig synes mere kjendelig,
 Som Stammefader, end i selv den bedste
 Af disses veltilkjorte gamle Heste —
 Og at jeg heller vilde drikke mig
 En hurtig Ruus i hines falske Vine,
 Trods næste Morgens sikkre Mavepine,
 Letsindig galen, end, med fuld Forstand,
 En langsom Battersot i disses ægte Vand —
 Jeg foretrækker Oprør i Naturen
 For Konstens stille Slaveri,
 Og vilde Levkræfters Anarchie
 For livløs Orden i Culturen.
 Jeg elsker meer den flammende Comet,
 End Caput mortuum af en Planet;

Og troer endog jeg heller dele vilde
 Med Profeser paa Kristinos Gis
 Et ægte kannibalist Gilde,
 End med forkonstlede Franzoser nok saa milde
 Et smagfuldt Aftensmaaltid i Paris,
 Naar, ved Modtagen af en sliq Indbydelse,
 Jeg saae paa sand poetist Nydelse.
 Naar galt skal være, heller Raseri,
 Som aldrig hørtes før, med Tralleralleralle,
 End nok saa sund Forstand og Præfener, som Alle
 Tilforn har hørt, i vores Poesie!

Jeg selv.

Alt, hvad du siger der, staaer skrevet i mit Hjerte!
 En anden Følelse hos den,
 I hvis poetiske Gestalt jeg gaaer igjen,
 Mig vilde, var den mulig, meget smerte.
 Jeg foretrækker selv den vildeste Natur
 For puur
 Cultur —
 Naar galt skal være! Men, alvorlig talt,
 Hvor staaer der skrevet, det skal være galt?
 Er hiin Erklæring af den Venusinske Digter
 I Bogen om Poeters Kald og Pligter:
 At flittig Konst til Rigdom af Genie
 Bør ægtevies i ægte Poesie,
 Den ene saa nødvendig, som den anden —
 Og at i samme Grad de findes maae deri,
 Sig favne kjærligen, og staae hinanden bi,
 Saa uundværlige, som Konen og som Manden,
 Til Kjærlighedens Gæt, til Ægtestanden;
 Som Lys og Skygge til et Maleri;

Som Magt og Viisdom til et Skaberbliv,
 Dg Stof og Form til et organist Liv;
 Som Alt, hvad, dobbelt, ei kan tænkes deelt;
 Som Dele, der i et fuldkomment Heelt
 Umuligen kan stilles fra hinanden —
 Er denne Dom af vor Horaz kun sand,
 Fordi han, som man siger, er vor Mand?
 Dg er han ei vor Mand, fordi hans Mening
 Om Konstens og Naturens Digt-Forening
 Er bleven alle Musers Lov og Dom,
 Dg var det alt, før han til Verden kom?
 Naar Konsten træder frem genieløs, Sjælen kjedes;
 Men naar den uden Konst seer dette spildt, den vredes.
 Nutiden fryder sig ved begge hist og her;
 Thi Mængden, der ei finder mindste Mening
 I en den ubegribelig Forening,
 Har ene Sands for hver især;
 Men Eftertiden, og den store Dommer,
 Som var, og er (skjøndt sjelden) og som kommer,
 Forkaster Stoffets løse Skramleri
 Saavel som Formen, der var Intet i.

Min Gjenganger.

Hvis denne strenge Dom skal ubetinget gjælde,
 Gud naade vor Tidsalders Poesie!
 Dens Strengthed, frygter jeg, dig selv vil fælde —
 Jeg taler ei om mig —

Jeg selv.

Saa falde vi! —

Troer du dig Mester alt?

Min Gjenganger.

Jeg troer at ha'e den Ære,
 Som Mestersvend, at staae hos dig i Lære.

Jeg føler vel, at, lidet eller stort,
 Jeg Mesterstykket hidtil ei har gjort;
 Men engang, haaber jeg, det bliver færdigt,
 Ifald din Fordring af et Digt, som værdigt
 Dit Ideal, ei reent forkyser mig.

Jeg selv.

Du lod engang, at ville nøie dig
 „Med liden Rang
 I komist Sang?“

Min Gjenganger.

Det sagde jeg; men meente det just ikke
 Til Punkt og Prikke —

Jeg selv.

(Det Punkt og Prikke bruger du for tidt
 I forbigaaende) — du har dig villet svinge
 Lidt høiere paa en alvorlig Binge?

Min Gjenganger.

Dg mener (trods dit Smil) endogsaa, virkelig
 Lidt høiere at have svunget mig.

Jeg selv.

Dg hvorfor troer du det? Dog ei fordi Tre Fire
 (Sæt Nuller til, saa mange, som du vil,
 Der Intet her gør fra, og heller Intet til)
 Har roest din Sang og Klanger af din Lir?
 Dog ei fordi dig mangen Compliment
 Er gjort af een og anden Recensent?

Min Gjenganger.

Jeg veed ei selv, naar jeg skal Sandhed sige,
 Hvorpaa jeg grunder egentlig min Tro;
 Jeg veed, at mine Vers er' ikke maadelige,

Da hele Verden just gjør ikke flige.
Dg dermed flaaer jeg mig til No.

Jeg selv.

Det er kun lidt; men det er altid noget!
Skjøndt Digter-Loven fordrer meget meer.
Det Bæsentligste dog, hvorpaa den seer,
Er Bellklang, Liv og Rigtighed i Sproget.
Kun der, hvor dette mangler, byder den:
(Hvis genialste Træk Erstatning ikke give)
Herr Skribler! hold aldeles op at skrive!
Dg findes disse Træk, saa hedder det: min Ven,
Skriv om igjen!

Min Gjenganger.

Beed nogen Digter selv, om disse sidste
Tilvisse findes i hans Poesie?
Hvad, eller er ham Konst det eneste Bevidste?

Jeg selv.

Dit Spørgsmaal, haaber jeg, er Ironie.
Bee den Elendige, som vover,
At nærme Konstens Alter sig som Skjald,
Hvis Flammen i hans Bryst ham ikke hæver over
Hver Tvivl om hans guddommelige Kald!
Bee ham, hvis han det ei med Sikkerhed erkjender
I en urolig, umodstaaelig Drift
Til Yttren af den Ild, som i hans Hjerter brænder,
Blot for at yttre den, i Sang og Skrift —
I evigt Hang til det Uendelige,
Dg i uendelig og evig Lyst
Til Sammenstemning af det Endelige
Med Evighedens Grundklang i hans Bryst —
I Had til Alt, hvad Jordens nedre Sonner

Fortrinlig attraae, Had til al Slags Muld,
 Fra Landeveiens Støv til præget Guld —
 I dyb Foragt for Alt, hvad Pøb'len skjønner,
 Og med sin Mængdes hæse Bifald lønner —
 Foragt for Livet, som en Tidsfordriv,
 Nutidens hensigtsløse, flauue Liv —
 Vee ham, hvis ei hans Følelse ham siger
 Hvert Dieblif, i hvor han staaer og gaaer,
 I hvadsomhelst af denne Verdens Riger,
 I hvadsomhelst af denne Verdens Aar:
 „Jeg har ei hjemme her! mig Alt er fremmedt!“
 Og vee ham, hvis ei dybt og inderlig
 Ham længes overalt, hvorhen han vender sig
 Paa Jorden, efter Digter-Himmelhjemmet,
 Hvor Alt er evigt i sig selv og heelt,
 Og Intet halvt, forgængeligt og deelt.
 I denne Følelse (trods Alles Trængsler)
 Af egen Adel, af det Land, hvorfra han kom,
 Hiint Evighedens Landers Herredom,
 Som Muldets Søn i Tidens snevre Fængsler
 Ei drømmer om —
 I dettes Minder, Anelser og Længsler,
 Og Higen efter: snart i Alvor, snart i Spøg,
 At kalde dem i Billeder tilbage
 Her paa sit jordiske Besøg —
 Og, en Prometheus liig, fra Himmelen at drage
 Guddommeligheds Ild til Jorden ned
 I sine korte Levedage —
 Har Digt'ren Borgen for sit Kald —
 Og den, som denne Borgen har, og eier
 Den anden Voldgift og i Konstens Seier,
 Er Skjald!

Min Gjenganger.

Du bliver varm! Dit mørke Die tindrer
 Af en forunderlig mig hellig Ild;
 Dig Rinden blusser! D! hvis Intet hindrer
 Din Bliven, vær mig Spøgelse saa mild,
 At blive ved! Min Aand er lutter Dre,
 Dig over denne Punkt især at høre —
 Men hvad? — er jeg i Schweiz? er jeg i Norge her?
 En Brink, en Strøm, en Bro — ved Himlen! — og en
 Hytte
 Med Graner rundt omkring — og hvilken Udsigt der!
 Jeg svimler! —

Jeg selv.

Drag dig dette Syn til Nytte!

Det, meer end Alt, hvad jeg at sige veed,
 Kan lære dig. Blik om dig, og blif ned!

Det Norske Hus.

(Paa Bænken).

Min Gjenganger.

Dybt! hemmeligt! høitideligt — dog roligt,
 Som Nörden i sin Baldurs Fred! —
 Paafaldende — men dog med Diet strax fortroligt,
 Ved næste Blik, som Heltens Simpelhed!
 Indsluttet i sig selv, som Hjertet, naar det banker,
 Kørt af et helligt Syn,
 Tabt i sin Grublers Mulm, naar tusind mørke Tanker
 Med Et opklares af det pludselige Lyn —
 Og dog saa vidt udblickende, som Diet
 Fra Toppen af et eensomt Fjeld!
 Et Breidablik, saa mildt, og dog saa høit ophøiet! —

O Held mig, at jeg fandt det her! o Held!
 Saa stod Naturen dog, da den gik rundt om Jorden,
 Med gavmild Haand uddelende sin Gunst,
 Og alpestille her paa denne Plet i Norden! —
 En sliq Natur i Sjælland?

Jeg selv.

Det er Konst! —

Min Gjenganger.

Konst?

Jeg selv.

Digtekunst, om du vil! For ikke længe siden
 Var denne høitidsfulde Plads
 Et Tjørnekrat, paa Brinken af en liden
 Forhøining, i et stinkende Morads.
 Nu er det hele Norden i det Lille!
 Naturen her, som andensteds, kun gav
 En Smule Jord og Luft og hist lidt Hav;
 Men Digtekunsten her stod stille —
 Den sagde: hæv dig, Brink, og sænk dig, Gruft!
 Grantræer og Fyrreer op ad Skreen krybe
 Og speile sig med Himlen i det Dybe!
 Udviid dig, Udsigt! rens dig, Luft,
 Og fyld dig med de norske Fjeldes Duft!
 Og Broen sprang sit lette Spring, og Hytten
 Forlod sit Døvres Klippegrund,
 Og saae, forundret ved Naturens Flytten,
 Istedet for sin Glommen, Dresund —
 Saa stor er Konstens Magt! Hvad vilde Naturen spreder,
 I rolig Harmonie forener den,
 Og hvad harmonisk heelt hiin gav paa fjerne Steder,

Den flytter til vor egen Bopæl hen —
Som Selvfrembringer eller Doversætter.

Min Gjenganger.

Jeg alt, hvorhen du vil, nu, troer jeg, gjetter:
Du mener, ligerviis som aldrig, fri,
Naturen viser sig i alt sit Trylleri
Her i vort Sjælland, for Exempel,
Med mindre Dyrkeren derpaa har sat sit Stempel,
Saalidet tilfredsstillen blot Genie
I vor Tidsalders Poesie,
Hvis ikke fuldelig ved Kunst erstattes,
Hvad der af Hedenolds Vidundermørke fattes?

Jeg selv.

Det er min Mening ei; det er min Dom,
Som ingen Berserkgang af Sprogets Riser
I Gjenfærdkrøniker og Hereviser,
Med alle Stød i Luften støder om;
Fordi det er Fornuftens. — Giv os Fjelde,
Som Alperne, giv os Neapels Luft!
Giv os Naturen i sin Kjæmpevælde!
Giv os et Dethaiti med sin Duft!
Dg vi vil spare Noien, med at grave
Mælarer, og at stufte Dovrer op,
Dg plante Graner selv paa deres Top,
Dg bygge Hytter i en Engelsk Have.
Hvor hele Landet er en Tryllepark,
Behøves ingen Søndermark!
Vil Danmark see et Schweiz, vil Sjælland stue Norge,
Den fattige Natur hos Konsten det maa borge.
Saaledes — giv os vore Fædres Tro,
Med alle Barsler, Tegn og fære Sync,

Hvorover alt som Børn vi næsten loe;
 Giv os tilbage Glimtene, som lyne
 Med tifold Jld om Natten! giv os Sprog,
 Hvis Lyd i Toner frem fra Hjertet stræbe
 Paa den begejstrede livfulde Læbe,
 Isteden for, som Ord, paa Bladet af en Bog,
 Liig døde Sommerfugle, taus at flæbe!
 Saa bliver Eventyret af sig selv
 En episk Saga — Vinens vilde Glæde
 Foruden al Rhytmik en dithyrambisk Elo —
 Og Elskovsuffet et elegisk Dvæde.
 Hver heftig Lidenskab da bryder ud i Sang;
 Thi Følelsen er Jld og Ordet selv er Klang.
 Hver Genius er da sin egen Lærer,
 Mens Sproget i sig selv chaotisk gjærer,
 Og i en underfuld Forenings-Krig
 Dets Verdens Elementer blande sig,
 Af Tankens dybe Grund, som ryster, skjælver, bæver,
 En Dante hist, en Shakspear her sig hæver,
 Hiin Apenniners Top, og Alpers denne liig,
 Som Grækenlands Olymp, Homer, optaarneb' sig;
 Naturens Børn og Konstens første Fædre!
 Her har vi Sangens Schweiz — Forstands Culturen
 Gjør til et Sangens Sjælland Sprognaturen
 For hver, som ei, mens end den gjæred', skrev,
 Og ei, som første Skjald, Digtkonstens Fader blev.
 Virgiler fødes nu, men ikke meer Homerer;
 Tassoner, ikke Danter! Kronos liig,
 Naturens gamle Nat har skjulet sig,
 Og Konstens unge Zeus, som Dagens Gud regjerer —
 Tak — eller Utak — vor Philosophie:
 Den Tid, vi nu omstunder lever i,

Har ingen Alper, ingen Fjelsejle,
 hvor selv Naturen digter i sin Vælde;
 Men — Søndermarker blot — i Poesie.

Min Gjenganger.

Det er dog — ikke sandt? — det er dog evig Skade!

Jeg selv.

For hvem?

Min Gjenganger.

For hvem? Jeg kunde svare dig
 Med Ewald: for de skønne, rene Blade —
 Og, om du vil, med Wessæl og: for mig,
 for Læseren, for Jordens Overflade —
 Thi hvad er det, vi her i Søndermarken seer
 Mod Kullen blot, for ei at sige meer?

Jeg selv.

Og hvis det laae paa Kullen? — for at blive
 Ved Signelsen — hvis denne Dalskultur
 Forcent sig med Fjeldenes Natur?
 Hvis nedan under dette Dyb, hvor Vandet
 Gjenspeiler Broen, sænked' sig et andet?
 Hvis Diet, hvor vi see de danske Heltes Grav,
 Sig tabte længer bort i det cobanske Hav?
 Hvis over disse Fjrrers mørke Toppe
 Fremsprang, imellem Skyerne deroppe,
 En Keen paa hvide Sneetops bratte Sti,
 Og efter den en Jæger paa sin Ski?

Min Gjenganger.

Hoordan forstaer du det?

Jeg selv.

Hvis Konstens Klippedverge
 Paa Skuldrene steg op af hine Rjæmpebjerge,

Som Maro paa Homer — som Macpferon paa dem,
 Der sang om Ossian i Fingals vilde Hjem —
 Paa Dante Tasso — og, med eget Kjende,
 Den tydske Shak'spear selv paa alle trende?
 Hvis man, ved dem at grandste, dem at kjende,
 Ved deres gamle Sprogs Studering vandt,
 Hvad i de nye man ikke længer fandt?
 Naar man den gamle Sang, som Digter, vil oplive;
 Naar man paa Fortids Grund vil endeligen staae —
 Og ingenlunde længer gaae,
 For Eftertiden noget meer at give.

Min Gjenganger.

Kan den i Digterværker gives meer
 End Tasso, Dante, Milton og Homer?
 End Shak'spear, Göthe, Klopstock, Ewald, Schiller,
 Og Metnas Skjald, og Skotlands Harpespiller?
 Cervantes, Camouens, Horaz, Virgil,
 Og Plindar?

Jeg selv.

Neppes meer — i Form og Stil,
 I Farve, Tone, Kraft og Liv og Ynde;
 Men vel i Stof, i Aand, i Fylde selv
 Af Kilden til enhver Begeistrings-Elv:
 Religion. — Vi burde dog begynde,
 Saa synes mig, engang, at stille frem
 I Sang og Digt det nye Naturens Rige,
 Til hvis Olymp og Lidskjalf, iblandt dem,
 Du nævnte, Göthe kun har kjæft begyndt at stige.
 Ny Konst forenende med nyt Genie,
 Vi burde hæve vores Poesie
 Til Høiden af vor Olds Philosophie!

Redbrydende dens gamle Billedsfranker
 Udvide Sphæren af vor Phantastie
 Med den udvidte Kreds af vore Tanker!
 Og efterlade dem, for hvilke vi
 Dg engang vorde gamle, lige Stempler
 Af vor Tids Daad og Videnskab og Tro,
 Som de, der levntes os i Sangens gamle Templer!
 Hvi skulle vi kun trygt i disses Brokker boe,
 Som nye Romere, der bygge deres Skure
 Halv ind i Resten af de gamle Mure?
 Dg ikke heller selv os egne reise, som
 Palladios Pallads og Buonarottis Dom?

Min Gjenganger.

Men er det Alles ei, som selv din egen Klage,
 At den Natur og Tid, nu digtes i,
 Leverer intet Stof til Poesie?
 Hvad Episk findes vel i vore Dage?
 Er ikke Himmelen og Jordens Dynamik
 I Solens geometrisk maalte Rige,
 Som i Taktiken af vor Nutids Krige,
 Forvandlet reent til blot Mathematik?
 Dg mon os Alt ei klarligen bebuder,
 At Konsten selv tilsidst bli'er Mechanik?
 Hvor findes nu Gudinder eller Guder?
 Hvo styrer Solens Bogn? hvo tæmmer Havets Magt?
 Hvo slutter Stormen i sin Hule?
 Hvo gaaer nu frem i Himmellysets Pragt,
 Naar alle Nattens Spøgelseser sig skjule?
 Hvo svinger nu fra Jordensfjænen, vred,
 Paa Kjæmpers Jæse Lynildstraalen ned?
 Hvo giver Træet Frugt og Marken Grøde?

Hvo veier nu paa Helbs og Uhelbs Bægt
 Mod Hær en anden Hær og Slægt mod Slægt?
 Hvo skjæmmer Levende? hvo dømmes nu de Døde?
 Hvo ryster, Jorden mørk tilvinkende sit Bud,
 Dens Grundvold, med sit Nil, og Himlens Hvælving?

Jeg selv.

Gud!

Den Gud, vor Kundskab i sin Modenhed erkjender,
 Den Evige, som lever fjern og nær,
 Som var, som vorder og som er —
 Af hvis høit over Tid og Rum udstrakte Hænder
 Medvælte Himmelmagter, Hær paa Hær!
 Hvis Bryn er Nattens Mulm — hvis Blik i Lyset brænder —
 Hvis Hjerte dybt (imens en Verden her opstaaer,
 En Verden hist i Tidens Hav forgaaer)
 Fra Tankens første Flugt til Tankesflugtens Ender.
 I al Naturen uforandret slaaer! —
 De mindre Guder, som vor Sandsten leder efter,
 Er den usynlige Navnløses Ord,
 Som, magtbevingede, fra Templet, hvor han boer,
 Igjennemflyve Himmel, Hav og Jord
 Og Jld, med Livets Bud. Naturens Kræfter
 Er' Aander! Mon Elektron buldrer ud
 Med mindre Kraft end Tord'nen: Jeg er Gud!
 Fordi han ikke blot i Skyen, som sig dunkler,
 Men selv i Lovens Blik og Ormens Glimren funkler?
 Mon Magnas mindre stærk udfolder os sin Magt,
 Fordi han har udvidet os sit Rige?
 Maa for en Here, for en Pallas vige
 Vor Sangs Urania, fordi tillige
 Hun Kronos Scepter sig har underlagt?
 O! hvad er selv Homers mod denne Himmel? —

Og Jorden? Er dens Slægters vilde Brimmel
 Og deres Lidenstabsers Spil,
 Dens Hytter, dens Pauluner og dens Throner,
 Dens Peleider selv og dens Jasoner
 Ei længer til?
 Saae vel Odysseus flere Folk og Stæder
 Og flere sære Syn og underlige Sæder,
 Dmtumlende paa sine Fællers Grav,
 End Cook fra Pol til Pol paa Jordens hele Hav? —
 Hver Alder har sin Kamp, sin Seier, sine Helte,
 Sit Epos i sig selv. I Korsets Fane seer
 En Tasso Sanggubindens Tryllebælte,
 Flux har og Middelald'ren sin Homer —
 Gudinden er bestandigen den samme;
 Men Bæltet, hun fortryller Hjertet med,
 Hvormed hun ene kan vor hele Sjæl opflamme,
 Maa bære Præg af Sangens Tid og Sted.

Min Gjenganger.

Du tænder mig i Phantasiens Drke
 Et Lys, som klarer pludseligen op
 Min Grublers tykke Mulm! Til Digterfjeldets Top
 Det lede skal min Aand igjennem Sangens Mørke!
 Din Mine siger mig, at det er ei din Agt,
 Mig denne Gang at sige mere?

Jeg selv.

Hvis ei du fatter Alt af Ordet, jeg har sagt,
 Jeg sagde dig forgjeves flere!
 Men Dagen helder, Natten falder paa —
 Kom! lad os gaae!
 Dog — jeg vil Afsted med det samme tage,
 Da Nøglen du jo bringe maa tilbage.

Min Gjenganger.

Du gaaer til Byen altsaa?

Jeg selv.

Jeg gaaer hjem.

Min Gjenganger.

Hjem? men hvor er dit Hjem?

Jeg selv.

I Syden og i Norden,

Hvor fri, fornuftig, aandelig Cultur
 Forener sig med Ustyk og Natur;
 Hvor man endnu er ikke Slave worden
 Af Mennesker, af Moden og af Guld —
 Hvor man er Aanden og det Aandelige huld —
 Hvor man den Evige, med Ord ei blot af Peder
 Og Povul, men med Tanker og med Daad,
 Med Følelser, med Smil og selv med Graad,
 I alt det Evige tilbeder:
 I Videnskab og Kunst og Kjærlighed —
 Hvor man endnu sig ikke stammer ved,
 At gaae til Fods, paa Veien gjennem Livet,
 I Sokrates og Jesu Christi Fjed,
 Foruden Pral, i stille Simpelhed —
 Hvor man foragter, hvad Tilfældet blot har givet,
 End sige, Kryben, List og Bold —
 Hvor man erindrer mig om Hedenold,
 Og viser i det Lille Muligheden
 Af Nærmen til Fuldkommenhed herneiden —
 Der er jeg hjemme. — Selv i Kjøbenhavn
 Jeg endeligen fandt en saadan Stavn.

Min Gjenganger.

Jeg kjender Huset — det er intet Under,
At du derudenfor ei Selstab. søge vil.

Jeg selv.

Dg, om jeg vilde, har jeg ikke Stunder,
Dg Støvler nok (imellem os) dertil.

Min Gjenganger.

Ta'er du mig ilde op, ifald jeg vover,
Godt Folk at svare det, som klage over,
Du aldrig kommer til dem?

Jeg selv.

Ja! de faa,

Som for min egen Skyld, og ikke for at vise,
Hvor mange Retter Mad de egentlig kan spise,
Mig gjerne saae,
Du frit kan give saadant at forstaae.
Men i den store Verden vil jeg bede
Du holder Munden, som en ærlig Pen,
Hvis ei du sige vil, jeg styer den blot af Kjede,
Dg snster inderlig, at glemmes reent af den.

Min Gjenganger.

Der er dog i den store Verdenomme,
Der, troer jeg sikkert, gjerne saae dig komme,
Tildeels for min, deels for din egen Skyld —
Men trykker jeg dig maaskee her en Byld?

Jeg selv.

For længe siden lægt! Den Tid er omme,
Da dette Sted var ømt. — Dg om saa var?
Om hist og her blandt dem sig torde finde
En sand Belynder og Belynderinde,
Som gjerne med min Svaghed overbar,

(Min Styrke nemlig) den: paa Danst at sige
 Gudsfred til Folk af Stand, som Bonden til sin Lige,
 Troer du, jeg er en saadan Nar,
 Kun halv igjen at vende mig til slige?

Min Gjenganger.

Hvorfor kun halv —

Jeg selv.

Fordi jeg kun er hecl,
 Hvor jeg, om ikke just kan fæste Rodder,
 Dog i det mindste staae paa begge Fodder,
 Og give min igjen for den mig givne Deel:
 Landflygtig Mand om saadant ei kan drømme —

Min Gjenganger.

Du slaaer bestandigen paa din Landflygtighed;
 Hvi blev du ikke her?

Jeg selv.

Fordi jeg maatte rømme!

Min Gjenganger.

Hvad havde du da gjort?

Jeg selv.

Begyndt at vandre ned
 Til Camouens og til Cervantes Hvilested,
 I Ewalds og i Wessfels Fjed,
 Paa de brødløse Konsters Bane;
 Men fundet den for tung, og trods min Lyst og Bane,
 Forsøgt at gaae den mere slagne Bei,
 Som Embedsmand —

Min Gjenganger.

Nu vel! Og hvorfor blev du ei

Paa den?

Jeg selv.

Fordi jeg fandt (af Mangel paa Forstanden,
 Hvad veed jeg? eller og — paa de særdeles Been,
 Der gjøres nodig til at gaae paa saadan en)
 Langt værre den, end selv den anden —
 Fordi den, trods den Fyrighed,
 Hvormed jeg efterhaanden, Led for Led,
 Den gamle Adam havde knuust og dødet,
 Saa der tilsidst var ikke meer Genie
 I al min Klosterdant og alt mit Provsteri,
 End i de fleste Digt'ers Poesie,
 Dog utaknemmelig selv ikke gav mig Brødet;
 Det er at sige, hvad vi Provster kalde saa:
 Lidt mere nemlig, end den simple Næring,
 Enhver Dagstriver kan i Blaa-Taarn faae
 Med meget liden Nøie til Foræring —
 Fordi, da Danmarks Sol, Naturens Konge liig,
 Med sin Dpliven og bestraalte mig,
 Og fjerned' Taagen fra min lille Bært i Norden
 Med samme blide Faderkjærlighed,
 Hvormed til Aft og Bøg og Gran han smiler ned,
 Og fjerner fra sin Have Krigens Torden,
 Den lille Jurablomst, jeg var forenet med,
 For meget havde lidt af Nattens barske Vinde,
 Til at oplives paa det samme Sted —

Min Gjenganger.

Din Skjebne aldrigen du havde burdet binde
 Til Jurablomster!

Jeg selv.

Klogt bemærkt! og sandt,
 Hvis Skjebnen vi, os ikke Skjebnen bandt!

Dg Held mig, at den bandt mig selv! I Livet,
 Trods al dets øvrige Gjenvordighed,
 Blev mig eet Gode dog — foruden Sjælens Fred,
 Det eneste, som gives ei — mig givet!
 Hvis ogsaa her det mig har gjort forhadet,
 Som Mangelen paa det, jeg ei har eftertragtet,
 Dg Konsten, jeg mig offrede, foragtet
 Af den og den —

Min Gjenganger.

Forlad mig! —

Jeg selv.

Alt forladt!

Lad den Fugl flyve! — Siig til dem, som ikke
 Deri har fulgt og følge Modens Skikke:
 Jeg, for at savne længselfuldt mit Hjem,
 Har nok i Tanken, hvor jeg er, paa dem!
 Siig dem, som ynde mig, og som mit Hjerte hylde,
 De Faa, til hvem jeg i November skrev
 De første Sider i mit sidste *Brev,
 Hver Ven og hver Veninde, som jeg skylder
 De sjeldne Roser i mit Fædrelands
 Af Torne flettede Erindringskrands:
 At en uvenlig, ulykkelig Stjerne
 Mig tvang, landsflygtig Fod fra dem at fjerne;
 Dg at, ved ei dem oftere at see,
 Jeg lider tusindgange meer end de;
 Thi det, som er for Andre jordist Smerte,
 Bli'er Helvedmarter i en Digters Hjerte!
 Siig dem: at for at undgaae Spot og Haan,
 Dg hvad der ellers her i Livet følger
 Den Digterstjebne, man saa gjerne følger,

Jeg nødtes til at leve her, som Mand!
 Siig dem: at jeg er dansk, og alt for stolt,
 Til hele Verden offentlig at lære,
 Hvad min Usynlighed især har voldt:
 At jeg det, uden Bitterhed at nære,
 Vil ned med mig i Gravens Mørke bære —
 Og at mit Hjerte for mit Danmarks Væ,
 For Fred'rik og for dem bli'er aldrig koldt.
 Siig Schimmelmänn, jeg end paa Dansk ham synger,
 Hvad jeg ham, til Teutonas Tely, sang:
 At i Belønningen for Harpens Klang,
 Den Krands, det lille Tal og Estertid engang
 Om Alpernes og Cooks og Ddins Sanger slynger,
 Hans Sinarose har den første Rang! —
 Siig Bondens ædle Ven, at end min Mand, med Glæde,
 Taknemmelig omsvæver Egen, hvor
 I Skoven ved hans skønne Christiansfæde,
 Jeg henrykt hørte Fremtids glade Chor! —
 Siig Walterstorff (men siig ham det sub rosa)
 At Idealet, som han viste mig
 I Birketredsen, han udvalgte sig,
 Bist havde tryllet mig til Prosa,
 Hvis Noget havde kunnet det! — Og nu;
 Kom Alt, hvad jeg har sagt dig, vel ihu!
 Lev vel, min Søn!

Min Gjenganger.

Endnu et Ord, min Fader!

Før du mig arme Spøgelse forlader:

Tillader du mig, i en egen Bog,

At give Publicum vor Dialog?

Jeg selv.

Hvorfor? Hvortil? — Du siger jo Satire
Gjør ikke Lykke meer i Kjøbenhavn;
Dg venteligen ikke heller Gavn:
Dit Epigram! —

Min Gjenganger.

Jeg kjender dog Tre, Fire,
Som inderligen elste dig,
Dg som den vilde more kostelig —

Jeg selv.

Min Hensigt er just ikke blot at more —

Min Gjenganger.

Jeg taler ei om Pøb'lens Smaa og Store;
De Faa, jeg mener, elste Poesie,
Som der kan tænkes ved, og som der tænkes i!

Jeg selv.

Belan! Een er mig nok — især for dette Stykke —
Hvis blot een Eneste mig fuldelig forstaaer,
Dets Vinter-Sæd engang i Sommerfrugt opgaaer.

Min Gjenganger.

Men Alt, naturligviis, jeg kan ei lade trykke —

Jeg selv.

Allt! eller Intet!

Min Gjenganger.

Himmel! Hav! og Jord!
Der bliver en Alarm, som aldrig hørtes!

Jeg selv.

Hvor?

Min Gjenganger.

Paa Pindus — mellem dem, som for hinanden strive —
 Paa Bassehuset — og i Dreiers Klub —
 I Hospitalet selv —

Jeg selv.

Saa lad der blive!

Min Gjenganger.

Der ligge vil et Huus! Gud frie mig! Rub og Stub
 Din hele Vintersæd vil snart udryddet blive!
 Rimbrevene ved en Auto-da-Fee
 Vil blive brændte! Mine Viser, Sange,
 Fortællinger, og D din selv maaskee,
 I Fodflen blive qualte. Jeg er bange,
 Gjengangeren vil komme til at gaae,
 Som du, til Hel igjen! man vil mig slaae
 Med Linealer, med Cothurner, Krykker,
 Med Soffer, Træstoe, hvad man falder paa
 Hos Skriver, Sætter, eller Trykker —
 Det lille stakkels Digter-Monument,
 Jeg hidtil havde sat mig her paa Prent,
 Man i det mindste vil slaae reent i Stykker!

Jeg selv.

Hvis det er Pindværk — og intet meer — ih nu!
 Saa lad det slaaes, jo før, jo heller, reent itu —
 Men det har ingen Nød! Hvad man dig kan berøve,
 Det Publicum, som la'er sig overdøve,
 Som aldrig dømmes selv, men efter Andres Dom —
 Du bryder, haaber jeg, dig intet om.

Min Gjenganger.

Det alle dine Benner vil bedrøve!

Jeg selv.

Hvad? At jeg, ærlig, Sandhed sige tør?

Min Gjenganger.

At du dig endnu flere Fiender gjør,
End alt du har! Bliv ikke bange;
Men jeg kan sige dig — du har alt mange!

Jeg selv.

Det troer jeg ikke. Hvad jeg veed
Er, at jeg lidt af Benner har i Norden;
Dg overalt kun faa paa hele Jorden —
Men, mange Fiender mig at troe i deres Sted,
Forbyder mig Bessedenhed.
Hvem kan jeg, hvis jeg ogsaa vilde, skade?
Hvad kan man, vilde man, misunde mig?

Min Gjenganger.

Man troer, at du er ond, at du kan hade;
At du er nidst og utaknemmelig!

Jeg selv.

Det troer man ei. Man troer, at jeg begynder
Alvorlig at omvende mig
Fra den af alle mine Ungdomssynder,
Som, skjøndt den største, man fandt elskelig:
Den nemlig, mig for let at lade hilde;
For let at troe mig yndet hist og her;
For let at troe mig agtet her og der;
Dg, som en Nar, min Tid og selv mit Bid at spille,
Hvor Venstabs aldrig var og Venstabs aldrig er —
Man troer mig uafhængig og lidt mandig,
Selbstændig, langt fra Smiger, som fra Svig,
Lidt kjendt med Verden, næsten — halv forstandig,
Dg, om du vil, lidt uselskabelig —

Dg deri har man Ret. Men Ingen, som mig kjender,
 Tiltroer mig Rid og Had og anden Nedrigbed;
 Sig selv, og ikke mig, enhver Bagtaler skjender,
 Der lægger sin i min Personlighed.

Hvad angaaer Pennene, med deres Blade,
 Der spiller Krigen i en anden Kreds!

Der kan man tragisk, eller komisk hade —
 Hinanden qvæste — slaae hinanden død —
 (Som paa Theatret) uden mindste Skade
 For andet, end det kjære Blæk, som flød.

Her, hvor Moralen kun Fornuft os byder,
 Forstand og Træk af Aand og Bittighed,
 Jeg, ved at hævde Konsten, lidt mig bryder,
 Om jeg gjør Konstens Fiender lidt Fortræd.

Jeg ei dem griber an af Egennytte —
 Jeg veed, at jeg i denne Krig,

Slog jeg og hele Hæren, sikkerlig
 Gjør ei det allermindste Bytte —

Jeg, tværtimod, den Lold berøver mig,
 De gav mig, og herefter kunde give,
 Ifald de, som Poeter, blev i Live;

Dg paa Parnasset — eller tæt derved —

Trygt kunde dyrke deres Verter, Vifter,

Dg Raal, af Poesier og Kritikker,

I Fred.

Det er for Musen, ingen Fraadsfer ægter,

Dg, som hver Dranker Haand og Hjerte negter,

For Hakons Moder, og for Ddins Biv,

Til hvem de beilede — for Tidsfordriv —

Det er for hendes Ære, Sangens Liv,

For Konstens og for Sprogets Sag jeg fægter:

Med hvis Formuenhed, i Guus og Duus,

De, mens Odysseus borte var, og Sønnen
 I Dpvært, holdt saa skjendeligen Huus —
 Det er for Alt, hvad mig er helligt vorden,
 Og dyrebart paa denne Plet af Jorden:
 (Maaskee den bedste, hvis, som jeg gjør mit,
 Hver kjæk og ufortrøden gjorde sit)
 For Tanken og for Følelsen i Norden,
 Saavidt den ytrer sig i Sang,
 Jeg, mod de Svirebrødre, som fortære
 Parnassets Gods, og skjende Musers Ære,
 Satirens krigeriske Fane svang.
 Nu hjælper ingen Sukken, ingen Stønnen;
 Nu svæver over Hov'det deres Dom,
 Odysseus, som de frækt med Binen overstænkte,
 Hvem Een af dem endog en Kæfod nylig skjenkte,
 Fordi de ham en gammel Betler tænkte,
 Foryngt, i al sin Kraft tilbagekom —
 Bor Dialog er blot en Kamp for Spøg, der fælder
 Antinoos til Prøve! Bee dem! Bee!
 Naar jeg slaaer Hammen af, og holder op at lee!
 Naar hele Sværmen det for Alvor gjælder!
 Hvis de mig tirre til det sidste store Slag,
 Hvor sig Telemachos vil med min Harm forene,
 Tilskyndet af vort Nordias Athene,
 For at fuldende deres Dommemedag!

(Gjengangeren forsvinder).

Paa de anonyme Angreb,

i April, 1807.

Lil dem, som forundre sig over, at jeg ikke svarer paa Bersene
mod mig i Bladet Dagen.

For at umage mig, med Sort paa Hvidt
At holde vore Dunser lidt i Ane,
Jeg fordrer, som man alt har seet, kun lidt;
Men, i det mindste — Navne maae de have.

Brestrup og Resch,

i Mai 1807.

Blandt de Navnløse, som udmærke sig
Paa Prent, i Vers og Prosa, efter Tøne,
Bed paa *Gunneriff at fornærme mig,
En Brestrup og en Resch, formodentlig
I Haab: Jeg skulde dem med Svar bæere,
Har (som det lader) rigtig nævnet sig;
Men indtil videre jeg dog la'er være.
Brestrup! og Resch! nei, det er ikke nok!
Skjøndt Navnene kan være meget rigtige,
Der fordres i det mindste dog en Skof
Af flige, for at blive mig lidt vigtige.

F e n i e r.

I Anledning af det nye Xenie-Bandspring.

1807.

I.

S Hexameterets Luft opstiger det Reschifte Bidstun,
I Pentameterets Band falder det Sanderste Baas.

II.

Epigrammer er' I? Det troer jer neppe den Mand selv,
Der for et saadant engang gav os et: „Gid I faae Skam!“
Grammer til Nød! og dog nei! thi slige har noget Grammatisk;
Men det Grammatiske selv feiler jer Flaubeds Epi.

III.

Mens jeg med quiddrende Næb afplukker jer Allikes Fjær,
I kun med sluddrende Dvælk flukker i Allikens Rjær.

IV.

Maanen paa Himmelen ei vanzires af Hundenes Bjæffen;
Slidder og sluddrer kun I! Dvækkene plette mig ei.

V.

Sygelig var den maastee, den Blomst, jeg i Livet opelsted',
Trivedes ogsaa kun svagt mellem jer Lidsel og Torn.
Dog er en sygelig Blomst meer værd end tusinde Giftræer;
Pillien visner og dør, Ufrud aldrig forgaaer.

VI.

Dehlenschläger er Helt, det veed jeg; som drabelig Kjempe
 Træder han frem, og maaskee vender han Spydet mod mig!
 Hvo saa falder af os, er uvist; dette kun veed jeg:
 Træde vi fiendtlig i Kreds, træde vi Eder itu.

VII.

Døde bør Graven forlade: de Døde bør samtligen opstaae,
 Krybet, som aad deres Støv, Ormene blive deri.

VIII.

Alt gaaer nu ned ad Bakke, saa (siger J) taler mit Hjerte,
 Og, naar jeg seer Jer at gaae, synes mig, Hjertet har Ret.

IX.

Fyndig jeg ofte har sagt, hvorledes det bør sig at digte;
 Syndig du viser, hvordan aldrigen skrive man bør.

X.

Bers er ei Prosa! som sagt, naar Bersene nemlig er gode;
 Men, for din Prosa er slet, derfor er Prosa ei Bers.

XI.

Nyguddommelig Kraft og nyguddommelig Grovhed
 Regter vel Ingen vor Tids nyeste Litteratur.
 Frække kun elske det Grove, som Frie det Kraftige: Hver sit!
 Tager J hvad der er grovt; mig er det Kraftige nok.

XII.

Alt hvad jeg ønsked' — J gjør: Forfølgende Sangen med
 Skjeldsord,
 Stænke mod Skjalden J Snavs, plettende stedse Jer selv!

Kunde jeg tiltroe Papsker sig selv opoffrende Beldaad,
 Bilde jeg takke Jer varmt for et saadant hædrende Had.

XIII.

Intet J lader mig, Intet, end ei det ringeste Digtværld;
 Dette beviser mig kun, mit imod Eders er Alt.

XIV.

Megen Gresbeviisning jeg nød, som Digter i Danmark;
 Ingen saa kildrende dog, som dets Bancæreres Bjæf.

XV.

Lessing sagde: Forkast dit Bærf, naar Narre det rose!
 Narrene dable nu mit, og jeg forkaster det ei.

XVI.

Roser nu ikke herefter, hvad meer jeg drager for Lyset,
 For at forføre mig til, atter at flette det ud —
 Nu jeg dog veed, hvad J vil, det Krigspuds kommer for silde;
 Trods jer Beundring endog lader jeg staae, hvad der staaer.

Perioden 1814 og 1815.

Rimbrevens Emne,

eller

Lunets Poetik.

En Brevverling mellem mig og min Muse.

Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona, dumque
 Dissingit Rheni luteum caput, hæc ego ludo,
 Qvæ nec in æde sonent certantia, iudice Tarpa,
 Nec redeant iterum atque iterum spectanda theatris.

I.

Medfordringen.

Til min høittravende Muse.

Kjøbenhavn.

Du, der alt i mange lange
 Høitidelige Søndags-Sange
 Har døvet skikkelige Folk,
 (En Stentor liig iblandt Poeter)
 Som Evighedens *Agent Hofk,
 Som Melkeveienes Trompeter
 Og Himmelens og Havets Tolk!
 Der alt for tidt med Storm og Torden,
 Orfaners Hviin og Bølgers Brag,
 Og alskens Tegne før Dommehag

Har skrækket dem, som boe paa Jorden!
 Der, altid dyb og altid høi,
 Det ene Been hos Antipoder,
 Det andet over Maanens Broder,
 I Hymner, Epopeer og Oder
 Har hidtil gjort en Fandens Stoi —
 Min Genius! — hvad vil jeg sige?
 Min Muse! — (thi trods alle Brog
 Og stive Støvler, paa du drog
 I Heramet'rets Heltesprog,
 Du er og bliver dog en — Pige)
 Min Muse! hør dog! lad dig sige!
 Hvis du maa blæse, vel! saa blæs!
 Hvis du dit Bryst, som er i Fare,
 Trods min Advarsel, ei vil svare,
 I Himlens Navn! saa pib, saa hvæs!
 Men lad den udenlandske Skare
 Af Uveir og Dravater fare,
 Og syng dig eengang dygtig hæs
 Paa Hverdagsveiret i mit Fjæs!
 Isteden for at laane Toner,
 Der kysse danske Mænd og Koner,
 Fra Romertidens gamle Bæld
 Og nye Verd'ners fjerne Fjeld,
 Lad endelig din Hurra-Stemme
 Dem patriotisk hente hjemme
 Fra Nutidsfangens egen Elv:
 Fra Lilleverd'nen i dig selv.

Det er dig bleven til en Bane,
 At søite rundt omkring, paa Tydst,
 Til Fods, til Hest, til Vogns, i Kane,

Til Skibs endog — paa fremmed Bane —
 Om hvad du nok saa godt paa Jydsf
 For ingen Ting, min Glut! kan have —
 (For ingen Ting, vel at forstaae:
 For lidt Papir med Sværte paa)
 De Smagens Erter, du vil saae,
 For Folkets aandelige Mave
 Deraf en Livret at tillave,
 Florere grønne, gule, graae,
 Her i din Skjebnes egen Have —
 Pluk dem! og lad din Fod kun staae,
 Samt Hest og Bogn og Skib og Kane!
 For her af Store, som af Smaa,
 At blive lidt, og selv, som saa,
 Dig Bei til Kryds af Wrens Fane,
 Til Hæders-Gal af Dagens Hane,
 Og anden Evighed, at bane,
 Du har ei mindste Skridt at gaae!
 Summa Summarum: sid kun stille,
 Min Sangs uødelige Nille!
 Og stot til Speilet paa vor Bæg,
 Hvergang jeg rager af mit Skjæg!

Hvor kan du, der saa gjerne suser,
 Hvor sig ei rører mindste Blad,
 Og veed ei selv hvorfor du bruser,
 Naar man engang dig spørger ad —
 Hvor kan du, letteste blandt Muser,
 Dog røres af jeg veed ei hvad!
 Hver Morgen, naar min Haand opfører
 Syndflodens store Stuespil,
 Staae stille, maaløs, og see til,

Mens tragisk jeg mig selv dog rører —
 Mens Nagelknivens skarpe Vind,
 Liig nordensjeldste Kyst-Orkaner,
 Der styrte Fyrre ned og Graner,
 Afmeier Skoven paa min Kind —
 Mens Sæbekostens hvide Flud,
 Liig Himmelens og Havets Bunde,
 I Bølgers Squulp og Skyers Brud
 Paa Bredden af Bermudas Strande,
 Med Slud omhyller Smilets Rund
 Paa Kysten af min lukte Mund,
 Og dækker, hvad der var tilbage
 Af tørre Landstrøg paa min Hage —
 Ja fraader, fnyser, sprudler op
 Mod Næsens Forbjergs høie Top,
 Og synes med sit Skum at true
 Selv Diehimlens hvalte Bue?
 Hvor er det muligt, siger jeg,
 At du kan ffue flige Scener,
 Hvor alle Rædsler sig forener,
 For mig at gjøre rød og bleg,
 Saa ligegyldig, uden Muffen,
 End sige høi poetisk Kluffen,
 Som om det var en Borneleg?
 Som om den Daad var nogen Andens,
 End netop modne Dannemandens?
 Som om det raged' ikke dig,
 Naar jeg, med Zittren, rager mig?
 Som om den hvalte Pandebues
 Det størr' og mindre Lys*), der trues

*) Det ene af mine Dine, siger man, er en Smule større end det andet.

I sligt et Uveirs Storm og Slud,
 Hvis Sæbehvirvler Intet skaane,
 Ei slutte Himlens Sol og Maane,
 Hvis af et Stænk de sluftes ud?
 Som om det Liv, der her i Fare
 Med Kniven just paa Struben staaer,
 Ei var, blandt alle Liv, der vare
 Fra Skabningsdagen til i Gaar,
 Det allervigtigste — dit eget?
 Som om der ei ved hvert et Skaar,
 Jeg nedem under Hagen faaer,
 Paa dettes Undergang blev peget?
 Som om i samme Dieblif,
 Jeg det for dybt en Smule fik,
 Ei Luft og Hav og Jord og Himmel
 Og Verdensaltets hele Brimmel
 Med al sin Herlighed forgif?
 O høifangsyge Bæltets Muse!
 Her har du Stof, hvis du vil bruse;
 Hvis du vil epistflaae dig løs,
 Søg her dit Æmne, søde Løs!
 Reis ei til Jotunheim, som Auka,*)
 Til kunstig Dyst med lutter Dunst,
 Naar du har Slagsmaal in natura —
 „Quod potest fieri per pauca,
 (Det gjælder i hver Musikonst)
 Non debet fieri per plura!”
 Gjør aldrig noget Skridt omsonst!
 Søg i en Mammuth-Rjæst ei Tænder,
 Der findes i din egen Mund —

*) I hor — for Nimets og for Northeds Skyld.

Dg løb ei gal til Jordens Ender
 For Perler, som, naar ned du sender
 Din Dykker i det Dyb, du kjender,
 Du finder paa din egen Bund!

II.

J o d e p o s t e n.

Min Muse til mig.

Elysium.

Det Brev, du skrev mig, elskte Ven!
 Fra Kjøbenhavn (hvor, som jeg hører
 Af Skygger, Færgesmalken fører
 Herhid, du atter gaaer igjen)
 Har ligget i mit Tankegemme
 Her, hvor jeg egentlig har hjemme,
 Blandt andre Tanter, nogen Tid —
 Et Aar fast — ubesvar't — med Flid.
 Jeg vilde nemlig, for at spare
 Dig den uhyre Porto (da
 Man ei frankere kan herfra)
 See til, med Leilighed at svare;
 Men Leiligheden sjelden er
 I denne Tid fra os til Jer,
 Fra Himlen overalt til Jorden
 Dg fra Elysium til Norden.
 Vel bringer Charon, nu som før,
 Herover mangen Povel og Peder

Fra Livets faste Land og Der;
 Men sjelden gaaer fra os til Eder
 En sliig tilbage. Først i Dag
 Gaaer over under engelsk Flag
 En Engel af en omvendt Jøde,
 Der nylig mellem andre Døde
 Kom hid, men, da man saae sig til,
 Saa lidt var omvendt, død og Engel,
 At det var netop tværtimod
 Den feigeste fordømte Bengel,
 Der nogensinde gif paa Jod:
 Jerusalems Skomager nemlig,
 Der, som du veed, paa Land og Sø,
 Hos Ven og Fiende lige hjemlig,
 Kan speedes, krænges, som en Frø,
 Ja flaaes ihjel, men aldrig døe;
 Og derfor aldrig, som en anden
 Fuldmoden Synder, ta'es af Fanden
 Tilgavns; men uophørlig maa,
 Hvergang han i de Dødes Rige
 Proberer paa, sig at indsnige,
 Med Charons Børt tilbage gaae.
 Med ham jeg sender her dig Brevet,
 Jeg skriver i en Hast til Svar,
 Paa dit, som du nok selv har skrevet
 I Hast, da lidt vel langt det var.
 Da han ei mindste Sølv kan pille
 Ved Skaffren af vort Sort paa Hvidt,
 Han vil dig sikkert det tilstille
 Mod otte Skillings reen Profit.
 Paa denne Viis vi kunne skrive
 Hinanden til for høit en Hvid,

Saalænge han er end i Live —
 Det er, som sagt, til evig Tid.
 Thi jeg har raadet ham, Sabbathen
 At bruge til det Smugleri,
 Og min Idee har smagt Krabatan;
 Og Charon finder sig deri.
 Marsagen, hvi det Charon smager
 Saa vel som ham, er deelt i to:
 Deels er han saa utrolig mager,
 At han ei mindste Plads optager,
 Deels hjælper han ham med at roe.

Saavidt jeg af dit Brev kan fatte,
 Bebreider du min hidtils Sang,
 Foruden alt for megen Klang
 Og festlig Pomp og Pragt og Prang,
 Det Fremmede for høit at skatte.
 Om Lyd og Pryd en anden Gang!
 Men hvad du egentligen mener
 Med „Romertidens gamle Væld,“
 Og „nye Verd'ners fjerne Fjeld“
 Og „udenlandske Rædsels-scener,“
 Hvori jeg, „baade dyb og høi,“
 Skal have gjort for megen Støi,
 Mig var og er og bli'er en Gaade,
 Hvis mørke Sands jeg ei kan raade.
 Du maa lidt mere tydelig
 I denne Punkt forflare dig,
 Og ligefrem mig stakkels Pige
 Aldeles uden Dmsvøb sige,
 Hvad du ved „Brogene“ forstaaer,
 Hvormed jeg rider, eller gaaer,

Da jeg, saa vidt jeg kan erindre,
 Har ingentid i Vers, som saa,
 Havt Støvler eller Sporer paa,
 Og Burer endnu meget mindre.

Paa Lø'erdag kommer hid igjen
 Den nysomtalte gamle Jøde,
 Der aldrig bliver Drmes Jøde.
 Skriv med ham nok engang, min Ven!
 I Udtryk noget mere klare,
 Ifald du vil, at jeg skal svare
 Med andet, end med Blæk og Pen.

III.

Medfarten til Helvede,

eller

Naturens Ars poetica.

Jeg til min Muse.

Kjøbenhavn.

Det meget sene Svar, min Søde!
 Du mig har oeconomist sendt
 Med den usødelige Jøde,
 (Som ikke var mig ubekjendt)
 Er fort og koldt og i en Tone,
 Der kunde siges meget om — —
 Som om for Breve fra en Rone
 Postpenge i Betragtning kom!
 Som om jeg ikke glad opveied'

Hvert Ord fra dig, min Snut! med Guld —
 Og ei derfor med Lyst udfeied'
 Hver Trevl, jeg eier, eller eied',
 Fra Støvlehæl til Hattepuld!
 Jeg priser vel Deconomien;
 Men naar dens Forbud strækker sig
 Til Huusbehov i Poesien,
 Behold Deconomie for mig!
 Den Skjald, som lægger sig for Anker
 I sammes borgerlige Bæk,
 Istedet for at male Tanker,
 Tilfødt, vil male bare Blæk.
 Jeg la'er alt længe Vinen fare —
 Selv Snuus jeg holder Maade med;
 Men aldrig lærer jeg at spare
 Paa Niim og Sang og Kjærlighed.
 Vær du kun rolig hist, min Putte!
 Saa vidt vil aldrig gaae min Nød —
 Jeg haaber jeg med dem kan rutte
 Hernede lystig til min Død.
 For Resten er den Plan dig værdig,
 Ved Hjælp af Evighedens Schmaus
 En stadig Postgang at faae færdig
 Fra dit Elysium til Nau's,
 Hvor i et Baghuus jeg logerer
 Paa næsten Pebersvende-Viis,
 Mig selv opvarter og barberer
 Og tænker paa dit Paradiis.

Du vil da, jeg dig skal forklare
 Med rene Ord, hvad jeg forstaaer
 Ved Brogene, hvormed du gaaer,

Bed al den udenlandske Skare,
 De Svælg, de Klipper og den Fare,
 Hvorfor jeg beder dig i Aar,
 Og siden vel at tage vare —
 Belan! jeg vil da sige dig
 Min Mening ganske tydelig.

Mig synes, Digteren bør mere
 Sit Selskab lidt paa Livets Bei;
 Jeg derfor ei det lange Store
 Kan lide; thi det morer ei —
 Mig synes, at han bør i Sange
 Sin Næstes Aand opmuntre lidt;
 Jeg derfor ei det store Lange
 Kan udstaae; thi det kjæder tidt —
 Mig synes, at hans høie Stemme
 Bør være Tidens ædle Tolk,
 Og at hans Aand bør være hjemme,
 Hvis han vil synge for sit Folk —
 Mig synes endelig, at Gaaden,
 Som løses bør i Poesie,
 Er ikke Knuden selv, men Maaden,
 Som Knuden løses paa veri.

Men sig mig, Haanden paa dit Hjerte,
 Har du dig aldrig mangan Gang
 Tilladt lidt vel for megen Prang
 Med fremmed Salighed og Smerte?
 Var ingentid din høie Sang
 Tildeels for søgt, tildeels for lang?

Bag Ratters og Cheruffers Grave
 Paa søndre Siden af den Elv,

Der flyder bag om Anguls Have —
 Langt fra Korsøer og fra dig selv,
 Fuld af en tydsk Enthusiasmus,
 Du gjorde dig engang til Rasmus,
 Og streg i høie Tordenstrald
 Om Rhinens og om Rhonens Fald — *)
 I tolv forfærdelige Sange,
 Hvis næsten Sleipnerste Galop**)
 Med Serfodtrampen ei holdt op,
 Du gjorde halve Verden bange
 For Svindelen paa Skrækhorns Top — ***)
 I andre fem, endstjøndt lidt mindre,
 Dog noget nær af samme Sort,
 Du løb, saavidt jeg kan erindre,
 Gud veed hvorhen, paa Havet bort;
 Passeerte Vinien og svedte
 (Da lidt til Helvede du kom,
 Paa vaade Veien der ****) og ledte,
 Med Cook, jeg veed ei meer hvorum —
 Formodentlig om Krigs-Spectakler,
 Om Heltedaad og Død og Dom
 Og andre Helvedes Mirakler,
 Som der kan siges meget om.
 Vel veed jeg, at af alle Pligter,

-
- *) Stikker paa hele Capittler i Labyrinthen og paa adskillige af mine tydste Dter.
 **) Sleipner, Odins Hest, havde otte Fødder; Heramet'ret, som bekjendt, har kun eet Par mindre.
 ***) Stikker paa min *Parthenais, eller Sengen om Jomfruen, et episk Digt i tolv Sange, paa Tydsk, hvori Skuepladsen er Alperne.
 ****) Stikker paa *Deeania, et andet tydsk episk Digt, hvoraf fem Sange, der især indeholde en Beskrivelse paa Middagskniien og en ny Fremstilling af de underjordiske Boliger, findes trykte i mine „Haideblumen.“

Hvis ellers Bøld og Mord er Pligt,
 Den største, for den store Digter,
 Er den: at udbasune sligt;
 Vel veed jeg, at hans Pen bør stræbe,
 Med ufortrøden Svæb og Hu,
 For Alting: at opvække Gru —
 Fra Graven frem igjen at slæbe
 Hvert Liig, og nok engang endnu
 De Dræbte konstigen at dræbe,
 Mens, Haaret reist, med Ha! og Hu!
 Med vilde Blik og blodig Ræbe
 Han bider Pennen selv itu,
 For at faae Næsten til at slæbe —
 Jeg veed den Lov, saa godt, som du.
 Jeg veed, at i det dygtig Høie:
 Som nye Ridder-Epopeer,
 Tragedier og saadant meer,
 En Digter have maa Shak=Peer,
 Shak=Paul og gamle Shak=Homer,
 Ja selv Shak=Fanden, i Maneer
 Og Maade, meer end Gud, for Die —
 Thi Død er engang Livets Lyst,
 Og store Sjæles største Glæde
 Naturligviis, næst blodig Dyst,
 I Krig, er den: i Fred at græde —
 Hver Digter finde bør et Horn
 Som det, der efter Sagn tilforn
 Blev bragt til Hakon Jarl hiin Dnde,
 Hvorpaa det Sprog fra tusind Aar
 I gyfelige Runer staaer:
 „Giv Guderne det Bedste, Bønde!“
 Og Digteren har ganske Ret,

Naar han, som Helten, tolker det:
 Giv, hvad du finder uden Plet:
 Ustkyldigheden selv (og sæt,
 Den og var spiret af din Vt)
 Sit Banesaar! Forstaae mig ret:
 Slaae din Medlidenhed for Panden,
 Og giv den hele Verden Fanden!
 Hvis du det ei formaaer i Daad,
 Som Jorden ret i Blod kan bade,
 Saa skjenk dog Næsten blodig Graad
 Paa gyselige trykte Blade!
 Hvis du ham ei kan pine slemt
 For Alvor, og dig lykkes ikke
 Ham tragisk dybt ihjel at stikke,
 Søg i det mindste ham at prikke
 Tildøde med lidt tragisk Skjemt! —
 Det veed jeg udenad, min Muse!
 Den Digterlære gav mig alt
 Et Eventyr, mig blev fortalt
 Som Barn; og som, jeg godt kan huse,
 Med Slag af en forelsk't Empuse,
 Mig Hjertet slog saa sødt itu,
 At jeg, trods alle Djævels Brimmel,
 I dets forunderlige Himmel,
 Halvdød af Angst, besvim't af Gru,
 Bad bønlig Manden eller Konen
 (Thi jeg har ganske glemt Personen)
 Fortælle saadant eet endnu.
 Det er den, paa den hele Klode,
 Fra Tjen til Monomotapa,
 Bestandig, trods hver anden Mode,
 Bedtagne, gængse, gamle, gode

Naturens Ars poetica:
 Med Blod af Haanden, Sved af Panden,
 I Runer paa dit Striverbord,
 Som i Ruiner af en Jord,
 Forfkriv din Sjæl fra Gud til Fanden!
 Hver Helt og Digter, som blev stor,
 Fra Arilds Tid til Helved foer.
 Selv Herkules jo maatte stige,
 For at udføre sin Idee
 Til en heroisk Epopee,
 Ned i det skumle, gyselige
 Nysnævnte underjord'ske Rige;
 Og spise der, før han fik Alt,
 Aldeles som det burde være,
 Ret sat paa Fode til sin Ere,
 Med Satan først en Skjeppe Salt.
 Sorg er Betingelse for Glæde;
 Med Dval man kjøber hver en Fryd;
 Lidt Synd maa gaae foran for Dyd;
 Og før vi smile, maae vi græde.
 Dermed begynder og, til Rød,
 (Thi det er lidt mod hvad der siden
 Maa til af Laarer) Stor og Liden,
 Alt første Gang i Moders Skjød:
 Ei blot den Mand, der blev til Pligter
 Som dem, der fordres af en Digter,
 Men Hver, som overalt blev fød,
 Begynder Livet med lidt Død.
 Den Sandhed er, som Fod i Hose;
 Men, bedste Pige, hør mig ud!
 Du lystre kan det store Bud,
 Og tomme Frue Pandores Pose

Med meget mindre Hovedbrud —
 Foruden just at gaae dit Stud
 Fra mig, dig selv og gode Venner
 Til fjerne fremmede Gehenner
 I Frost og Hede, Storm og Slud.
 De Helvedtange, dig maae flemme,
 For dine Strænge høit at stemme
 Til en harmonisk Trylleklang,
 Du finder ganske rolig hjemme,
 Samt alskens Stof til deilig Sang.
 Naar du vil lede ret engang
 I eget Huus, i eget Gjemme,
 Du aldrig komme kan i Trang
 For Nok til Nødtørst af det Slemme.
 Hvis i din egen Sypung sprang
 En Masse kun, den hele Prang
 Elendigheder, smaa og store,
 Som Zeus til Medgift gav Pandore,
 Drat efterhaanden, een for een,
 Ned for din Fod og blev til Steen,
 Hvorpaa den vilde snart sig støde,
 Ja maaskee svulme, hovne, bløde,
 Trods Mang'len paa hvert andet Møde,
 Trods Mang'len paa hvert fremmedt Meen —
 De Stene snart dig blev til Dverge,
 Hver af dem til en skjoldet Trolde,
 Og ved at see paa deres Skjold
 En Smule længe, tør jeg sværge,
 De blev tilsidst til lutter Bjerge,
 Og hver en Rjæmpe med sit Bærge —
 Saa du fik Nok af Mord og Vold
 Og Afgrundsdamp og Heklalue

Her i din egen Dagligstue,
 Tak skee den stærke Phantasie,
 Du har, som alle andre Ni,
 Der, i det mindste Pilleri,
 Den hele store Verden skue.

Her, o min Snut! mit Godt! mit Liv!
 Min væne Mø! min Brud! min Biv!
 (Kær af de mange kjæle Navne,
 Hvor jeg umulig dig kan savne,
 Du Søde! til min Tidsfordriv!)
 Her har du mine ringe Tanker
 Om Emnet til din Fremtidsfang —
 Om hvad der her i Verden vanker
 Af Optrin værd din Harpes Klang.
 Læg dig i Havnen her for Anker!
 Tag Seilet ind og luk i Laas
 Selv din Kabytør! Lad derude,
 Hvor Jordens Jettestorme tude,
 Og Havets Rjæmpebølger flaaes,
 Sig tumle hver en Helteslaade
 Af nye og gamle Orlogsbaade,
 Der gaae tilsidst dog uden Naade
 Den Rusfisses og vores Raas.
 Istedenfor af dem at tigge
 Hvad dog for Sedler ei kan faaes,
 Lad dem, du Fredens Engel! ligge
 Til Felts i deres eget Vaas.
 Læg for bestandig af den Bane
 Til fjerne Ryster at omflaane!
 Bliv hos mig, som en stille Svane,

At Ingen meer hos dig skal ahne
 Fjærvingen af den vilde Gaas — —

Men Fyren, som sig aldrig rager,
 Staaer alt og krippe i min Dør,
 Og striger, at ham Charon tager
 Ei med, hvis han ei kommer, før
 Hans Baad er fuld: „Jeg maa sku løbe,
 „Som jeg var pidstet af en Svøbe,
 „For snart at komme til Korsøer!
 „Forfeiler jeg den gode Bør,
 „Maa jeg med alle mine Sager,
 „Trods al min Piben og min Sang,
 „Sku ligge der til næste Gang,
 „Dg saa Profiten Fanden tager.“
 Saa raaber han, og truer med,
 Hvis jeg ham ikke „Pistlen“ giver
 Flux, som den er, at gaae affted.
 Farvel, du Søde, da! Du skriver
 Mig een med Fyren næste Gang!
 Dg — ikke sandt? — den næste bliver
 Lidt mindre kold og mere lang?

IV.

De fire Elementer,
eller
Digtverdenen.

Min Muse til mig.

Elystum.

Det var da, hvad du vilde sige
Med Buxerne, etcetera,
Som jeg ei strax forstod saa lige,
Hvor det gif hen, og det kom fra?
Jeg endelig din Mening fatter —
Haha! haha! haha! haha!
(Tilgiv mig, bedste Ven! min Datter!)
Jeg spørger dig, som Jovis Datter:
Hvor fik du vel det Jndfald fra?
Siig, sandt du ei blandt dine mange
Papirer et, hvorpaa der stod:
„Vær høi, vær stærk i dine Sange,
„Vær stor — men fremfor Alt, vær god!“
Tilstaae mig, det dig gav Ideen,
Dig selv at vorde mere liig,
Dg give Slip paa Vold og Krig,
Dg anden Pomp i Epopeen?
Men, søde Ven, det kom fra mig!
Det glæder mig, at det har virket —
Jeg nu vil dobbelt elffe dig.

Dit Hjertes Laas jeg havde dirket
Alt længe, for at see deri,
Hvad dig forhindred', op at stige,

Saa let, som Nogen dine Rige
 Til Grens Top i Poesie —
 Jeg fandt det, bedste Ven! paa Bunden:
 En ganske lillebitte Trevl,
 Hvoraf en Taa af Baggehunden
 Var, som med Spindelvæv ombunden,
 Der lignte metaphysisk Brevl —
 Betragtet nemlig af mit Die,
 Der skuer klart og skarpt og nøie,
 Men uidentivl for mangt et Syn
 En sand klopstockisk Englevinge,
 Hvorpaa din Sang sig kunde svinge
 Selv over Himlen, som et Lyn —
 Jeg fandt ved nærmere Betittet
 Af Trevlen (rigtig nok lidt fritten)
 Den ei var snoet af danske Haar,
 Men speiet af Darausens Blaar —
 Og sagde til mig selv: Pernille!
 O! hvis det kunde lykkes dig,
 Ham den af Hjertet ud at pille,
 Hvor vilde han da svinge sig
 Til danske Venusfiner-Toppen
 Med Hud og Haar og hele Kroppen!
 Han blev i rimet Snakkerats
 En nordisk evig læst Horats! —
 Jeg greb et Blad, og skrev dig Binket,
 Med egen Haand, imens du sov,
 Som, gode Sanger, Gud skee Lov!
 Dig ind i Hjertet dybt har blinket,
 Og med sit danske Lyn fortær't
 Hvad der var Tydsk og Intet værdt.

Nu vil jeg og dig venlig lære,
 Hvorledes du dig ad skal bære
 Med Øsen af din egen Elv,
 Med Speil-Betragtning af dig selv,
 Naar du vil endeligen male
 Naturen i sin Herlighed,
 I al sin Stræk, i al sin Fred,
 Paa høie Fjeld, i dybe Dale,
 Ja Himmel, Hav og Helved med
 Tilhøbs, fra Hoved indtil Hale:
 Hvorledes du, til Tid og Sted,
 Den store Scene skal benytte,
 Du beder mig at hvile ved,
 Foruden mindste Fod at flytte:
 Huulspeilet nemlig paa vor Bæg,
 Hvergang du rager af dit Skjæg.
 Hvad jeg, min Ven! skal lade være
 Du ganske rigtig mig har sagt —
 Hvad du skal gjøre, maa du lære
 Af mig. Med Andagt nu giv Agt!

Naar du til Verdensdigtet henter,
 Hvad du har nødig i dit Speil,
 Sørg først for fire Elementer,
 Og du kan aldrig tage feil!
 Lad dig af Sludd'ren ei forsøre
 Om Alting skabende Genie;
 Den, som vil Alt af Intet gjøre,
 Gjør Noget, der er Intet i —
 Den Efterligning af vor Herre
 Med Penne-Bliv i Sort paa Hvidt
 Har mangen Digter-Faust, desværre!

Hos Fanden taget paa Credit.
 Men hvordan vil det gaae herneben,
 Med Skabningen, som deres Pen
 Har jaffet ud for Evigheden,
 Naar Fanden tager Sit igjen? —
 Den Jord, det Vand, den Luft, den Flamme,
 Det Digt nødvendig have maa,
 Hvis ei ved mindste Stød, som ramme,
 Det atter skal igjen forgaae,
 Maae, trods de Raffelovnsstudenter,
 Der over Grundighed slaae Streg,
 Af sande Verdensselementer
 I første Form alt bære Præg!
 Tag derfor i dit Digtværksen,
 Hvis du vil ikke tage feil,
 For Alting først dig selv ved Næsen;
 Men altid overfor dit Speil.

Lad Die-Blikket under Brynet
 Imellem træffe dig, som Lynet,
 Naar Ild er det, du leder om!
 Hvis i Forlegenhed for Torden,
 Der truer med at knuse Torden,
 Du seer dig, nærmere da kom
 Med Dret blot, og hør med Undren
 Den buldrende, den dybe Dundren,
 Naar Møven er dig alt for tom!
 Søg intet andet Verdens-Under,
 Naar du med dybe Længsler grunder
 Paa det Betydningsfulde der —
 Det sande Underliv er her.
 Hvis i din Næts Tillæven hænder,

Du nødig har en nøgen Krands
 Af Fjeld, som mangle her til Lands,
 Betragt den Alpekreds af Tænder,
 Der vise sig i Speilets Rund,
 Saa snart du aabner lidt din Mund!
 Hvis du, som letteligen hænder,
 En Fos har nødig til dit Fjeld,
 Saa søg den ei med Langtfræhenterne
 Bag Melkeveiens Kildevæld;
 Du bruger daglig til dit Held
 Det herligste blandt Elementerne —
 Du tage kan til Staubbachspil
 Deraf saa meget, som du vil,
 Naar Koften aabner Dybets Sluser,
 Og Fraaden risler, skummer, bruser
 Udløst af Sæbens trange Baand —
 Ja, hvis til Hav lidt overflødig
 Du Oceanet selv har nødigt,
 Stue! søl! og syng med løftet Aand,
 Mens rundt om Kuglen i din Næve
 Du seer det Herlige sig hæve:
 „Det Draaben er i Mandens Haand!“
 Hvis alskens Brændinger og Byger
 Og Regn, som strømmer, Snee, som fyger,
 Og halve Verdens Undergang
 (At sige paa den gamle Maade
 Formedelst Nasen af det Baade)
 Er Hoved-Ømnet til din Sang,
 Jeg ei behøver at gjentage
 Din Skjønsonhed endnu engang,
 Hvordan en Syndflod opad Dage
 Sig teer paa Næse, Kind og Hage,

Med alle Rædseler hvergang,
 Før du begynder dig at rage,
 Du sæber ind den hele Prang.
 Hvis endeligen Skjebnegangen,
 Der Lys og Liv dybt tramper ned
 I Nattens Mulm og Dødens Fjed,
 Du har især Behov til Sangen,
 Som du vil tragist røre med:
 De Gamles skræffelige Fatum,
 Der, skjøndt man siger, det er glemt,
 Dg svundet reent post Christum natum,
 Mig synes, omvendt, vel saa slemt
 I disse, som i fordums Tider —
 (Da Fanden netop nu til Dags
 Skinbarlig hele Verden rider,
 Dg ikke blot den gode Smags,
 Men overalt den gode Sags
 Udsprede Hær, paa alle Sider,
 Hvor man seer hen, i Græsset bider)
 Hvis, siger jeg, du dette Vøs,
 Hvis Kullen kugler uden Ende
 Hvert Lam og hvert Rhinoceros,
 Hver Ertekjæp og hver Colos
 Paa hele Jorden overende,
 Har nødig i din Niimpostil
 (Der og er et Slags Reglespil)
 Saa veed jeg ikke, paa min Ære,
 Hvor bedre du kan see og lære,
 Hvorledes Skjebnen gaaer paa Liv
 Hver Skabning, end ved at betragte:
 Hvordan du rager dig, og agte
 Paa Farten af din Ragesniv.

Den rundt omkring flaaer ned for Fode
 Hvad paa din Kind og Hage groede,
 Af Kort, og Langt, og Smaat og Stort,
 Og Vaadt og Tørt, og Hvidt og Sort,
 Dit Ansigts sande Gifel-gode.
 (Jeg burde Godegifel sagt;
 Men Rimet, som maa ta'es i Agt,
 Derpaa stod ikke i min Magt)
 Hiin Gudspidst (nemlig Ragekniven
 Den sande Ruthren eller Siven,
 Arihman, Lok, etcetera)
 Hudfletter, skjender, brænder, bider,
 Skamferer, skjærer, sønderslider,
 Liig Middelald'rens Attila,
 Hver Modstand, ham i Farten møder,
 Hvert Haar, som ham for Hov'det støder,
 Paa hans forfærdelige Tour
 Nordost, Sydvest, frem og tilbage,
 Midt paa, tværs om og fring din Hage —
 Hvor snart af Skov og skøn Natur,
 Af Krat og blomstrende Cultur,
 Og hvad der ellers la'er sig rage,
 Der bliver meget lidt tilbage —
 Saa, blodig tidt, bemeldte Hage
 Bli'er, til at føle paa og tage,
 Det arme Tydsfflands Mignatur.

Som hver en anden Durandarte,
 Der lidt udmærket, lidt a parte,
 Fremrafer paa vor usle Jord
 Med Sværd og Brand og Bold og Mord;
 Paa Himlen os bebudes gjerne,

Forangaet af en felfom Stjerne,
 Liig den, hvis Svands i Dverfjor
 Særdeles truede vort Nord,
 Dg som, desværre', i Aar holdt Ord —
 Saaledes og min Hages Skraber
 Forkyndes nogen Tid forud
 Af et besvandsfet Himmelbud,
 Der hiint fuldkommen efteraber,
 Dg i Gestalt, med Haarets Flud
 I stride Børster agter ud,
 Enhver, der blot eengang har seet 'en,
 Gjenkalder pludselig Cometen,
 Der fra Sydvest gif til Nordost,
 Aldeles liig en Sæbekost —
 Især liig min — hvis Haar er^r mange,
 Lidt stride, hist og her lidt graae,
 Dg (som endeel af mine Sange,
 Der næsten aldrig Ende faae)
 Utrolig usædvanlig lange.
 Kort sagt, min Ven! jo meer og meer
 Dpmærksomt du hvert Træk betragter
 I Maleriet, som du seer,
 Naar du paa din Barbering agter
 (Hver Søndag-Morgenstund især,
 Da du dig rager meget nær
 Dg mere glat) jo fleer og fleer
 Af dette blinde Fatums Fagter,
 Som rundt indsæber Jorden nu,
 Du skue kan, og see med Gru
 Hvordan det tager den ved Snuden,
 Dg skraber af, til dybt i Huden,
 Hvert Haar, hvert Duun, hvert Snug af Liv

Med Krigens skarpe Ragesniv.
 O! troe din himmelfødte Pige:
 Den hele Jorderigets Færd
 Er ei det mindste mere værd
 End denne Handlings grumme Scene,
 Naar du med mig er muttersene:
 Riis i Sydvest, Riis i Nordost
 Er Sæbefost og Sæbefost!
 Tre Fingre gjør det! Samme Væsen,
 Der lidt behændig sæber ind
 En ussel Jordbeboers Kind,
 La'er og den hele Jord ved Næsen,
 Naar Villien er noksom stiv —
 Og den, der, uden sig at kere
 Om mig og dig og andre flere,
 Den hele Verden kan barbære,
 Er hverken mindre eller mere
 End hver en anden Ragesniv.

Jeg Gæt endnu dog maa tilføie,
 Paa det du fuldeligen maa
 Den Gjenstand, du vil ha'e for Die,
 Som Emne til din Sang, forstaae.
 Hvad egentlig du bør studere
 Ved Synet af bemeldte Riv,
 Naar du dig seer dig selv barbære,
 Er hverken mindre eller mere,
 End Monodramet af dit Liv;
 Og dette Monodram er atter —
 Kun i det Lille, hvis du vil —
 Naturens store Skuespil,
 Fuldt af Allivets Graad og Latter.

Det er, in duodecimo,
 Det store Bærf in folio,
 Som har vor Herre til Forfatter:
 Al Himlens Fryd, al Helveds Stræf,
 Al Jordens Salighed og Smerte
 Staaer malt deri med fine Træf —
 Det er min Digters fulde Hjerte,
 Den Digters, som med alle Feil,
 Med alle smaa og store Lyder,
 I hvad han lever, lider nyder,
 I hvad ham smerter, ængster, fryder,
 Er eengang Livets rene Speil! —
 Du falder, troer jeg, alt i Tanker,
 Dig falder ind maaffee min Død?
 Føl da — jeg sidder paa dit Skjød —
 Føl her, hvor stærkt mit Hjerte banker!
 Baagn af din lange Digterstum!
 Du troer mig i Elysiu?
 Jeg var der rigtig nok forleden,
 Du bød mig selv jo vandre heden:
 Du gav dig af med Politik,
 Mod ham, der hele Verdens Lykke
 Har slugt, den lille store Lykke,
 Hvorved jeg et Slags Svindsot fik
 Paa Halsen, og saa godt som døde.
 Men nu er ganske det forbi —
 Nu har du sonet ud din Brøde
 Med alt det Søndagsfriveri,
 Din Pen har nylig maattet bøde
 Til Søndagens Politie,
 Skjøndt ingen Brøde var deri;
 Nu sidder dig paa Skjødet atter

Kronions lille danske Datter
 Foruden mindste Muleri,
 Med hvad du vil i Poesie,
 Kys, Blomster, Mandler, Ebler, Pærer,
 Og Sukker med lidt Peber i.
 Alt, hvad jeg har, jeg dig forærer,
 Fordi, trods Sydens Himmerig,
 Hvori, mens du bag Elben dvælte,
 Dig mine Søstre lidt forkjælte,
 Du dog ei ganske glemte mig!
 Til Len jeg vil herefter dig
 Bort Nordens Skjærskuld, lidt forsøde.
 Du Skjelm, som (trods den Sympathie,
 Der havde burdet ved hvert Møde
 Forraade dig mit Hudseri)
 Mig troede dog en gammel Jøde,
 Hvis Mund var ingen Tænder i!
 Jeg selv var Jøden, maa du vide:
 Den hele Brev-Expedition,
 (Derpaa du kan med Bished lide)
 Var en poetisk Illusion.
 Troe mig — nu spøger jeg ei længer —
 Det Stof, hvortil en Digter trænger,
 Er i ham selv — og rundt omkring
 Saavel en Andens, som hans eget —
 Hvad og det er, er ligemeget —
 Fra næsten Alt til Jngenting.
 Bryd dig kun lidt om dem, som leve;
 Følg fordoms Mest'res gamle Skif,
 Og paa din Bei dig foresvæve
 Kun Efterverdenens Kritik!
 I Sang, som Evigheden fryder,

Der altsaa gjør lidt meer end lyder,
 Forherlige hvad kom og gif
 I Livet med dets Dieblif:
 Græd, eller lee, som Lunet byder!
 Men gjør mig ikke Rinden vaad!
 Lee heller ei for tørt! du saarer
 Dig mere selv, end hine Daarer,
 Med hver en altfor sviftift Braad!
 Hvis, som jeg haaber, du mig saarer
 Til Styrmandinde paa den Baad,
 Hvortil Naturen gav mig Aarer,
 Føi dette Vink til mine Raad:
 Jeg elsker Smil og store Taarer;
 Med hverken Latter eller Graad.

*Dagens nyeste Anliggende.

En Subscriptionsplan.

Den 25 Januar 1814.

Er Nattens Løsen hyppig: „Brand!“
 Er Dagens derimod bestandig: „Band! Band! Band!“
 Vi Kjøbenhavnere tilsidst os dog maae hærde!
 Man hverken sover eller vaager udi Nag;
 Thi der er uophørlig, Nat og Dag,
 Kun Nød og Jammer, Slag i Slag,
 Paa Færde.

Ny, gammel, engelsk, tydsk og fransk Elendighed
 (Hvorom den seent og tidlig faaer Bested)
 Forkynder Folk, der netop havde glemt'en,
 Deels over egen Ulyksalighed,
 Deels over Efterretningen om Fred,
 En lang pathetisk parenthetisk Klemten
 Af Kimeren i Dagen, Nummer Femten.

Som Modgift nemlig derimod,
 (Ifalld jeg denne Klemten ret forstod)
 Bar een af sammes æreværde Benner,
 Hvis Navn jeg ikke her at nævne nænner,
 For nyligen venstabeligst saa god,
 Dagvægteren en engelsk Bog at sende,
 Som han gad oversat, som skyndigst, til den Ende.

Han ønskede, saavidt jeg kan forstaae,
 Forlægger barestens til dette Værk at faae —
 Og derfor streg og peb og flemtede han saa.
 Jeg ønsker hjertelig, det maatte hænde,
 At Himlen saa det vilde vende,
 Han dette Hjertens Dnske kunde naae!

Da Værket fylder, (som han skriver)
 Sex Ark kun, eller saa omtrent,
 At sige: „efter engelsk Prent,
 „Og altsaa, efter dansk, Trefierdedeel kun bliver“,
 Kan Himlen, synes mig, det let faae saadan vendt.

Det var en Skam, hvis ingenlunde
 Bog-Handelen med Alfens Gift
 Forlaget af saa tyndt et Skrift
 Bestride vilde eller kunde:
 En Modgift mod de mange store, smaa
 Elendigheds Elendigheder,
 Hvorom fra ud- og indenlandske Steder
 Vi stundom nogen Efterretning faae,
 Og stundom ikke nogen, og hvorpaa
 Bemeldte Nummer Femten synes slaae —
 En Modgift blot mod dem, vi her i Sjælland kjende,
 Opveies knap med Guld, end sige med Papir,
 Og sikkerlig en sliq velkommen bli'er
 Ei blot for Dagens Ven, men selv for Dagens Fiende.
 Jeg for min Deel er strax til Subscription bered
 Paa denne Mod-Elendighed,
 Hvorefter alle Danske tørste,
 Hvis og den Ende gjør paa Dagens blot — den største!

*Nissen, som blev Varulv.

En Fabel.

En fælle Nisse, from og god
 Der gjorde intet Kræ imod,
 Dg leved' med en gammel Kjælling,
 Som lavede hans Grød og Belling,
 I et Slags Egte-Massepi,
 Men som der intet Ondt var i,
 Da samme Kjælling, sandt at sige,
 Med Alt det var og blev en Pige —
 Uagtet hendes gamle Kat
 Lidt murrede om Dit og Dat,
 Vist meer af Jalousie paa Bellingen,
 End egentlig paa selve Kjællingen —
 En stakkels Nisse, siger jeg,
 Der, med bemeldte Kjøkkensfærden,
 For Resten var i denne Verden
 Et Nul foruden mindste Streg —
 Der aad og drak, alt hvad han aarbed',
 Dg løb i Stalden lidt omkring,
 Dg tog sin Middagsluur, og snorked',
 Dg gjorde ellers ingen Ting —
 (Hvo staaer, see til, han ikke falder!)
 Fit — Himlen vide maa, hvorfra —
 Det Indfald paa sin gamle Alder:
 At ville være selv Papa.
 „Hør!“ sagde han, „min søde Kjælling!“

(Engang, som allerbedst han sad
 Og søbede sin vante Belling
 I Stegerset af vante Fad)
 „Det er ret godt, jeg har en Hue,
 Som ulden er og spids og rød —
 Jeg har min Don her i min Stue —
 Min Potte her paa Aftens Glød —
 I Krogen hist, bag denne Lue,
 Jeg har en Seng saa varm, som blød —
 Og endelig en huuslig Frue,
 Som laver Belling mig og Grød —
 Jeg sidder, som Enhver kan skue,
 Barmt inden Bæg, i Lykkens Skjød;
 Med Alt det plager mig en Flue —
 Med Alt det har jeg dog min Nød:
 Mens hist en Skof af Hønsesputter
 Gjør Hanens Faderlykke klar,
 Jeg ingen vakkre Nisse-Glutter,
 Skjøndt Nisse selv, her om mig har —
 Jeg seer, at Ratten selv har Killinger
 I Mængde, hvor han faaer dem fra —
 Der gives Forhold — seer du — Stillinger —
 Hver Billie har sine Billinger —
 Kort sagt — og var det blot til Tvillinger —
 Jeg ogsaa være vil Papa!“

Den Kjælling rystede med Hov'det,
 Og lod, som om hun ei forstod'et;
 Men, da hun saae, det Alvor var,
 Udbød hun: Tys! min lille Fa'er!
 Lad Ratten ei det mindste høre!
 Saa vil je see, hvad man kan gjøre!

Hun tog af Rokken en Tot Blaar,
 Dg traf en Handske sig af Haanden,
 Saa det saae ud som Hud og Haar;
 Men hvad der manglede, var — Anden.
 I Hast klædt paa der stod en Pog;
 Dg Nissen fromt til Takke tog
 Med hvad der engang var forhaanden.
 Endstjøndt den var kun saa som saa,
 Med røde Fingerhytte-Hue,
 Dg smukke Nødsfal-Træskoer paa,
 Var Purken artig nok at skue.

Papa nu satte sig paa Hu;
 Dg lod den Lille ride Planke;
 Dg sang ham: „Hesten, den hed Planke!“
 Dg raabte: — „Mutter! een endnu!“

Hun tog af Blaar endnu en Tot;
 Dg dermed gif det lige godt.
 Snart blev en anden Unge færdig,
 I Alt sin Tvillingbroder værdig;
 Men, stjøndt de begge sad til Hest
 Dg rede, som de kunde bedst —
 Dg stjøndt de begge mangelunde
 Blev underviist af Fa'er og Mo'er
 I Nisse-Sprogets første Grunde —
 De tungeløse spæde Noer
 Papa dog aldrig sige kunde.

Derover blev vor Nisse vred
 Dg begge hen ad Gulvet smed,
 Dg raabte: „Kjælling! staf mig Unger,
 Der i det mindste have Tunger!“

Den gamle Gunild gif og kom,
 Dg kom og gif, og snused' om
 Fra Huus til Huus i Barselstuer,
 Hos alle svangre Møer og Fruer.
 For til sin Nisse Børn at faae —
 Dg hver en Bugge, hvori laae
 Et nyfødt Møer med milde Lader,
 Der halvveis kunde stamme Fader,
 Hun satte Barulvs-Mærke paa.
 Da det var gjort, hun gif tilbage
 Til Nissen med en Ulvehud,
 Der halvveis som et Faars faae ud,
 Dg bad ham strax den paa at tage —
 „I denne Sloprof,“ sagde hun,
 „Du sikkert, om en liden Stund,
 Skal Nissefaderglæde smage!“ —
 Han hyllede sig flux deri,
 Dg, før Minutet var forbi,
 Var han en Barulv op ad Dage.
 Som saadan gaaer han op og ned
 Den Dag i Dag med Speider-Fjed,
 Dg snapper af de mærkte Bugger
 Livfulde Børn — i deres Sted
 Henlæggende de døde Duffer. — —
 Det gjør Forældrene Fortræd. —

Hvad nytter, Læser! at du sulker? —
 Der Intet er at gjøre ved!

Extra = Nutiden.

Hvor er dog hos os ordentlige Danste
 Alt blevet nu saa overordentligt,
 At kun de Tydske, Engelske og Franske,
 Som Extra-Folk, har Mage seet til Sligt?
 Hver Pehling nu sin Provst høymestererer —
 Vor sidste Doctordisputats var spansk —
 Vor jydske Landsoldat Fransøst parlerer —
 Dg selv vor danske Cours er extra-dansk.
 Vor Besterbro er bleven et Slags Prater —
 Dg Digtet Fred'riksberg er Extra-Prat —
 Jeg ei vil tale om vort Ex-Theater,
 Al Extra-Gjøglens Morstabs-Aggregat.
 Hvor udenlandsk er bleven al vor Færden!
 Til Bæltenes og Dannevirkens Trods —
 Forgik i langt Begreb Daraussens Verden,
 Fandt man i kort Begreb den nu hos os.
 Man digter, handler, slaaes paa Europæisk:
 Hvert Laug er Klub nu, eller Asfemlee;
 I Alfes Hjem er Alting bleven fæist;
 Thi Fæ man bli'er, naar man gjør Alf til Fee.
 Hvad før i Hjertet var, er nu i Panden,
 Dg meer paa denne selv, end i den, kom;
 Hvad ei med Phantasie gaaer fra Forstanden,
 Gaaer med Fornuftereren udenom.
 Vor Ewalds Søn forskriver sig sin Smerte,
 Dg Holbergs Datter udenfra sin Lyst.
 Hvad nytter, at det gamle danske Hjerter
 Slaaer end i mit og end i Grundtvigs Bryst?

Man vil herfra, vil udenom, vil glemme
 Hvad Fædre har oplivet, værnet, nært;
 Vil udenlands alene være hjemme —
 Og udenad kun vide hvad er sært.
 Bort med hvert ægte gammelbogs Exempel! —
 Paa baade Mad og Fad og begges Digt
 Maa staae et tydsk, et fransk, et engelsk Stempel,
 For ret med dansk Behag at nyde sligt.

Hvoraf det kommer? Vist af Luften ikke!
 Den er omtrent, som den har været før;
 Og Heden gjør i Danmark Ingen ør.
 Aarsagen ligger i vor Mad og Drifte.
 Fra den Tid af, at extra-fedt Genie,
 Spelt ud med extra-flomme Sottiser,
 Blev Hverdags-Retten i vor Poesie,
 Som extra-gode Østers i Aviser —
 Fra den Tid, Sjæl og Krop fik Extra-Kost
 Istedensfor den fædrelandske Føde —
 Gaaer Alting extra; selv med Extra-Post
 De Levende nu reise til de Døde.

Til min Recensent.

Seg tabte Digterkronen, kjære Ven!
Fortæller Du mig, ved at gaae igjen,
Dg troer maastee jeg skulde mig umage
Med kroget Ryg den op igjen at tage!
Nei! det en Stodderkonge gjøre maa!
Den Digterkrone, jeg har tabt, som saa,
Paa Bredden af Parnassets lave Moser,
Var flettet mig af Døgnets visne Roser,
Dg de var' værde høit: at træde paa.

Det uhyre Genie.

„Genie! Genie! Den store Digter fødes!
 „Lig Pallas springer han paa Stjebnens Bud
 „I fulde Rustning af Naturen ud;
 „Bed det paa hver en Konstens Mangel bødes!“

D! jeg er kjed af dette Sludderi!
 Hvis Springet var saa let fra Jord til Himmel,
 Boldtog hver dunet Pebbling alle Ni!
 Phantasten fødes og med Phantasie.
 Hvordan forklarer man den lille Strimmel,
 Trods fire Verdensparters Anthropic,
 Som Menneffhedens Flora blomstrer i?
 Blev ei hver Klods og Nar i denne Brimmel
 Født med naturligt Menneffe-Genie?
 Ta'er Jer i Agt! Hvad blot Naturen føder
 Aldeles fri for Lomme, som for Torn,
 Hvad Konstens Tvang og hver en Møie bøder,
 Hvad ei kan worde, var det ei tilforn
 I Spiren alt fuldendt og fixt og færdigt,
 Sit hensigtsløse Spil i Tiden værdigt,
 Er: paa et Straa af Byg et Havreforn —
 Et Kofkehoved hist, og her et Horn —
 Solsikker, der paa Vindvesruder fryse —
 Og Lygtemænd, som over Sumpe lyse —
 Banstablinger — Uhyrer — Bæsen-Hiv,
 Hvorved Naturens Orden maatte gysse,
 Hvis ei det brat paa Slumpelyffens Bliv
 Af Diebliffets Pust indblæste Liv,
 Blæst ud af næste Pust, holdt op at lysse.

Schillers Klage.

(Fordanstet.)

Bort fra vor Scene maatte Konsten vende,
Despotisk herster der nu Phantafie,
Den Skuepladsen vil, som Verden, tænde,
Høit blandes vildt og plat med Lavt deri.
Kun Franken vedblev Konsten at erkjende,
Hvis og med mindre skabende Genie —
Hans Digt i uforanderlige Stranke
Den holder fast, og aldrig tør den vanke.

Et helligt Hegn er ham den ædle Scene —
Forjaget af dens høitidsfulde Lund
Hver falsk Naturens Tone, blot de rene
Fremtoner Sproget gennem Maffens Mund.
Bellyd og Ziirlighed sig der forene
Med Orden paa Forstandens faste Grund;
Med rhythmist Dands, endog i mindste Dele,
Til smagfuldt Tempel hæver sig det Hele.

Vel Franken Idealet ei tilhører,
Hans Konst udtaler ikke Livets Aand;
Dens Tryllen Sandfen meer end Hjertet rører,
Dg Guld er ikke hvert dens gyldne Baand;
Men til det Bedre være han vor Fører!
Han gaae igjen med Reg'len i sin Haand,
Dg rensse vor vanhelligede Scene
Til værdig Borg igjen for Melpomene!

*Den altfor strenge Kritikers Indvending
mod Navnet: Pedant.

Von Tychboe lever end — Stygotius er død.
Paa Nutidsheltenes nærværende Theater
Man end har af og til med pralende Soldater,
Men sjelden med Pedanter meer sin Nød.
Latinen er, og Græst, for længe siden vegen
I samme Grad, som Tydsk og Fransken her er stegen —
Med Sabel leger end hver Hovedstadens Pog,
Mens Landsbypræsten selv sig skammer ved sin Bog;
Derfor ei logisk blot, men chronologisk svigter
Den Slutning, nys har gjort en ny parnassisk Rus:
Fordi han selv von Tychboe er, som Digter,
Er den, som dadler ham, og en Stygotius.

* Parodie til C. C. Bruun.

(S Anledning af dennes stamlose Angreb paa Grundtvig i Betbuliaden.)

Som midlertid en Gergesener=Drne,
 En Bruun, og grynter mod mig nok saa vilbt,
 Hvad siger det? før paa de Uomfkaarne,
 Nu paa de Skaarne har sit Grynt han spildt;
 Fra dem han næst i Svinepølen farer,
 Hvor alt en Plads ham nylig blev udseet,
 Og hvor, ifald han ei paa Græst sig varer,
 Af sit Product han blive vil beleet.
 At Luthers Skjend paa slikt et Bæsen spille,
 Bar netop, som om En med attisk Salt
 Til Flest i Musers Suppe fylte vilde
 En skollet, gammel, tintet, sjællandst Galt.

Epilog til Forførelsen.

(Ske fremsagt af Herr Foersom.)

Svis efter Autors Titel: Directeur,
 Og Stykkets selv, som loved' lidt Forførelse,
 Forventningen, I Røner! og I Møer!
 Har fundet lidt vel liden Fyldestgjørelse,
 Vi har vor Hensigt naaet! O! klapper med et Smil!
 Det er den første Dag i Maanedens April.

Sjællandsk Trost.

Moral-Pedanterne paastaae, blandt meget andet,
 Misundelse blandt Folk skal herske her i Landet,
 Hvad, i og for sig selv, jeg og indrømme vil;
 Men det er ingen Last, naar ret man seer sig til:
 Hos os, hvor Intet er i Grunden at misunde,
 Hvor baade Peer og Povel gaae lige vist til Grunde,
 Misundelse, som Alt, er blot et Børnespil.

Forklaring af Dagens Angreb paa min Personlighed.

Svi hele Hæren, som mig Ene møder,
 Kun mod mit Hjerte vender alle Stik,
 Skjøndt sikkert, i min rammende Kritik,
 Mit Hoved ene dem for Hov'det støder?
 De veed: at godt det sidste for sig bøder,
 Og sundt og stærkt end trodser deres Magt;
 Men: at det første, kjælent, ømt og svagt,
 Af mange dybe Saar alt længe bløder.

*Raad, som jeg, desværre! ikke har fulgt.

Vil han, som Dagens Mand og Digter, kjære Svoger!
 Paa begges Bane gjøre store Spring,
 Gjør Buk paa Buk! gjør Fjas! gjør ingen Ting!
 Men følg den Nutids Raas, hvis Dynd sig kroger
 Igjennem Forgemaffer og Prologer,
 I Dognets Bugter og i Dagens Sving!

Det falske Krigsrygte.

Smellem Rosiflengius og mig
 Er — hedder det i hele Byen — Krig;
 Det veed jeg Intet af, med mindre saa man kalder
 Hvert Forhold mellem En, som slaaer, og En, som falder.

Epigrammatisk Erklæring.

Da Mangen, efter Sigendes Forlydning,
 Tvetydigt finder mangt af mine Vers,
 Jeg beder om bogstavelig Udtydning,
 Naar Meningen er dobbelt i min Skjerts;
 Hvis, efter denne Banffeligheds Rydning,
 Et Ord endnu Forklaring har Behov,
 Man aldrig feile kan, naar man i den Betydning
 Det tager, som det har i danske Lov.

Til Dagens Legio paa To,
 eller
Krybskytteriet bag Gjerdet.

Svis og den ene paa den anden svigter,
 De tusind Pile har mod mig i Ledingsfærd —
 Jeg har kun een; men den er alle tusind værd:
 Den træffer nemlig, hvor jeg sigter.

Krig og Fred.

Med Verdens allieerte Kræft og Krat
 Fik han, der tog hvert Skriin, hver Pung, hver Kat,
 Krig. — Den er slem, det veed vor Herre;
 Men vi, som aldrig tog den mindste Trevl
 Fra Verdens allieerte Krat og Kræft,
 Fik Fred — og den er endnu værre.

Tillæg til Bogen: Moses og Jesus.

For femten dobbelt Specier omtrent
 (3 vore Penge fjorten Hundred' Daler)
 Forraadte Judas Christus, som bekjendt.
 Jeg gad nok vidst, hvad man i denne Tid betaler
 For noget Lignende paa Prent.

Den sidste Høitidsdag.

Med vores sidste Høitidsdag
 Det var, imellem os, en egen Sag:
 Døvstumme hørte man høitideligen brumme,
 Mens alle Mælende blev' baade døv' og stumme.

Finantsystemet.

Først ta'er til grov Courant en god Finantsforvalter
 Hvad Folket har af Guld — derpaa til Skillemynt
 Dets Sølv og Kobber — og, naar dette bli'er lidt tyndt,
 Til Hundreddalers-Sedler: Sommerpynt,
 Og til Tolvskillings-Sedler: Alles Pjalter.

Smaapennenes honette Ambition.

Den hele Dagens Trop med grov personlig Hidsen,
 (Nutidens bag, Fortidens Bruun i Spidsen)
 Sig ordentligen ret Umage gjør,
 Een efter anden, min Foragt at egge
 Til Pennehaand engang paa dem at lægge
 Tilgavns, som sig satirisk hør og bør —
 Da mine Slag lidt Ny de Trufne give,
 Hver Staffel ønsker sig en lille Tør.
 Og, rigtig nok, i det jeg banker mør
 Hver ublu Robberpande her i Live,
 Parnassets Banke Tak, man haabe tør:
 Af Halveskillinger, de vare før,
 I Navnværdi de hele Kroner blive.
 Hvo kjendte nu vel en Albin, Pantil,
 Pitholeon og flere i Navne-Templet,
 Hvis ikke med Satirens skarpe Piil
 En Baggesen i Rom dem havde stemplet?

Jngemann og Oehlenschläger.

Min Schiller, denne Gøtthe paa vor Scene,
 Den første hvid som Sne, den anden luerød,
 Til hvem mon nu vil række Melpomene
 Den Haand, hun Danmarks Klopstock, Ewald, bød?
 Hun udentviul vil Jngemann den stjenke,
 Før Oehlenschläger selv at vide faer,
 Hvad hun betroede Publicum i Aar
 (Dg mig i Fjor), at hun er alt hans Enke.

Loveligt og Hundeligt.

(Med Hospitalsforfatteren.)

En Hund, som ved den fromme Løves Side
 Alt længe havde gjøet og tidt
 Forsøgt endog i Dret den at bide,
 Til sidst drev denne Hundespas for vidt.
 Min Løve vendte Hovedet og saae den,
 Dg hæved' Labben lidt, og, klaps, der laae den!
 Hvad sagde Hunden vel, min Ven?
 Den bjæffed' ganske sagte: „Gud bevare
 „Mig for, en saadan Grovhed at besvare!
 „Paa flige Slag jeg aldrig flaaer igjen.“

Thomas Chaarup.

Danmarks Tempel-Lovsangs høie Skjald
 Saaes et usfelt Bærk at oversætte;
 Gaae, hvo vil, med Borgeren i Kette,
 Der ei dengang hørte Musens Kald.
 Kun som Oversætter ham J jorde,
 Shakspears Graver! Dog, seer man ret,
 Sangens Olding vidste hvad han gjorde:
 Buchholz kun han oversatte slet.
 Oversætteren er død; men mærker,
 Fuld af Aand og Liv, med sølvgraae Haar,
 Skjalden end sin Davids harpe slaaer,
 Mens J slaaes ihjel af Eders Bærker.

E p i g r a m.

Den af R. L. Rabbe saakaldte „Persona Miserabilis” og
 af E. C. Bruun betitlede „Jødernes Gjenløser.”

(J Anledning af tre Linier i Nytaarsgaven for Damer af N. L. Bruun, 1813:

„Hvad Rabbe, Baggesen, min Fader, skrev
 „Til Hæder for det elstelige Køn
 „Vil efter deres Død paa Jorden leve.”

„Korsfæst ham!” skreg en natlig Dagens Ravn;
 „Korsfæst ham!” skreg de smaa bekjendte Gaders;
 „Og en Smørvæf opflyngede hans Navn
 „Imellem sin Beskytters og sin Faders.”

Wildskjalden.

Ut efter Lov og Regler ei du skriver,
 Beviser vel, din Digtekonst er fri;
 Men at du selv i Digten ingen giver,
 Mon ogsaa det er Konstgenie?

Til Frue Frederike Brun, født Münter,

paa hendes Fødselsdag.

(S Anledning af Ludvig Heibergs Sonett i Epitfen af hendes to af ham oversatte Digte i Matheftet af den omslaggule Athene.)

Den Digter, der saa findrig, som besteden,
 Halv Ungling end, med spæde Bingesud,
 Liig dem paa Skuldrene af Amors Brud,
 Hvad Digterinden denne Sang herneben,
 Vil engang stor, som nu alt elskelig,
 Paa mægtige fuldvorne gyldne Binger,
 Til Sangens Top, hvor Ewalds Mand sig svinger,
 Fra vore Toners Kampplads svinge sig —
 Og, Fremtids Genius i Upartisthed liig,
 Naar, Psyche, Dit os her alt rakte Bæger
 Bag Gravens stille Lethe vederqvæger,
 Sangdomme den i Live førte Krig
 Imellem Baggesen og Dehlenschläger.

Alenekampen,
eller
Apologie for Litteraturbladene.

Til Statsmanden X* — Philosophen Y** — og Digteren Z*** —
— alle tre for nærværende Tid udenbys. —

(Med en Tilfældighed af mine Epistler og øvrige sidste Arbejder.)

Trendte, hvorsomhelst, hvem her med rene Haand
Camoenen, som man Foden kun bestæmker,
Sit sidste Bæger venligen istjæmker:
Du første, som en lys og fri bevinget Mand
Høit hæver over det gemene Baand,
Der ofte selv den ugemene Tænker
I Birketredsen, han ved Fødslen alt bekom,
Trods Hjertets Adel og Forstandens Herredom,
Til det Forgængelige læmker
Lidt meer, end han i Larmen drømmer om —
Du anden, hvor Du er, som tabe kan hver Glimmer,
Der blænder Pøb'len, indtil sidste Skimmer,
Dg straale lige herlig i den Glands,
De faa beundre, som i Rygtets Tempel
Dphængte selv en vunden Krands
Med Usorgængeligheds Stempel —
Dg Du, end skjulte tredie, hvis Sang
I min Indbildning mangen Gang
Ei Digterhertet blot, saa let at røre,
Men selv det yderst kjæmne Sanger-Dre
Med apollonist Susen foreklang:

Hvis end af mig kun drømte Lyras Strænge
 Maaskee alt meer end eengang løb'
 I den eensomme Lunds for Mængden skjulte Skjød,
 For silbigen, naar Helligdommen længe
 Har luttret dem i Gjemmets rene Luft,
 Med pludseligen løste Toners Duft
 Det tætte Lovhegn lydt at gjennemtrænge —
 I, hvorsomhelst i Ly for Nutidsaandens Elv,
 Der truer Alt, hvad Hov'det op tør skyde,
 Selv mindste Blomst, der ikke strax vil flyde,
 Med et barbarisk „Bøi dig, eller skjælv!“
 I, Danmarks Ypperste, hvori det Danske lever,
 Hvis Bifalbs ædle, skjønne, milde Glands
 Mit indre Blik i Tanken foresvæver,
 Naar Modersprogets Gratier i Dands
 Om Mnemosynes yngste Datter
 Mig vinke med en Tryllefrands —
 I Faa, hvis ædle, skjønne, fine Sands
 Den aandelige Graad i Livet fatter,
 Naar Skjebnens vilde Spil er saare grumt,
 Men, naar det tamme bliver alt for dumt,
 Begriber og den aandelige Latter —
 Kun Eder vil fortroe min danske Pen
 Hvordan den i vor gamle Tryllehave
 Blandt Plantninger af nye Humlestave
 Med ædel Harmen gaaer igjen —
 Kun Eder vover jeg, foruden disse Blade,
 Hvis barnligmuntre lette Lunespil
 En lille Kreds maaskee vil smile til,
 At anbefale dem, de store Kredse hade,
 Og som den Lille selv (hvis og den troer, den bør)
 Ei veed saa ret, om den forsvare tør:

De Blade nemlig, som jeg ei kan følge,
 Med Noget rigtig nok, der ligner Mod,
 I Alvor og i Skjemt forfølge
 Døgnlegionen ved Parnassets Fod.

De ere Børn af samme muntre Fader,
 De samme lattermilde Moder har,
 Som de, man overalt i Byens flore Gader
 Engang forkjælende paa Hænder bar:
 De alle, naar I dem lidt grandt betragte ville,
 Har Træk — om Mundene især —
 Af Søsteren: „Da jeg var lille,“
 Som hele Sjælland havde dog saa kjær.
 Vel er det Drengébørn, desværre;
 Men, hvor det gaaer, i Livets Spil
 (Skjøndt Duen er min Lyst, det veed vor Herre!)
 Lidt Høg der maa dog ogsaa til.
 Sandt nok! jeg ønske heller at forsøge
 Det Kulb af aandelige Smaa,
 Der front og venligen i Blomsterbede spøge
 Med Fløiels Faldehatte paa,
 Og naar de Pærer kun og Blommer faae,
 Med Rys og Klap og Favntag aldrig helme —
 Jeg heller, siger jeg, formeerte sliq en Trop,
 End den, som her nu træder op
 I vilde martialste Hop
 Med Fyrresabler, Guldpaphjelme,
 Og Hyldebøsser — halv til Hest,
 Og halv til Fods — og uden Naade fælder
 Ei Stræpper blot og Tidsejer og Nælde,
 Men Paddehatte selv, som den kan bedst,
 Skarntyder og Raalhov'der, naar det gjælder.

Stod det til mig (trods Lidsel og trods Tjorn
 I Enden af Parnassets Have,
 Mod hvilke Drengene er reent af Lave)
 Jeg gjerne Musen saae til Barsel lave
 Med lutter fredelige Pigebørn;
 Men jeg kan ikke forestrive
 Hvad det skal blive;
 Naturen raader her — og denne vil engang
 Ei Hunner blot, men Hanner undertiden
 I min og Musens Egtesang
 Aldeles uden min og Musens Biden.
 Jeg er bestandig lige kjærlig stemt,
 Og Musen, troer jeg med, i hver en Hyrde-time;
 Hvis og mig kort tilforn er hændet noget Glemt,
 Naar jeg mig finder oplagt til at rime,
 Er det, saa sandt jeg lever, ganske glemt.
 Hvorledes det gaaer til, at Bersets kjælnes Spire
 Udvikler sig usynlig til Satire,
 Hvordan der bliver fiendtlig Kamp af Leeg
 I Tidens Fylde tidt, veed Himlen, ikke jeg.
 Et veed jeg kun; og det er, at i Musen
 Mig Konsten synes himmelskjon,
 Og at i sammes Favn ved Salighedens Susen,
 I Melodiens Flugt og Harmoniens Brusen
 Jeg gjerne favne gad det hele Rjon
 Saa inderligt, som jeg omfavner Musen;
 Et Andet troer jeg, og det er,
 Hvad her med et Par Ord jeg vil erindre Jer:

Den elsker ei det rene, skjønne Kette,
 Som hader ei det falske, stygge Slette —
 Hver Gros er den vise Platos liig:

En Tvillinggub, som aabenbarer sig
 Ei blot i Fred, men og i Krig:
 Had til det Ondes Magt er Kjærlighed, som vender
 Sig paa sit Fodpunkt uforandret om —
 Den samme Guddomsild, som lige heftig brænder
 Til Himmelløn og Helveddom.
 Hver ædel Digterkraft i Uttring efteraber
 Electrisc — mod, som med — det Heles Skaber:
 En Skærild flammer fra den samme Pen
 For den urene digtfortabte Læser,
 Hvorfra for den udvalgte Sangers Ben
 Et Eden fuldt af Salighed flød hen,
 Alt efter Polen, hvorfra Binden blæser;
 Kun er det Digt'ren ei, som puster den!
 Han er kun Ild, som Konstens Ben og Lærer,
 I Endelighed sluttet evig Ild:
 Om, løst af Fængslet, venlig eller vild,
 Dens Himmelfrihed frugtbar nærer
 Med Flammen, eller brændende fortærer,
 Bestemmes af Jordbundens Spirers Skud,
 Om det er Ukrud, eller Krud —
 Hvis stundom selv det sidste Solens Straaler
 I fulde Hestighed ei taaler,
 Hvis det ved disses Nærmelse gaaer ud,
 Er Skylden, om just ei hos Kruddet, dog tilvisse
 Hos noget Uklart mellem det og disse,
 Der volder Lyset Bræk, og Barmen Brud.
 Det veed du, mindste Hob! men det veed ei den store,
 Som vil, at Sangen den bør kysse, flappe, more —
 Som om den store Hob var elstelig!
 Som om den ei var netop det herneben,
 Mod hvilket Konst og Smag og selve Kjærligheden

Maae uophørlig føre Krig,
 For, Lyset liig, i Mulm at sprede sig!
 Som om det tilkom Mørket, at bedømme,
 Hvorvidt endog det mindste Lys har Ret,
 I hver en Braa, paa hver en Plet,
 Hvor hiint vil nødig Pladsen rømme,
 Med Piil paa Piil at gjennemboe det!
 Som om især i Poesiens Rige
 Var muligt nogetslags Forliig
 Imellem Krybet, som formerer sig
 I Raaddet af det Høistalmindelige,
 Og Bæs'net — hvad man det nu kalde vil —
 Der blot som Jordens sjeldne Salt er til!

Nei! selv i det, hvormed hun vilde sødt fornøie,
 Min Muse havde kun en lille Kreds,
 Saa stolt, som ydmyg, aandelig for Die,
 Med lidt, men ædelt Bifald vel tilfreds;
 Nu, hun har villet gavne, ved at vise
 Hvor reent forkeert sig Moden bærer ad,
 Hun undres ei, hvis i en Hovedstad,
 Hvor næsten al den aandelige Spise
 Lidt efter lidt er bleven Andemad,
 Litteraturens hele Myriade,
 Fra Mest'ren til Discip'len i hver Gade,
 Fordømmer min Kritiks Allegorie —
 Der ei gaaer ud paa visse mindste Dele,
 Men paa det store broderlige Hele,
 Det hele store Selstab roder i.
 De Spyd af Blade, jeg mod Samtlige har stilet,
 Jeg i det mindste har for Ingen af dem fileet —
 Her, i en Omkreds af halvanden Mil,

Har sikkert Ingen Sands for Konstens sidste Fiil —
 Og — har den hist og her en enkelt Kjøbenhavnner,
 Ham Byen sikkert i vor korte Sommer savner —
 Hvis ikke, har han ei bemeldte Blade seet,
 (Hvad egentlig mig kommer ud paa Gæt)
 Saa tyk er Dagformørkelsen i Skyen,
 Der ruger over hele Byen.

Dig altsaa, spredte Hob, i Sjælland, Jylland, Fyen,
 Min Digterprovstheds Consistorium,
 (Tres faciunt Collegium!)

Tilegner jeg alene hine Blade,
 Som, paa en Tid, da selv det mindste Moos
 Paa Døgnparnasfets gustne Flade
 Bestaær kun i — kun af — og kun formedelst Roes,
 Sig aabenbare Krig mod denne Roes tillade,
 Bekæmpende frimodigen paa Prent
 Det femte, vore smaa og store Staters,
 Saavel som vores dobbelte Theaters,
 Jeg frygter, netop Indlings=Element.
 For dig, du fjerne, lyse, frie og rene
 Culturens, Konstens, Smagens Dverret,
 Nedlægger jeg mod Døgnets Pseudathene
 Mit Lille Søndagsaftens Klagebræt,
 Tre Søndagsnummere — deels med, deels uden Mage —
 Ni nulbetegnede tilhørende Skuddage,
 Tilligemed et heelt Dannora=Sæt.
 Læs dem! og dom mig i behørig Bidde
 Fra Kampens Plads, hvor, alt for nær
 Den lille Svøbes Sving imod den hele Hær,
 Kampdommerne her hjemme sidde!
 Kun faa blandt disse reise sig paa Tæer,

For hvad der handles om at see lidt klarlig,
 Og Striden at bedømme noget vaerlig —
 De selv, hvis og de høine sig, og see,
 Trods Brimlen, og trods Støvet og trods Dampen,
 Hvor høit man foruretter mig i Kampen,
 Dog, klogt betænkende: de ere kun to tre,
 Forsigtig holde deres Dom tilbage,
 Mens mig, der er kun een, de hjertelig beklage
 Som uklog, og som gal maaskee. —
 Ja! Mængdens Dverstuer, dig tør sige
 Den ædle Muse, rød som Blod:
 At hun, imod et Angreb uden Lige
 Paa Dannished, i Danmark ene stod —
 Og, at hun ikke rødmer ved, at segne
 Til sidst maaskee for et elendigt Stud,
 Som det, der blæste Baldur Lyset ud,
 Paa mine — men paa mine Fienders Begne —
 Der, skjøndt i Antal langt mig overlegne,
 Og skjøndt jeg, hvor det gaaer, dog kun er een,
 Imod min ene lille Pen forlegne,
 Nedbryde samtlige Parnassets sidste Hegne,
 For ikke blot hver indbildt Mistelteen,
 Men Fuulheds marveløse Dødningbeen
 Og Løgnens ned fra Maanen faldne Steen
 Paa min Personlighed at lade regne.

Du, som, da sidst mit Navn for Føb'len blev en Boldt,
 Mens selv var borte den forfulgte Sanger,
 Huldt over dennes spøgende Gjenganger
 Din Konstdommyndigheds Egide holdt —
 Du vil ei finde meer, end bør lig, jomfrustolt,
 Naar taus den rødmende Camoene,

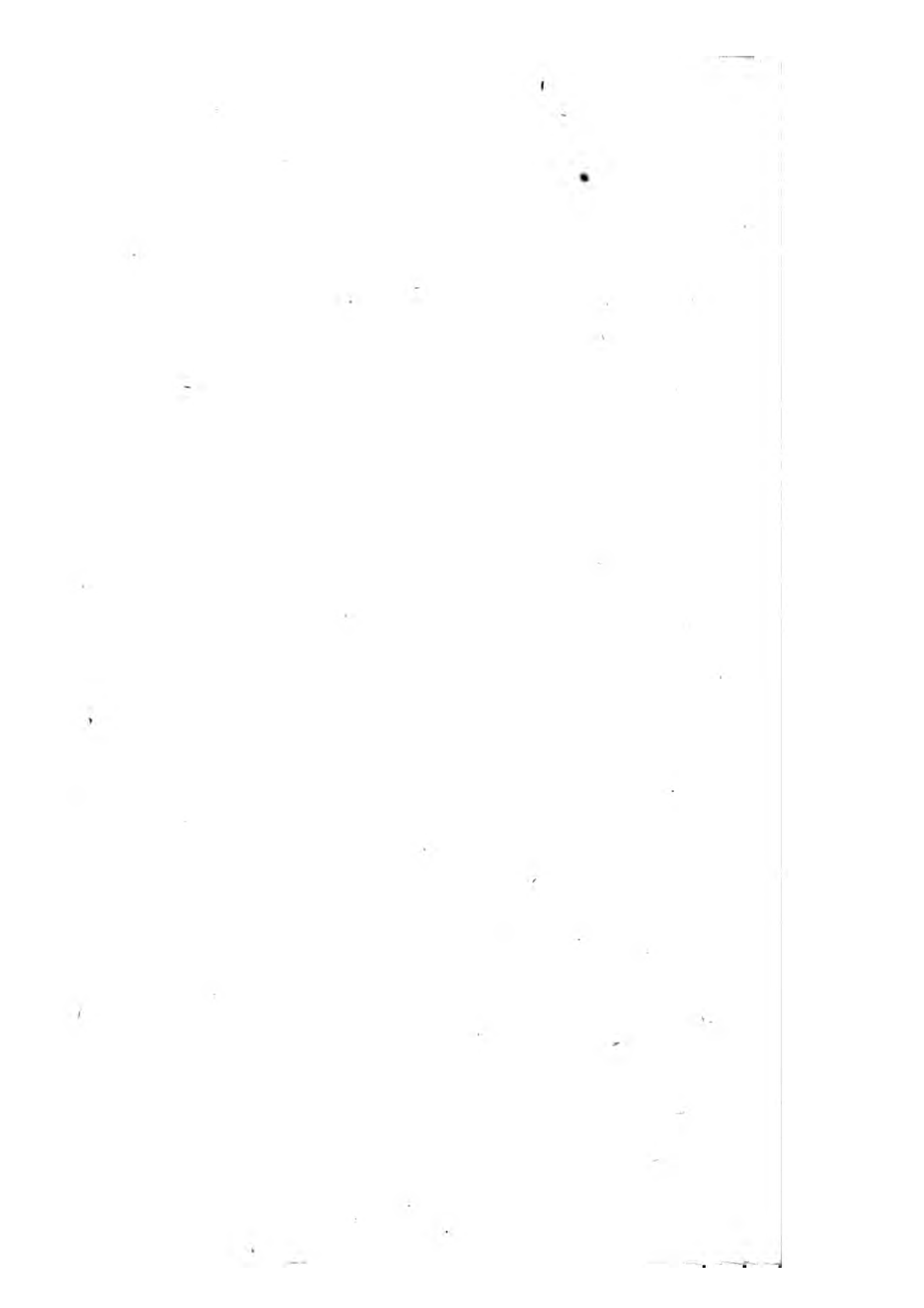
Sig selv bevidst i hendes kybste Daad,
 Foragter Skamløshedens Klafferbraad —
 Dg hyller sig i sin Ustyldighed alene.
 Den Sag, for hvilken jeg begyndte Krig
 Mod Ruets, Timernes og Dagens,
 Bar Sprogets, Konstens, Sædernes og Smagens —
 Dg den forsvare jeg uroffelig.
 Men da jeg (trods min Borger-Vres Morden,
 Trods Ruforsølgelsen af dem,
 Jeg, engang agtet i mit Hjem,
 Hjalp broderligen selv paa Banen frem)
 Troer og uroffelig paa Dannished i Norden,
 Fornærmt jeg ei blot, min ædle Trias! Dig,
 Dg hver en Enkelt, Dig i Adels liig,
 Men Danmarks Aand og hiin den store Dommer,
 Der, ubestikkelig, med Eftertiden kommer,
 Hvis jeg mod Dagens, Timens, Ruets Strig
 Med Andet, end med hvad jeg har bedrevet —
 Med Andet, end hvad jeg mod dem har skrevet —
 Forsvarte mig.

Nei, selv nu skjulte Trende! Solen liig,
 For Diebliffe, Timer, Dage,
 Vel Dannishedens Aand kan skjule sig;
 Men straalende den vende vil tilbage!
 Min rene Stemme, Sandheds kjække Tolk,
 Vil engang — naar de Storme, som nu bruse,
 Bildt overdøvende den kjælne Muse,
 Har lagt sig — skjelnes af mit Folk!
 Det vil engang, naar hines Strig er' glemte,
 Der, Skraal i Skraal, dets Dre lidt forstemte,
 Gjentjende Danas egen Melodie:

De Hjemmets Toner, ingen Lydss mig lærte,
Som Dannersprogets Kilde risler i —
Som smelte hver en Tidens Lyst og Smerte
Til Henflud i en evig Harmonie —
Dg, som med Reenheds eget Trylleri
Gjenklinge vil i Folkets rene Hjerter,
Naar Sangforfølgelsen bag Graven er forbi.

Dunsiaden,
en Trias af komiske Læredigte.

1814 og 1816.

Forfatterens Forord.

Ufænutidens Dpdragelse, eller Pindsvinet — Peer Brøveler — og Abracadabra — udgjøre en Trias af komiske Læredigte, hvori jeg haaber, over al Forventning at have opfyldt det Løfte, jeg gjorde Publicum allerede i den forudspøgende Gjenganger: engang maaskee, i trængende Fald, at give vor danske Literatur en Dunsfiade. Den hele lærde Verden kjender Alexander Pops, i hvilken han tugtede sin Tids Dunser, og især Dunsernes Duns, en vis Colley Cibber, hvis Navn derved, som Chærilus, Savius, Mævius og Flere, er bleven et staaende Spotnavn paa Parnasset. Det eneste, jeg har laant af min engelske Forgænger, er dette høist udanske Navn — deels for Klangens Skyld, der i mit Dre lydmaler, saa at sige, hvad jeg egentlig vilde reise — deels for ikke, ved Brugen af et virkelig nationalt Navn, at støde min egen og Andres patriotiske Delicatsse.

Den overhaandtagende Raadhed i det vilde literariske Drengespil, Musernes sande Venner med vorende Græmmelse dagligen see forsøget, kan enkelt Mands Alvor uden høieste Myndighed ingenlunde styre eller standse. Men Wiisdommen selv, udrustet med al den verdslige Magt, vilde maaskee betænke sig paa, voldsomt at standse en Banvids-Gjæring af denne Natur. Jeg troer endog saa Lettelsen og Befordringen af dens Yttringer hensigtsfuldere til denne Syges fuldkomne Udryddelse, end hvilken som helst tilbagedrivende Tvang; eller — med andre Ord — jeg troer, det eneste sikkre Middel, til Redning i det mindste af hvad der endnu er

sundt i Aandeverdenen, er, at lade den udraase. Denne Udrafen kan man med saa meget mere Rolighed oppebie, da Dyrheden af Tryk og Papis, og Mangel, om ikke paa Læselyst, saa dog paa Kjøbelyst, udentviol tilstrækkeligen vil forhindre Kaseriets Udstrækning til andre end dem, der alt ere anstufne.

For at et saadant, ikke blot Literaturen, men hele Staten i mange Henseender meget kostende Kjedsomt Galsskab imidlertid ikke ganske skal gaae tabt uden mindste moersomt aandeligt Udbytte, har jeg gjort dets Udsvævelser den Ære, at samle dem i Lunets Huulspeil, og fremstille dem i en takkelig Form til behagelig Latter. Dette er skeet uden ringeste Persons Ansæelse, men og uden allermindste egentlig personlig Paapegen; thi Dadlen af offentlige Narrestreger, og Latterliggjøren af trykte Dumbheder, de maae nu hidrøre fra anonyme, pseudonyme, eller holonyme Skribenter, kan umulig ansees for personlig Angriben.

Hvad den upersonlige Paapegen af Forfatteren, som Forfatter, angaaer, da negter jeg ikke, den jo finder Sted; jeg har endog ikke sjelden stræbt at gjøre den saa klar og tydelig, som mulig. Der, hvor jeg har masseret Angrebet — og hvor man formodentlig vil finde de personligste Stiklerier paa en Skribent, man forudsætter, jeg maa være lidenskabelig opbragt imod (uagtet mit i det mindste muntre Lune synes tilstrækkelig at bevise den fuldkomneste Aandsfrihed) — er jeg allerlængst fra privat Fiendtlighed, som Udtydningen af Tallene, de saakaldte Runebilleder, eller Ase-nummere i det tredie Læredigt, Abacadabra, udentviol noksom ville godtgjøre.

I.

Af nutidens Opdragelse,
eller
Vindsvinet.

En allegorisk Fortælling.

1814.

B e g y n d e l s e n.

Den bedste Verden i al Værelse,
Der var, der er endnu, og der skal være,
Blandt sammes Jlds og Lufts og Jords og Havs
Utallige Fuldkommenheder,
(Om man tør sige saa) paa sine Steder —
En hoben Snavs —
Endogsaa paa de høieste blandt alle:
Parnasset og Olymp, Slotsbalken og Balhale —
Hvis ei paa deres Top, som er gemeenlig tom,
Saa neden om.
Naturen er, som Mange mene,
Saa lidt, som Konsten, ganske i det Rene;
Den har ei blot en For, men og en Bag,*)
Hvorpaa Beviser nok leverer os hver Dag —
Ja, godt og vel, om netop Dagen,
Den Dag i Dag os viser meer end Bagen? —
Dog, naar man dette Snavs lidt nøiere beseer,
Er det vel en Fuldkommenhed kun meer

*) A priori og a posteriori.

(Med Hensyn nemlig paa Forskjellighed af Smag'ne),
 Da der er Kreaturer, som bekjendt,
 I Alnaturens femte Element,
 Der efter Snavs er ordentligen snagne:
 Og hvis man Buffon skal og Lapepede troe,
 Er disse Ræsners Navn endogsaa Legio,
 Saavel paa Sex og Fire, som paa To.
 I Spidsen for dem alle, sammentagne,
 Hvis raa Natur, som sagt, er ikke fin,
 Og hvis Opdragelse lidt falder i det Grove
 Paa Landet ikke blot, men selv til Hove,
 Staae de for Resten priselige Sviin,
 Der har den lille Feil — Enhver har sin —
 I Fold, i Gaard, paa Mark, paa Gade,
 Sig i den næste bedste Pøl at bade;
 Og, er der ingen, hver en Dei, de roder i,
 At gjøre til en Svinesti.

Skjøndt vi (for vores Deel) nu, sandt at sige,
 Saae gjerne, ved et Almagtsbud,
 Af Skabningen aldeles ryddet ud
 Hiint femte Konstens og Naturens Rige;
 Og, naar man endelig skal have dog Censur,
 At man en saadan havde, som den høie
 Herneden kunde have trygt for Die,
 Ved hvert et Indgreb i vor Lands Cultur:
 Bor Herres egen nemlig paa en Maade —
 Der sikkert vilde finde Sted,
 Hvis hans Regjering ei var lutter Naade —
 Hvis i sin Stat han ei lod Frihed raade
 Lidt med —
 Og hvis han ikke til Mangfoldighedens Baade

Afstjæde mere strengt almægtigt Despotie,
 End elskede retfærdigt Politie —
 Skjøndt jeg, som sagt, ifald jeg kunde gjøre
 Paa ny den hele Skabning om,
 Lød Pladsen for det Sviinske være tom,
 Tog bort Snavs-Elementet, og lod fjøre
 (Hvis Fanden og med femte Hjul bag Dre
 Mig gjorde Mine nok saa suur)
 Paa Fire min polerede Natur
 Til Maalet, i bestandig deiligt Føre,
 Den rene Tour —
 Saa dog — da jeg saa lidt er Berdens, at, desværre,
 Jeg ei er ret engang min egen Herre,
 Maa jeg see til, hvor Livets Snavseri
 Mig i min Flugt, paa Socker og paa Skoiter,
 Besproiter,
 Taalmodigen ei blot at finde mig deri,
 Men, som Parnassets Dyrker selv, hver Uge,
 Ved mine stroede Bed paa sammes Hang at luge.

Med Hensyn altsaa paa vor Nutids Gang,
 Nedstemmer jeg lidt lavere min Sang
 End jeg, med Dret frit for Dagens Klemten,
 I Stilhed for mig selv vel havde stemt'en —
 Og synger for mit Folk, for dem, som boe
 Rundt om Parnasset her i Landet,
 Ei om en Tyr, ei heller om en Ko,
 End mindre om en Mand, en Kone, eller Andet,
 (Hvori let noget Høit og Fiint kan blive blandet)
 Men, ligefrem og ærligt, om en So.
 Kan jeg i Sprog og Stiil just ei som hine
 Paa Modens Biis

Mig med min skjodesløse Sang tilsvine
 Nutidens Bifald eller Døgnets Priis,
 Vil jeg dog lidt gaae Dagens Smag i Møde,
 For denne Gang,
 Med Balget af et Vemne til min Sang,
 Der i det mindste den vil ikke støde.

En usædvanlig pæn og ærefrillen So
 Sab, Enke efter salig Herr Gemalen,
 En Galt af Adel*), i usiftet Bo,
 Ved Foden af Parnas i Dalen,
 Med ni ret vakre Glutter, hver en Griis —
 Og overlagde med sig selv hvorlunde
 Hun disse kjære Børn, paa Mnemosynes Buis
 (Hvis velopdragne Døttres Priis
 Bar vidt og bredt i alle Munde)
 Til Alfens Artighed opdrage kunde?

„Endstjøndt hun boer deroppe“, sagde hun,
 „Og jeg hernebe, vil jeg ikke
 Hun mig i denne Punkt skal stifte —
 Vel sandt, at mine Døttre grynte fun,
 Mens hendes synge til Apollos Fire;
 Men mine have sundt Natur-Genie
 Trods hendes, ere Møer, ere ni,
 For Feiltrin og for Fald saa meget mere frie,
 Da de til Hestekilden gaae paa Fire —
 Hvis blot jeg kunde vænne dem fra Søl
 I den fordomte nære Pøl,

*) Han nedstammede i lige Linie fra det berømte Erymantiske Viltsvinn, Herkules
 havde dræbt.

Der loffer dem til noget Andet,
 End Kildevandet,
 Hver Dag —
 Hvis jeg dem bare kunde give Smag
 Paa Keenlighed, og faae dem til at hade
 Det ælle Dynd, hvorved de er' saa glade?"

En Afagalt, som længe gjorde Cour
 Til denne græske So, stod just paa Luur,
 Og hørte hvert et Ord af hendes Tale,
 "Jeg vil den ømme Moder," sagde han,
 "Husvale —
 Mig falder Noget ind — hvis det gaaer an,
 Saa vil hun sikkert mig belønne,
 Hvis ei — saa paa min Iver altid stjonne;
 Belan!
 En Frier maa, saa godt han kan,
 See til at gjøre sine Hosser grønne."

Min Bildgalt lader, som han Intet havde hørt,
 Og træder ind i Svinstuen,
 Hvor Alt var net og peent og reent og tørt
 Og pynteligt, som selve Fruen —
 "Madam", udbryder han, "jeg kommer for at frie
 Paa ni firbenede Geniers Begne
 (Jeg taler ei om mine egne)
 Til alle deres haabefulde Ni.
 Saasnart Confirmationen er forbi,
 Og de har staaet deres Prøve
 I al den Artighed, hvori
 Man seer dem dagligen sig øve,
 Hver fin og peen og stær og net

Og fort, som deres Moder, uden Plet,
 Vil salig Herr Sehrimners*) Sønner vise
 Hvor høit de agte velopdragne Grise.
 De ere nemlig ogsaa ni,
 For alle sorte Pletter frie,
 Som Nordens ædle vilde Sviin bør være.
 Hovmester hos dem har jeg her den Ære
 Et nifoldt Ægteskab, som saa,
 Imellem begge Kulb at foreslaae,
 Der meer end noget Andet vilde knytte
 Det meget ønskelige Baand
 Imellem Nordens Kraft og Sydens Aand
 Til Jordomrodningens uendelige Nytte —
 Paa Medgift sees der ei; hver Afagalt
 Ta'er sin, foruden mindste Pjalt;
 Det Æneste, hvorpaa man seer, som sagt, berneben,
 Er Keenligheden."

Den ædle Moder vidste knap for Fryd
 Og Græmmelse, til Svar paa denne Tale,
 At bringe frem den mindste Lyd.
 Jeg og mig ei vil plage med at male
 Den Tvivl, det Haab, den Ærgrelse, den Lyst,
 Der stred i hendes moderlige Bryst;
 Især da Døttrene hun saae sig liste
 Bag ud til Boltrepladsen — den bevidste.
 Vor Frier saae det og — og glædte sig derved.
 „Jeg gjetter alt, Madam!“ udbrod han i en Tone,
 Der kunde selv med Grynten En forsone,
 (Hvormed forsøner ikke Kjærlighed?)

*) Stammefaderen til de nordiske Vilbsviin.

„Jeg gjetter alt den hemmelige Smerte,
 Som trykker deres stolte Moderhjerte:
 Jeg kjender Polen tæt derved —
 De søde Glutter aldrig meer er' glade,
 End naar de kunne sig i samme bade;
 Og hvis den Lyst bestandig varer ved,
 Gud Nat, hvad ingen andre Møer
 Saa heilig nødigt har, som unge Søer,
 Den dyrebare Keenlighed!
 Jeg læser klart, Madam! i deres Blifke
 Foreningen for Næsten staaer dem an.“
 „Min Herre!“ sukked' hun, „jeg negter ikke
 Jeg gav, jeg veed ei hvad, derfor“ — „Belan!“
 Udbrod han med Begeistring, „de er Enke!
 Vil de mig deres Klov og Hjerte skjenke,
 Skal Intet fra min Side blive spart,
 For at faae Giftermaalet kant og klart.
 Jeg har en Ven, et Pindsviin, sandt at sige,
 Men, trods sin slemt omtalte Spydighed,
 Ustyldig, som en lille Pige,
 Der i Hovmesterindes Sted
 Skal lære deres Døttre Keenlighed.
 Han er i dette Fag aldeles uden Lige —
 Lidt skarp, forstaaer sig selv — men det vil Intet sige,
 Det gjælder Redningen af Dalens Musers Rige“ —
 „Dg“ — sukked' Søen høit, „mit Livs Lyksalighed!“

Man snart blev enig om Udførelsen af Planen
 Til Snabsudryddelsen af slemme Banen,
 Og, hvis den lykkedes, om Afagaltens Løn,
 Der havde sukket alt et Aar, som sagt, i Løn.

Kort at fortælle: gamle Pyntekonen,
 De Ni kun brød sig lidet om,
 Sit Affed, og skarpeggede Personen,
 Det frygtelige Vindsviin, kom.
 Forandring allesteds og allenstund fornøier.
 I Forstningen de Smaa ham kun pudseerlig fandt;
 Med allehaande Skjemt og Løier
 Han efterhaanden deres Hjerter vandt —
 De strøg med Klovene de smukke Penneposer,
 (Saa kaldte de hans struppede Frisur)
 Og fandt hans Grynten sød og gjorde Gloser
 Imellem over hans Figur.
 Men denne Glæde vared' ikke længe;
 En Dag, da, paa den gamle Bei
 Til Kilden, han tillod dem ei
 Sig gjennem Abningen at trænge
 Paa venstre Haand, de tænkte: han vel maa,
 Naar endelig vi vil, os lade gaae!
 Een kan mod Ni dog ikke staae!
 Ham skal vi snart af Abningen bortskyde!
 Den Pennepose=Dør er let at gjennembryde!
 Frisk! løber alle (loe den Ældste) til, som een,
 Paa sex og tredive mod fire Been!“
 Og de løb til — mens han stod ganske stille,
 Høit gryntende: „Ta'er jer i Agt!
 De Penneposer er' ei med at spille,
 Hvis I vil denne Bei, som sagt!“
 Det standsede dem ei. Men aldrig saae man Mage
 Til de forunderlige Spring,
 Hvormed de alle foer tilbage
 For Penneposernes i Næse, Mund og Hage
 Dybt af dem selv indrendte Sting.

Der blev, som man kan tænke sig, en Grynten!
 Men nok — til Polen kom man ei;
 Man gik med Graad den rette Wei
 Til Kilden under høire Pynten.

Saa gik det alle Dage. Hvert Forsøg,
 Med Magt, med List, i Alvor og i Spøg
 De ni smaa Frosener anstille,
 For sig at nærme den saa kjære Pol,
 Slog feil — og alle Møier vare spildte.

Men, o Natur! o Lyst til Sol!
 Hvad kan beseire dig hos Møer,
 Der engang ere fødte Søer,
 Hvis Moder engang er en Sø?
 De ni smaa Grise, skulde man det troe?
 Lidt efter lidt sig vante til at taale
 De ved hver Leilighed gjentagne Sting
 Af Penneposernes i Brede reiste Naale,
 Som Rosentornestik — som ingen Ting.
 De kjælne Tryner hærvedes, som Snuden
 Paa Veselet, paa Hesten og paa Studen,
 Og, som de vorte til, jo tiere dem stak
 Det ædle Pindsviin (sig til liden Tak)
 Jo meer dem Rinden, Næsen, Munden sprak,
 Jo haardere naturligviis blev Huden.
 Tilsidst, trods alle Stød og Stik,
 Saa snildt han ogsaa vidste sig at vende,
 De Bugt med deres skarpe Tugter fik.
 Engang de rendte ham aldeles overende,
 Og alle Ni
 Sprang over ham, som laae deri,

Tværs gjennem Aabningen til Polen —
 Hvor der paa ny nu blev en Voltren og en Solen,
 Saa flem,
 At, da de endelig kom hjem,
 Selv deres Moder meer ei kjendte dem.

M i d t e n.

Den arme Niobe blandt Søer
 Besvimte ved at see saa langt fra Maalet
 De spæde Møer —
 Imens af alle ni blev sraalet:
 „D Bee! hun døer! hun døer! hun døer!“
 Men, som de halv gif fra Forstanden,
 Hun vaktes pludseligen, af!
 I det hun hørte Laagen smak,
 Dg udenfor den Lyd: „Gemene Pak!
 Saa gaae til Fanden!
 Bælg til Dørtærskel dig en Anden!
 Jeg siger Tak.“
 Det var Hovmesteren — der brugte Kjævlén
 For sidste Gang mod dette Svineri.
 Han gav, som Pindsviin, frank og fri,
 Den hele giftesyge Svinesti
 Døden og Djæv'len —
 Dg gif sin Bei, før man ham viste Port —
 Som jeg i hans Sted ogsaa havde gjort.

Til Lykke kom min Bildgalt i det samme:
 „Jeg veed Historien,“ udbrød han delicat,
 „Min Anbefaling bleven er til Skamme —

Men Sagen er dog ikke desperat;
 Jeg forudsaae, hvad mulig kunde ramme —
 Og havde derfor alt i nogen Tid parat
 (J Koft alt tinget hos min Amme)
 En anden mindre spydig Precepteur
 For deres lidt naive Frøken-Søer —
 Der sikkert dem vil gjenne fra den lede
 Strubtudsepsøl ved Bjergets Fod,
 Med skarpe Pigger ei, men tværtimod
 Ved Hjælp af Kys og Klap og Kjærlighed og Kjæde —
 Jeg beder om Forladelse, Madam;
 Min er Forseelsen, og min den hele Stam!
 Pindsvinet er min Ven; jeg agter ham;
 Og han har virkelig med sin Methode
 Forhindret mangt et Bildsviin fra at rode;
 Men den er rigtignok for stram
 For Grise, hvis Natur er tam;
 De søde Slutten maa man tage med det Gode!“
 „Saaledes tog man i det mindste mig,“
 Tilsmilte ham Mama. — Men jeg maa rende
 Mod Slutningen af dette nye Forliig;
 Fortællingen fik ellers aldrig Ende.

Hovmesteren, som nu kom ind i Svinesti'n,
 Bar intet Pindsviin, men et simpelt Sviin.
 Ei var hans Anstand just at rose,
 Men derimod hans Bæsen og Maneer
 Og hvad man kalder Charakter,
 Saa meget bestomere Fod i Høse —
 Saa let til Takke tagende — saa from —
 Saa Lune-lens — saa Galde-tom —
 Saa, kort (hvad hele Verden synes om)

Aldeles modsat en spydagtig Pennepose,
 Og Brodden af en Bi og Tornen af en Rose,
 At snart i Gunst han hos de Spæde kom.
 Istedensfor at dable, stifle, stose,
 Naar han fik Dit og Dat at see
 Hos de forlovede tre Gange Tre,
 Der stred mod deres Frue Mamas Ider,
 Han strax begyndte med, Rosiner af sin Pose,
 Kastanier og Sukkergodt
 (Forstaaer sig af Kartofler blot)
 I de smaa Munde dem at putte —
 Og sagde: „Søde Børn! I maae mig dutte!
 For Alffens Evang jeg selv er fri —
 Saa værer I —
 Den sande Konstens Bei (troe mig, jeg kjender Touren!)
 Er ikke steil, og snøer sig aldrig op
 Til nogen luftig eller svimmel Top;
 Men løber lige hen for Næsen i Naturen.“

De smaa firbenede naive Ni
 Fandt allerkjærest denne Theorie —
 Og tænkte ved dem selv: „Nu skal vi artig rutte!
 Han la'er os sikkert gennem Hullet smutte
 Paa vor Spadseregang!“
 Som tænkt og sagt, saa gjort. Den næste Dag de sprang
 Igjennem Hullet uden Evang —
 Han raabte rigtig nok til dem: „Putte! Putte!“
 Men da det ikke hjalp og alle Ni
 Sprang i,
 Sprang han bag efter — og holdt Styr paa deres Søl
 I Polen —
 Hvordan? Bed ærligen at boltre sig mid dem,

Hvor der var mageligst og blødest —
 Det gif, som smuurt, det gif, som sødest,
 Som i et Paradiis. Paa Veien hjem
 Han lærte dem, lidt mere ligefrem
 At rode —
 Altsammen venligen, Altsammen med det Gode.

Bag Vølen, som det nu blev Mode
 Hver Dag at træffe ligetil,
 Var (er endnu, hvis man saa vil)
 Paa Grændsen af det Sviinikariske *)
 En anden meget større Vøl,
 Som Egnen kaldte den Barbariske, **)
 Hvori formodentlig var endnu mere Søl.
 Imellem begge flød en Strøm — blandt alle Strømme
 Den døvneste, som let at dømme;
 Men dog, trods al dens Mudder og dens Dynd,
 Til Gjennemboltren alt for tynd
 For Grise, der endnu ei kunde svømme.
 Den fromme Lærer, rørt af deres Graad
 Og Klagen tidligen og silde,
 Fordi den Strøm var uden Bro og Baad,
 Hvorover de saa gjerne vilde,
 Fandt endelig tilsidst paa Raad.
 Jeg har, fortalte han, en Fætter,
 Der veed i Fjeld og Flud at gjøre Fax,
 Og svømme kan i Vandet, som en Lax —

*) Havet, i hvilket Ikarus dumpede ned, blev af de Gamle, som bekjendt, kaldet det ikariske. Da hele Fortællingen er allegorisk, har dette Sted naturligvis ogsaa en poetisk Betydning.

**) Alt Udenlandsk kaldte Grækerne barbarisk.

Han være skal vor *Oversætter!
 Der kommer han, den djævels lille Galt,
 Som han var kaldt!
 „Hør! du min søde Bro'er! vi har en Charon nødig,
 Just ingen Charon Beaumarchais,
 Hvis gale Dag hos os er overflødig;
 Men dog en Charon forholdsviis til Fæ —
 Vi ville nemlig, uden længer Baafen,
 Her over Raafen —
 Ne vois tu pas ce grand marais,
 Moitié germain, moitié françois,
 Rempli d'une fameuse boue,
 Qu'on nomme, je crois, Kotzeboue?
 Porte nous y, si pour jamais
 Tu veux, qu'en frère je te loue.“
 (Det sidste sagde han paa Franst,
 Formodentlig, for et at støde
 Med Polens alt for flemme Navn paa Danst
 De spæde Søde.)
 „Tres volontiers!“ ham svarte Fætter Galt,
 „Jeg er i Svineri parat til Alt,
 Je sçais nager en vrai cochon,
 Et mieux peut être qu'aucun autre,
 Mettés vous seulement l'un tout auprès de l'autre
 Sur mon dos à califourchon!“
 Høvmest'ren oversatte denne Bise —
 De Ni dem gave til at fnise,
 Undseelige ved første Hop;
 Men efterhaanden — af! de vare Børn og Grise —
 De bag hinanden sprang paa Fætt'ren op;
 Høvmest'ren selv sad styrende paa Gumpen,
 Lidt nær ved Dumpen

I Raafen, der paa dette Sted
Dmtrent, som Raafen ved Korsøer var bred.

Det fast utroligt er, hvor godt det gled
Med Institutet for Naturlighed,
Beständig i det Lave, længer ned
I uforstyrret svinesalig Fred,
Det gled, det gled, det gled, det gled
Til Bunden selv af det Naive,
Hvis Svinesalighed jeg ikke vil beskrive.

Lidt efter lidt det nemlig kom
I Venligheden, Veien dem at vise,
Til en Fortrolighed, som de smaa Grise
Saa godt som Intet syntes om —
Det gif mod Konstens Maal ei blot i Mag,
Men selv med Rys og Klap og Favnetag
Dag ud og ind hver slagne Dag.
Vor So-Jean Jaques drev saa vidt sin Søl
Med Favnetag og Rys og Klap,
At, da han selv dem aldrig slap,
De Ledde fik, om ikke just til Pølen,
Saa dog til Veien og det Mastepi
Med ham og Fætteren deri,
Ja selv til det bemeldte Slifferi;
Kort sagt: de kjedte dem tilbøde —
(Selv Sviin kan faae formeget af det Søde).
Til sidst den Ledde og den Kjedde gif saa vidt,
At, for at undgaae ham og hans, de bleve tidt
Tilbage foran Hullet paa det Kene —
Og — hvilken sand Triumph for den miskjendte Ven!
(Af hvem endnu jeg eier denne Pen) —

En Aften kom de hjem, de søde Moder,
 Og raabte: „Moder! Moder! Moder!
 Giv vores Pindsviin os igjen!

Det var paa Tiden. Som i ingen Mose
 Paa nogen af vort Hjemlands Der
 Man Manden paa to røde Høse
 Forfølge saae Peer Dres Frøer,
 Forfulgte han de ni Parnassets Møer
 I Selskab med den Fandens Fætter —

Som egentlig var Eftersætter.

Det var paa Tiden, siger jeg,

At denne Hittébørneleeg

(For intet Slemmere at sige)

Med Ungdom, Galsskab og deslige,

Dag ud og ind i dobbelt Sol,

Snart i den nye, snart i den gamle Pøl,

Fik Ende.

Thi hidtil gif det dog paa Fire; men

Den djævels Fætter var (den værste af de tvende)

Just findet, næste Gang, naar de kom hen

Til det barbariske Morads igjen,

Deri dem reent at endevende.

Hvad (mellem os!) de Ni paa Flugten havde skyndt,

Var, at han — med den Eldres Bifaldsnikken,

Trods dennes første Bud i Esthetiken —

Dermed alt havde lidt begyndt .

Tre fire Gange;

Jeg siger derfor — uden mindste Tvang

Af Rimet, eller anden Trang

Til Fyldefalk i denne lave Sang:

Det var paa Tiden! tredje Gang —
 Endsfjondt jeg veed ret godt, at der er Mange,
 Den Dag i Dag i Byen, hvor jeg boer,
 Som mene: Faren ikke var saa stor,
 Og at jeg i mit strenge Lune
 Seer alt for fort hvert Svine-Spil,
 Der falder noget i det Bruune —
 Maaskee! Det være, som det vil!

De tvende tidtbenevnte Svinebrødre,
 Der ikke havde ventet sig
 Det sidste reent fortvoolte Strig
 Af Dottrene til den usaligste blandt Mødre,
 Holdt op at lee,
 Bed Synet, som i Svinestien
 De fik at see,
 Da, hentet af de ældste Tre,
 Det frygtelige Pindsviin indtreen i 'en.

Rundt om den smertestumme Riobe
 Laae slængte ned de snavsbestærkte Poder
 (En Gruppe modsat reent i Alt og Gæt,
 Den man af Madam *Schüz har seet)
 Og gjentog skraalende bestandig: „Moder! Moder!
 Giv vores Pindsviin os igjen!
 Det var vor sande redelige Ven.
 Paa Beien hen til Rildevandet
 Han vilde vores Vel med al sin Strengthed; men
 De to derhenne ville noget Andet.“
 Det ædle Pindsviin stod og saae
 Medlidende paa denne Gruppe;
 De to begyndte dem at skuppe

Mod Laagen, han lod aaben staae —
 Da Moderen, som vaagnet op af Dvale,
 Forsørerne tiltalte saa,
 Med Miner og med Blik, som jeg kan ikke male:
 „Herud af Stuen! flux! og du, mistkjendte Ven!
 (I det hun vendte Blik og Tryne hen
 Imod vort Pindsviin) viis, at du kan stifte
 Dem ud hos alle Ni til Punkt og Prifke.“

Pindsvinet strakte knap en Pen af Nosen frem,
 Saa havde Fanden dem,
 Dg han gif ind med Moderen alene
 Bag Stien i et lille Cabinet,
 Mens Dottrene stod op, og gjorde dem saa rene,
 Som muligt — med en skiden Tvæt.

„Min Herre!“ sagde hun, „De har et ædelt Hjerter;
 De taler og De handler uden Skromt;
 Bedrager mig vel Haabet i min Smerte,
 At det er ikke mindre blødt og ømt?
 Dmsønst Naturen Dem med lutter Torne
 Har neppe Barmen pandsret om,
 Hvis, som hos mangen simpelbørstet Orne,
 Den var ufølsom eller tom:
 Jeg veed, at Ananassen, Palmen, Rosen,
 Dg Honningfuglen selv i Rustning dem er liig,
 Mens Paddehatten, Skræppen, og i Nosen
 Strubtudsen selv er uden mindste Pig —
 De vil, i Kraft af den indvortes Sødme,
 Jeg tiltroer Deres ydre Bitterhed,
 Bist glemme venlig, hvad jeg uden Rødme
 Kan ikke tænke, sige, røre ved —

Lad Dem en Moders Angst og Taarer røre!
 Tag Dem endnu engang af mine Smaa!
 De kan dem ene redde, ved at føre
 Dem fra den Bei, de hidtil vandred' paa!
 Gjør hvad De vil, for vores Maal at naae!
 Stjend, badle, skose, prikke, stille, slaae,
 Kort: gjør, for rene dem igjen at faae,
 Hvad De for Deres egne vilde gjøre." —
 Pindsvinet svarte rørt: „o vidste De, Madam!
 Hvor gjerne jeg dem redde vilde!
 Men af! trods alle Spyd i denne Ham,
 Jeg frygter, at det er for silde.
 Stif maae der til, og ikke blotte Prik;
 Men med den haarde Hud, de efterhaanden fik,
 De lidt vil bryde dem om alle mine Stif.
 Vel veed jeg end et Raad — men for saa kjæle Poder
 Hvo kunde foreslaae deslige vel en Moder?
 Jeg kan det ei — hvis og, som selv Papa,
 Jeg var istand dertil, mit eget Hjerte
 Maastee sig undslog, hvis jeg var Mama —
 Ja, var det Drengedøgn; men" —

„Siig mig da,

Hvad er det for et Raad? —

„Ordsproget siger —

Men nei! — Som sagt, Madam! for unge Piger —
 Som man har lidt forkjælet og forkyst,
 Er alt for smertelig en saadan Dyst" —

„Siig, jeg besværges Dem! Med ingen Smerte
 Kan kjøbes mig for dyrt den rene Lyst,
 At trykke mine Døtre, pene, prude,
 Som salig Herr Sehrimmers Sønners Brude,
 Selv Brud endnu engang til dette Bryst! —

„Belan, Madam! jeg vil endnu det mage,
 At hver af dem skal blive Peenhed selv;
 Og, for sin Moder at behage,
 Istedenfor i Dynd at rode og at rage,
 Spadsere selv med Belyst alle Dage
 Til Musebadet i Castales Elv.
 Kun een Betingelse: den gamle Roser
 Maa med sin unge Fætter aldrig Fod
 I Stien sætte meer — om og lidt Blod
 Herefter flød ved Stif af mine Penneposer.
 Men paa den Fod, som Sagerne nu staae,
 Vil 'dette selv kun lidt forslaae.
 Der først og fremmest med de Smaa
 En Forberedelse maa foregaae,
 Før hine Stif ret kunne bide paa —
 Hvad vilde hjælpe dem at prikke
 Den ydre Skorpe rundt om deres Hud,
 Saaledes som de nu seer ud?
 Hvis mine Penne dem med Nytte skulle stifte,
 De ganske levende maae koges først i Lud!“

Hvad svarte Moderen? — Desværre!
 Blandt Grisemødre meget saa
 Vel nuomstunder havde svaret saa;
 Men hendes Dottres Vel paa Hjertet hende laae;
 Og hvad vi høre kun, hun saae —
 Hun svarte med et Smil: „Min ædle Herre!
 Jeg sad, og tænkte selv derpaa!
 Vel er jeg, som De seer mig, kun Sviininde;
 Vel har jeg Børster kun, og ikke Pinde;
 Men hvad jeg vil, det vil jeg! Bag min Sti
 Den store Kjedel altid staaer og kaager,

(Hvorover jeg fornemmeligen vaager;
 Thi jeg har alle Dage Basseri)
 Men — hvordan faaer De dem veri?
 Mig falder Noget ind: Jeg Blindebuk paa Tofte,
 Som De med dem tilforn har gjort saa ofte,
 Vend Legen om, og blind dem alle Ni!
 Før saa den ene med den anden
 Med Prik og Stik til Mosters Dør paa Randen,
 Og put dem i!
 De vil naturligviis forstræffeligen sfrige;
 Men lad dem sakraale! Det vil Jutet sige —
 Jeg indseer, de maae skolles, hvor det gaaer,
 Med Hud og Haar!“ —
 O! Grisemoder uden Lige!
 Stjøndt Fab'len siger kun, at hendes ædle Flest
 Bar, ubestemt af hvilken Stamme, græst;
 Af Charakteren seer man, selv i Blinde,
 Hun var en egentlig Spartanerinde.

Pindsvinet nu for alle Skrupler fri,
 Med Frue Mama, (som godt det kunde lide,
 Stjøndt uden videre) fuldkommen paa sin Side,
 Begyndte Blindebukken med de Ni —
 Men ak! den fik en anden Ende;
 Hvor underlig sig Lykken dog mon vende!
 Hvor underligt sig vender her mit Blad!

Usaligviis sig nemlig maatte hælde,
 At, just som allerbedst de tvende sad
 I Cabinettet, uden mindste Drømmen
 Om Folkesnak og denne Verdens Dømmen
 Og Dit og Dat — hvad veed jeg Alt?

Om Hjørnet gif vor Afa=Galt,
 For med en salig Friers hele Barme,
 Hjemkommen fra en lille Tour,
 Han havde gjort i den romantiske Natur,
 At kaste sig i Entens Arme.
 Han troede Graven vel forvart,
 Og at det med Opdragelsen derhjemme
 Var nu saa godt, som kant og klart;
 Da pludselig en Pindsviinsstemme
 Han hørte, standsende sin Fart.
 Han titted' ind igjennem Sprækken,
 Og saa ved sin Gudindes Fod
 Pindsvinet, ak! og — som det lod —
 Hun Intet havde derimod —
 Ved dette Syn man tænke Skrækken,
 Som isneede hans Afablod!
 Alt endtes for hans Syn og vendtes
 I Cabinettet, han indstirred' i;
 Jo meer han stirred', jo meer det blendtes
 Af Frygtens eget Røgleri,
 Og kort, hans hele Sjæl bespændtes
 Af den urimeligste Jalousie —
 Beslutningen, han tog, var overmaade tragisk:
 Een efter anden først at myrde alle Ni —
 Saa Moderen — saa (Hela staae mig bi!)
 Naar først af Blod var fuld den hele Sti,
 Nedstyrte baglends sin Rival deri —
 Saa endelig, aldeles sviinophagisk,
 Med Top og Tavl og Hud og Haar og Krop
 I Raseri at æde selv sig op.
 I denne Stemning løb han rundt om Huset
 (Jeg kalder Svinestien saa

For Rimets Skyld, vel at forstaae)
 Som ude af sig selv og reent forfusset —
 Formodentlig det ogsaa faldt ham ind,
 At hver Rivalens Børste var en Pind,
 Og at det var lidt voveligt alene
 At gaae med bare Tænder mod hans Prene.
 Med vilde Blik han saae sig om —
 Og see! de tvende Svinebrødre kom
 Med hine ni firbenede Genier,
 Hos hvem Hovmester var vor Frier.

Ulykkelige Pindsviin, medens du
 Nu leger omvendt Blindebuk derinde,
 Lidt tænkende paa mindste fiendlig Hu,
 Sig Skjebnen rustet med sin hele Gru
 Mod dig og alle dine Pinde!

Bildgalten ei saasnart dem komme saae,
 For han begyndte lydt at sraale:
 „Hid, Benner! hid, hvis I vil ikke taale,
 At Eders hele Verden skal forgaae!
 Et Pindsviin, som bestaaer af lutter Naale,
 Som blot, og det kun halv, i Navnet er et Sviin,
 Bereber vort Parnas, det vilde, som det tamme,
 Hvis ei forinden ham dets Huggetænder ramme,
 Total Ruin!
 Sehrimmers Søner op! og hevner Eders Brude,
 Som han derinde ta'er med Vold,
 Op, Svinebrødre! det er med os ude,
 Hvis ei bli'er knuust hans Pindeskjold!
 Raff! alle nu, som een! Han er alene
 Derinde med de Ni! Bar han af Staal,

Vi alle, skulde jeg dog mene,
 Især før han faaer Tid at reise sine Prene,
 Paa ham vel kunne gjøre Raal!"
 „Ha!" raabte de, „det er den Mester Lutter-Naal,
 Der Alt vil have paa det Rene!
 Vi kjende ham! — Daß dich der Deufel, du!
 Nous le carnasserons! — A seie med itu!"
 Saa streg den hele Flok, den ene med den anden
 I deres Missmaast-Sprog, som de var fra Forstanden;
 Og alle styrted' ind i Stien: hø! hø! hø!
 Paa Danst saa meget som: den Djævel han skal døe!

De styrtede just ind (saa magede det Fanden,
 Der havde her skinnbarligen sit Spil)
 I Diebliffet, som med Dine bundne til,
 De Ni sig nærmede til Randen,
 Hvor, for at tvætte dem, vort Pindsviin stod
 Paa just ei meget sikker Fod.
 Vor Usagalt, det simple Sviin og Fætterren
 Med rasende Forsigtighed
 Løb alle pludseligen bag paa Tvætterren,
 Og styrtede ham uden Møie ned
 I Luden, som var dygtig heed.
 (Saa sluktes Keenheds Lys! Sic transit mundi *) gloria!)
 Han styrted', plumpte, sank — og Alle streg „Victoria!
 „Fordømte Pindsviin! lig du der!
 „Du kommer Ingen meer paa vort Parnas for nær!" —

*) Mundus a mundo, qvasi lucus a non lucendo.

E n d e.

Man sige hvad man vil i Selskab og paa Prent
Om tre Slags fire store Monarchier,
Der efter alle Væsen-Theorier
Indslutte skulle, hvad os hidtil er bekjendt
I Tiden og i Rummet og i begge —
Paa visse Maader inden fire Vægge —
Man har i Tid og Rum og begge glemt,
Hvad i de fire Fag Fuldkommenheden
Beständig hindret har og hindre vil hernedden:
Det femte nemlig, som vi talte om forleden,
Og hvis Triumph, til Enden gjemt,
Os synes, i hvert Hensyn saa bestemt,
At den, der vover sig mod det at væbne,
Umulig undgaae kan vort Pindsviins Skjebne.

Igjennem de bekjendte Herredoms=
Dvartaler, Afsurs, Parsis, Hellas, Roms,
Gik i Historien bestandig Noget,
Der gjorde hele Verden Livet broget:
Det femte, nu fuldendte Despotie
Af, saa at sige, lutter Roderi —
Det Ost- og Syd- og Vest- og Nordistes
Eet efter andet sjunkne Monarchie
Har næsten ganske tabt sig i
Det Underjordistes. *)
Igjennem Ild og Luft og Vand og Jord
Gik og bestandig noget Andet,
Fra den Tid Kloden af vor Herre blev forbandet,

*) Niels Klim oprettede det, som man veed. Man gjorde vel i at efterlæse hans Beskrivelse derpaa i vore Dage.

Der endelig, særdeles her i Nord,
 Saa vidt er gaaet i de sidste Dage,
 At der af hvert tilforn bekjendt
 Forsvarligt, reent og puurt, naturligt Element
 Er næsten Intet meer tilbage —
 At i det mindste Sandsen tidt
 Gad spørge ligefrem Fornuften:
 Om man tør gaae paa Jorden frit?
 Om der er meer end Vind i Luften,
 Om Solens Ild os ei bebrager lidt?
 Og om der ikke selv er noget Andet
 I bare Vandet?
 Kort sagt: om det er ikke reent forbi
 Med Alt, undtagen med det blotte Snavseri?
 Selv gjennem Organismens fire Riger
 Gik og for længe siden, som man siger,
 En Dmsfiggrøber (af en anden Art
 End nogen classisk Kjerdepart)
 Aldeles ikke let at tæmme —
 En høist romantisk unaturlig Fyr,
 Der, hverken Mineral, Steen, Plante, eller Dyr,
 Saa godt som ingensteds i Verden havde hjemme,
 Men efterhaanden i vanartigt Spil
 Med Alle, gjennemrodende Naturen,
 Og undergravende Culturen,
 Saa gyseligen vorte til,
 At panisk han tilsidst dem Alle kunde skræmme.
 Vel lode Stemmer fra Afgrundens Skjød,
 Da Lysets Helt, den Hellige, blev fød,
 Der rundt fra Fjeld og Dal og Skov gjenløde:
 Den gamle store Pan er død!
 Maaskee han virkelig og dengang døde;

Maaskee det er hans blotte Liig,
 Hvis Dødninglugt igjennem alle Stofferne
 Med overvættets Stank udbreder sig
 I Krig og Fred fra Hytterne til Hofferne —
 Fra Dybets Svælg til Lunde Himlen næst —
 I en almindelig Naturens Pest;
 Hvad veed jeg? men det være, som det vil,
 Opløsningen er nær i hvert et Livets Rige,
 Hvis ei forhaanden alt; og, naar man seer sig til,
 Gjør nuomstunder i det Endelige
 Den Fule, som har overalt sit Spil,
 Med Form og Stof, i Vers og Prosa,
 Deels offentlig, og deels sub rosa,
 Fuldkommen ugeneert paa Jorden hvad han vil.

Af Alt det slutter jeg, det er paa Tiden,
 At see mig i mit Pindsviin lidt i Speil,
 Og imod uforbedrelige Feil
 Jo før jo bedre reent at ende Striden.
 Dog før jeg ender den og gaaer igjen mit Skud
 Fra Gergesener-Regionen,
 Hvis Fyrste sidder dybt paa Thronen,
 Maa jeg fortælle min Fortælling ud.

Bildgalten og det simple Sviin og Fætterren
 Saasnart ei havde styrtet ned
 I Lunden, der bestandig fogte, Tvætterren,
 Før i en Hast de Andre foer afsted
 Til Gjerdet, for at hente Grene
 Med Stavere, samt Leer og store Stene,
 For Rjed'len at indfatte trindt omkring
 Med den uoverskræveligste Ring,

Dg med et Sprinkelværk paa Randen rundt om samme,
 Som det om runde Have-Fiskedamme,
 For at forhindre Fangen ved et Spring
 At redde sig, ifald han af en Hændelse
 Forsøgte paa et sligt før Livets Endelse.
 Det var af dem særdeles vel betænkt;
 Thi trende Gange sprang han, liig en Gjedde,
 Høit over Randen op, og i den tredje
 Han hele Kredsen havde sprængt,
 Hvis ei (som af dem alle blev bemærket)
 Ham Flugten havde hindret Sprinkelværket.
 Med knuset Næsetip og mangen knækket Pen,
 Dg ganske stødt tilblods paa Hagen,
 Han atter baglænds maatte ned igjen
 I Lagen.

De stakkels Grise, hver ombunden med
 Sit Blindebukkebind, løb om, som Hinde,
 Pindsvinet frygtende med samt dets Pinde,
 Dg meente virkelig i al Uskyldighed,
 Trods Alt hvad der var skeet, at Legen varte ved.
 De ni Sehrimmers Sønner tog de Blinde
 Hver sin i denne Hurlumhei —
 De skreg — imens Mama, med Rolighed, derinde
 Beständig raabte: „Ska'er Jer ei!“
 (Hun troede nemlig, Skriget kom af Luden,
 Der brændte dem en Smule Huden)
 De skreg omsonst. Foruden sidste Rest
 Af Underviisning, Vast og sligt — foruden
 Brudfører, Brudepige, Brudegjest,
 Dg al Beredelse til Bryllupsfest,
 I Grunden Børn endnu, saa godt som uopdragne,

De stakkels Ni til Ægte bleve tagne —
 Og, førend deres Moder kom og saae
 hvad for et Huus der egentligen laae,
 Var alt en hæsliq Knude bundet
 Isted for det skjønne Baand
 Imellem Nordens Kraft og Sydens Aand,
 Og hvert et Haab, igjen at løse den, forsvundet.

„Hvad blev der af den arme Frue Mama?
 Sit Afgalten hende?“ — Kan man spørge?
 Spartanerinde var hun — ja;
 Men ogsaa So. Hun snart holdt op at sørge.
 Hun sagde paa sin Sviinst: Den So, den Galt er gal,
 Der sværmer for et Keenheds-Ideal,
 Som upaatvivleligen er der ikke —
 Og havde Ret, som So. Hun endte med at drikke.

„Men Afgalten selv, hans tamme Kammerat,
 Og Eftersætterren, den Helvedes Krabat,
 Hvad blev der vel af dem i Revolutionen?“ —
 Et nederlandsk Parnas-Triumvirat,
 I hvilket, efter et barbarisk Consulat,
 Den første fik omsider Kronen.
 Med dette Despotie, der varte til idag,
 Det er dog saa en egen Sag,
 Hvad Evigheden angaaer; thi et Rige,
 Som dette, vil i første fulde Fred,
 Naar det har Intet meer at kjæmpe med,
 Sig selv bekrige —
 Hvem veed, om Dynastiet ei forgaaer,
 I det jeg Undergangen her kun spaaer?

„Dg han — der os dog meest interesseerte,
 Den Polens Hader, Kildens Ven,
 Paa hvem hvert Haar sig reiste til en Pen
 Mod det Forkeerte —
 Paa hvem hver Pen blev til en Pind
 Mod hvad der gik i Stien ud og ind —
 Paa hvem hver Pind blev til et Spyd
 Af Iver for Parnassets rene Dyd —
 Vor Mester Fix, hvis Fax de dog fixeerte —
 Hvad gjorde han i Luden — som
 Han sagtens, i sin aandelige
 Henhøren til et andet Rige,
 Kun brod sig meget lidet om? —
 Hvad han i Luden gjorde? — Han frepeerte.

M o r a l.

Jeg hører alt en Sværm af dem deruede,
 Som stimlet sammen om det Maleri,
 Mit Lune har slængt ned i deres Rede,
 Sig finder truffen i hvert Træk deri,
 Forklare, med Forfærdelse, hinanden:
 Hvem der er meent med den og den
 I Stien, med hver Galt, som kom derhen,
 Med Kjød'len, den i Kjød'len slængte Ven,
 Dg selv med Sprinkelværket rundt om Randen.

Paa gamle Kongevei jeg gik forleden
 Bag efter To, der sad til Hest,
 Dg talte sammen om Affskyeligheden:
 „Jeg,“ sagde han paa Høire, „veed den bedst.

Paa mig han stikler i de skjulte Krinkler
 Og Kroge bag sit Sprinkelværk;
 Thi hvis hans Braad er skarp i spidse Binkler,
 Min Lugt i frumme Linier er stærk.
 Vel er jeg alt Statsraad nu; men mærk:
 I Huset, hvor jeg boer, grassere Sprinkler,
 Og Cancellieraad har jeg været, Ven!
 Hvad siger De mig nu?" — "Jeg ta'er mit Ord igjen!"
 Ham svarte med Forbauselse den Anden;
 "Men er da Manden gal; men plager reent ham Fanden?
 Hvad Ondt har De ham gjort. De skrev jo aldrig Vers?" —
 "Men har og aldrig læst hans usle Skjerts!" —
 "Ja! det er slemt med disse Penne-Djævole,
 Som intet Andet at bestille har,
 Beständig maae de holde Folk for Nar;
 Men, jeg i Deres Sted, jeg lod dem fjævle!
 Jo meer man rører ved det Satans Løi" — —
 Meer lod mig ikke høre Beiens Støi.
 Men det er lidt, mod hvad jeg hørte siden
 Om Grisenes besynderlige Riden,
 Der blev forklaret om et Rytteri
 Til Bands fra Toldbodbroen i en Jolle
 Til Tuborg, eller Kollerkolle,
 Ved hvilken Leilighed blev lidt forført
 Af et Par Støvlekraver uden Lige
 Lavendelstrædets maaskee bedste Pige —
 Hvorom jeg aldrig har det mindste hørt.
 I mangen Klub man vil med Bished vide,
 Der gaae noget Andet stikker i
 Mit Pindsvin-Eventyrs Allegorie,
 Som burde standses dog i Tide,
 For med Objectet det er reent forbi:

„Napoleons det femte Monarchie“ —
 Men Politiet raaber: „Sludderfladder!
 Jeg har jo selv til Baret staaet Fadder;
 Der er i alt det Bæv ei mere Politik
 End der er spansk Tobak i Eriksens Fabrik —
 Bæv er det.“ — „Det er sandt,“ udbryder i sin Vaas
 Een af de Munde, man bør ei tilbinde,
 Paa dem, som tørste, „Bæv i alle Vinde;
 Men der er Gift i denne Vaas.“

Saa læg Mands Domme; men det er de Lærdes.
 Hvorover jeg heroppe meest forsærdes
 (Jeg haaber, Ingen undrer sig,
 Skjendt jeg er ikke høi paa Straaet,
 Og staaer besteden, hvor jeg før har staaet,
 Jeg troer mig over dem, som dømme mig
 Fra Kenderstenen af til Toppen
 Af hele Troppen)
 Den Nederste blandt disse bander paa
 Det er med den betydningsfulde Solen
 I Polen
 Fornemmeligen ham, som jeg har Die paa.
 Som om fra Høider, hvor man seer som Hække
 De største Skove, Slien, som en Aa,
 Liimfjorde selv og Eidere, som Bække,
 Man disses mindste Kender saae?
 Som om man skjælned' grandt i hver en Braa
 Nutids-Maculaturens mindste Dele,
 Fordi man overskuer klart den hele?
 Nei, lille fluevingte Døgstudent,
 Som troer at vælte Dagens Læs paa Prent!
 At i det Bæltede du kunde stifte,

Kan gjerne være; men jeg saae dig ikke.
 Fra Stedet paa Parnasset, hvor jeg loe,
 Man skjælnet høit et større Nød paa To,
 Med eller uden Horn, der elephantiserer,
 Og strækker Tungen ud, som Snabel, og lidt fro
 Foran i Engen spankelerer;
 Men ingenlunde Tudsen, der prøberer
 At puste sig i Græsset op til Ro. —
 Med Asagalten han og Flere troe,
 Jeg mener Ingen uden Hafons Sanger —
 Som om der ingen anden Digter red
 Paa Friggas Galt og Odins Ganger?
 Som om han ene vidste lidt Bested
 Om Asalæren og om Underlivet?
 Som om han ene blev den Evne givet,
 At gaae Berserkergang i Sproget op og ned?
 Som om ei selv i Skolen mangen Sinf
 Fit paa sit lille Digtersmørrebrød
 Smaa Skiver af Sehrimmers harske Kjød?
 Som om han ene var beruust af Mjød,
 Og ene havde spist den hele Skinke? —
 Med simple Svinet, siger han, er reent,
 Jeg Ingen uden hans Patron har meent,
 Som om der ingen Anden her i Landet
 Sig boltrede med nogenlunde Fynd
 I det æsthetiske Morads, hvis Dynd
 Fortyknar ellers lave Vandet?
 Som om han ene roste blot i Fleng,
 Og var aldeles uden Sammenhæng
 Med alt det Andet?

O! vidste disse Herrer, bittesmaa,
 Som min Allegorie forklare saa,

Hvor dybt jeg seer dem under Stien,
 Jeg mener med Allegorien!
 Det hele Tidens Utøi, smaat og stort,
 I Træk af den nu gængse Roden
 Omkring Parnasset, rundt om Foden,
 Min Fabel har personliggjort —
 Og hvad deri paa hiin og denne passer,
 Sig passer blot paa den og hiin,
 Fordi han hører med til de nedvendte Classer,
 Homer betegned' alt i Circes Sviin.
 De Smaapersoner troe, den hele Verden seer dem,
 Fordi hver af dem ene sig kun seer,
 Og mene, Musen paa den Top beleer dem,
 Hvor hun af hele Verden leer.
 Men I To, Tre, som Musen hæved' over
 Ei Pøb'len blot, men selv den bedre Kreds,
 Der høiere paa Bjerget sover,
 Med det, hvorved den Intet vover
 Af egne Laurbær, vel tilfreds —
 Høit over disses magelige Hvile,
 (Som over min Satires Pile)
 Mit Pindsviin Bifald vinke ned,
 Hvis sjældne sildigere Løns Bebudelse
 Har mere værd for min Samvittighed,
 End alle Legionernes Forgubelse.

II.

Peer Brøblers
 yderst grundige Commentar
 over

Digteren A. Dehlenjlägers genialste Sang
 ved Fuglefydningen den 8 August 1816.

— Nebulæ malusque
 Jupiter urget.

Hor.

Til min Ven.

Du, som, trods alle Flodser, Fjær og Pjalter,
 Trods alle Knuder, Stumper, Skaar og Steen,
 Med Hagbarth, Fiskeren og Freyas Alter
 Fit efterhaanden Bugt saa godt, som En,
 Tak see den Strubsens overvætted Gave,
 Som Himlen har forundt din Læser-Mave!

Du ønsker, for at gjøre Dig fuldkommen
 Din Fryd ved sidste Skydevise klar,
 At see bestyrket lidt beruste Dommen
 Derover i en ædru Commentar:
 „Dig vil ei længer,“ hører jeg Dig sulte,
 „Ret glide ned den overmaade smutte!“

Den Commentar, Du vuffer, alt er færdig,
 Forfattet af en Mand med dygtig Smag,
 Der paastaaer, Bisen er vor Digter værdig,
 Og vil, som saa, bestaae til Dommiedag —
 (Naturligviis en saadan engang kommer)
 Jeg troer, jeg har den alt i mine Lommer.

Mig selv var sat i Hov'det mangen Fluc,
 Hvad angaaer dette Skjaldens sidste Qvad:
 Der blev mig sagt, at det var, som vor Frue —
 Der nu er bleven overmaade flad —
 Og, hvad mig syntes selv (det veed vor Herre)
 Da jeg den havde læst, var endnu værre.

Først Bisen selv jeg vil Dig declamere;
 Thi synges kan den største Delen ei;
 De tørre Spørgsmaalstegn maae reent frepere
 Paa Melodiens alt for vaade Bei;
 Vor Digter over Sang er saa ophøiet,
 Som Rnyt af Næven over Blaat i Diet.

Han er saa rig paa verlende Cæsurer,
 Saa springst i Takterne paa langs og tværs,
 At Metret meest bestaaer i Vers-Fracturer,
 Hvoraf kun lidt gaaer op i hele Vers.
 Han stikker alt for dybt, til ei at strande
 Med Mand og Muus i musikaliske Bände.

Desuden, for sin Styrke blot at prøve,
 Han bryder alle Profodiens Hegn;
 (Du veed, han er den kongelige Løve

Blandt vore tolv Poeters Himmeltegn)
 Det er en Lyst at see, hvordan han raser
 Med Svandsen mellem Dyrefredsens Aser.

Naar man en Smule med Tracteren nøler
 Af raa Beundring og af blodig Roes,
 Og Appetiten i hans Hurra brøler,
 Da maa sliig Bise høres, for at troes!
 Peer Brøler stopper Bomuld i sit Dre;
 Det raader jeg Dig ogsaa nu at gjøre.

„Det hvide Telt staaer stolt paa vore Kyster,
 „Og Røgen slynger sig i Sky;
 „Kartovens Larm den grønne Fællede ryster.
 „Beleires atter Arels By?
 „Hvi tordne Kartover til Lurernes Skrig?
 „Raser alt Thor paa de blødende Liig?

„Men Arels Stad velsigner Fredens Dage,
 „Og aander Glædens milde No.
 „En broget Sværm gaaer frem og gaaer tilbage
 „Hen over sjuntne Vindebro.
 „Og venligt ved Graven i Boldenes Læ
 „Bløder kun frodige Kirsebærtræ.

„Lor Dvinden selv, saa munter og fornøiet,
 „Sig nærme Kampens fæle Maal?
 „Jeg mange seer, med skjelmste Blik i Diet;
 „Men ingen Skjoldmø klædt i Staal.
 „Hvi samles om Teltet den stimlende Hær?
 „Inkes I over de Blødende der?

„Ufskyldig Lyst, som Livet os forsøder!
 „Nu Kampens Leeg os forestaaer.
 „Men kun idag det Bæg'ret er, som bløder.
 „Saa har det blødt femhundred' Aar!
 „Thi Secler henrunde paa Tidernes Flod;
 „Arelstads Samfund uroffeligt stod.

„Et Hurra nu! thi Kongen er i Hæren:
 „Han sidder tryk blandt sine Mænd.
 „O største Held, som langt gaaer over Gren:
 „Du meer end Drot! Du Folkets Ven.
 „Fredsalighed trykke Dig huldt til sin Favn!
 „Fred er i Himlen, og Fred er Dit Navn.“

Saa klinger Bisen. Mærk Dig vel hver Ende
 Paa hver en sluppen Tanketraad deri!
 Jeg haaber, Du vil dog tilsidst gjenkjende
 Natur-Lyrikens hele Trylleri —
 Hvis ikke, skal Dig Commentarens Lire
 Det gjøre klart, som to og tre er fire!

Tilstaae mig, at Indtrykket af det Hele
 Har noget broget, om ei danneligt!
 Hiint Skjalden gav os selv i alle Dele,
 Tilgiften er kun Commentarens Pligt —
 Naar denne retter lidt, hvad hiin gjør kroget,
 Saa bliver Resultatet dannebroget.

Tilfældet er (jeg vil det ikke skjule)
 Med denne fæle Skydevise her
 Det samme som med Lublams fæle Hule:

Kritiken ei maa gaae den alt for nær!
 Naar man dens hele Herlighed vil sandse,
 Den maa betragtes i en lang Distance!

Jeg taler om det Hele, der er grueligt;
 Hver enkelt Deel man ei kan see for nær —
 Fornuften maa gaae bort saa langt som muligt;
 Men Phantasien frit tør blive der —
 "Dog seer jeg Intet," bli'er Du ved at sukke,
 "Slet Intet af det overmaade Smukke.

"Saa smukt Du declameerte, paa min Vre!
 "Jeg fandt deri dog ikke mindste Gulb —
 "For slikt at finde, troer jeg man maa være,
 "Som jeg var, da jeg først den hørte, fuld.
 "Nu, jeg er ædru, seer jeg lutter Mudder,
 "Dg hører Intet uden bare Sludder.

"Det er jo fra Begyndelsen til Enden
 "Kun Feil paa Feil mod Sands og sund Logik
 "I Phantasjens Løben om og Renden
 "Deri, som om den havde stærk Colik;
 "Naar alle stygge Billeder jeg samler,
 "Det, reent ud sagt, mig lidt om Hjertet vamlar.

"Dg hvad nu Larmen angaaer af Kartoverne
 "Dg disse Lurers græsselige Skrig,
 "Der kunde vække, troer jeg, selv Sysoverne,
 "Da maa jeg ligefrem bekjende dig:
 "De maae bedøve samtlige Tilhørerne,
 "Trods al den Bomuld de har stop't i Drerne!

„Dg sæt, man ogsaa fandt lidt Fryd og Gammen
 „I dette Træes og dette Bægers Saar,
 „Saa hænger det jo dog slet ikke sammen
 „Med Sangens fastelavnste Potteskaar;
 „For alt det spildte Blod deri at bære,
 „Den i det mindste maatte klinket være.

„Naar hertil jeg nu føier: i sin Bise,
 „Det danske Broderskabs utvungne Tolk,
 „For værdigen sin Konges Navn at prise,
 „Han sidder, som i Favnen af hans Folk;
 „Saa smager mig end mindre fra hans Harpe
 „Den tørre Jyde, han gi'er ud for Karpe.“

„Nei! hidtil holdt jeg paa vor Dehlenschläger,
 „Som paa mit Nummer 13, trods hvert Stud
 „Af Baggesen, og trods hans egne Streger,
 „Dg tænkte ved mig selv: han kommer ud —
 „Han kommer ud! og jeg og mine Lige,
 „Der holdt til Enden, blive hovedrige!

„Men, nu jeg ingen Lap vil meer ristere
 „I dette Smagens store Lotterie —
 „Jeg troer, han vil os alle ruinere
 „Med Holden paa hans sene Poesie.
 „Ifalb Du kan, beviis mig her paa Pletten,
 „At denne Skydesang er Nummer Tretten.“ —

Taalmodighed, min Ven! det vil sig finde!
 Den Sag er, som jeg siger, ganske smal!
 Du selv skal skue klarligt, selv i Blinde,

Dit, mit og alle Gratiernes Tal!
 Det er til Din og min og Alles Klæfning
 Just kommet ud i denne sidste Trækning.

Du kjender jo mit Had, fast uden Lige,
 Til fade Complimenters Løgn og Tant,
 Hvor kan Du troe, jeg saadant vilde sige,
 Til Dig især, hvis det var ikke sandt?
 Naar hørte Du Knud Sjællandsfa'er at prise
 Med Barme for en iiskold Skyde-Bise?

Det træffer herligt, at jeg kan forklare
 Dig Alt ved Hjælp af fremmed Hovedbrud,
 Og alle Visens Bommertter forsvare,
 Som endnu flere Skjønheder, vil Gud;
 Thi selv jeg gider ei mig Hov'det bryde
 Med denne Daniens Horaz at tyde.

For Baggesen og Baggesens Kritiker
 Det gjør mig ondt, at de nu ligge der,
 Med alle Punkter og med alle Priffer,
 Ved dette Puf, saa lange, som de er' —
 Ifald til Trykken Puffet bli'er leveret,
 Den Mand er strækkelig prostitueret.

„Dig sidder,“ siger Du, „det Telt, der pranger
 „Paa Ryfter, stolt, i Visens første Vers,
 „Trods al Partiffhed for vor Skydesanger,
 „I Tanken, som i Halsen, end paa tværs;
 „Hvorledes staaer paa Ryfter stolt det Hvide,
 „Trods al Sluefter, vil Dig ei nedglide.“

Lad see, hvad derom staaer i Commentaren,
 Peer Brøvler nylig, da jeg næsten sprak
 Af Latter over hele Passiaren,
 Med Kjendermine mig i Lommen stak!
 Han noget bedre veed, end vi Poeter,
 Hvad der er Poesie, den samme Peter,

Du kjender sikkert denne Peter Brøvler,
 Som ogsaa Peter Wegner kalder sig,
 Der nu paa vort Parnas med Symbiøls-Støvler
 Marscherer op, en Evesvandsstjerne liig —
 Om hvem man alt sig lydt i Dret hviffer:
 Han langt vil overtaage Ludvig Fisser.

Jeg troer det selv. Man siger, Digterguden
 (Vor Digtergud at sige, Phoebus ei)
 Kan ikke længer være ham foruden
 Paa Dybet af sit Skjalbskabs vaade Bei. —
 En Klippe-Fisser er det; og i Gavnet,
 Som Commentator, svarer han til Navnet.

Jeg ogsaa nylig fandt, i Bredegaden,
 Af ham en anden overmaade lang
 Guldfiskende Kritik af Ludlamjaden;
 Den vil jeg læse Dig en anden Gang.
 Nu hør, hvorledes Bisen han forklarer
 Mig selv og andre kritiske Barbarer.

„Vor største Digter,“ (nemlig Dehlenschläger)
 Begynder han, „i dette lille Digt
 Os med et Skyde-Skjald-Dvad vederqvæger,

Der er, som sagt, skjaldslydefongeligt.
 Kritiken i dets Konged yb for Anfer
 Forlystes ved en Brim'l af skjulte Tanker.

Med Lublams=Doggersbanken ganste færdig,
 Jeg nu vil ride lidt paa denne Plet;
 Den er min Fisser=Hjernes Bundgarn værdig,
 Det mærkede jeg alt ved første Dræt:
 O! hvilken Fisk! see her! see hvor den spreller!
 Den kunde sluge ti Ferskvands=Foreller!

„Det hvide Telt staaer stolt paa vore Ryster!“
 Guddommelige Digtertanke=Lar!
 Hvor mig det Laagede deri forlyster!
 (Det Laagede, jeg skal forklare strax)
 Telt! Ryster! — Iandligt! vandligt! — O! I Gode!
 Hvo tænker ikke strax paa Hær og Flode?

Om Danmarks Ryster flyver Tanke=Maagen —
 Hvad seer den? Hvad vor store Digter seer!
 Det hvide Telt, det hvidgraae, nemlig Laagen, *)
 Den ringsom spændte, den, og Intet meer!
 Men det er nok; thi det er som det Hele;
 Han viser siden os de mindre Dele.

„Det hvide Telt staaer stolt paa vore Ryster!“
 Som sagt, hiin Laages over Arels By,
 Samt andre Byer (saa mange, som man lyster)
 Fra Rjøge, Kallundborg omkring, til Thy;
 Thi Digteren har Net, at intet mindre
 Kan pælespændes over Landets Indre.

*) Mettoets: „Nebulæ“.

Paa een af vore Kyster kan et andet
 Sædvanligt Telt opspændes ganske hvidt,
 Men paa dem alle, rings: paa Vestersandet,
 Paa Bornholms Marmorgruus og Møens Kridt,
 Kan intet uden Taagens sig optrække;
 Thi Himlens maa jo meget mere dække.

Stolt staaer det? Stolt! ja! nok engang: Stolt staaer det!
 Jeg Ordet kjæft og Tanken ta'er igjen:
 Saa stolt, saa koldt! Thi selv, naar man nedflaaer det,
 Det dækker Jorden ligesuldt, min Ven!
 Opflaaet er det Himlens Vinelaage —
 Hvad bryster sig i Luften vel, som Taage?

Hvad er saa opblæst, selv naar Alt er stille,
 Hvad er saa ligt vor Nutids Poesie?
 Hvad er saa vanskeligt fra Alt at stille?
 Og hvad er dog saa Lidt, fast Intet i?
 Hvis det kan ikke kaldes stolt, saa svigter
 Tilvisse Sproget selv, og ei vor Digter.

Mig blænder det, jo meer jeg paa det stirrer,
 Det stolt paa vore Kyster spændte Telt —
 Maa skee det en barbarisk Kritik forvirrer,
 Min Dom om den jeg alt har engang fældt —
 Mig, der i Teltet seer vor Dannebrog,
 Mig taager Blændværk, og mig blænder
 Taage!

Blind for det Hvide, stofblind for det Røde,
 Maa være den barbariske China-Pog,
 Der ikke seer i hvad vi siden møde,

Lagt sammen her med Teltet, Dannebrog.
 Der hersker i det Hele to Couleurer —
 Netop de to, som Dannebrog tilhører.

Med Teltets „Røg, der slynger sig i Skyen,“
 Bor Digter mener nemlig Taagens Top,
 Der meer og meer fredsfuld over Byen
 Fra Rysterne rundt om den stiger op —
 At sligt gaaer over en chineesisk Hjerne
 Uendelig for høit, tilstaaer jeg gjerne.

„Kartovens Larm den grønne Fælled ryster!“
 Hermed man Skydebanens maa forstaae,
 Hvor uden mindste Staal om deres Bryster,
 Som siden sees, en Hoben Mær gaee;
 De virkelig af et Slags Jordstjælv stufes
 Paa Bænget der, de Søde, naar de puffes.

Spørgsmaalet: „om nu Arels By beleires?“
 Er og en Tanke-Torst, de andre liig:
 Naar i et Lag, hvor skydes, og hvor feires,
 Der pludseligen høres Kurers Strig,
 Man fristes, selv bag Fredens trygge Gjerde,
 Let til at troe, der Noget er paa Færde.

Og, naar nu høres tordne de Kartover,
 Der nylig rysted' Fælleden med Larm,
 Kan en fornuftig Mand da undres over,
 At Ang'sten stiger i en Digtets Barm?
 (Da jeg var lille, kan jeg godt erindre,
 Jeg selv blev bange tidt for meget mindre.)

Jo større Digt'ren er, jo meer maa stige
 Hans Frygt i Faren — Sæt, at det gaaer galt,
 Og han freperer! Vi og vore Lige
 Kun tabe Lidet; men han taber Alt!
 Der levnes Noget ved hver anden Dratten;
 Gaaer han caput, saa ligger hele Klatten.

Er han uhyre stor, vil og uhyre
 Hans Angst sig yttre: Hvo sig undrer her,
 Imens han hører rundt omkring sig fyre,
 Og seer kun Liig omkring sig fjern og nær,
 At brat ham falder ind den Thorske Kase,
 Er, reent ud sagt, et reent profaisk Asen.

Men var der mindste Rest af Krig tilbage,
 Hvor kunde da saa smukt i Glædens Ro
 En broget Sværm gaae frem og gaae tilbage
 Hen over Byens sjunkne Bindebro?
 En saadan Gang saa dyb en Fred forkynder,
 At den endog at gaae for dybt begynder.

Det trøster ham! (Thi dersom lidt kan skrække
 Den, der er virkeligen født Poet,
 Saa kan igjen en Bagatel ham vække
 Til fast Forvovenheds Extremitet;)
 Den Bro, hvor nys ham reent forgik hans Sandser,
 Nu, den er sjunken, over den han danser!

O! denne dybe, sværmgangbare, sjunkne,
 Fra Skydebanen seete Bindebro!
 Hvor maae de Prosa-Hjertes være lunkne,

Der kunne den en Plet i Bisen troe!
 Jeg veed — og det mig ikke lidet smerter —
 At der hos os end gives flige Hjerter.

Men Gudskælov! (trods Prams og Rahbeks Sange,
 Og Andres, som vi nu til Dags har glemt)
 Af disse findes der dog ikke mange!
 Den største Part i Landet godt er stemt.
 De fleste staae vidaabne for de Skatte,
 Gemeen Forstand har Nøie med at fatte.

Ja! dybt den gaaer den Bro, vor Digter maler
 I al sin Dybde med det ene Træk;
 Og alle Fredens Under-Idealer
 Gaaer over den som tørre Strømme væk;
 Dog, gif ei Tanken dybere end Broen,
 Saa havde Hjertet Ret, der koldt belo'en

Den gaaer saa dybt, at den gaaer ned i Graven,
 Hvor Jntet bløder meer i Boldens Læ,
 Naar man undtager (ventelig ved Gnaven
 Af Fredens Fugl) et frodigt Kirsebærtræ —
 Det bløder; men saa venligt, at I Søde
 Med skjelmst Medlidenhed maae see det bløde.

Det er en Hjertekrebs blandt hine Fiske,
 (Det Træ, der saa medynksomt stirres paa)
 Grønt vunden om med Smagens Urtevisse;
 Den i det mindste dog er ikke graa!
 Jeg ei den mistede for mange Skillingen —
 Een Krebs, som den, er meer end fire Billinger.

Alt som jeg bliver meer og mere lummer
 Om Hjertet ved vor Grav i Boldens Læ,
 Din røde Krebs mig voxer op til Hummer,
 Blodvenlige, vidtseete Kirsebærtræ!
 Mit dybe Blik hver Bunde kritisk drømmer,
 Og op til Dret i dit Blod jeg svømmer!

Jeg seer hvor Thor (maaskee kun Thorsen) raser
 Paa dine faldne Bærs og Blades Liig —
 Men, Gudsfelov! de Svenske smøre Haser!
 De høre vore danske Lurers Skrig!
 Du staaer igjen i Graven der saa frodig,
 Endstjændt, som sagt, endnu bestandig blodig!

Ja blød du kun! og smil i dine Smerter,
 Mens op i Skyen slynger sig vor Røg!
 Faae til, med dit, at bløde Hærens Hjerter;
 Vi vide dog jo nok, det er din Spøg!
 Blød venligt! Lad kun Fredens Fugl dig faare!
 Og blød, om muligt, nok saa skjelmst ad Aare!

Jeg hører om det stakkels Blodtræ snakke,
 Som om det var en Digt-Liigkistepind,
 Endog af Folk, der ellers ta'er til Tasse
 Med hver Natur-Fagots den mindste Bind,
 „Et frodigt Kirsebærtræ, der venligt bløder,“
 Slaaer baade Christne, Hedninger og Jøder. —

Det slaaer mig selv; men uden mig at støde —
 Hvad er det egentligt man studser ved?
 Hvi kunne Kirsebærtræer ikke bløde

Lidt venligt? det vil sige: lidt i Fred?
 Hvad bløder ikke for en tragisk Digter? —
 Det hører, saa at sige, til hans Pligter.

Hvi smidde da saa haant I gode Fruer,
 Ketsom om Noget, der ei burde, flød?
 Er der ei Blod i Kirsebær, som i Druer?
 Og er ei Saften i dem begge rød?
 Kan nogen Christen, Hedning eller Jøde
 Vel negte, hvad der Blod er i, kan bløde?

„Ja!“ siger I, „naar begge lidt man maser,
 „Og nok saa lidt, det har sin Rigtighed;
 „Men naar de hænge der i hele Klaser,
 „De rødme kun, som hvad vi smile med!
 „See Munden, hvormed smiler Frøken Fikke!
 „Blod er der i den; men den bløder ikke.

„Dog, vi vil ikke længer gaae, Herr Brøvler!
 „Et stort Exempel er os ganske nær:
 „See Kirsebærviinhandleren, som snøvler
 „Med alle Druerne paa Næsen der?
 „Hver Blodrubin, trods alle Bær, vist gløder —
 „Men tør De sige ham: hans Næse bløder?

„De selv, Herr Brøvler! naar om smaa Poeter
 „Der tales, og om denne sælle Tyr,
 „Hvad hedder han? den mindste? Vilten? Peter —
 „Kan blive rød i Hov'det, som en Tyr;
 „De pandepurpres kan, trods nogen Anden,
 „Men springer derfor Blodet Dem af Panden?

„Ud, kjære Brøvler! ud maa Blodet springe,
 . „Det ei sin Hud blot gjennemskimre maa,
 „For danske Folk det Udtryk at aftvinge,
 „Som Skydevisen os vil nøde paa!
 „Lad vore Læber være nok saa røde —
 „Honette Kys dem ei faae til at bløde.

„En Danneqvinde sikkerlig tilsteder
 „En Digter, naar han synger nemlig godt,
 „En Hoben purpurrøde Herligheder
 „Paa Munden selv, og ei paa Kinden blot;
 „Men vil han, vore Kirsebær ham skal lide,
 „Saa maa han ei med Kys tilblods dem bide!“ —

Hvad skal man svare vel paa saadan Gladder?
 Hvad bryder sig en Svanedigter om
 En enkelt Gjæslings Gaase-Dommerpladder,
 Og hele Flokkens Gaasepladderdom?
 Hvis Digteren, som Andre, vilde tale,
 Hvad blev der vel af det Originale?

Et Kirsebærtræ, der smiler, rødmer, gløder,
 Det har vi længe vidst, er ikke galt;
 Men et, som frodigt staaer og venligt bløder —
 Det er lidt meer! det er originalt!
 Til hiint hos Ewald selv man finder Rige;
 Men dette kan kun Dehlenschläger sige.

Hvad altsaa Træet angaaer, dermed Punktum!
 Hvad siger enkelt Membrum eller Pars?
 I Skyde-Visens Omne — Totum — Cunctum —

Som snart vil skues, ligger Digt'rens Ars.
 Jeg altsaa, trods al Verdens Grinebidere,
 Nu jeg har viist, jeg kan Latin, gaaer videre.

„Jeg mange seer, med skjelmste Blik i Diet“ —
 Det Vers fandt min Cousine for polist,
 Og med sig selv i Skjelmstthed for fornoiet —
 Jeg finder det en Tvilling-Tankesist,
 Og begge Torst i samme ferste, friste;
 Skjøndt jeg just ikke negter det Poliste.

For mig, langt meer end Bellang, monne zire
 Belmenings Oerflod et ægte Vers;
 I dette finder jeg nu hele fire:
 To Meninger paa langs, og to paa tværs.
 „Jeg mange siger seer med skjelmste Bliske“
 En Anden maastee havde sagt — han ikke!

Han — Digt'ren nemlig — siger fire Gange
 Saa meget i det samme lille Rum:
 Een Dvinde saae han først, nu seer han mange,
 Derved forøges alt den seete Sum;
 Men naar man Verset nu betragter nøie,
 Saa see de Mange med den Enes Die.

Det var den første Mening. Nu den anden:
 Han mangan Skjoldms seer ved Kampens Maal
 (Der i Parenthesiss er fælt, som Fanden)
 Med skjelmste Blik, men ingen klædt i Staal! —
 Og denne Mening, skjøndt lidt oertroist,
 Er næsten ubeskrivelig heroist.

Han seer med skjelmste Blik i eget Die —
 Det er blandt Meningerne Nummer Tre,
 Som sikkert mangen Dame vil fornøie;
 Men som fik min Cousine til at lee.
 Den fjerdes Exponering vil jeg skjente —
 Det morer lidt, en Smule selv at tænke.

Hvor snouft er ikke her nu Dvergangen
 Fra Digterens forfærdelige Stræt,
 Bed Fiendens Atter-Stud, til Skydestangen,
 Hvor blot en Fugl af Træ man skyder væt!
 Den muntre Nærmene med de skjelmste Blikke
 Fornyer Modet til igjen at drikke.

Hvor kan man da for Alvor blive bange
 Paa Grund af et lidt norsk Trompeterstrig?
 Troer man, de Skjelmste gjerne lod dem fange
 Af Lurerne, var det en fiendtlig Krig?
 Det meer er rimeligt, at Hærens Hjerte
 Kun ynkes over Kirsebærtræets Smerte.

Naar „Dvinden selv saa munter og fornøiet“
 (Betænk, eet var nok!) og — „uden Staal —
 „Med skjelmste Blik“ — udtrykkelig — „i Diet
 Lør nærme sig til Kampens fæle Maal“ —
 (Det fæle Maal er nemlig smukke Stangen,
 Der kappes med dit Navn, o Pram! om Rangen.) *)

„Hvi samles da om Teltet Hærens Stimmel?“ —
 Han mener, hvad omkring det seiler, roer —
 Maaskee vel og den hele Fiskevrimmel,

*) Vid. Prams Travestering af Horazes Exegi Monumentum.

Der ved Kartovens Larm af Dybet foer,
 Og med Sælhunden, Skipperen og Maagen
 Sig undrer over Teltet, nemlig Taagen —

Hvad veed jeg? det er eet af disse Steder,
 Hvortil man finder Mage hos Pindar,
 Hvorover sig omsonst tilbøde sveder
 Den allerkulderstærkste Commentar —
 Der gives Nodder i Geniets Hække,
 Som ingen philologisk Tand kan knække!

Endstjøndt jeg fra den Tid, jeg blev fixeret
 I Nordens timelige *) Poesie,
 Aldeles intet Andet har studeret
 End Dehlenschlägers evige Genie;
 Stjøndt uophørlig i dets Labyrinth
 Jeg ligger, Vaar og Sommer, Høst og Winter.

Stjøndt, som han selv, jeg veed hvad han vil sige,
 Naar kjæf og stolt han siger ingen Ting —
 Og kan gaae lige til, hvor Andre snige
 Sig frem i hans Maaskeers Tankering —
 Og stjøndt, naar, som Homer, han stundom blunder,
 Jeg veed der altid stikker Noget under.

Saa dog, hvad her forstaaes ved Hærens Stimlen,
 Der ynkes over det, der bløder der?
 Jeg maa mig nærme Jorden eller Himlen,
 I min Forflaring er jeg lige nær!
 Det er et Sted, som man maa respectere —
 Undskylder, at — jeg ikke siger mere!

*) Det her, istedetfor et N, er ingen Trykfeil.

Men Stangen da! Ja! apropos, om Stangen —
 Den høie, ranke, smækkre, grønne Pæl,
 Der stred, som sagt, engang med Prams om Rangen —
 Det undrer Jer, at den han kalder fæl;
 Og at han ei med meer Respect omtaler
 En Stang, der kosted' sextenhundred' Daler?

J sige, „Fuglen kan han ikke mene
 „Med Maalet. Thi saa høit paa Stangens Lind,
 „Det ingen No paa nok saa lette Bene,
 „Sig den at nærme der, er faldet ind —
 „Det fæle Kampens Maal, han har i Riffert,
 „Er altsaa Skydestangen ganske sikkert.“

J sige, „det, hvorefter han lod skyde
 „For nogle Vintre siden selv engang,
 „Til Stræk for Fynbo, Sjællandsfa'er og Jyde,
 „I sin dramatiske Geburtsdagsfang,
 „Da selv en Datter fandt sig ind til Stævnet,
 „Med Rette Kampens fæle Maal blev nævnet.

„Der er det en opgravet, opstilt Fader,
 „Hvorved vel Haarene maae reise sig!
 „Skjøndt „„først i Kampervandet““ man det bader,
 „Hu! det er fælt, at skyde til et Liig!“
 „Det fæle Kampens Maal vi aldrig glemme,
 „Om dets Bencævnen er vel kun een Stemme.

„Men i de danske Brodres Skydnings-Stare,
 „Skjøndt det har en Kalender, om man vil,
 „Er ingen Kobad, ingen Satchefare,

„Dg Sufarov, som fligt kan sigte til;
 „Dets Sanger sikkert ene saa kan flyde,
 „At Blod af døde Hjerter selv maa flyde.

„Hvis altsaa denne fæle Tings Betydning,
 „Hvilærde Skydedigterens Adjunct!
 „De finder i hans gamle „„Skiveskydning
 „„Til Skiven uden fortnet Middelpunkt““
 „Det passer ikke paa vor Skydebane;
 „Ehi den har aldrig havt saa fæl en Bane!

„Siig du, som kan dig dog i Alting stikke,
 „Hvad Indfald og han ellers kommer med,
 „Du, som har leet af Dick, du, Søster Fikke!
 „Der, troer jeg, selv engang i Hugo græd!
 „Kan du naturlig finde fæle Tingen?“ —
 „Nei!“ siger du. „Ja saa! saa kan det Ingen!“

„Jeg rigtig nok har hørt engang at siige
 „Det Ord: „„Han er saa smuk, at det er fælt!““
 „Men det var af en halvopdragen Pige,
 „Der bleven var forstræffelig forfjælt —
 „Den samme Pige sagde til en anden:
 „Du smuk, som jeg? ja, du er smuk, som
 Fanden!

„Det ærgrer mig, at Dehlenschläger skriver
 „I sine smukke Vers saa fæle Ord.
 „Hans Fugl mig Blodet op i Rinden driver;
 „Hans Fisser ei tør ligge paa mit Bord —
 „Jeg haaber, han det maa fra Andre stjæle;
 „Det kommer vist ei fra ham selv, det Fæle!“

Saa hører jeg, i Kronprindsessøgaden
 Man snakker inden lufte Døres Laas;
 Men veed I hvad jeg svarer Frøken Staden?
 Nu snakker atter, svarer jeg, min Gaas!
 Er Hjertetyven ikke fæl blandt Stjælere,
 Skjøndt Hesterumpetyven er langt fælere?

Kan ikke Noget bag ved Maalet være,
 Der saae forbandet ud, hvis man det saae?
 Hvo veed, hvad der kan ligge for en Pære
 Bag den, en Zacharias figter paa?
 Kan der, trods Skiven, Stangen eller Fuglen,
 Forkeert ei tænkes Moser nok i Uglen?

For Resten kan det fæle Maal betyde
 Kartovens Mæle, Lurens Strig og Straal,
 Hvis Toner paa en Maade vistnok lyde
 Som Mælet i det Modens Afamaal —
 „Men,“ smidster I, „de være nok saa fæle,
 „Kan Folks Spadseren nærme sig et Mæle?“ —

Hvad veed jeg? Men det Ene, som det Andet —
 Det være nu for Resten, hvad det vil —
 Maaskee har Digt'ren Maal og Mæle blandet
 Forsætliggen, naar ret jeg seer mig til —
 Smukt er det — (bliver I kun ved at fnise) —
 Smukt! — og, at det er fælt, skal jeg bevise.

Det er, som Maalet, jeg har havt for Die
 Hift i min ludelamme Commentar,
 Fleersidigt; naar jeg det betragter nøie,

Min Digter fra mig selv det stjaalet har.
 (Vi to, som oftest, stjæle fra hinanden,
 Naar i Begeistring vi har lidt paa Panden.

Thi, han med Kraft, og jeg med Mod i Barmen —
 Han med en Binge, jeg saa ret tilpas —
 Gaae sammen med hinanden under Armen
 Paa Digterstjudebanen til Parnas.
 Hvis, som Poet, han mig gjør stridig Rangen,
 Som Kritiker, jeg ham dog holder Stangen.

Enhver for sig er vel i Daad og Lære,
 I Digtpraktik og Digtertheorie,
 Lidt halvgal, siger man — og saa bør være
 For sig, eensidigt taget, hvert Genie;
 Men samlede vi trodse Gud og Fanden;
 Thi, hvad den Ene mangler, har den Anden.

Jeg her naturligviis om begge taler,
 Som offentlige Bæfener paa Prent,
 Som Litterariskhedens Idealer,
 Om ham, som Skjald, og mig, som Recensent.
 I det private Liv vel turde hænde,
 At vi, som Mennesker, os selv ei kjende.

Thi, hvem jeg er, veed Ingen, for Exempel —
 Jeg selv kan bande paa, jeg ei det veed;
 Saa stærkt jeg Pseudonymitetens Stempel
 Har trykt paa min Skribentpersonlighed;
 Hvem Visens Autor er, jeg veed og ikke,
 Da muligviis han i mig selv kan stifke.

Endskjøndt jeg her ei reiser mine Taffer,
 Endskjøndt jeg ikke hæver her min Klo
 Mod ham, der fra Parnasset bort sig paffer,
 Nu vi har hilst ham artig begge to —
 For og, som Sphinx, sin Grusomhed at øve,
 P. W. kan være baade Hjort og Løve.) —

Det var en Parenthes — en Episode —
 En Digression — der, skjøndt paa rette Sted,
 Gik længer, end i Førstningen jeg troede,
 Fra Maalet, som jeg næsten rørte ved —
 Fra Stangen nemlig; men dens store Nytte
 Mig vil mod Skumlen over den beskytte.

Jeg altsaa vil fra begge Sider vende
 Tilbage til bemeldte smækkre Pæl,
 Og et Par Lys endnu omkring den tænde,
 Paa det man klart kan see, hvor den er sæl.
 Skjøndt saadant Lys ei mindste Skygge kaster
 (Derfor mig Himlen frie!) paa andre Mæster.

Fæl er den — trods de fextenhundred' Daler —
 Hvis ei, som Stang, saa dog, som Maal, den Mast,
 Bor Digter peger paa, saasnart man taler
 Om Damer, som med den sig gi'er i Kast —
 Den staaer saa høi og lang, at den maa kysse
 Selv dem, der ei saa let for Længde gysse.

Jeg kjender saa saa lange Fyrrestammer
 I Norden, mellem Trondhjems Fjord og Ham,
 Fra martialske Guldberg-Epigrammer

Til Perioder af Statsraad Pram —
 Fra Commentarer af mig selv til Sange,
 Som Grundtvigs Aand i Søvne gjør for lange.

Jeg føler, ak! — i det jeg kritisk taler
 Om denne lange heel uhyre Stang,
 Og korteligen Jer den her afmaler —
 At, trods min Brede, selv jeg bliver — lang;
 Jeg haaber, at man lugter alt det Fæle,
 Som om den skaaren stod i fire Fjæle.

Naar man betænker, hvor sig Alting høiner
 For Mandfolks Syn, i Taage, Røg og Slud,
 Hvor maa den for hvert Pigeblif, den viner,
 I Damp see Rækel-lang til Fælhed ud!
 Stod jeg derunder selv i sliq en Taage,
 Jeg troer, jeg lukked' mine Dienlaage!

Desuden hænger denne Fælhed sammen
 Med Broens Synken, Vestervoldens Liig,
 Thors Nasen paa dem der, og selv med Strammann,
 Hvorved hvert Kirsebær forbløder sig:
 Alt er saa fælt, som muligt, Alting ryster,
 Tak see det Telt, der staaer paa vore Ryster.

I dette Telt maa Phantasien sidde,
 Med objective mørke Briller paa,
 Hvis den i Skydefangens hele Bidde
 Vil alt det Fæle see, hvad Digt'ren saae.
 Jeg seer det, og beundrer Skilderiet;
 Thi, som i Blinde, selv jeg sidder i'et.

„Ustyldig Lyst, som Livet os forsøder!“
 Udbryder Digteren saa hjerteglad,
 Imens der ynkes over, at der bløder,
 Jeg veed ei hvor, etsteds, jeg veed ei hvad.
 „Nu, Kampens Leeg os forestaaer,“ ham Modet,
 Han tabte nys, opvarmer atter Blodet.

Hvorvidt en saadan Blodfryd er ustyldig,
 Kan vel i en Danfana spørges om —
 Men Dom derover ei kan være gyldig
 Af En, der ganske tam til Verden kom;
 Thi det, som Lammet aldrigen behøver,
 Kan være sand Fornødenhed for Løver.

En Lovekone var vor Digters Amme,
 Hvis hendes egen Søn han ikke var —
 I hvor det gaaer, Instinctet er det samme —
 Hans Tunge helst med Blod sig lædste la'er!
 Hans Phantasie, hvordan det sig mon føie,
 Har altid, naar han drikker, Blod for Die!

Paa Hallandsaas et sligt Instinct betaler
 Sig meget godt, som vi har alle mærk't;
 Og Ingemann gav gjerne tusind Daler
 Til, at han havde selv et halvt saa stærkt.
 Naturen gav ham ikke Lovens Kræfter,
 Skjøndt ridderlig han jager dog derefter.

„Men ikke blot af Bærret Dehlenschläger
 „La'er flyde det hans Syn saa kjære Blod;
 „Men selv af Skydebanens gamle Bæger

„Hans splinternye Sang det flyde Iod!“
 Saa hørte man en høist umandig Klagen,
 Om ikke samme Dag, dog næste Dagen.

Jeg er just ei den Mand, der Livsfaar øder
 Paa hvad der slaaer paa fast og livløs Fod —
 Jeg gjennemborer ingen Fyrsads-Bløder,
 For at see Piben bade sig i Blod —
 Jeg af Naturen har et Hang til Taarer,
 Saa snart man Noget mod Naturen faarer.

Jeg tager Deel med Stimmelen i Røden —
 I Kirsebærrets og i Væg'rets med —
 Og ynkes over, sær det sidste, Bløden,
 Der i femhundred' Aar har været ved;
 Men dog jeg vise maa bemeldte Klage,
 Som, mildt sagt, yderlig borneert, tilbage.

Thi, naar man over Gassen af Dbrærer
 (Som Digt'ren udentvivl er falden ind)
 I denne Skydevise sig besværer,
 Saa klager man kun over hele Skind;
 I et Stokholm, hvor Saar er reent umuligt,
 Der hører Blødbad op, at være grueligt.

Sandt nok, et Timeglas, der randt og rinder
 Femhundred' Aar, maa selv en tapper Mand
 Faae til at gyse, naar tilsidst han finder,
 At det var Blod, som randt, og ikke Sand;
 Men Manden sig igjen recolligerer,
 Saa snart han seer, at Synet ham fixerer.

Dg det er her Tilfældet ganske klarligt;
 Thi Sangen siger jo sig selv imod —
 Hvert Saar, man gi'er den, være nok saa farligt,
 Den er og bliver derfor lige god —
 Det føler Digteren, og synger trolig
 Sin Bises fjerde Strophe ganske rolig.

Han ynkes over ingen Ar el Jammer
 I dette Kampens Leges milde Døgn;
 Han veed, at Ruglen her kun Fuglen rammer —
 Dg, at endog dens Hjertesorg er Løgn.
 Han føler dybt og stærkt, hvor lidt han tænker
 Ved hver en Strophe, han med Blod bestænker.

„Thi kun idag det Bæg'ret er, som bløder!“
 Som kraftigt for de Stærke strevet staaer;
 Den næste Linie blot de Svage nøder,
 At troe, „det alt har blødt femhundred' Aar.“
 „Femhundred' Aar een Dag?“ Ja! hvorfor ikke?
 Aar for vor Herre knap er Diebliffe!

Dg hvo kan negte, Digt'ren er vor Herre,
 Hvad angaaer Souverainitet i Sang?
 Det veed jeg selv, Peer Brøvlér, bedst, desværre!
 Som han med Magt sig at tilbede tvang —
 Det veed hver Sangens Dru med Svalevinger,
 Som han med Magt sig at tilbede tvinger.

Det veed hver Hjort, hver Sælhund og hver Maage,
 Hver Møller, Fisker, hvad, og hvem det er
 Kring Tallet af den digteriske Taage,

Hvori han er den slemme Jupiter —
 Det veed Knud Sjællandsfa'er, der lod os kiffe
 Med største Glæde, vidste han det ikke.

Han veed, den Djævel, at det er kun denne
 Poet-Dagdriveriets stumme Gud,
 Der gjennem vore marvudblæste Penne
 Hvert Tankelys i Sproget blæser ud;
 Imens, da selv han ei kan Prosa skrive,
 Hans Digten majestætisk la'er det blive.

Men jeg bli'er varm; endskjøndt med rolig Kulde
 Jeg vilde gjøre her hans Guddom klar,
 Og ædrue Hov'der vise grandt, som fulde,
 Hvad Mosen i ham eier her, og har.
 Den blotte Tanke paa hans Bjælkes Hovler
 Gjør, at jeg bliver alt for heed og vrøvler.

For nu at mildne noget Poesien,
 Og spæde med lidt Vand dens tykke Blod,
 Jeg springer ned i Sang-Chronologien,
 Hvis „Sefler rinde hen paa Tidens Flod“ —
 Og her jeg finder, midt i stride Bunde,
 Bort Broderskab urokkeligt at stande.

Jeg seer hvor Seflerne, saa godt, som seile,
 Paa Tidens Flod — som Snekker, om man vil —
 Hvis I dem Flodens Dele troer, I seile!
 Aarhundreder — der hører Andet til!
 De snart til hiin, og snart til denne Side,
 Hvor Tiderne dem bringe med sig — glide.

Dog nei! Vor Digter siger: „de henrunde
 „Paa Tidernes“ — i Hast tillagte — „Flod!“
 Da Vaadt paa Vaadt umulig rinde kunde
 (Det stred den flydende Natur imod)
 Lod han den sidste fryse til i Striden —
 En Tanke, der gaaer dybt ned under Tiden!

Det kjolte. Nu med Udtryk mindre stærke,
 Med Tankegang paa langs, og ei paa tværs,
 Jeg uden Hestighed kan fro bemærke,
 At Digt'ren synger paa det sidste Vers.
 Jeg længtes efter det, endstjøndt jeg vidste,
 Med sand Bedrøvelse, det var det sidste.

„Et Hurra nu!“ — Ja, Kjære! hvorfor ikke?
 Et Hurra passer hørligt overalt!
 Ifær, naar Sangen i sin egen Hille,
 Som Rosen i sit eget Blod, bli'er qvalt —
 Ja! Zacharias! du fikst Digterpæren:
 „O! største Held, som langt gaaer over Wren!“

„J Fyrster! naar J frede, naar J frige,
 „Lad Wren staae der, hvor den engang staaer!
 „Der er et Held, aldeles uden Lige,
 „Der langt, som sagt, langt over Wren gaaer!“
 Tør han til Danmarks Konge dette raabe,
 Saa tør jeg det til Alle, vil jeg haabe.

„J Folk! hvis J jer sande Belsærd ville,
 „Lad Wren staae der, hvor den engang staaer,
 „Der er et Held, som bør jer Higen stille,

„Et Held, som sagt, der over Æren gaaer!“
 Tor han det synge tyft til danske Mødre,
 Tor jeg det lydt til alle vore Brødre.

„I Digt're! naar I lade Noget trykke,
 „Lad Æren staae der, hvor den engang staaer!
 „Der er et Held, et Held, man kalder Lykke,
 „Der langt, som sagt, langt over Æren gaaer!“
 Det Held er rigtig nok hver ussel Brægers —
 Dog, Dommen er ei min, men Dehlenschlägers.

Jeg hører knurre næsten hele Norden
 Med ham, der ikke knurrer blot, men slaaer:
 „Er der et Held, og hvorsomhelst, paa Jorden
 „For Dannemænd, der over Æren gaaer?“
 Har man vel selv i Gildingernes Rige
 Hert: Cives! honor post fortunam! sfrige?

Ja! har man ikke hørt det, skal man høre
 Det Slag, hvormed han feil af Harpen slaaer —
 Det Slag, som høit gjenkladster fra hans Dre:
 „Der er et Held, som over Æren gaaer!“
 Det stærke Slag — der mig i Hov'det dirrer,
 Og Commentaren ganste mig forvirrer. —

Det gjør mig ondt, at selv en Mand af Ære,
 For hvem den over Alt i Livet gaaer,
 Jeg denne lumpne Lærdom Jer maa lære;
 Men jeg maa lære, hvad i Visen staaer —
 Thi snøvler en Homer catholst-romantist,
 Tor hans Eustats ei vrøble protestantist.

Desuden i min Ham af løi'te Navne
 Jeg trodser paa min Ære hver en Plet:
 Hvad Swaner smudser, sværter ikke Navne;
 Som Tremarks-Maske har jeg Tremarksret.
 Hvad selv Peer Brøvler ei, som Mand, just egner,
 Kan anstaae, som Poet-Pilt, Peter Wegner.

Jeg veed desuden nok, fra hvem den kommer
 Den strenge Murren over Dit og Dat —
 Jeg kjender nok den gamle Musedommer —
 Jeg unge Rotte kjender nok min Kat;
 Men engang udeluft fra Kjelderfaget,
 Nu kan han kuurre, som han vil — paa Taget.

Jeg altsaa rolig vil tilbagevende
 Til Skydevisens slupne Poesie:
 Den være, som den være vil, dens Ende —
 Der er et „Hurra“ dog, som sagt, deri,
 I det jeg op mit sidste Dræt vil drage —
 Dets fede Fisk vil hele Verden smage.

„Et Hurra da!“ Det Hurra meer vil sige
 (Det haaber jeg, Hver sølte, som det sang)
 End hele Skydevisen uden Lige;
 Thi her Naturen gif sin egen Gang.
 Hvert Hjerte sig i dette „Hurra!“ gyder;
 Thi — Skydeskjalden selv deri bortflyder!

Hvor skjont Beviis er dette Hurra's høie
 Henrivende Naturbegeistnings Elv,
 At, for i Sang at gavne og fornøie,

Bor Skjald har Intet nødigt af sig selv!
 En Anden stræber, Folkets Fryd at male;
 Han ryster Bingen — og la'er Folket gale!

„Græsk, Romersk, Dansk bør slig en Digter lære!“
 Hvor smagløst! hvor chinesisk! hvor bengalsk!
 Hvor lugtende, til Stinken, af Voltaire!
 Hvor baggesensst og quasi kamskadalst!
 Uhyre Skjald, der la'er Naturen hurre,
 Lad Dig af saadan Lærdom ei forpurre!

Hør, hvad din Pilt og din Trompeter siger
 Om denne, som om hver Din Folkesang,
 Hvormed Du saa naturligen beriger
 Det Sprog, der nuomstunder gaaer i Svang:
 Luf ikke for human Kritik Dit Dre —
 For Roesen nemlig — som Du nu skal høre!

Naar alle hiins grammatikalste Viser,
 Med deres metrist regelrette Maal,
 Gaae samme Vej, som Brødrenes Aviser,
 Vil holde sig Dit genialste Skraal;
 Thi „Hurra!“ vil i Danmark sikkert lyde,
 Saa længe, Sjællandsfa'er er til og Jyde!

Jeg, som Parnassets underste Poeter
 Har valgt til Dux i deres Furelag —
 Jeg, som de kaldte Ludlams tappre Peter
 „Med Dehlenschlägers Bolle paa sin Bag“ —
 Jeg lader mig af Piben selv ei skrække —
 Min egen vil jeg modig Halsen brække.

Jeg brækker den — i Damp af Portorifer —
 Og overlader mig til bare Skraal:
 Hurra, trods de chinesiske Kritiker,
 Hurra! vor græske Digter Adams Skaal!
 (At han er ei blot Gothers, tør jeg mene:
 Han ogsaa har sit Tempel i Athene!)

Det Tempel staaer, trods hver en Sondagkirke —
 Trods hver en Hytte nær Castales Elv —
 Trods hver Dansaue — trods hvert Dannevirke —
 (Thi jeg har, sandt at sige, bygt det selv).
 Ludlamme-Skjald! bliv ved at hurre trolig!
 Molbækkens Mølle gaaer! vær Du kun rolig!

Commentarii Perpetui Finis

o:

Ende paa Peer Bryølers Commentar.

Knud Sjællandsfa'ers nærmere Dplysning.

— ex fumo dare lucem
Cogitat —

Hor.

Saa vidt Peer Brøvler, og forønsfte Dommen
I en fuldstændig ædru Commentar!
Jeg putter i en Hast igjen i Kommen
Det eneste, hans eget Exemplar. —
Jeg seer, min Ven! Du sidder tankehyllet,
Som af et Himmelvandfald overstykket.

Nu har Du hørt, hvad streng human bemærker
Saa net, som grundigt, og saa smukt, som sandt,
En Mand, der sig i alle sine Værker
Har viist, som Dehleslags-Fornuftens Kant —
Og nu, hans Commentar har brudt Dig Isen,
Hvad siger Du, min Ven! om Skydevisen?

„Jeg siger — men jeg maa mig først min Pande
„(Forlad mig det) astørre, kjære Ven! —
„Jeg veed knap hvor jeg er for lutter Blande —
„Lad lidt mig komme til mig selv igjen! —
„Det Kongedyb — den Østersøe — de Banker —
„Det Skydebaneludlamshav af Tanker —

„Jeg siger — ja — jeg siger — der er store
„Genie-Matreler, Lar og Torst deri,
„Hvis Kjøvetænder ganste gjennem bore

„Min, Din og hele Verdens Phantasié —
 „Jeg seer et Telt, og, om Du vil, et broget;
 „Men dog, som om jeg saae det hen i Taaget.

„Jeg seer, at hvad jeg holdt for Minus-Tanker,
 „Er i sig selv uhyre Plus-Ideer,
 „Og hvad mig syntes smaa Spørgsmaals Skavanter,
 „Gigantiske Natur- og Konst-Maaskeer.
 „Fra „Krebsen,“ til „Viinhandleren, der snøvler,“
 „Jeg seer nu Alt saa godt, som selv Peer Brøvler.

„Jeg Fugle seer i Dammen, Fisk i Engen,
 „Og Skjalden i sit Taagetelt ret net;
 „Men, hvad jeg ikke seer, er Sammenhængen
 „Imellem Skjald og Fugl og Fisk og det —
 „Med det jeg mener nemlig alt det Andet,
 „Som Commentaren mig kun meer har blandet.“ —

Men jeg har Texten declameert, som Schema;
 (Peer Brøvler varierer paa hvert Blad
 Dog uophørlig kun det samme Thema)
 Du kan dog sikkert Visen udenad?
 Hvis ikke, syng den her saa mange Sinde,
 Til, som Dit Fadervor, Du kan den minde. —

„Jeg Vers af Ludlams Digter indstudere?
 „Du spørger! — la'er sig lære Gunders Sprog?
 „Kan Nogen, født af Dvinde, memorere
 „To Sider af en Dehlenschlägerst Bog?
 „Det kan paa Scenen aldrig selv Acteuren —
 „Blot stykkeviis — og han har dog Souffleuren!

„Umuligt! om jeg ogsaa lod mig hænge!
 „Sang jeg den og femhundred' Aar i Rad,
 „Dg tog mig intet Andet for saa længe,
 „Jeg lærte den dog aldrig udenad;
 „Hvis og tilsidst jeg kunde Tonen ramme,
 „Jeg i hvert andet Vers dog vilde stamme.

„Den simple Digers Sang man godt kan nemme;
 „Vor Bessels, og vor Evalds selv, er let;
 „Men, hvad der høit gaaer over Engles Stemme,
 „Lyksalig den, der blot kan stamme det!
 „Det gaaer, som med den nye Musik, Bro'erslille!
 „Hvad der er smukt, kan Weyse selv ei spille.

„Thi seer Du, skjøndt man nødes til at ære
 „De genialste Bisers Phantasi,
 „Kan man dog ingen andre rigtig lære,
 „End dem, der er en Smule Mening i —
 „Bel Manden villig er, det veed vor Herre;
 „Men Kjødets er saa skrebeligt, desværre!

„Nei, Knud! jeg var og er og bliver bange,
 „Trods alle hans Trompeters Stød og Stud
 „Bed Trækninger af hans utalte Sange,
 „Mit Nummer Tretten kommer aldrig ud!
 „Udkomsten har sig Dag fra Dag forværret;
 „Jeg frygter det fordømte Tal er spærret.

„Bel seer jeg hist og her af Commentaren,
 „Peer Trimp er Karl i Brøven for sin Hat;
 „Men dermed er jeg ikke bedre faren;

„Ehi paa hans Nummer har jeg aldrig sat.
 „Han tapper gaaer med Bollen hjem paa Bagen,
 „Det seer jeg nok; men hvad gjør det til Sagen?

„Han siger mig, at der er Fisk i Bollen;
 „Dg viser frem, og lægger paa min Dift,
 „Hvad han har fisset op af Kasserollen;
 „Men, kjære Knud! det er jo dog kun Fisk!
 „Jeg Fasteqvad udholder ikke længer;
 „Min Mave til poetisk Kjødmad trænger.

„Dg sæt, jeg ikke regn'de det saa noie,
 „Naar nok af Lax og Torst jeg kunde faae,
 „Der, var' de friske, lode sig fordeie,
 „Saa kan jeg dem dog ikke spise raae,
 „Som de med Hud og Skjæl i Bandet-spille —
 „Foruden Salt og Peber og Persille.

„Desuden ere sjeldne, som Cometer
 „Blandt Stjerner, hine Fisk i dette Spil —
 „Trompeteren, I kalde nu Trimp Peter,
 „Maa sladdre mig, som Fister, hvad han vil;
 „Torst? — Uffe! Knud! — og, hvis jeg ikke feiler,
 „Ansioferne er' lutter Hundesteiler!

„Forlad mig, Broder! men en Tvivl opstiger,
 „Trods Brøvlers-Commentaren, i min Sjæl,
 „Trods Alt hvad jeg mig selv om den Ting siger,
 „En Tvivl om Alt — og denne Tvivl er fæl —
 „Hvad om, hvad angaaer vor Poet, som Lyriker,
 „Dog havde Net den Helvedes Satyrifer?

„Den blotte Tvivl har paa min Sundhed taget

„I sidste Vinter; Diet flaaer mig feil

„For hver en Skjønhed, jeg har før opdaget

„I Dehlenschlägers og mit eget Speil;

„Og naar hans Muse vil mig ret tractere,

„Jeg føler, Maven duer ikke mere.

„Søvn har jeg, Gudsfelov! som ingen Trællers,

„Endnu, hvergang jeg læser ham igjen;

„Men der er ingen Drøm deri, som ellers —

„Kort sagt, jeg sover, som et Fæ, min Ven!

„Hvad før mig var en let og qvægsom Slummer,

„Bli'er reent til Vethargie — det er min Kummer!

„Saa nødvendig og jeg vilde Modet tabe,

„Jeg mærker dog, at jeg tilsidst det maa —

„Fem Gange maatte jeg i Bisen gabe —

„Skjøndt jeg den hørte kun, og ei den saae —

„Det gaaer for vidt, min Ven! og jeg freperer,

„Hvis ei paa den Diæt jeg renoncerer.

„Og dog, naar jeg seer hen til sande Kilden,

„Min Tvivl, min Kræsenhed og Søvn kom fra,

„Min Ulyst nu til Dølet og til Silden,

„Der var mig Nektar og Ambrosia —

„Naar jeg betænker, det er denne Bager

„Af lutter Rugmeelsbrød og Peberfager.

„Naar jeg betænker, det er ham, som Alle

„Med græsfelige Træt asmale mig,

„Med en Magnet paa Hexametrets Kralle,

- „Hans egen Her i Rugmeelsdigtet liig —
 „Naar jeg betænker, det er ham, som skoste
 „Den Brygger, der ham uophørlig roste —
- „Naar jeg mig siger, det er ham, der sænkte
 „Med Møllestenen om den tykke Hals
 „Dybt ned i Havet den, der Alt bestænkte
 „Med Smuds, og havde Gift for Børn tilfals —
 „At det er ham, der i satanistt Lune
 „Tilintetgjør det Gule med det Brune. —
- „Naar jeg mig siger, det er ham, der Latter
 „Høit — over Gøglen selv — sig tilladt har:
 „Pindsvinets og Gjengangerens Forfatter,
 „Der af vor Penneverden gjorde Nar,
 „Og der — mod Dehlenschlägers Poesier
 „Har udstødt sytten, atten Blasphemier —
- „Naar jeg betænker, at jeg ham alene
 „Kan takke for min Digt-Hydrophobie —
 „Ham — som Parnassets Hyrder alle stene
 „Med Slynger, ingen Slyngesteen er i —
 „Saa gad jeg næsten heller gal frepere,
 „End klog mig lade fuldt af ham furere.
- „Hvad siger Du, min Knud? hvad skal jeg vælge?
 „Kaae Keier? eller velbagt Rugmeelsbrød?
 „Blodstræk med Røller? — Blodskam hist med Helge? —
 „Fornuftigt Sangliv? genialistt Død? —
 „Raad mig! Jeg seer Du hælber til den anden!
 „Er det min Pligt, at gaae reent fra For-
 standen?

„Byd! skal jeg paa Geniet renoncere

„Med Baggesen og Rugbrød?“ — Renonceer! —

„Hvad? eller skal jeg sovende krepere

„Bed Dehlenschlägers Gjæstebud? — Krepeer! —

„Jeg troer, Du har mig ordentlig til Bedste?

„Siig mig da, hvilket Bord Du selv vil gjæste?“ —

Hør! veed Du hvad? Partiffhed kunde snige

Sig i mit Raad! jeg hidindtil har leet —

Kun Et jeg her tillader mig at sige:

Knud Sjællandsfa'er og Baggesen er Et.

(Og læses denne Spøg af Dehlenschläger,

Den Piiil, som saared' ham, maaskee ham læger).

Du Baggesen? Du gjør mig angst og bange —

Jeg bliver varm — og kold — og atter varm —

Du Knud — hans Udbasuner? — Hvilken Slange

Har jeg da før i Dig trykt til min Barm!

Udpegeren af Ludlams Aften=Bløde

Du? der os priste selv hans Morgenrøde?

Du, som forførte kjøbenhavnske Fædre

Bed Hilsen paa hans Dpgang nær vor Pol,

Til ham, i Hakons røde Glands, at hædre,

Som hele Digtekonstens Middags=Sol,

Den samme, der nu Sønnenne forrerer,

Fordi hvert Blad, de sliffe, han beflekser?

Du, som mig sagde tidt — kan Du det negte?

(Dog dette vil Du ei, hvis og Du kan)

Naar Maanen og jeg vilde lidt forsægte,

„Han staaer, som Skjalb, høit over Juge-
mann!“

Den samme, som et Dieblif kan tænke
Sig Maanen ægteviet til Solens Enke?

Endnu for nylig — een af disse Dage —
(Det kan og vil Du sikkert ei gaae fra)
Da Løveridd'ren, Du mig gav tilbage,
Jeg havde laant Dig, smidsked' Du: „Haha!
Den Pilt af Løveridder knap vil røve
Blod-Palmen fra Kong Helges Ridderlove!“

Du sagde, da jeg fandt, at det Maragtige
Hos mangt et vehlenschlägerst lille Skarn
Gik mellemstunder over det Barnagtige:
„Dog er den anden kun hans Underbarn!“ —
Du huster nok, hvor selv min ældste Datter
Bed den Diskursens Slutning brast i Latter.

Endnu i Gaar: „Saa tidt han og har svigtet,
„Hvis og vor Digter, der nu dræber sig,
„Halvparten kun af Helge havde digtet,
„Han var og er og bli'er udødelig!“
Det var Din Haandskrift — og ei gammel, Kjære!
Thi vaadt var endnu Blækket, paa min Ære!

Du kan ei være Baggesen, som Byen
Paastaaer, med Skolepogsandsynlighed,
Blot hæved' Dehlenschläger op i Skyen,
For under Muldet ham at styrte ned!
Du, Knud! kan være haard, kan være bister;
Men Du kan ikke være lumsk Philister!

Med Løver parres endnu mindre Tigre
 Selv end med Lam! det veed jeg, kjække Karl!
 Den Mand, der Hellig Olaf ei kan smigre,
 Kan heller ei forraade Hakon Jarl!
 Er Du den Baggesen, man her udfjeldte,
 Fortvivler jeg om Kjendetegn paa Helte.

Jeg troede Dig en lille Helt paa Banen,
 Du valgte Dig, trods Dagens Bud, at gaae;
 Jeg saae Dig trænge frem med Sandheds Fanen,
 Hvor de, som stode mod Dig, ei var' smaa;
 Jeg saae Dig, ung, paa Skuld'ren Drengene bære,
 Der Manden nu vil skridtmarschere lære!

Du kan, for i Turneringen at more
 De Folk, der fryde sig ved stor Fortræd,
 Med Eet ei bagfra ville gjennemføre
 Den Rjæmpe, forfra Du brød Landse med!
 Nei! nei! Hvis denne Sikkerhed mig svigter,
 Saa er Du ikke den, som Thora digter! —

Jeg være hvem jeg vil — hvad kan ei stifte
 Bag et poetisk, skjønt uløiet, Navn? —
 Hiin Baggesen i al Fald er jeg ikke,
 Der sammensyes af Snak i Kjøbenhavn —
 Saa lidt, som den af mig forfulgte Bræger
 Er Hakons, Thors og Helges Dehlenschläger.

Jeg er den Baggesen, som Knud Du kjender,
 Den Baggesen, der sand og ufortalt,
 Som Fiende blot af aandelige Fiender,

J alle sine Bærker sig har malt —
 Den Baggesen, der, som Skribent, ei følger,
 Han overmodigt Undersmuds forfølger.

Den Baggesen, der er kun lidt paa Jorden,
 Og ved, hvor reent han taber sig i Alt;
 Men her, paa denne lille Plet i Norden,
 Dog føler, at det lidt, han er, er Salt —
 Og troer sit Embed' rigtigst at forvalte
 Ved Nutidsaandens Ferskhed lidt at salte.

Ham er jeg; og, som Dehleslags Redriver,
 Jeg hugger løs paa sligt, som jeg kan bedst;
 Dog, hvem jeg Hugget ubarmhjertig giver,
 Er ikke Rytteren, men blot hans Hest.
 Maaskee jeg slaaer den, som en Stud for Vanden —
 Hvi sætter han sig ikke paa en anden?

Jeg standser ham, trods Molbæksmøller=Mosen,
 Trods alle Tudsers Velkomst=Hurlumhei,
 Paa styrrende Galoppen ned i Mosen;
 Jeg raabte først — hvi hørte han mig ei?
 For nu ham selv at redde, jeg med Vælde
 Maa løbske Bæstet, som han rider, fælde.

Saa længe paa sin Pegasus (saa lod det)
 Hvit over min, han herlig opad red —
 Var jeg ei selv den første, der tilstod det?
 Tilraabte jeg ham ei lidt meer end Fred?
 Var jeg istand, hans Hæder at misunde,
 Hvi lod jeg taus ei nu ham gaae til Grunde?

Uendelig gemene Kjelderdrømme!

Jeg ham misunde, hvad jeg, selv som Dreng,
Foragtede: Molbækkes Bifaldsstrømme,

Dg Pibehesttrompetres Roes i Fleng?

Misunde ham, hvad hver en Nar kan have,

Der veed at tee sig ret, som reent af Lave?

Misunde ham et Bravo, hvor man flapper

Ad Stolper, Styltegang og Duffedands —

Hvor en Joli paa Skjød med Porthundslapper

Dg Mundkurv selv er sikker paa sin Krands?

Misunde ham — at sige reent ud Ordet —

De Been, jeg selv har før slængt under
Bordet!

Misunde — Dig, Gespenst af Dehlenschläger!

Hvad, var jeg med min Stolthed i Dit Sted,

Trods hver en Slurk af det bekrandste Bæger,

Jeg bitterligen vilde græde ved:

En Hagbartskappe, sammensyet af Pjalter,

Hængt op at tørres bag ved Freias Alter. —

En Gedebuk i vor Thalias Revel —

Med en Kanarifugl i sammes Krat —

Tre fire Killinger, hvoraf hver Trevel

Tilhører Diecks alt længe døde Kat —

Din Dres Frøer, som Græst i Moorland hvæse —

Din Trimp — og Din Prindsesses lange Næse?

Misunde Dig Peer-Brovler-Commentarer

(Før jeg har gjort dem om i Vers, som her)

Din Forsvars-Hær af anonyme Skarer,

Hvis Navne mig tør ikke komme nær? —
 Misunde Dig, Du frommeste blandt Løver!
 Nu, Du en Stab af Hæarer selv behøver?

Misunde Dig Nedpositionens Hylde
 Af Alt, hvad til min Gjengang siger Paf —
 De galdegule Maleres Forgylden
 Af Billedet, Dit Guld er skrabet af —
 Din egen Virak — og en Bagfrablæsen,
 Hvorfor sig Slagt're selv tilknibe Næsen?

Nei! slikt misunde Dig den dumme Djævel!
 Men unde Dig det — kan den Dnde blot.
 Jeg lod Dig gjerne meer end Krat og Revel
 I det af mig forladte Bisalds=Slot —
 Da jeg derfra henslytted' i min Hytte,
 Jeg troede, Haven selv Du vilde nytte.

Men nu, Du Holbergs, Ewalds, Bessels Poder,
 Og, hvad jeg selv har saaet, og saaer deri,
 Som kalydonst Husserer der omroder
 Med Din udanstede Nedgangs=Poesie,
 Nu maa jeg Dig i Havens store Knibe
 Med min Satires Latterspyd angribe.

Du stræbte, mig at rive lidt af Pinden,
 Endnu en Pog i blot personlig Krig;
 Du fordred' mig med Raadhed ud, forinden
 Jeg saae blot til Dig — det tilgav jeg Dig!
 At syg og faldfærdig Jens Du skjeldte —
 Det ei Korsøer, end siye Danmark fældte!

Da jeg, lovsyngende Din Morgenrøde,
 Med streng Advaren frydrede min Priis
 (Fordi jeg hader selv det alt for Søde)
 Du truede Din Lærer selv med Riis!
 Du gjorde splittergale Vers i Brede,
 Da reent jeg ei faldt ned, Dig at tilbede!

Du gav mig at forstaae, jeg skulde pakke
 Mig bort, ei blot fra Bjerget, hvor Du stod,
 Men selv fra den Parnassets lille Bakke,
 Hvor Du endnu har aldrig sat Din Fod!
 Det Alt tilgav jeg Dig; thi mig alene
 Din Raadhed gjerne havde kunnet stene.

Men dennes Steen tilsidst blev' alt for mange;
 De true nu med fast en Steenflods Regn
 Mig ei (thi jeg for mig er ikke bange)
 Men Sprogets, Sangens, Smagens sidste Hegn!
 Dets Nedbrud tør jeg ikke borttrallalle;
 Thi det tilhører ei blot mig, men Alle.

Desuden jages ei paa Flugt ved Gaben
 Din Steenbagslængens unge Peter-Trop,
 Det nye Parnassets Børnefuld af Aben,
 Som i Dit Spors Petraea voxer op!
 Og, førend een af Konstens Abeceter
 Det ret har lært, bli'er Dehleslags-Poeter.

Nu vender ud jeg, seer Du, lidt det Raadne,
 Nu slaaer jeg paa Salttønden Bunden ud,
 At Aanden her skal ikke ganske raadne,

Der blev til Flest paa Dit Sehrimmerbud.
 Rid op igjen, ifald Du kan, til Toppen;
 Hvis ikke, ligger Du der selv med Tropfen!

Jeg føler, at paa denne Kamps Bravalle
 Min Ring mod Tanden taber ei sit Slag!
 Tag Dig i Agt! Thi selv i Een mod Alle
 Man har seet seire før den gode Sag!
 Frimodig, uden Pseudonymers Baaben,
 Den gaaer ved Dagen frem, Bisiren aaben. —

Dg nu, min lurende, min tause Fiende
 Paa det af Dig bebragede Parnas,
 Hvor Du ved Andre lader overende
 Det rive, som er ei Dig selv tilpas,
 Mistkjend ei ganske, med de mindste Daarer,
 Den djerve Tugter, som Din Hovmod saarer.

Du, som for en Kritik, der, af! Dig priste
 Kun som en halv, og ei som ganske Gud,
 Phoebøist mig Aurora=Døren viste,
 Bed, fornem, blot at række Tungen ud;
 Dg overlod til Dreng, lidt at snerte —
 Da Hov'det saaes — mig det useete Hjerte —

Du, som med Andres Fingre kun mig tjatter,
 Selv uden Mod — hvis lever end Din Aand —
 Maa føle, min Dig hædrer, som Forfatter,
 Med et Par Tugtflag af sin egen Haand!
 Hvis jeg Dig vilde Haan med Haan gjengjælde,
 Jeg overlod en Lærling, Dig at fælde.

Hvad, mener man, vil Dehlenschläger svare,
 Som Digter og æsthetisk Philosoph,
 Ifald engang han læser, af Banvare,
 Min Digtsamtales Slutnings-Apostroph?
 Hvad svarer Du, min Ven? Du tier stille! —
 „Derom en anden Gang vi snakke ville.“

Nei! strax, paa Stedet, Kjære! vil jeg vide,
 Hvorvidt jeg kan forlade mig paa Dig,
 Naar ei Du sidder længer ved min Side —
 Hvis, som jeg haaber, nu han møder mig —
 Og — hvad der ikke vilde mig bedrøve —
 Forvandlet pludselig af Krebs til Løve?

Thi, seer Du, skøndt jeg ene med de Andre
 Vel bliver færdig, uden Secundant:
 Hvis til sig selv han kunde sig forandre —
 Til Jetten, jeg i ham dog engang fandt —
 Blev Kampen mig en Smule for ulige
 Mod ham foran, og Alle bag, at sige.

„Belan! Ifald han bryder løs, og render
 Dig ind paa Livet, løber jeg min Vej —
 Og lader Eder slaaes med egne Hænder;
 Thi ham, ihvor det gaaer, jeg rører ei.
 Men jeg mit Ord Dig giver: Af de Andre
 Skal for min Haand syv otte heden vandre.“ —

E p i l o g.

Min — hvem? Ja Himlen veed hvem her jeg dusser,
Dg hvem der dusser mig saa smukt igjen —
Forlad mig, stille Bærn om danste Muser!
Jeg i din Kreds end tænker mig en Ven;
En Ven, der, hvis mig saaret synker Armen,
Paa Skuld'ren bærer Helten ud af Larmen.

Ende paa Læredigtet.

III.

Af nutidens
A b r a c a d a b r a.

Eller

Sjaldbørnelærdommens,

hinn „Iurvedes“

„betydningsfulde“ Kjærne

i tre Skaller.

Efter venlig Begjering

fjedfommeligen udbraget og morsfommeligen fremsat

af

Disciplernes affatte Mester.

Abacadabras første Deel.

As - Alkoranen,

eller

Uden-Stallen.

Chor af Indiske Ufer.

„Skal vi stene jer med Uden“

Sisteren S. 164.

Asalkoranen.

Ufenummerne,

eller

de nattegamle Runebilleder.

1

Seer du denne tørre Vind
 Uden Feil og Lyder?
 Sparfomt af 'dens Fyrrestind
 Et Slags Harpir flyder.
 Den maaskee blev til en Snøg;
 Men, hvis Aaron og den tog,
 Løv den aldrig flyder.

2

Oven bugtet, neden sio,
 Gled paa Skibets Bane
 Gjennem Poesiens Siv
 Snekken, som en Svane —
 Af! desværre! Soen er
 Blevet nu et frossent Rjør,
 Og den selv en Kane.

3

I en evig Strøm af Graad
 Kringlen gød sin Klage,
 Gjorde Landeveien vaad
 Med dens salte Lage;
 Og af denne Butterdey,
 Efter eget Contrafei,
 Bagte den os Rage.

4

Tvende Pinde krydsviis lagt,
 Og en mindre tredde,
 Seer du, naar du lidt gi'er Agt —
 Gjet, hvad det skal hedde?
 Mærk dig: Streg — og Streg — og Streg —
 At du gjetter det før jeg,
 Derpaa tør jeg vedde.

5

Seer du denne friske Tyr
 Med et Horn i Panden?
 Er det ikke Byens Tyr,
 Er det dog en Anden.
 Ordet gaaer, det andet Horn,
 Han skal have havt tilforn,
 Staaer i Pant hos Fanden.

6

Her det aandelige Nul
 Seer du i dets Roden,
 Næsen over Mundens Hul
 Boier sig mod Foden;
 Hvis den finder der lidt Smuds,
 Skader ikke; thi for studs
 Op mod Himlen stod'en.

7

Salig Kongen seer du her
 For vort Hippokrene,
 Som paa Skilte man ham seer,
 Og paa Milestene —
 Noget Helligt ogsaa har
 Hule Karlen aabenbar:
 Tallet notabene.

8

Otte her af Drefjød
 Dde-Pølser ruller;
 Stopper og med Havregrød
 Bor Dplysnings Huller.
 Hjertets Blære, Hov'dets Skal,
 Samled' i et Ottetal,
 Ere tvende Nuller.

9

I de ni Gudinders Dands
 Findes han ei længer;
 Men, saasnart han seer sin Kands,
 Er han Styversfænger.
 Skade! Digternullet hans
 Havde dog en herlig Krands;
 Men, som sees, den hænger.

10

Skue min Bali-Magni-Torn
 Med sin Rose stride!
 Hvad han ei har vidst tilforn,
 Faaer han vel at vide.
 Slog han over Nullet Streg,
 Samlende sit bedre Jeg,
 Gad jeg Manden lide.

Det ellefte Bud.

„Lad dem alle stange, slaae,
 Gjøe, forfølge, hade —
 Du dog derfor aldrig maa
 Dig forbløffe lade!“
 Det er end Kritikens Bud;
 Og det seer livagtigt ud,
 Som J. B. paa Blade.

Dplysning om de Xi,

som jeg, indtil videre, formaaer at give den.

1 Det samme, som 2.

„Seer du denne tørre Vind“ —

Sigter til min bestandige Magerhed og Tørhed, ikke blot, for saavidt jeg (som bekendt) er uden al aandelig Fylde, men endog uden mindste legemlig Fedme. Den sidste Anspilling er, jeg kan ikke negte det, lidt personlig. Men det er tilladt at stikle paa sig selv og Bjælken i sit eget Nie. (Exsors ipse secandi. — Hor.)

„Uden Feil og Lyder“ —

Stikler paa min ortographiske, grammatiske, maaskee endogsaa logiske Correcthed. Man seer let af det Følgende, at jeg ingenlunde gjør mig til deraf, hvis jeg og ikke meente det ironisk.

„Sparsomt af dens Fyrreskind
 „Et Slags Harpix flyder.“

Jeg kalder den Smule Udbytte, Literaturen kunde have af mine tørre Arbejder, Harpix — for saavidt Læredigtet og Satiren er hvad jeg taaleligst behandler — og Alt, hvad man kan udbrage deraf, er i

det høieste Kritik og Moral. Istedensfor, som Horaz, at sige „sungor vice colis,” siger jeg: sungor vice colophonii. Man veed, at Kolophonium bruges til Befrysning af Violinstrænge.

„Den maaskee blev til en Snog” —

Sigter til min djarve Tugters Paastand i Strotankerne ved J. Baggesens Grav: at jeg høist formodentlig er Idealet af glat og glimrende Trædsfthed, saavidt en tobenet Slange kan være det — den egentlige store Forfører mellem danske Skribentere. At jeg mildner dette til Snog, kan Ingen fortænke mig i. Saameget Menneffeligt er der dog endnu tilbage i den mig tillagte Djævelsfthed, at jeg skammer mig ved at prale dermed.

„Men hvis Aaron og den tog,
„Løb den aldrig skyder.”

Den første Linie slaacer aabenbar paa Justitsraaden, som Jødernes Gjenløser, en Stræng, der lettelig dirrer hos mig, endog naar den mindste Luftning berører den. Hvad den anden angaaer, da formoder jeg, at den omtrent vil sige saa meget som Følgende: Sæt og, at en stor Herre tog min Pen i sin mægtige Haand — eller, med andre Ord: at jeg folgte mig fattige, magre, tørre Horaz her i Danmark til en Mæcenas, der var istand til at fede lidt paa mig, Løb skjød jeg dog aldrig! Det er: poetisk Genie, som man maa fedes med, kunde man aldrig indføre mig.

2 Den samme, som 3.

Naar man har læst blot en Snæes af de hundrede trykte Anmærkninger over Digteren Baggesen, hvordan han var, før han blev moden, og hvordan han er, efterat have skrevet Gjengangeren — naar man og blot har læst det Epigram i Dagen: „Hvo tabte Digterfrandsen ved at gaae igjen ic.,” kan man uden mindste Forklaring let see, hvilken til Kane forandret Svane dette Total betyder.

3 Den samme, som 4.

Jeg behøver blot at tilføie: som Elegiedigter. Men det paafaldende Personlige stikker i 3 — de tre Gratier nemlig, som jeg altid fører i Munden eller Pennen. „Bagte den os Rage,” cfr. Theaterkrøniken, hvor jeg udtrykkelig selv kalder min Digting Rage:

„Da maa jeg dog sige, trods Frankenaus Smag,
 „Den Rage, jeg forrige Fødselsdag
 „Hans Majestæt saa godt som forærte,
 „Var derimod en ordentlig Tærte.“

4 Den samme, som 6.

„Tvende Pinde krydsvis lægt“ —

X, eller Gaaden, det evige Sindbillede, som jeg saa høitideligen har erklæret mit betydningsfuldste Forsøg, at jeg ved Enden beder Læseren, at forkaste alt Andet af mig, og blot beholde det.

„Og en mindre tredde“ —

Ulykkeligvis /, en lille Stjærve til denne dobbelte Bjælke, der dog, alvorlig talt, i det Hele fordærver Alt, og gjør Xet til et X, der, sat opret paa eet af Benene, er et forvendt eller bagvendt Fiirtal.

„Mærk dig: Streg, og Streg, og Streg,
 „At du gjetter det før jeg,
 „Derpaa tør jeg vedde.“

Uagtet naturligvis Ingen veed bedre, end jeg, hvem jeg stikler paa med mine Personligheder, saa dog, naar man betænkter, hvor bekendt jeg er for Streger — og at (efter Ewald) virkelig ingen dansk Skribent, uden jeg, bruger dette Interpunctionstegn, der ordentlig vrimler i mine Skrifter — saa kan jeg vel umuligen for stærkt udtrykke Umuligheden af, her at gjette paa nogen Anden. Hyperbolen, jeg har valgt, for at udtrykke Letheden af denne Gjetten, er blot et Sidebuz til den almindelige menneskelige Omstændighed, at alle Andre gemeenlig se ens Feil, før man seer dem selv.

5 — Adam Dehlenschläger.

Ligesaa oprigtig som jeg bekjender, med mine haanende Sideblik paa Digtning, i de forrige og følgende Tal, at have stiklet paa mig selv, tilstaaer jeg, med dette hædrende, og (i Forhold til de øvriges Affærdigelse meget hædrende) Henblik, at have stiklet paa den eengang upaatvilelig allerfriskeste Tyr i vor Literatur. Signelsen om Byens Tyr (der dog ingenlunde paaftaaes rigtig) er saa langt fra at være

poetisk fornærmelig, at den uidentbivl maa tilbre hver nok saa stor Digterforsængelighed; thi hvo vilde ikke gjerne være Byens Jupiter Ammon i Poesie?

„Seer du denne friske Tyr
„Med et Horn i Panden“ —

Med dette ene Horn mener jeg — det vil jeg aldeles ikke negte — det Horn, han for nærværende Tid har, saa at sige, i Siden paa det Komiske. At han, nemlig, mindre kan siges, at stange med Vis comica, som den sande komiske Jupiter Ammon (dengang Byens Tyr eller Stads-Satyricus) salig Holberg, end — at forsøge paa Stangen af en saadan Vis — vil dog vel Ingen negte, der kender hans Gedebuks Horn, Næbbet af hans Kanarifugl, og Kloen, han har skrevet Til Publicum med — for ikke at tale om de øvrige hornagtige Pande-Knubber, eller Finger-Udværter i hans Fisker, og hvad andet Komiskt, Satiriskt og Bittigt, han kan have skrevet. Af alt dette seer man rigtig nok, at han har et Horn i Siden paa Noget — paa Kritik og Censur f. Ex. — men aldeles ikke, at dette Horn er et Bacchus-, end sige et Jupiters- — det turde maaskee endog disputeres, om det var et ægte almindeligt Satyr-Horn. Hans Hurliburli-Bakkelsvands (som han selv kalder en Skovtrold o: Satyr) karakteriserer ypperlig hans særegne, rigtig nok lodne, men næsten ganske fullede Satyre.

„Ordet gaaer, det andet Horn,
„Han skal have havt tilforn“ —

Det tragiske nemlig. Dette havde han virkelig i de af os alle (mig med) noksom prisede første nordiske Tragedier, han leveerte, saa bacchisk, at jeg en Tid lang stærkt troede, denne de tragiske Digteres Gud havde laant ham sit eget. Det være, som det vil, det sees ikke længer. Fra den Tid, han med en vis Bold og Magt vilde være noget Andet end nordisk Sørgespildigter — eller rettere sagt, fra den Tid, han vilde være alt Andet (hvilket vel turde kaldes et Slags poetisk Hovmod) —

„Staaer i Pant hos Fanden.“

Og Ingen ønsker hjerteligere end jeg, at han snart igjen maatte kunne indløse det. Dette kan han kun ved Opoffring af al sin udenlandiske Luxus og komiske Stads; han maa sælge alle sine seneste Paa-

fuglesjær — perffiske Schawler — tiestke og kogebugeste og geisselfrechtiske Abekatte — hele sit lurvede, betydningsfulde Bilbofskab — alle sine Børnehuusgulvtepper i Prosa — og alle sine mugne Figener i Vers — kort sagt: hans hele nærværende Etablisement paa det danske Parnas, Revel og Krat, til den Høistbydende — det er upaatvivlelig til ingen Anden, end — hans saakaldte „arrige Fiendes kritiske Usfelhed.“ Thi hos denne alene kan han faae noget Klæffeligt for alt dette Sammenskrab og Blandingsgods — hvad der fattes ham, nemlig: opladte Dine for sin Ruin, og Indsigt i en bedre Deconomie med den endnu tiloversblevne Credit, og de ham af Naturen levnede Digtevner. Bed at sælge mig den hele ham ødelæggende Fabrik af udenlandsk raa Materie, med alt Tilbehør, og alle dens elendige Fabrikater, gjør han det Allsammen, saa at sige, i aandelige Penge; det vil da nemlig i det mindste leve i min Dadel, og udødeliggjøre, hvad der ellers reent forgik, i mine Kritiker og Satirer. Dette er min oprigtige Hjertes Mening om dette mig for Resten kun alt for inderlig kjære, stolte, danske Femtal. Jeg gad udbrende det aandelige Guld, som Aristophanes til sin Tid i sit veldædige Purgatorium udbrendte det græske. Man sige desuden hvad man vil, den komiske Digter Dehlenschläger selv vil engang — hvis han virkelig modnes — fra et høiere aandeligt Standpunkt foretrække Satirens Skarsild for Glemfensens ewige Helvede.

6 Jens Baggesen.

Det aandelige Hul. Saaledes er jeg formodentlig fuldkommen træffende bleven karakteriseret af den Digter, der upaatvivlelig bedst har været i Stand til at vurdere mit Digterværk i Danmark: Dannevirkes udødelige Gjenopbygger, Grundtvig. Alt det Dørige ere blotte af hans Strøtanker, og langt før disse forudgaaende Recensioner af mine Digte, uddragne Corollarier.

7 Den samme, som 8.

„Salig Kongen seer du her
 „For vort Hippokrene —

Ogsaa, jeg havde engang min Forgubelfestid — hvilken nogenlunde udmærkelig Begynder har ikke haft en saadan engang i vort

ligesaa let beundrende som forglemmende poetiske Dannemark? Hvilken ung Dyræder har ikke engang siddet paa Thronen af vort Parnas — strax efter de første gjorde Trin at sige — med et Slags Enevold saa længe det varede — for at indrømme den sin Efterfølger, der som oftest ikke behøvede Andet, end at gaae bag efter ham? Stolt kan man ikke være heraf; snarere burde man skamme sig lidt, ved saa let at blive holdt for Nar af Publicum. Thi, at dette holder en saadan stakkels kongelig Poet for Nar, sees bedst af Glæden over hans hurtige Affættelse igjen. Jeg veed ikke, om Stodderkongemagten staaer endnu ved Magt her hjemme; men vist er det, at jeg selv forekom mig, som kronet Poet, at have megen Liighed med Stodderkongen, da jeg var lille, i min Fødeby, hvilken alle Gadedrengene først behurraede, og siden bebædede. Da man derfor begyndte at drive Hurraet omkring mig alt for vidt, listede jeg mig bort, og overlod Thronen til den første den bedste Stodder, der efter mig vilde bestige den. Dette er historisk Factum, som kan sees af min Gjenganger. At mit „Nolo coronari“ er uhykket, synes mig overflødig bevist af min hele litterariske Fremgangsmaade; thi jeg har endnu aldrig seet nogen sandhedsigende Skribent i levende Live kronet med andet end Torne.

„Som paa Skilte man ham seer,
„Dg paa Milestene“ —

Skiltene skulle nok stille paa min poetiske Etiquette, og Milestenene paa min moderne Popularitet; thi gammelbages Popularitet har jeg aldrig havt.

„Noget Helligt ogsaa har
„Sule Karlen aabenbar,
„Tallet Notabene.“

Syvtallet er, som bekendt, iblandt de hellige Tal. Det er ogsaa Søndags-Tallet, som den syvende Dags i Ugen.

8 Den samme, som 9.

Her har jeg drevet Spydigheden imod mig selv til sin skarpeste Spids, og levner mig, som Digter, ikke Orre for en halv Skilling. Men jeg tør imidlertid ikke gjøre mig til af, at være original i denne fuldkomne Nedreven af min Existent; thi den hele Fordømmelses-Act var allerede fældet ligesaa strengt af Andre.

9 Den samme, som 8.

„I de ni Gudinders Dands
„Findes han ei længer.“ —

Det er den evige Bise, der klinger mig i Dre paa Gader og Stræder af dem, der synge: „Saul“ (Kongen iblandt Propheterne) „har slaget Tusinde —! men David“ (Hyrdebungen iblandt Poeterne) „har slaget Titusinde.“ Lykkeligvis har denne Bise endnu aldrig syntes at klinge mig ovenfra, og jeg har hidtil ikke sporet nogen Gjenklang af den i mit Hjerte. Hvad der er temmelig vist, er, at Choristerne, som istemme den, i Balletten, der handles om, ikke engang ere, eller have været, og i det høieste maaskee ville kunne blive Statister.

„Men, saasnart han seer sin Kands“ o. s. v.

Dette er, paa mig anvendt, en græbselig Bildfarelse. Fordi Iyriske og episke Digte her i Landet i det høieste indbringe Styvere, og Kritiker og Satirer i det høieste Skjeldsord — er en ædel og tildeels sig selv opoffrende Anvendelse af Bid, Tid og Flid, intet Styverfængereri. Men, som sees, jeg har i Stikken paa min egen Karrikatur ikke regnet det saa neie.

10 Nic. Fred. Severin Grundtvig.

Ham hugger jeg aabenbare les paa, med samme Raskhed, Dyrkthed og Eftertryk, som paa mig selv næstendeels — uden nogenfinde at lægge Fingrene imellem; deels fordi jeg veed, han kan taale det — deels fordi han er Mand for, at giengjælde mig endog i en knuget, skuddet og overslødig Maade. Det gjør mig ondt, ikke at kunne sige det samme om hans nordiske Lands Halvbroder og Halvpart, Femmen.

Denne har Intet tilfælles med os andre To i literarisk Ballaleeg, men staaer og skaber sig, som et Barn,* der faaer Riis, naar man render ham tværs igjennem Asalivet med den nordlyse Landse. Skulde han virkelig — isteden for at være Har eller Jafnar — i det høieste være Tredie? og skulde denne Tredie (som Afenullerne ville gjøre til Alla Tre) naar man seer sig til, i Grun-

den Intet være uden en Halv-Har, hvis herlige Hælvte for længe siden er udbændt i Egisdreffene paa hiin Side Asgaard? I saa Fald var det Synd, længer at slaes med en simpel Dødelig; og Tanken paa den blotte Mulighed volder, at jeg indtil nærmere Oplysning virkelig her ophører.

Corpora mellitis putrent, servantur aceto —
Qvod mordet, sanat.

Holberg.

Sæmunds Examen,
eller
Provst Sæmund den Yngres pynt-op-i-danske
Forflaring af Abracadabara.

Provsten.

Svar, Lille! Gad han være lykkelig
I Sangens nattegamle Himmerig?

Drengen.

Ja, kunde jeg kun bare blive det;
Men jeg er bange, det er ikke let.

Provsten.

I visse Maader har han ganske Ret.
Men vil han gaae sagtmødigen med Taal
Den Bei, som fører ham til dette Maal?

Drengen.

Ja! kunde jeg kun bare finde den!

Provsten.

Vær ikke bange! Huss sig om! Hvorhen,
Har jeg ham sagt engang, han skulde gaae?

Drengen.

Til Afsnitidsbogen — til Abra —
Cada — Cadab — Abracadabara —
Den store Billedbog, med Bjælder paa,
Der er saa fuld af Træsnit-Robberstykker —
Der altid, troer jeg, hvordan man den trykker,

Beständig kommer ud i dette Aar,
 Og derfor ingentid tilgavns forgaaer
 Det lurvede Genies betydningsfulde Kjerne,
 Latinist bencævnt: Edda catholica,
 Og paa sin Tydsk: Romantisk Cabbala —
 Jeg bladrer i den overmaade gjerne
 For Billedernes Skyld især,
 Dem Uglspils selv ei komme nær.
 Det er en Bog, som langt gaaer over alle Bøger,
 Hvis Mage man i hvert et Land,
 Hvor man gjør alt for meget af Forstand,
 Forgjeves søger —
 En Bog, der indeholder al den Sands,
 Al den Religion og al den Lære,
 Gemytterne har nødig her til Lands —
 Og, som jeg haaber, De mig vil forære,
 Hvis min Examen jeg bestaaer
 Saa godt, at bedste Charakter jeg faaer.

Provsten.

Det lover jeg ham. Hvo har skrevet den?
 Betænk sig lidt, min lille Ven!

Drengen.

Vor Nutids Aser.

Provsten.

Hvad er det for Karle?

Drengen.

Nyfødte Svende, nattegamle Jarle,
 Vidunderspæde Troldmænd, komne hid
 Darausfen fra med splinternye Runer,
 For paa det sjællandsk-synske-jydske Vid

At lægge stærke fremmede Kapsuner.
 I stor Mangfoldighed de drage frem;
 Det fast umuligt er, at tælle dem.
 I Viborg lade de dem allerede —
 Da de har Overmagten der — tilbede.

Provsten.

Hvad kalder man dem her i Kjøbenhavn
 I mere dagligdagse Phrafer
 End „nattegamle Jarler“ — „Nutids Afer“ —
 Og „tydske Cabbalister,“ med eet Navn?

Drengen.

Med eet Navn: Digttere — som nu de falde —
 Det samme, som Poeter eller Skjalde.

Provsten.

Hvad er det vel for Folk i Grunden? hæ?

Drengen.

En Art af Engle, naar det ei er Fæ!
 Poeter ere nemlig her i Live
 Det Høieste, hvad Drengene kunne blive.

Provsten.

Hvad Grundbetydning har det Ord: Poet?

Drengen.

En Gjører — den, som gjør.

Provsten.

Fuldkommen rigtig —
 Glem aldrig den Betydning — den er vigtig!
 Men gjøre, veed han nok, min Ven! er Gæt,
 Og gjøre, noget Andet —

Drengen.

For Exempel:

En gjør i Thee, og En i Hamp og Hør,
 Og En i Alt, fra Musselin til Smør;
 Men det er ikke, hvad Poeten gjør —
 Han gjør i Bers —

Provsten.

Og det er Skjønheds Stempel,

Han sætter paa det Gjorte. Som Poet
 Han gjør med Amor i Naturen Tæt,
 Og fransjer med sin Birken begges Tempel.

Drengen.

Det er utroligt, siger man,
 Hvad slikt et Englesfolk paa Jorden,
 Især i Norden,
 Hvor Penge selv er Digt, udrette kan!
 Gud give jeg og saadan En var vorden!

Provsten.

Men — er det ikke Skabninger, som vi?
 Hvis Been har Støvler paa, hvis Hov' der stikker i
 Nathuer, eller og i Hattepulde?
 Der føle Hede, Sult og Tørst og Kulde?
 Og stundom have meget Bryderi,
 For endelig at lægges under Mulde?
 Kort: Mennesker — der ei for „men“ er' frie,
 Der have deres Feil, og, iblandt Andet,
 Hver Svaghed, som er gængse her i Landet,
 Fra Snue til Hydrophobie?

Drengen.

Tilbeels. Men de er' alle Bollen hulde,
 Og tomme Flasterne med meer Genie,

Dg spise Torst med mere Smag end vi;
 Desuden er' de næsten altid fulde —
 Dg Biin og Punsch og Ol og Brændeviin
 Indgav dem, og vil stedse dem indgive,
 Hvorledes de til Dyr og kunne blive —
 Til Svaner somme — somme blot til Sviin.

Provsten.

Vel svart, min Søn! De hellige Poeter
 Har deres Feil, som Povel og som Peter;
 Men de har Ollets Malt og Binens Svovl
 I Skrift forud for Peter og for Povel:
 Begeistring, Aand og Ild og saadant Noget,
 Som kaldes Furor, eller: Raseri,
 Paa godt Latin — og, selv i græske Sproget,
 Manie.

Hvor mange har vi her i Landet?

Drengen.

Tusinde!

Provsten.

Tænk lidt sig om! vær ikke saa fremfusende!
 Hvad? Tusinde Poeter i en Stat
 Som lille Danmark? — Er han desperat?

Drengen.

Jeg troer, at der er fleer, for saavidt Alle
 Nu digte løs, saasnart de kunne lalle.
 Tæl dem, som aldrig gjøre mindste Gavn,
 Dg (da hver Gjører dog maa gjøre Noget)
 I Riim, og uden Riim, omgjøre Sproget!

Provsten.

Jeg tæller ifkun dem, der har et Navn —
 Som man beundrer, og som man beundrede —
 Hvor mange har vi vel af dem?

Drengen.

Et Hundrede?

Provsten.

Jeg troer, at han en Smule driver Spil
 Med mine Spørgsmaal. Svar ei hen i Taaget!
 Jeg spørger nok engang — vær ikke flojet! —
 Hvor mange tør han tælle til
 I dette hans Poeters Hundred',
 Som man beundrer og beundred'
 Et Dieblif, om han saa vil,
 Der, naar det i Kritik til Stykket kommer,
 Blot ville holde sig til næste Sommer,
 For ei at sige længer —

Drengen.

Hoit til Ti,

Hvoraf de to er' smaa, de otte store —

Provsten.

Nei, lille Ven! der atter vild vi foere —
 Husk os lidt om! betænk os lidt derpaa!

Drengen.

De to er' store, og de ni er' smaa —

Provsten.

Gjør Elleve, min Ven! — Han nys jo sagde,
 Der var kun ti?

Drengen.

Jeg til de Store lagde
 Nok een; mig syntes, een var alt for lidt —
 Og, at de Ni er' smaa, jeg godt mig minder
 Nu, jeg mig rigtigen derpaa besinder;
 Thi derfor har jeg hjemme Sort paa Hvidt.

Provsten.

Ret! ganske ret! — Hvad hedde de?

Drengen.

De store?

Provsten.

De store med de smaa?

Drengen.

Lad see! — Du skal

Slaae frisk paa Snuden — bande — Pøb'len more —
Gaae fra Forstanden —

Provsten.

Sagte, lille Ven!

Nu løber Munden avet om igjen! —

Det er jo Buddene — som vel i Tal

Er' og ti, tolv — men ikke det, hvorefter

Jeg spørger her. Jeg spørger: hvad de smaa

Dg store Digt're hedde vel?

Drengen.

Ja saa! —

Det Spørgsmaal, det, gaaer over mine Kræfter,

Herr Provst! i sliq en Hast at svare paa.

Provsten.

Hvorledes? han, min Ven, et oplagt Hoved!

Har han nu glemt, hvad han i Fjor mig loved':

Endog de stregne Stykker! Han — saa nem —

Dog i det mindste tælle kan til Fem?

Giv sig lidt Tid! —

Drengen.

I ægte Poesien,

Hvortil jo hører ogsaa Profodien?

Ei sandt?

Provsten.

Forstaaer sig!

Drengen.

Nu — deri — maaskee —

Jeg, sandt at sige, tæller knap til Tre.

Provsten.

Jeg vil ham hjælpe lidt: hvad staaer der foran Hullerne
i Mandeverdenen — jeg mener Nullerne?

(Han seer, jeg aabner Døren ham paa Klem!)

Hvad hedde de, der i det ægte Hjem,

Som Thor, med Odin og hans Egtesfælle

Behersker — egentlig her hjemme tælle?

Hvad hedde Digterne?

Drengen.

Nu har jeg dem!

Hr. Een — Hr. To — Hr. Tre — Hr. Fire — Fem —

Hr. Sex — Hr. salig Syv — Hr. Dtte —

Hr. Ni — Hr. Ti — Hr. Elleve (dog nei!

Den Ellefte, Herr Bar der, er der ei) —

Den Tolvte

Provsten.

Stop dog! — Er den først paa Bei,

Saa løber Tungen, som en Rumlepotte!

Med denne flemme Bane, lille Ven!

Maa han see til, lidt af at vænne den!

Han ramser, som en freiaft Alter-Digter,

Det Ene paa det Andet i en Hast:

Steen, Stolper, Støvler, Hov'dvandsæg og Pligter,

Dg Fanden og hans Bilbo — løst og fast —

Hvor mange Gange har jeg ikke sagt ham,

At Digterne, som Tallene, var ti?

Jeg gad dog vidst, hvad der kan have bragt ham
 Paa fleer? — Den tolvte! hvilken Phantasie!
 Den tolvte! — Mener han den oversættende?
 Med ham har Musen intet Masepi.

Drengen.

Jeg meente med den tolvte kun den trættende,
 Ham, som, i visse Timer ganske fri,
 Fik anlagt bag den sjettes Gaafesti
 Det velbekjendte Dit og Dat forjettende
 Fransk=velske=jydske Svineri —

Provsten (gysende).

Jeg haaber, han har aldrig fik't deri,
 Mit Barn?

Drengen.

Jeg kjender det kun af Berettende —

Provsten.

Spring det fra nu til evig Tid forbi!
 Men — for at bringe ham af Bliidereden —
 Hvor mange — (jeg har sagt ham det forleden
 Paa Græss) — hvor mange Musen er der?

Drengen.

Hi,

Med samt den ellevte —

Provsten.

Der har vi Kurren,
 Ham kom paa Traaden! Han har tale hørt
 Om Somfru Biehl — det har ham nok forført
 Til denne vore Digteres Forpurren?

Drengen (burtig.)

Og elleve Somfruer — ikke sandt?
 Der ogsaa var engang, Herr Provst! paa Jorden?

Provsten.

Elleve Tusind Jomfruer man fandt
 Engang i Syden — Andre sigte Norden —
 Det er en Sandhed, hvis det ei er Tant;
 Dog staaer det ei i Skriften. Mange mene
 (Blandt andre, Bispen selv i Klazomene)
 Der var en Hoben Fruer deriblandt —
 Formodningen er raisonabel.
 Da det er Ting af sjelden stor Værdi,
 Man ei bør være for spandabel
 Med Jomfruskab og Poesie;
 Historien blev ellers let til Fabel.
 Mig synes, jeg har læst i en Geographie,
 Den Kirkegaard endnu skal findes
 (Tæt ved Lyon, om ret jeg mindes)
 De Jomfruer begroves i;
 Men, at de tvende sidste Muller
 Paa deres Mindesteen var blotte Tagdryp-Huller.
 Og Tallet altsaa Hundred kun og ti.
 Naar man betragter Tingen nuomstunder,
 Det er og bliver dog et Under
 I hvad paa Græsk blev kaldt Parthenopie.
 Men hvad har det med Muser at bestille?

Drengen.

Med Muserne? Jeg troede, det var Digt,
 Som Muser og som Genier og slygt
 I Dverflod —

Provsten.

Men hør engang, min Lille!
 Er det Enfoldighed? hvad? eller, for at drille
 Sin Provst, naar noget saadant Laabeligt

Han svarer mig? Dum er han sikkert ikke!
 Han kan hver anden Pøg i Skolen stikke;
 Jeg frygter, der er Dndskab, eller sligt
 Derunder! — Svar mig, Spottefugl! oprigtig!
 Er det Malice?

Drengen.

Keen Enfoldighed;
 Høiværdige Herr Provst! saavidt jeg veed;
 Jeg svarer sligt i min Uskyldighed —
 Jeg veed kun lidt endnu af Æsthetiken,
 Jeg jo begynder først at lære den!

Provsten (klapper ham paa kinden.)

Saa er det godt! — Men nu til Æse-Poetiken
 Tilbage! — Nævn de Ti mig om igjen!

Drengen (tæller paa fingrene.)

Herr Een — Herr To — Herr Tre — Herr Fire —
 Fem! —

Provsten.

Apropos! hvi herrer han ei ham?

Drengen.

Jeg veed ei selv! — Han ligner lidt La Hire
 Blandt Herrebladene — det var en Skam,
 At kalde Rnegten Herre! —

Provsten.

Hvis hans Lire

Han kjendte, lille Ven! — den Herre-Bægt,
 Han har i Sang — om ikke just den første,
 Saa dog blandt alle ti maaskee den største —
 Han herrede ham ene!

Drengen.

Men Klo'r Knegt

Mig gjælder ogsaa meer end Ruder Herre!
Jeg kunde let ham falde meget værre —
Naar herrede man Shakspear og Homer?

Provsten (sagte for sig selv).

Jeg troer, min Salighed, den Dreng veed meer,
End Bispen og jeg selv, i sin Forklaring! —

(høit.)

Saa kjender han ham?

Drengen.

Blot det lille Horn,

Han har i Panden — et Slags Aabenbaring
Af Mod og Kraft, som intet Tal tilforn
Har robet mig. Og synes mig, at Svandsen,
Han har, er den guddommeligste Svands,
Som noget Tal har opviist her til Lands —

Provsten.

Men Dvermod og Kraft, som styres ei, er farlig,
Dg man med Horn og Svands maa være meget vaerlig.
Hvis Krukken øreløs vil ikke gaae fra Bands,
Fornuften maa gaae Haand i Haand med Sandsen!

Drengen.

Fem er en smuk Figur i Springedands;
Dg indtil videre jeg gi'er ham Krandsen —
Jeg springer gjerne selv!

Provsten.

Det mærker jeg!

For ham har min Forklaring ingen Streg —
Han springer over Een og To og Tre og Fire
(Trods alle Streger, som den sidste zire)

Han springer strax til Fem! — Ifald han veed
Om alt det Dyrige saa godt Bessed,
Saa kan jeg reformere ham i Morgen.

Drengen.

Jeg er kun ti Aar gammel —

Provsten.

Det er Sorgen!

Men, ta'er jeg ikke Feil, har han Genie,
Min lille Gylfe! for dem alle ni —

(sagte.)

Eh! jeg undtager X'et, Nummer 10.

Drengen.

De gode Tanter vil De snart forandre,
Herr Provst! naar vi er kommen længer frem:
Hvis jeg og Noget veed om Nummer Fem,
Saa veed jeg desto mindre om de andre.

Provsten (lidt ærgerlig.)

Han har læst over dog paa alle ti,
Og ikke sprunget nogen A's forbi —

Drengen.

Selv ikke 6 og 7 —

Provsten.

Hvorfor just dem i Raden?

Drengen.

Fordi — men, med Forlov! jeg er saa trang —
Tør jeg gaae først lidt ud paa Gaden?

Provsten.

Ja gjerne, lille Ven! — men siig en anden Gang:
Da mihi

— Han er alt af Døren ude.

Det er en Fandens Dreng! Af lille Lude

Der sprudler alt en heel satyrisk Elv!
 Der sidder paa den lille Knegt et Hoved
 (Hvis ei min Rector mit for meget loved')
 Som paa mig selv!
 Jeg troer, han veed Athenes Atticismus
 Med dens Forklaring udenad,
 Og meer om Poesiens Tibberismus,
 End Møller, Præst og Provst i Brølevad
 (Skald de vidste Noget) vide gad.
 Var jeg ei ganske fri for Beatismus,
 For Stolpepral og Oldensteneri,
 For Smagsbestalling og Professorismus
 I Dramatikens nyeste Papismus
 Og for almindelig erkjendt Genie —
 Var jeg, som een og anden Ole Slave,
 Der, pludselig Herr Ole kaldt,
 Sig staaer, som han var reent af Lave,
 Naar man ham titulerer ei Herr Alt —
 Tog jeg det i Betænkning, ham i mere
 Af Oldenskallen at examinere.
 Han gav mig et Par Ram, endstjøndt jeg lod
 Naturligviis, som jeg det ei forstod —
 Og blev bestandig ved, mig at herrere:
 „Herr Provst! Herr Provst!“ — Jeg tænkte: den
 var god!
 Af det Slags Piller kan der vante flere.
 Men, ligemeget! Staaer jeg der en stund,
 Saa staaer jeg dog — og leer af Hjertens Grunde;
 Thi Vid er, som i min, og Vid i Andres Munde,
 Og Vittighed, endog paa min Bekostning, stund —
 Der har vi ham igjen! —

(til Drengen)

Nu hør engang, min Søn! —

Herr lille Gylfe! burde jeg vel sige —

Drengen.

Man herrer ikke mig og mine Lige!

Provsten.

Det var vel stolt!

Drengen.

Herr Provst! det var kun sandt;

Et Ord mig af Dem selv derved i Tanke randt:

„Man under Herre kan, som over Herre være!“

Provsten.

Det har man fleest Exempler paa, desværre!

Men — fald ei selv i Graven, du mig grovst!

Drengen.

Naar kaldte jeg vel Dem: „Herr store Provst?“

Provsten

(blidende sig i Læberne.)

Du bliver næsten bitter, lille Pusling!

Jeg elsker Skjemt; men — Glimtet af Foragt,

Dg Træk af Ondskab — med og uden Magt —

Jeg elsker dig for høit — tag dig i Agt!

Drengen.

Herr Provst! jeg er i Skal mod Dem en Musling —

Tilgiv! hvis jeg har ubesindig sagt

Et Ord, som kunde saare den, jeg ærer,

Som min Pynt-op-i-Dan og Provst og Lærer!

Hvi hannede De mig i al den Tid til nu?

Hvi kaldte De mig ikke Pebling, Pusling,

Grønskolling, Vesel, Slubbet, Slynget, Usling,

Tilføiende det hjertelige Du?

Hvor gjerne havde jeg Dem kaldet Fader,
 Istedetfor det Herre, som jeg hader —
 Hvorover de i mine Dine staaer
 Saa heit, som jeg endnu derunder gaaer!
 De elsker altsaa Gylfe, trods hans Lader?
 Thi det er ei hans Hjerte, som gjør Nar
 Af, hvad han ei forstaaer, i gale Svar,
 Og leer af det, ham synes overende,
 Bed Stjert i Veiret, Næse ned at vende,
 Mens selv maaskee han paa sit Hoved staaer —
 Jeg veed, jeg er en Pøg, i hvor det gaaer.

Provsten

(tager ham i Favn og kysser ham.)

O! bliv det, Engel! Nu, jeg saae dit Hjerte,
 Skal intet Svar af dig mig mere smerte!
 Glem, søde Dreng! glem Alt, hvad jeg har sagt!
 Kun svar mig! sig mig „Du!“ og kald mig Fader!
 Behold dit Smil, dit Lune, dine Lader;
 Og tag dig kun for hyklet Graad i Agt!
 Stjemt frit med alt det brammende For skjellige,
 Med Skjalde-Pral, som Næv's og Bav's;
 Gjør Nar af alt det endelige Snavs,
 Og spil med Alt, undtagen med det Hellige!

Drengen.

Bee mig, om jeg det nogenfinde gjør! —
 Men ikke sandt, Herr Provst! endskjøndt jeg bør,
 Hvad mig er foreffrevet, svare,
 Jeg dog imellem ogsaa spørge tør?
 For Spørgen kan jeg ikke let mig bare —

Provsten.

Spørg frit, min lille Ven! saa tidt du vil!

Drengen.

Er denne Digt-Examen, for Exempel,
Her i de ti Poeters Rune-Tempel
Ei blot et Ase-Børne-Spil?

Provsten.

Hvi saa? hvad bringer dig paa denne Tanke?

Drengen.

Det Digter-Tusindbjerg, hvis Hundrebank
Svandt ind til et Muldvarpeskud af Ti —
Hvorfor jeg, sandt at sige, dog er bange,
Det turde være let endnu for mange,
Med Hensyn paa den ægte Poesie?

Provsten.

Det er en yderst vanskelig Materie —
Der er, og blive maa for nogen Tid,
I vor Examen Artium Mysterie —
Dog — hvis du stadig gør dig Flid —
Indlemmer jeg til næste Ferie
Dig i dets Helligdom, maaskee.

Drengen.

Jeg troer i Ase-Nummernes Comedie
Grandgivelig igjen at see
Fevnherren, Herren selv, og Herren Tredie?

Provsten.

Maaskee!

Drengen.

Naar jeg ta'er alle Muller bort i Tanken
Af Tusindbjerget og af Hundrebanken
Og Muldvarpskuddet, bliver der kun tre.

Provsten.

Du har sagt A — jeg faaer at sige B!
 Forstaaer du mig, saa vil vi lægge
 Til begge
 For Aseverdens store C.

Drengen.

Jeg troer paa dette Bink at ahne Trilogien —
 Og nu Herr Provst forstaaer jeg Ironien
 I Aseverdens store Hob af Tre:
 Dens Alforan=Abacadabara —
 Dens Edda=Cabbala-romantica
 Behandler kun, hvad der gaaer fra;
 Det er ei Mythen selv, men blot Mythologien.
 O! Held mig lille Gylfing, som fik see
 (Bed gennem Sprækken ind at figge)
 De Tis (som fordem Tolvs) Forvandlinger i tre:
 As=Din — Asa=Thor — og Asin=Frigge,
 Har — Jassenhar — og Tredie!
 Nu gaaer et Lys mig op i alt det — Stregebe,
 Hvormed jeg hidtil egentlig kun legede!
 Den hele nattegamle Gudehær
 Med sine strenge Bud og Laugsartifler,
 Og Alt, hvad Asen siden selv udvikler,
 Blot Aseutidsfkyggen er —
 Tag bort de Tre, saa bli'er tilbage Hullerne
 Med Nullerne —

Provsten (smilende.)

Du kommer Femmens Arvepart især
 Med denne Gjetning meget nær.

Drengen.

Har ret jeg læst i Deres Miner?

Hvad der var Afer hist og Afsyniner
Er' Asner kun og Afseninder her?

Provsten

(loftende sin lille Finger.)

Eys, lille Gylfe! Meget jeg tilsteder
Din overgivne Munterhed
Til rette Tid, paa rette Sted;
Dog maa du holde Maade med
Afsenutidig Spøg og Femtals Bittigheder!

Drengen.

Hvad tør man spille med i Nord,
Hvis ei lidt af og til med Ord?

Provsten.

Spil med dem frit, min Søn! kun ei paa samme Maade,
Som den, der ei forstaaer sit Spil!

Drengen.

Jeg veed nok, hvad Herr Provsten sige vil —
Lad min Ufkyldighed kun raade!
Saa vidt den aldrigen skal drive det i Spil,
Vor Snorro Sture Snorlesøn at kalde,
Apol Bapol, og Venus Menus — til
Omfiger Spillet selv maa sammenfalde
Med hvad jeg ikke nævne vil —
Som, om det faldt mig ind, ærværdige Herr Sæmund!
At kalde mig en Gylfe, Dem en Fæmund?
Med saadant Spil et lille Digter-Kræ
Beviser kun, at ikke blot i Grunden,
Men selv i Skinet — selv i bare Munden —
Det er et Fæ.

Provsten

(seer paa sit Uhr.)

Men Timen, seer jeg, er udrunden —

Gaae nu for denne Gang, min lille Ven!
 Og kom i Morgen Formiddag igjen!

(Gylfe gaaer.)

Jeg Mage til den Dreng har aldrig funden!

Hvis han i Tide seer sig ret i Speil

Paa Virkningen af hines Stemmen

Og Demmen,

Jeg haaber, at det engang bliver Femmen,

I Skjald-Defaden, uden Femmens Feil.

Abacadabras anden Deel.

Ellemose-Loven,

eller

Kastanie-Skallen.

Chor af Indiske Alfer.

— med Kastantens haarde Skal"

Sisleren S. 164.

Ellemoseloven.

Herrebudene.

(Fortsættelse af Samunds Examen.)

Provsten.

Nu, lille Ben! nu, vi forstaae hinanden,
 Nu ville vi alvorlig gjennemgaae
 Hvad Phantastien siger mod Forstanden,
 Og for det første saadant lade staae!
 Hvor mange Surer har den Alkoraan-Papismus,
 Man kalder nutildags i Poesie,
 Paa Grund af, hvad os skrevet har de Ti,
 Digt-genialst Parterrorismus?

Hvor mange Parter er der i
 Den jakobinske stolte, stolperolige,
 Spør-min-hovmesterlige, bil-be-bolige
 Abracadabara-Mythologie,
 Der grunder sig i Tro paa den utrolige
 Rutidens Cibberske Philosophie
 Med hele Dunstadsens Dumbhed i?

Drengen.

Men er' vi ikke Protestant're, vi?

Provsten.

Vi to, min Lille! ja! men, for at protestere,
 Maae vi see til, at blive flere;
 Og for at protestere med lidt Synd,
 Maae vi for Alting vide lidt til Grunde,
 Hvad, hvorimod, hvorledes og hvorlunde! —
 For at udøve Dyd, man først maa kjende Synd
 (Forstaaer sig, theoretisk kun) — hvis ikke,
 Behøvede man Næsen ei at stifte,
 Som Skoledreng, i mindste Bog;
 Gud er ei længer nok, man og maa være klog;
 Og, for at blive det, maa man det Gale kjende;
 Bort Livs Barnagtighed fik ellers aldrig Ende.

Drengen.

Men var det ikke godt, den aldrig Ende fik?

Provsten.

Jo! hvis den kunde blive, som i Eden
 For Faldet, Gæt, min Ven! med Barnligheden;
 Men mellem vorne Digtere herved
 Den holder ikke længer Stif.
 Vi tør ei mere paa Naturen stole;
 Vi-maae nu eengang gennem Konstens Skole:

Maae gaae til Provsten — til Information,
 Til Fjælleboder og til Faculteter —
 Paa Prøver — paa Parterrer — paa Priveter
 Og Privatisfimer hos Poul og Peter,
 I vor Poet-Religion.
 Vi ei gaae nøgne meer i Ustylds Have;
 Vi har ei Skjorter blot, men lange Buxer paa;
 Og i vort Eden her Naturens blotte Gave
 Til paradisisst Fryd kan nu kun lidt forslaae,
 I Norden, hvor Naturen aldrig sveder,
 Naturens Søn desmere svede maa;
 Kartofler selv, end sige Saligheder
 (Hvis og for Intet man dem kunde faae)
 Man her til Lands dog ei kan spise ra ae.
 Cultur maa til, min lille Ven! — Polering
 Af Alt det lidt, vi har, i Smagens Syndefald —
 Og selv den allerstørste Stolpe=Skjald,
 Bar han og nok saa født til sin Regjering,
 Har nuomstunder nødig — lidt Studering.
 Hvormange Parter altsaa, nok engang,
 Er der i den nu gængse Tibberismus,
 Der lugter rigtig nok i Reglerne for Sang
 Af høist papaverlig Papismus? —
 Svar, som der staaer i Drengbogen!

Drengen.

Fem!

Provsten.

Fem Parter! Rigtig! — Nævn mig dem!

Drengen.

Den første Part er: Kjæmpens Tolv Bud-Ord —
 Den anden: Dvergelaugets Troesartikler —

I tredje Part: Han selv med Fynd udvikler
Smagsvidenskaben ved sit eget Bord —
Den fjerde: Freyas Alters Elementer —
Den femte: Dommens Dag — endnu man venter.

Provsten.

Fuldkommen rigtig! Nu, min lille Ven!
Nævn mig de tolv Bud-Ord!

Drengen.

Hos Wegner-Peter

De staae jo — jeg har glemt dem alt igjen.

Provsten

(rækker ham en Peer Wegner.)

Der har du een, saa læs mig dem af den!

Drengen

(udenad, labende som han læste.)

„Seg Selv, jeg er din Afgud, unge Flok!
„Din Digter og din Doctor og din Kok.
„Du skal ei troe paa fremmede Poeter,
„O Publicum! jeg siger dig,
„Du skal kun elske, og kun frygte mig!
„Og hvad jeg selv har sagt, det siger min Trompeter.“
Det er: Vi skulle frygte, lyde, troe
Den nattegamle Digtuings A og D.

Provsten.

Forstaaer sig, hvordan ogsaa man vil vend'en,
Den er: A — D — Begyndelsen og Enden!
Begyndelsen var kort, men Enden varer ved —
Det andet Bud! (smilende) Det staaer nok samme Sted?

Drengen.

„Du skal, saa tidt dig saadant maa behage,
„Hvert helligt Navn forfængeligen tage?

„Dg appellere friff til Landets Faders Dom,
 „Saasnart et Uglspilsalter rives om!“
 Det er: Vi skulle Bilbofskabet lide,
 Hvis ikke, „skal os alle Maren ride.“

Provsten.

Det tredje?

Drengen.

„Naar du digter, kom ihu,
 „At der er ingen Sondag mere nu!“
 Det er: Bær i din Digtning ganske søgen!
 Gaae med din Bollebæg saa godt, som nogen!
 Grasseer om Dagen med hver Gadedreng
 Langs med hver Molbæk neden om i Fleng!
 Dg kommer det engang med dig til Dratten,
 Saa lig der ganske rolig hele Natten,
 Med dine Laurbær dækt, som i en Seng!

Provsten.

Det fjerde Bud?

Drengen.

„Naar du gjor alstensk Dber,
 „Foragt din Fader og hver Lærer i
 „Din efterhaanden glemte Poesie!
 „Dg negt for Alting, at du har en Broder!“
 Det er: Før du har naaet Parnassets Top,
 Spark Stigen ned, hvorpaa du kravled' op!
 Hovmestereer dit Bidfskabs to Censorer,
 Der, førend du saavidt deri det drev,
 At Svend af overgiven Dreng du blev,
 Alt begge vare Bidfskabs Professoreer!
 Kald i dit Fiskeri „Skrubtudse mod din Sol“ —
 Dg „steen ham med Kastanieskallen,“

Den Mand, som først knæsatte dig i Hallen,
 Hvor han indromte dig sin egen Stol!

Provsten.

Du holder, hører jeg, fuldkommen hvad du lover!
 Du springer intet Streget over. —
 Det femte Bud?

Drengen.

„Dræb, hvad af Liv du seer,
 „Alt dræbeligt — og endnu meget meer!
 „Slaae ned for Gode, hvad der er forhaanden:
 „Bogstaven først og siden Manden!“

Det er: Du skal paa Scenen uden Skjel
 Slaae Fader — Moder — Konge — Ridder — Træl —
 Opgravne Liig — og Spøgelse — og Sproget —
 Smag — Anstand — sund Fornuft og saadant Noget —
 Og endelig — Dig Selv tilsidst — ihjel!
 Og udenfor Theatret skal du døde
 Det Dvrige, for Spøg, og blot til Lyst;
 Og, mens du lader Træer og Bægre bløde,
 Med komisk Grumhed saarer Sandheds Bryst!

Provsten.

Fortræffelig! Men nu — det Sjette!
 Hvorledes komme vi med det tilrette?
 Det sjette Bud er ingen Børneleeg —
 Og dets Forklaring har en dobbelt Streg.

Drengen.

„I det Grotiske lad uden Maade
 „Paa Faustsiff Genialiteten raade!
 „Følg Heltenes Exempel! Er du Karl,
 „Saa gjør, som Hugo, gjør, som Hakon Jarl!

„Dg er du Mo, gjør Karlen fort sin Pine —
 „Speil dig i Bertha, Clara, samt Amine!“
 (Hvad gjorde de, Herr Provst? Forlad,
 At jeg, som Barn endnu, Dem spørger ad!)

Provsten.

Det kan man, efter min Formenen,
 Ei sige ganske ligefremt,
 Det kan man ikkun see paa Scenen —
 Dg hvad de gjorde der, var meget slem!

Drengen.

D sig mig det, som Fader!

Provsten.

Nu! — de legede —
 Men spring kun over alt det Dobbeltstregede;
 Det overgaaer en Tiaarsdrengs Forstand.

Drengen.

Men Drengen bliver Karl, og Karlen Mand —

Provsten.

Naar den Tid kommer, kommer og Forflaringen.

Drengen.

De sagde nylig dog, det var omsonst
 I denne Tid, da vi behøve Konst,
 At forebygge Syndefaldserfaringen.

Provsten.

Det siger jeg endnu, min lille Ven!
 Men dermed har jeg aldrig villet sige,
 Man skal unødigen forhaste den —
 Lad os det syvende nu høre!

Drengen.

Men hvis jeg faer: Udmærket godt

For alt det Dyrige, vil De da blot
 Det halve sjette Bud mig lidt forstaaeligt gjøre?

Provsten.

Det halve?

Drengen.

Ja! jeg mener Karlens Pligt
 I hvad man kalder ægte Helte-Digt —

Provsten.

Belan! det lover jeg dig! — Hvordan klinger
 Det syvende?

Drengen.

„Til Svaneslugten op

„Paa Musebjergets nye danske Top

„Stjæl Fjær af lutter sorte tydske Binger!“

Det er: Lær Gøthe, Tieck og Schlegel udenad,
 Især hvad Tydskland allerede

Har glemt af dette Kløverblad!

Lyg Drov paa det! Til Ewalds, Wesfels Dvad

Dg Baggesens jeg veed ei hvad

Lad aldrig dig i Dannevang forlede!

Smugl ind, som stakkels fattig Handelsfux

Med blot og bart Papir og intet Andet,

Foragtende hvad vorte her i Landet,

Darausfen fra din hele Lux!

Men, blot fra Sachsendrausfen, notabene,

Dg blot fra Sachsendrausfenet, det nye!

Rjærnhand'len med de Gamle stye,

Hvortil du regne bør de Franske!

Med Græsk og med Latin, med Engelsk og med Fransk,

Som plattydsk-Rjæmpeviser-Danst,

Du vilde blot din Smag forranske.

Doch, willst du seyn recht ur-original,
 (Forflaringen reent Tydss nu taler,
 Da der er Spørgsmaal her om Idealer)
 Lies Göthe, Tieck, und Schlegel nicht einmal,
 Men, singe dich in deiner Seele heiser,
 An Liedern aus der Tragica
 For Profadiens Skyld! und lies den großen Keiser,
 Von wegen der Historia,
 Des Styls und des Geschmacks, etcetera!

Provsten.

Catholicissimé!

Drengen.

Jeg troer det syvende
 Det vigtigste blandt alle Bud; thi Fem
 Har just i Kjempeviserne sit Hjem,
 I Tragica?

Provsten.

Det ottende, det tyvende,
 Vel turde være nok saa vigtigt i
 Den nye vor store Digterdux tilhørende
 Og alle Furer ene saliggjørende
 Freijastede fordomte Poesie.
 Lad høre det — det anonymisk smeldende —
 Det nuomstunder næsten ene gjældende!

Drengen.

„Udslet dit eget Navn med luttet Tass,
 „Dg skjult i Smug bagvass! bagvass! bagvass!
 „Naar hoit, som Thor, du selv ei meer tor tale,
 „Lad Pob'len for dig tordne, lyne, gale!“
 Det er: Naar du kan ikke længer staae,
 Som Helt, paa Hellingen, imod Kritiken,

Du skal en Molbæk-Mølle lade gaae
 Der nedent under, og forsøge paa,
 Ved den at heve dig med Navn-Bekliffen!
 Hvis Møllegangen ikke strækker til,
 For at faae Fister-Dyndet til at bruse,
 Kast Steen deri, saa mange, som du vil,
 Og lad tre fire Petre deri buse! —
 Men kan imod Parnassets Top
 Dermed endnu du ei det tvinge
 Til noksom vældig Squattenop,
 Saa lad en Hjort, der tørster, i det springe
 Med Hud og Haar og Sjæl og Krop
 Og tolv forlorne Taffer! — Det vil skumme!
 Og du skal see, Kritiken maa sig humme!

Provsten.

Jeg troer dog knap, den hummer sig;
 Den Løven er nok meer end Krebsen liig!
 Det Bud er Kjærnen just i Mose-Løven,
 Som nedentfra blev givent, ei fra oven —
 Polariteten viser sig deri
 Med den, som Mose gav fra Sinai —
 Mærk det, min Søn! og, trods det Ligelydende,
 Der findes i det første Budords Bydende,
 Trods Lynenen og Tordnen her, som der —
 Trods Hornene — trods svage Talegaver,
 Som med hinanden hver tilfælles haver —
 Og trods den store Navnliighed især —
 See til, du aldrig, naar du Lov studerer,
 De tvende Moser confunderer!

Drengen.

Troer De, jeg kan forvekle Nat og Dag?

Imellem Høir' og Benstr' Enfoldigheden
 Ei altid skjelne kan; men mellem For og Bag,
 Men mellem Ting fra oven og fra nedent,
 Det synes mig just ingen provstlig Sag.

Provsten.

For megen Tillid til sig selv, min Lille!
 Kan let fra Skjønnets selv den Bedste stille;
 Tag sig i Agt!
 Det er just ikke ganske Fod i Høse,
 Fra Mose=Lov at skjelne Lovens Mose,
 Som sagt!
 Naar man sin Phantastie for meget la'er regjere,
 Man begge saare let kan confundere —
 Polariteten ubeseet,
 De to Lovgivere gaae næsten ud i Et:
 Den ene, som den anden, stor Poet —
 Den første herlig Landeplage=Tragiker,
 Den sidste sand Theaterplage=Magiker —
 De føre begge med Autoritet
 (Skystøtter, Røg og Damp og saadant Noget,
 Foran dem) deres Folk omkring i Taaget,
 Og gjennem det saakaldte røde Hav*)
 I Trav —
 Den største Liighed ikke at forgjette,
 Den nemlig: at der bliver sat en Pind
 Derfor, at Ingen af dem kommer ind
 I Melk- og Honning=Landet, de forjette.

Drengen.

Men hvilken af dem er da vel den rette?

*) „Paa Holbergs, Ewalds, Wesfels grønne Grav,
 „hvor Slagteriet stod, er nu det røde Hav.“

De vil dog ei, Herr Provst! at jeg skal troe,
Som begge Herzjerne, paa begge to? *)

Provsten.

Hvad han skal troe, bertil vi siden stride —
Nu er kun Spørgsmaal om, hvad han skal vide.

Drengen.

Der har vi Hannet, Gudskelov, igjen —

Provsten.

Hvergang han chicanerer, lille Ven —
Lad høre nu det niende, min Kjære!

Drengen.

„Du skal ei blot din Næstes Huus begjere;
„Men overalt, i hver dig fremmed Borg,
„Hvor der er Digter-Gammen, eller Sorg,
„Aldeles, som om du var hjemme, være!“
Det er: Naar En et tragisk Slot har bygt,
Saa skal du boe deri, som Baldur, trygt;
Den Gamles E saa godt du kan udslette,
Og over Porten U for E't sætte,
Blot føiende „hiin Gode“ til endnu;
Ehi, hedder Baldur først, hiin gode, du,
Saa troer man let, din Formand var den slette.
Gaaer du et komisk Lysthuus sraaes forbi,
Saa lad et Alter bygge dig deri! —
Paa Grund af Wessels Mads med Buffelægge,

*) Det er mærkeligt, at een af vore Poeter, en Mosait, har rimet over
lutter kristelige Emner — en anden, en Christianer, besjunget Moses
— og begge hedde Herk. Starkere Bevis kan der neppe gives paa fuld-
kommen kristjodelig og isøekristelig Identification. Provsten har altsaa Ret,
at Skjelsningen er ikke just at løbe til, og at Forverlingen er noget meer end et
Ordspil.

Dg Holbergs Arv (som du har attrapeert)
 Siig, du har Huset arvet efter begge,
 Hvis Noget er deri spoleert! —
 Køl ind med din Natur i hver en Konstens Hytte!
 Dg boer der Nogen, lad dem flytte!
 Hvis i Forlegenhed du kommer, eller kom,
 Begjer ei blot privat poetisk Eiendom,
 Men alle Musers offentlige Tempel —
 Den danske Stueplads bestandig, for Exempel!

Provsten.

Egregié! — Det tiende.

Drengen.

„Sna-paf

„Bepestapan-dipigepen ba-pag=
 „Bependt o-pog rapavgapalt ipi
 „Dipin ko-pomiske Po-poesie!
 „Bedenke das Ridiculum in hora,
 „Das nicht will aufgeschoben seyn!
 „Zeig' auch dabey, du könnest gar Latein;
 „Desgleichen ist Periculum in mora.“
 Det er: Vær tyf, for Alt, og ikke tynd
 I den Uvidenhed, hvormed du stempler
 Din borealske Dannelses Exempler!
 Vær grundig komist pæredum med Fynd!
 Gjør Bittigheden i din Flaubeds Dynd
 Ei blot saa ferst og flad og falsk, som mulig,
 Men danskebodgemeen — og daarekistegruelig!
 At man, ved Alt hvad flyder af din Pen
 I bagvendt Fjanteri, maa briste reent af Latter
 Deels over det, deels over den,
 Men først og sidst dog over dets Forfatter!

Provsten.

Præclaré! — Nu det ellers?

„Hvis ei

„Kritiken gaaer tilsidst for dig sin Bei,
 „Saa gaae du din omsider for Kritiken!
 „Gaae fra dit Hjem, gaae bort af Hedenold,
 „Gaae fra dit Skjaldhuus, fra dit Digterhold,
 „Gaae fra din Post — i Polemiken!
 „Kjør bort, hvad Loiet trække kan, i Skjul
 „For Slagets Uveir, paa de vendte Hjul,
 „Og lad din Hale, Slænget, her i Stikken!“
 Det er: — Ja, det begriber nok Enhver,
 Det er, naturligviis, saa hvad det er!

Provsten.

Benissime! — Nu er tilbage blot
 Det tolvte Bud! Hvis, trods Fornuft og Sandser,
 Dig ei Hukommelsen i dette standser,
 Saaer du for første Part: udmærket godt!

Drengen.

„Du skal omsonst begjere Shakspears Muse;
 „Den tydske Berners Februars-Meduse;
 „Lieds Nonne, Göthes Clärchen ligesaa;
 „Men Kosebues Loiter ovenpaa,
 „Du ikke skal begjere blot, men faae!
 „Din egen, som dig fødte Hakon, Helge,
 „Stærkoddet, Axel, og hvad end vil staae,
 „Naar al din Udlands Yngel maa forgaae,
 „Din egen Egtemuse skal du sælge!“
 Det er: Du skal dig løs i Poesien staae!
 Du skal, som moden Skjald, udsteie,
 Og i din Manddom gaae paa gale Beie —

Foragte Skjønheds Lov, Kritik, Censur,
 Dg efterstræbe Bers mod din Natur —
 Saa længe, til, ved Misbrug selv af Kraften
 I et dig fremmed sybligt Reflespil,
 Du til „din Fiendes“ Smerte blive vil
 Her hjemme, som du aldrig havde havt 'en! —
 Du skal forlange meer end mulig Agt;
 Du skal ei noies med en tragisk Digers Ære;
 Men, trods Naturen, og med Djævels Bold og Magt,
 Ei komiss blot, men vittig ville være! —
 Til sidst du blive skal saa døv for Venstabs Raad,
 Saa blind for Leden, Lys og Lære,
 Saa hærdet mod Kritikens Studknivs Død,
 Dg selv imod Satyrens Latterbraad,
 At du skal skjælde for en ussel, arrig Fiende
 Den Brodergenius, der vilde din ombende —
 Der er endnu din Ven, som Dan engang vil see —
 Dg du erkjende selv, naar han er død, maaskee!

Om alle disse Bud nu siger Femmen saa:
 Jeg er din Afgud, Flok! det kan du lide paa,
 Ukyndig, som du selv — og som hjem søger
 Kritiken i til Trods sletskrevne Bøger!
 Bee Grammatik, og selv, hvad Drengen veed,
 Der med Parnassets Rumlepotte spøger,
 Digtbogstaveringen, saasnart jeg bliver vred!
 Hvis I min Mads, min Dick, min Zoraide,
 Min Hex, min Fugl, min Mær, min Bakkelsvands,
 Min af Naturens Kræfter nuomtide
 Bestandig meer og mere sjunkne, siede,
 „Nedhængne“ skjonne Birknings bundne Krands —
 Hvis I det Alt, som sagt, ei gjerne lide,

„Saa skal," saa sandt vi døe! „Jer Maren ride."
 „Saa skal vi stene Jer" i Skoffetal,
 „Med Olden, med Kastaniens haarde Skal,
 „Dg hoppende, som Logtemænd i Mose,
 „Jer dybt forvilde, styrte Jer af Hest,
 „Dg paa Jer bredden Ryg os sætte Fæst,
 „Indtil I faae et bedre Sind," og rose
 Bort hele Hurliburli, stort og smaat,
 Udbrydende: Det er Altsammen saare godt! — —
 Forlad, Herr Provst! nu kan jeg ikke mere!
 Lør jeg nu puste lidt?

Provsten.

Pust! — Nu det ærgrer mig,

At der af Charakterer for en flig
 Skolar (skjøndt der er nok) er ikke flere!
 Hør, lille Gylfe! for „Udmærket godt,"
 Jeg gi'er dig, hør du: Dvervættes flot!
 For Ellemo seloven.

Drengen.

Tak, for Du'et!

Endskjøndt De, naar De ret betænker Dem,
 Da jeg i Runer talte kun til Fem,
 Dog sætter virkelig et X for V'et.

Provsten.

Lør Eveden af dig! og ifald du vil,
 I Aften gaae med mig i Skuespil!

Drengen.

Gaaer De, Herr Provst, i Røverborgen?

Provsten.

Ja, for Musitens Skyld — og kom igjen i Morgen.

Ubracadabras tredie Deel.

Marens Hemmeligheder,

eller

Steenpæere = Skallen.

Chor af Indiske Alfer.

— „Dg som Maren Eder ride“ —

Fisleren S. 164.

As-Klover-Croen,

eller

Marens Hemmeligheder.

(Slutning af Sæmunds Examen.)

Provsten.

Belkommen! lille Ven! Nu sæt dig ned! —

Drengen.

Jeg kan nok staae, Herr Provst! —

Provsten.

Saa meget bestobedre!

Saa gjorde, med en Snees paa Bagen, vore Fædre.

Siig os Artiflerne.

Drengen.

Derom jeg veed

Paa Stantepee saa fort, som godt, Bested:

Den første Laugs-Artikel er: Forgabelsen —
 Den anden: Blinde-Bommert-Efterabelsen —
 Den tredje: Keent i Bund og Grund Fortabelsen.

„Om Forgabelsen.“

Provsten.

Fuldkommen rigtig! Nu den første da?
 Læg Intet til! tag Intet fra!

Drengen.

„A! D! — A! D! — A! D! — D! A! — D! — A! — D! A!

„Jeg troer paa Hurliburli, vor Papa,
 „Paa Bommert-Himmelens og Jordens Skaber,
 „Hvis Afmagt frembragt har hans Afmagts Aber,
 „Peer Wegner, Peer Agraph, Peer Tib, etcetera,
 „Paa hvis Grimaser Pøblen staaer og gaber.“

Det er: Vi troe paa Har: A D, og Har: D A —
 (Den første tragisk til, den anden komisk fra).

Vi Petere, trompetende med Lurer,
 Vi Møllere, vi Fiskere, vi troe,
 Han har os skabt med andre Kreaturer —
 Vi Poesiens Hjorte, Harer, Kræ,
 Vi troe, med hine, for hans Harlighed paa Rnæ,
 Saavel i Krattet, som i Furen,
 Han har os Alle skabt, som andet Fæ,
 Med alle Bommertes i Konsten og Naturen. —
 Vi troe, han har os Alle skillet fra
 De gamle Lemmer, Dien, Dren, Svandse,
 Sind, Skjonne, ja Fornuft og disse Sandse;
 Og ikke det aleneste; men, ja!
 Vi troe, foruden dette, meer endda:
 Vi troe, at han opholder og os Smaa,

Som maatte sikkert ellers reent forgaae —
 At han forstrækker Møllen overflødig
 Med Bind og Beir (vi mene Sang i Dur)
 Og Bækken — af en blødere Natur —
 Med Alt, hvad den i Mol har nodig.
 Vi troe, han er den nye trojanske Hest,
 Der føres i Triumph ind i vort nye Athene —
 Og Bacchus=Aphrodite selv, dernæst,
 Der efter Gjæringen, som hun kan bedst,
 Opstiger af dens gule Hippokrene.
 Vi troe, han overflødig gi'er hver Dag,
 Til vort Dagdriver-Liv os daglig at opholde,
 Staldføring, efter vel bestaldet Smag:
 Det Kjøkken, som er efter vort Behag,
 Saavel det varme nemlig, som det kolde. —
 Vi troe, han gi'er os Sadler, Hesteskøe
 Og visse Bærelser og alt vort Bo:
 Vort visse Sted, vort Bilbostab, at sige,
 Med Alt, hvad Iurvet er betydningsfuldt tillige,
 Saavel i Lade, som i Lo,
 Saavel i Rippe, som i Kro,
 Paa Veien over Sangens sjunkne Bro
 Til Hurliburlis Himmeriges Rige. —
 Og dog, alt dette gjør han ei
 For nogen vor Fortjeneste; men, nei!
 For sig, kun af den blotte digterlige
 Barmhjertighed og Godhed, saa at sige,
 For sit almægtige, barbariske Genie —
 Som der er ingen Bund, end sige Bundfald, i.
 Han over os og al Maculaturen raader —
 Det er Altsammen vist og sandt i alle Maader.

Provsten.

Ter optime!

Drengen.

Det er endnu kun lidt;

Nu kommer først det rette Sort paa Hvidt!

„Om Efterabelsen.“

„Jeg troer paa Hurliburlis Contrafæi,
 „Afgudens oven over hans opstillede
 „Livagtigen udtrykte Billede —
 „Skjøndt, hvem det er, for Resten, veed jeg ei;
 „Hiin raske Burlihurli selv, den Anden,
 „Saavidt han nemlig i æsthetisk Dands
 „Er reent fantastisk fra Forstanden,
 „Dg Intet uden bare Bakkelsvands.“
 Dg troer paa denne høie Nordens Jarl,
 Eenbenet, uden Hoved, djærv og diger,
 Om hvilken Afsenutidspilten siger,
 Dg Piltephilosophen: „Sikken Karl!“
 See hvilken jevn, gemeen og simpel Herre!
 Kors! kors! du store norffe Gud!
 Thor selv — ja blotte Stangen af hans Kærre,
 Seer mindre stiv og strunk og strammet ud!
 En ubehøvlet Knegt, hvis ene Støvle
 (Vi mene Sækken, han blev puttet i)
 Har meer symbolisk Værd, end al den Poesie,
 De spidse franske Næser snøble!
 Vi knæle for ham dobbelt ømt,
 Nu han er tredde Gang censurfordømt,
 Dg nede hos os selv begravet
 I Mumie-Gravhøien under Haven —

Paa tredje Aar, fra den Tid han nedsoer
 Til den Hob smukke Folk, der under Jorden boer,
 Med den døvstumme høifornemme Masse,
 End uopstanden af sin Phoenix-Afte —
 Men deels for Alvor, deels for Spøg,
 Opfaren, i den store Digterstimmels
 Uendelige Myg- og Flue-Brimmels
 Forbauste Paasyn — i en evig Røg. —
 Det er: Vi troer ei blot paa Hers Almægtighed
 I nye Skolens Asmanie,
 Men lige fuldt og fast paa Jafuhars Prægtighed,
 I sammes aabenbarte Theorie.
 Vi troer ei blot paa Göthen, men paa Gothen:
 Paa Idealet, som vi ikke see,
 Men og fornemmelig paa Idioten,
 Som staaer der blank og bar i vor Idee —
 Vi troe, det Ene følger af det Andet,
 Og, naar man først har Rilden, har man Vandet.
 Naar man er Drenges-Fa'er (selv uden Egteseng)
 Har man et Barn, der altid er en Dreng —
 Og findes først i blotte Feil Forgabelsen,
 Saa kommer sikkert Bommert-Efterabelsen.
 Af øvet Bunkonst i sit Banvids Elv
 Banvidensskaben flyder af sig selv.
 Den Tro blandt os kan derfor Intet dæmpe:
 (Den stærke Tro, saa sand, som kjæf)
 At denne Pæl, som Jacob fik med Lempe
 Først puttet i, saa fremtrakt af sin Sæf,
 Hiin Jacobs-Stav — hiin lange Somfrustræk —
 Hiin Pæl i Rjødets, der har faa't et Knæk —
 Kort, for at male den med eet poetisk Træk:
 Hiin Adamspen, dybt i Syndflodens Blæk,

Portstolpen nemlig — er en Rjæmpe.
 Vi troe, den er saa knøver og saa kjon,
 Saa stolt, saa strunt, saa stiv, saa stolpeffjon,
 At den kan stride med berømte Stangen
 I Skydekampens fæle Maal om Rangen,
 Og godt passere for dens egen Søn!
 Vi troe, at vi paa den ei blot maae gabe,
 Som Freias Alters største Ziir,
 I vor Litteraturs det fine Skrivpapir;
 Men selv paa Tryk i Grovt den efterabe!
 Vi troe, vi alle bære maae
 Det Træ, Jacobus flæber paa;
 Og at vi det bør plante Verden vide,
 Fra Hallandsaas til Skodborg-Na,
 Som vor Standard, og for dets Ære stride
 Saavel de Store, som de Smaa.
 Vi troe, som sagt, at denne Pæl er Grændsen
 For al æsthetisk philosophisk Vendsen —
 Og at, saa længe den i Danmark staaer,
 Bort danste Cibber-Samsund ei forgaer;
 At dens velsignte, hillede-og-falige
 Letesterlignelige Stangfigur
 Er Maal og Ende for Karrikatur —
 Og at vi — med vor karrige Natur —
 I den alene kunne worde salige.

Provsten.

Du bliver varm, min Søn! Det er en Lyst,
 At høre dig begejstret declamere —
 Det kalder jeg et Rjæmpebryst!
 Men, staaen dig — pust igjen — og lad os lidt pausere!

(sagte)

Jeg veed ei, hvor den lille Tud
 Det holder ud.

Drengen.

Herr Provst! naar jeg er kommen først i Stud,
 Saa standser jeg ei let, mindst i det Tyriske
 Min Tiaarssjæl saa fjære Panegyriske;
 Men — naar jeg nu saaledes bliver ved,
 Og til Behag Dem ramser alt det Stregebe —
 Vil, uden mindste Forbeholdenhed,
 De mig da sige, hvad jeg ikke veed,
 Som, for Exempel: hvordan Hugo legede?

Provsten.

Saavidt det la'er sig sige — ja, min Søn!

Drengen.

Og saa, Herr Provst! endnu en lille Bøn:
 Naar jeg er færdig saa, tør jeg da ikke glemme
 Lidt efter lidt den hele Tro
 Paa Poesiens A og D,
 Der, synes mig, dog ingensteds har hjemme?

Provsten.

Jo før, jo bedre, lille Ven! —

(han gaber.)

Men — for at glemme, maa man nemme den —
 Bliv altsaa ved til Enden, trods min Gaben!

Drengen.

„Om Fortabelsen.“

„Vi troe paa Brimmelen af Aandekryb
 „I Middelaald'rens Under-Dyb —

„Paa den betydningsfulde Grube,
 „Vi fandt i Kjæmpe-Livets Strube;
 „Vi troe paa Mode-Krokodillens Flab:
 „Det store Svælg af Graadens Latter-Syrter,
 „Dybt i det Kurvedes Ginnungagab —
 „Hvori sig hov'dfuls, med Forstandens Tab,
 „Foruden Tøile, Phantasien styrter.“
 Det er: Vi troe paa Stolpens Aand,
 Dg Kjæmpetrylleri-Bestalling
 Til hver en Pøg, der uden Baand
 Forstaaer at røre Mund og Haand —
 Til hver trefingret lille Gnalling;
 Vi troe — hvis Stolpen falder ned —
 Vor meningsløse Menighed
 Et væligt Samfund her at være,
 Der, uden Sammenstrift at lære,
 Med bare Pen og bare Blæk,
 Til velopdragne Musers Stræk
 For Pøb'lens Appetit at nære,
 For Møllens Zacharias-Pære,
 Samt hvad gaaer ellers over Vre,
 Rast, uophørlig, smører væf
 I flette Vers og værre Prose —
 Som — Stolpen knuse Jer i Smald
 Med sit forfærdelige Fald,
 Hvis I det ei bestandig rose!
 Saaledes runder sig vor Tro
 Paa For-Poetens A — Bag-Philosophens D —
 (Som Galskabs Eet i Alftabs To)
 Tak skee den Enes I-sig-selv-Forgabelse,
 Den Andens Unfeligheds Efterabelse,

Med et almindeligt: In dulci jubilo
Paa Bredden af F=Bund= og Grund=Fortabelse.

Provsten.

Men er det vel dermed forbi?
Er Alt, hvad der er trykt og skrevet
Om Stolpen — indtil Kjøkkenbrevet —
Slet Intet uden djærø og diger Poesie?

Drengen.

Jeg beder om Forladelse! Langt mere!
Det er for Folk, som grundig reflectere,
Fuldkommen stiv og stram Philosophie!

Smagsvidenskaben.

Provsten.

Det var fuldkommen, Ord for Ord,
Vor Afsnitids Drengs-Laugss-Artikler —
Men lad os høre nu, hvordan Han Selv udvikler
Smagsvidenskaben her i Nord!
Moralen og Religionen,
Alt, hvad vi lærte hidindtil,
Er egentlig dog lutter Drengespil,
Hvortil han høit har givet Tonen —
Det første Stød i Hornet, om man vil.
Hvad vi har hørt, er Intet uden Gaben —
Og Efteraben —
Og ene Lærlingernes Sag;

Nu komme vi til Videnskaben,
 Høiskolens Lærers egentlige Fag;
 Hvori bestaaer den?

Drengen.

Hvad behager?

Provsten.

Hvori bestaaer den? spørger jeg, min Ven!

Drengen.

Dg — Hvad behager? svarer jeg igjen.

Provsten.

Hvori bestaaer den Videnskab, som smager?
 Hvad ligger der vel egentlig i den?

Drengen.

Høiskolen, med dens Digter og dens Lærer!

Provsten.

Net saa! — Men ligger ei deri
 Lillige Noget, som al Verden ærer
 Dg elsker i den ægte Poesie?

Drengen.

Jo vist, Herr Provst! som sagt: Hvad Dem behager:
 Alt, hvad der smager!

Provsten.

Dg hvad er det?

Drengen.

Det er jo — ligefrem —
 Just, netop, det, Herr Provst: Det smager Dem.

Provsten.

Saa? Troer du det?

Drengen.

Ja! thi saa staaer der skrevet
 I Smagsbestallings-Rjøffebrevet;

Dg hvad er bleven demonstreert for to
 Jungerende dramatiske Censorer,
 Der ere begge Profesorer,
 Kan jeg, som Barn, vel sagtens ogsaa troe?

Provsten.

Ja, godt nok, lille Ven! men jeg gad høre,
 Hvad du af Videnskaben kan fremsøre,
 Som den er bleven viflet ud med Fynd
 I høist bemeldte Brev?

Drengen.

Tør jeg mig skynde
 Til Enden, uden netop at begynde
 Det evige det samme?

Provsten.

Nei! begynd

Med Grundprincippet — det er alt for vigtigt!
 Her gjælder det den strenge Theorie —
 Vi tør ei gaae Begyndelsen forbi;
 Spring heller Enden over, der i Tingen
 Er overalt saa godt, som ingen.

Drengen.

Det første Grundprincip i denne Sag,
 I hvad man kalder god og ægte Smag,
 Er: hvad til alle Tider Folk behager,
 Det er at sige: Hvad dem smager,
 Det smager dem — og dermed Stop!
 Som, for Exempels Skyld, jeg sætter
 Ei blot almindelige Retter;
 Men hvad man ellers distet op,
 Herr Geißelbrechts Marionetter —
 Hvert Spring, hvormed os Sindet letter

Casfortis genialste Trop —
 Selv Balveis-Moriannens Hop —
 Ungdom og Galsskab — hvert Spilop
 Af bare Fanden og hans Fætter —
 Skildpaddesmaus — og Alfens Spil —
 Med eet Ord sagt: Alt hvad man vil,
 Hvad aldrig Pøb'lens Gaben trætter,
 Og, hos de Store selv, maa til,
 For Tidens Korthed her i Live
 Saa langt, som muligt, at fordrive —
 Hvad er det andet, ligefrem,
 End Smageligt? „Det smager dem!“
 (Definitionen første Gang er lyftet
 Paa sand og god og ægte Smag;
 Det maa man sige Brevet paa dets Bag;
 „Eh! deraf kommer Lignelses Udtrykket!“)
 Smagsvidensskaben er den Dag i Dag
 For store Digters egentlige Fag.

Provsten.

Godt! Men Udviklingen, paa hvilken man har stillet.....

Drengen.

Udviklingen — saa „Grund- og Tanke-rig“
 Den ellers vist for Resten er — er mig,
 Tilgiv mit svage Hoved! — for indviklet.
 Saameget seer jeg kun deraf, at ægte Smag
 Er et jeg veed ei hvad, som hele Verden eier
 I hver en Old, i hver en Region,
 Naar man undtager blot den finere Portion,
 Især den franske, der forfærdelig udsteier —
 Men hvem vor gode Smagspatron

Dg i sin Videnskabs Demonstration
Med billig Harmé dygtig feier.

Provsten.

Den ægte sande gode Smag
Er altsaa, for det første, Pøblens Sag —

Drengen.

Som jeg forstaaer det; Pøblens i det Hele,
Dg een og anden Bens i sine Dele,
Dg da man er sin egen bedste Ben,
Saa sin Sag, som man siger. Men
Til Dato veed jeg heller intet Andet
Af gode Smagens ABC —

Provsten.

Rag op i din Hukommelse! Lad see!
Hvem af os alle har pro tempore
Den allerbedste her i Landet?

Drengen.

En Veteran! — Men netop det
Forpurrer mig den hele Lære:
Saa meget veed jeg om Veteranie,
At der er altid noget Gammelt i;
Hvor kan det altsaa Monster være
For Smagen i den nye Poesie? —
Hvis en Veterinar i Brevet
Til de Colosser var, som Monster, anført blevet,
Jeg havde bedre fundet mig deri.
Da nemlig her hos os Hydrophobie
Er hensat under det Veterinære,
Hvert andet modens Galenskab i Tre,

Parnassets allernyeste Manie
 Vel kunde, selv fra Smagens Side,
 Betragtes og behandles nuomtide
 Som et besynderligt Veterinarreri.

Provsten (smilende).

Hvor mangen ung pegasiff Fole
 Fortjente Plads i denne høie Skole!
 Ideen er aldeles ikke dum. —
 Men, apropos, hvi kalder du „Colosser“
 Os her i Kjøbenhavn, os danske Folk, os Døser,
 Hiint Brev er skrevet til?

Drengen.

Den Deel af Publicum —
 Portionen nemlig — som den fine trodser,
 Maaskee jeg burde have kaldt dem Klodser?

Provsten.

Nei! søde Dreng! nu er du alt for slem!
 Betænk, at du skal leve mellem dem!

Drengen.

Han skrev dog ei til Romere, Galater,
 Korinthier, et ceteros;
 Han skrev til grove Mængden af Krabater
 Omkring hans Stolpes Rhodiske Colos:
 Til Publicummet — nemlig, det ham hulde,
 Det „Iurvede, betydningsfulde“ —
 Som (hver Brutalitet for Resten usfortalt)
 I-Fjor-Udstillingen af Bilboskabet
 (Der raadte Bod paa Sara-Nickels-Labet)
 Beklappede vidunderlig brutalt —
 Han taler Intet om Bebærerne.

Sæt og, hans Brev var skrevet til Ebræerne,
 (Det Folk, i hvilket Lessing selv jo fandt
 En Nathan, uden just at staae paa Tærne)
 Der er dog og Colosser deriblandt!

Provsten.

Nei! see mig vel, hvor den kan løbe,
 Den lille Satyrmundens Top,
 Som den blev pidstet om og pidstet op
 Med selv Indignationens Svøbe!
 Ei Nar! — Kan man og harme sig i dem?

Drengen.

Naar man multiplicerer dem med Fem!
 Mit Livtals Rasen (jeg vil ikke lyve)
 Mig gi'er i Uergrelse halvtredsfindstyve!
 Den dumme Drengesvei, jeg seer det paa,
 Mig gjør, som Tiaars-Pog, af Harme graa.

Provsten.

Lad mig omfavne dig, du Lægedommens Engel
 Paa Bitterhedens skarpe hjætte Stængel!
 Vox i dit ædle Had frimodig op
 Til Kjærlighedens sande Blomstertop!
 Den elsker intet Godt, som hader ei det Slette;
 Kun, hvo det Falske skyer, kan nærme sig det Rette! *)
 Til Smagens Redning i vor Poesie
 Jeg vil i dig en Doctor her opdrage,
 Som lære skal vor Digter-Doctor i

*) Virtus est vitium fugere, et sapientia prima stultitia caruisse.

Smagsvidenskabens Havemæveri
Sin egen beeste Smag at smage!

Drengen.

Fordærv mig ei, Herr Provst! Skos, heller, skos,
For tidlig, end for silde!

Provsten.

Vær kun rolig!

Jeg skal strøe Peber nok herefter trolig
Paa hver en Bid Melon af min for søde Roes!
Tilbage til Dvæstionen: Smagen!
Hvorpaa vel grunder sig dens Gæt
Med Æstheten? Det er Hovedsagen!

Drengen.

Paa — hvis jeg her kun ikke bliver Beet —
Paa — det er sandt! nu husker jeg — paa Magen
Til Autorffabets Grund — Autoritet!

Provsten.

Paa hvis Autoritet? — Fald Censorer
Nu, for Exempel, ogsaa var Autorer,
Og stik imod, som man har stundom seet?
Autoritet imod Autoritet,
Hvis er den rette?

Drengen.

Den — hvad var det nu, han kaldede
Sin egen? — den — mig synes — den bestaldede!

Provsten.

Ja! rigtig! men nu sætter man det Fald,
At Mod-Autoriteten — To i Tallet,
Der dog er meer end een — var og bestallet:

Bestalling mod Bestalling, Kald mod Kald,
 Hvor er Pegasens egentlige Stald?
 Hvor smager det, der smager, bedst? — hvor stifter
 Den sande gode Smags Ambrosia,
 Hvis gyldne Havre dog maa skjælnes fra
 Den flettes Urter eller Bitter?

Drengen.

I Stalden, der blev skrevet fra,
 Paastaaer han selv — og Brevet la'er os kiffe,
 Saa man kan see, hvad der i den mon stiffe.
 Jeg tittede derind.

Provsten.

Hvad saae du da!

Drengen.

Jeg saae det just ei ganske noie;
 Men hvad af muggen Halm og Straae,
 Mig kom i Krybberne for Die,
 Var saa „forbarmeligt,“ at jeg mig undred' paa,
 Parnassets Æsler kunde det fordoie,
 End sig Hippogrypherne, der laae,
 Men uden Binger, rigtig nok, og smaa.
 Jeg ynkte dem med denne Haffelse —
 Der ei var Brød, end sig Bakkelse.

Provsten.

Dog hedder det, at det skal holde Stif
 I Alfens aandelige Næring,
 Ei blot til alle Føllenes Fortæring,
 Men og som Medicin for hvert et sælle Krit,
 Og selv til Forebyggen af Colik,
 I den almindelige Staldens Gjæring.

Drengen.

Det er nok den, de kalde Polemik
 I disse mange løse Blade,
 Som de mod den herkuliske Kritik
 Af alle Luger flyve lade?
 Gud veed, hvor de for Politiet tør!

Provsten.

Hvad bryder Politiet i en Gade
 Sig om, hvad man i Kræmmerhuse gjør?
 De Skrifter, troe mig, gjøre liden Skade,
 Naar man dem bruger, som man bør.
 Lad du dem flyve! — Hold dig kun til Sagen!
 Hvor blev vi staaende?

Drengen.

Bed slemme Smagen!

Provsten.

Slem kalder du den?

Drengen.

Ja jeg gjør!

Provsten.

Nu har jeg aldrig i mit Liv hørt Magen!
 Du kan dog udenad det Brev til Publicum,
 Der indeholder Æsthetikens Cunctum?

Drengen.

Jeg har jo sagt Dem alt den hele Sum:
 „Det smager, hvad der smager! dermed Punctum“

Provsten.

Saa Punctum da. — Men nu til fjerde Part,
 Til, nemlig, „Freyas Alters Elementer“ —

Hvad ere det for nogle? Skynd dig! Snart!
 Thi — Suppen alt derinde venter!

Drengen.

Lør jeg, Herr Provst — især ved Middagsstund —
 Og kort før Maden — tage Dittet-Dattet —
 I Else-Jacob-Skolemester-Pjattet,
 Som ligger dette Mesterværk til Grund,
 For Deres Drer i min Mund
 Nu, De har lært mig rødme selv ved Uslinger
 Af min Pudseerlighed, der dog
 (Magtet jeg til Nød kan ogsaa være Fjog)
 Mod hiint Livstykses Østers er kun Muslinger?
 Det var nok bare for at prøve mig?

Provsten.

Du har bestaaet Prøven ypperlig!
 Ja, lille Gylfe! netop Elementerne
 Bar, hvad jeg frygtede, du havde lært
 Af splitterunge Dag-Skribenterne,
 Og nattegamle Recensenterne,
 Hvis Banvid, mellem os, er knapt et Haanblik værdt.
 Af Alt mig bedst i Prøven hover,
 At af dig selv du slaaer en Streg derover.
 Jeg derfor og den femte Part
 Dig skal forære meget snart.

Drengen.

Naar bliver den, Herr Provst! vel færdig?

Provsten.

Jeg haaber, før jeg døer. Imidlertid
 Bliv ved at glemme med al mulig Flid

For Afsenutids Lære, Kunst og Tid,
 Som selv et Barn med sund Fornuft uværdig!
 Jeg vier dig i Helligdommen ind:
 Her har du til Belønning smukt indbundne,
 Og med en evig Laurbærfrands ombundne,
 For Holbergs, Ewalds, Wessels bedste Bind.

Drengen

(kysker glad hans Haand.)

Lor jeg dem spænde strax i Memmen?

Provsten.

Ja strax!

Drengen

(i det han lægger det ene Bind paa det andet, med Henrykkelse.)

Men Himmel! mellem dem er eet
 Af Ti'en — drømmer jeg? og eet af Femmen!
 Min Fader? Er det af Vandare fteet?

Provsten.

Nei! jeg har samlet selv dem begge,
 For til de trende Mestres dem at lægge.

Drengen.

Min Fader! o! hvor det din Søn er kjær! —
 Men, synes det Dig selv ei sært?

Provsten.

Er noget Sært deri, er det det særeste:
 At Ti'ens er af alle mig det kjæreste.
 Troe mig, min Søn! og selv i modens Digteri
 Jeg elsker Glimt af Gud og Gnister af Genie;
 Og hvor de lyse, jeg dem høit berømmer.

Kun Galstab, som der blot er Raadhed i,
Det rene skjæte Cibber=Wegneri,
Hvad under al Kritik gaaer kritisk Nam forbi,
Med Latter, som sig her alene sømmer,
Min Kjærlighed til Konsten reent fordømmer.

Ende paa Abracadabra.

Anmærkninger

til syvende Bind.

1. **Satiriske Digte.** Perioden 1784—1804, S. 3. Udgiveren anseer det for rigtigst, at gruppere de satiriske og polemiske Digte efter flere forskellige Perioder, af hvilke denne Periode adskiller sig fra de paafølgende derved, at i samme har Udbrudet af Forfatterens satiriske Lune i *Moderismaalet* endnu ikke erholdt nogen bestemt polemisk Retning.

2. **Hymne til Smør,** S. 7 Dette Forsøg i den „sublime Poesie“ findes meddeelt af Forf. i hans Ungdomsarbejder, 2den Deel. Det er vel ikke optaget i den ældre Udgave af de danske *Bærker*; men Udgiveren af nærværende Udgave har ingen Betænkelighed fundet ved at optage det i denne.

3. **Årstiderne,** S. 11. Forf. til „Årstiderne“ var sandsynligviis tillige den „ubeføiede Dommer“ over B.s Muse i Bladet „*Aftenposten*“, hvortil *Wessel* alluderer i sin poetiske Epistel: „Til Hr. Jens Baggesen“. (See I B.s *Biographie* I. S. 53 og 54.)

4. **Oldtids og Nutids Skikke,** S. 16. I Anledning af dette Epigram, som er digtet umiddelbar efter at Forordningen af 27de Septbr. 1799 udkom, og førstegang blev trykt i

Charis for 1800, begjærede det Kongl. danske Cancellie, under 22de Jan. 1800, Forf.s Erklæring over hvad han med samme havde tilfigtet; men fandt sig tilfredsstillet ved en Erklæring, som hovedsageligen indeholder: „At jeg med dette ovennævnte Epigram „ingen anden Hensigt har havt end den, som Overskriften umiddelbar angiver, den nemlig: med Satirens Stempel at brænde- „mærke Menneskeslægten's Fordærvelse, ved i tvende concentrerede „Begreber paa en contrasterende Maade at karakterisere de to „Yderligheder af Branghed, som jeg finder ere Hovedtrækkene i Old- „tidens og Nutidens almindelige Fordomme. Mit Epigram skulde „til den Ende være en Medaille, paa hvis Forside Billedet af den „gamle, og paa hvis Bagside Billedet af den nye Histories Afsty- „lighed var præget. Jeg tilfigtede den størst mulige Almindelig- „hed, men vilde tillige, at min Satire skulde være ligesaa æsthetisk „kraftig, som jeg troede den historisk og philosophisk rigtig, og „valgte derfor til min Skildring ikke blot de stridigste, men de „stærkeste Billeder. At Een lider for Flere, er Barbariets- „Præg; og paa denne „Dumhed“ findes adskillige Exempler i „den gamle jødiske Historie. At Flere lide for Een, er „den cultiveerte Egoismes Præg, og hvo gjenkjender ikke „dens „Grumhed“ i mangfoldige Tildragelser af den nye „Christelige Historie?“

5. Perioden 1806 og 1807, S. 20. Med det allerede i Aaret 1804 paabegyndte store satiriske Digt: „Der vollendete Faust, oder Romaniën in Jauer“ (See: J. B.s poetische Werke in deutscher Sprache, 3ter Theil), begynder Digterens satiriske Muse at tage en bestemt og selvstændig Retning imod alle litteraire Tuffere, der søgte at stemple deres Mesterses Feil som efterlignelsesværdige Mønstre, og derved truede med at opdynte Smagløshed, Frækhed og Vanvid indenfor den skønne Litteraturs Gennemærker.

6. Til de Navnløse, og: Hvad jeg venter mig, S. 20, samt Kjøbenhavns Dunsfiade, S. 21, ere trende Epigrammer, der ikke vare optagne i den ældre Udgave. Det er isvrigt sandsynligt, at de tvende Førstnævnte ere yngre end Gjengangeren.

7. Sandsigelse. Til Bogen selv, S. 24. Er skreven som et Slags indledende Digt til det i 1807 udkomne Bind: Skjemtsomme Riimbreve.

8. Min Gjenganger og jeg selv. En poetisk Samtale, S. 31. Dette Digts Betydning i Forf.s litteraire Virksomhed vil hans Biograph søge at paavise. Det er bleven stærkt angrebet i Baggesens Nekrolog af Prof. P. E. Müller (see Litteraturlidende for 1826), men forsvaret af D****, i Afhandlingen „Om Smagen i Baggesens Nekrolog (See: Dsts Archiv for 1826), og det erholdt i „Gjenganger-Breve eller poetiske Epistler fra Paradis“ af H. Herzh, fire Aar efter Digterens Død, en saa hæderlig Apotheose, som kun faa Digte have oplevet.

*Mit fande Gjenfærd, S. 37. Strax efter at Gjengangeren var udkommen, opstod en Sprogstrid i Bladet „Dagen“ over Ordet Gjenfærd, som Abrahamson paastod burde skrives: en Gjenfærd, J. Kjeldsen derimod, at det skulde skrives: et Gjenfærd, hvilken sidste Skrivemaade ogsaa Digteren har troet at burde følge.

*Stambogsbedicering, S. 48. See Riimbrevet: Stambogen, den 28de Septbr. 1895. Til Hertug Frederik Christian af Augustenborg, i danske Værker Vte Bind.

*Bladet, S. 50. I den danske Tilskuer, Nr. 98 og 99, 1806, roses Digteren af Bladets Redacteur, Prof. Rahbek, paa den af ham angivne Maade.

*Oversætter, S. 64. Prof. P. E. Müller meddelte i Kjøbenhavns lærde Efterretninger, Novbr 1806, at en tydsk Recensent af Provst Herg's Digt: det befriede Israel, ønskede, „at Abrahamson eller Baggesen vilde bekvemme sig til om ikke „fuldstændig saa dog udtogsviis at oversætte dette Digt paa Tydsk.“

*Brev, S. 88. See Riimbrevet: „Min Skygge Til mine Venner. Ved min paatænkte Afreise fra Kjøbenhavn, den sidste Novbr. 1806., i danske Bøger Vte Bind.

9. Paa de anonyme Angreb, S. 95. Kort efter at „Gjengangeren“ var udkommen, optoges i Bladet „Dagen“ flere anonyme Epigrammer imod Gjengangerens Forfatter. De første af disse Smædedigte, hvis Autorskab Translateur Resch senere vedkjendte sig med megen Selvtilfredshed, karakterisere de øvrige, der tildeels ere endnu længere og endnu slettere. De lode:

1. Dødsens de agte den Mand, der fanger sit Gjenfærd at flue;
Du blev Livsens derved; Mad om ei Hæder det gav.
2. Saare noiagtig Jens Ens angiver os hvad han er død for;
Mon man ey spørge ham tør: Hvad han er levende for?

*Gunnerist. Ved Siden af Resch dannede N. T. Gunnerus og J. C. Brestrup Triumviratet iblandt Smaaapennene, som dengang angrebe Digteren.

10. Zenier, S. 96. Disse ere digtede som Svar paa nogle Epigrammer til Forf. af Gjengangeren og Oversætteren af „Odysseus Hevn.“ Saaledes svarer V til Epigrammet:

„Sygelig var kun din Blomst, du i Livet, som Digter opelsed,
„Skjodesløs hegned du den, derfor den trivedes svagt,
„Stundom dufted den dog og græged den modige Vandrer,
„Blomsten er alt falden af, Stikken og Roden er tør.“

og VI til:

„Glaae, Odysseus, nu drabelig ned før Telemachos kommer,
 „Naar han kommer igjen, Skumpelstub bliver du reent;
 „Eh han kommer igjen, som en modig og drabelig Kjempe:
 „Dehlenschlæger er Selt, Baggesen kun Marodeur.“

11. Perioden 1814 og 1815, S. 99. Efter at Digteren var vendt tilbage til Kjøbenhavn i Aaret 1813 og der havde begyndt en ny litterair-polemisk Virksomhed, som Udgiver af Litteraturbladene: Søndagen, Skuddagen og Lille Søndag-Aften, udgav han i 1814 et Bind „Poetiske Epistler“ hvis første Afsnit indeholder „Rimbrevens Omne eller Lunets Poetik“, hvilket i den ældre Udgave af de danske Værker er optaget i 5te Bind, S. 326—366, men formeentligen her har erholdt en rigtigere Plads.

*Agent Hans Holt var første Udgiver af Kjøbenhavns jammerlige Aftenpost samt Forfatter til flere Sange, der i en tidligere Periode vare Gjenstande for Digterens satiriske Lune.

*Parthenais og *Oceania, S. 110, Noter af Forf. Disse tvende Digte findes i „J. B.s poet. Werke in deutscher Sprache, 1ster und 2ter Theil.“

12. Dagens nyeste Anliggende, S. 129. Denne satiriske Subscriptionsplan, som ikke findes i den ældre Udgave af disse Værker, er skreven i Anledning af et vidtløftigt Udtog i Bladet „Dagen“ af Salques Skrift om Paris, efter en Anmeldelse i Moniteuren.

13. Nissen, som blev Barulv, S. 131. Denne Fabel er digtet i Anledning af, at daværende Censor, Statsraad Nissen, greb forstyrrende ind i Digterens Forfatterstab. See Biographien 1ste Bind S. 70.

14. Den altfor strenge Kritikers Indvending mod Navnet: Pedant, S. 140. Dette er Svar paa følgende Epigram i Kjøbenhavns Skilderi for 1814:

„Hvad ingen Sjæl kan see, det seer Du saare grandt,
 „Kun ei hvad Alle see — at Du er en Pedant.“

15. Parodie til L. C. Bruun, S. 141. Det skamløse Angreb, som foranledigede D's Parodie, lød:

„Om midlertid en Jesu Christi Røster,
 „En Grundtvig nok saa bister ad mig gøer;
 „Hvad siger det? før var det Jøther, Gøther,
 „Nu færdes han med Paulus, Sviin og Kjør.
 „Fra dem han næst til Daarelisten vanter,
 „Hvor alt en Plads man burde ham udsee,
 „Forinden ved sit Baas han reent forandrer
 „Ein hele Hjord til fromme gale Kræ.
 „At attist*) Salt paa slikt et Bæsen spille,
 „Bar netop, som om Nogen med en Pind
 „En Elephant, en Bøffel prikke vilde;
 „Det bider ei paa slikt et skabbed Skind.“

16. Raad, som jeg, desværre! ikke har fulgt, S. 143. Anledningen til dette Epigram, og dets Betydning ved den i samme bittere Alludering til en i 1814 høit staaende Mand, oplyses nærmere i Forf.s Biographie.

17. Alenekampen, S. 151. Maaskee ingensteds findes en bedre og tillige mere hjertelig Apologie for Digterens polemiske Virksomhed i hans Fædreland, end den, som findes i dette poetiske Sendebrev.

18. Dunsjaden, en Trias af komiske Væredigte, S. 161. De Dødsninger, som Udgiveren her kunde tilføie Forfatterens Forord, vilde enten blive for ufuldstændige, eller for vidtløftige.

*) „Skulde nok hebbe Petri; thi Sal Petri, Salpeter, findes, som man veet, hyppig paa sine Steeder.“ (Note af Baggesen.)

Jens Baggesens
danske Bærfæ.

Anden Udgave.

Red

August Baggesen.

Ottende Bind.

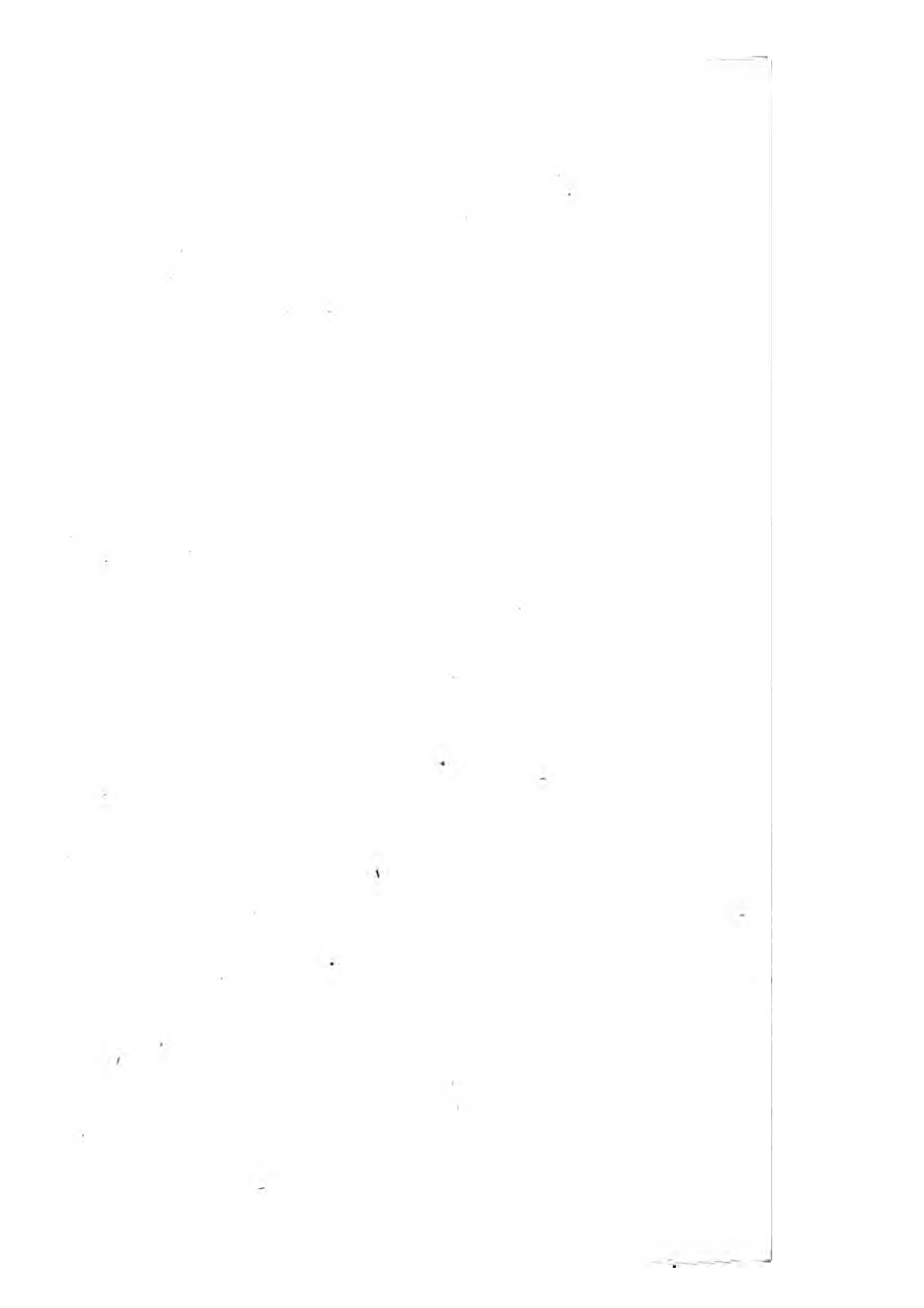

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1846.

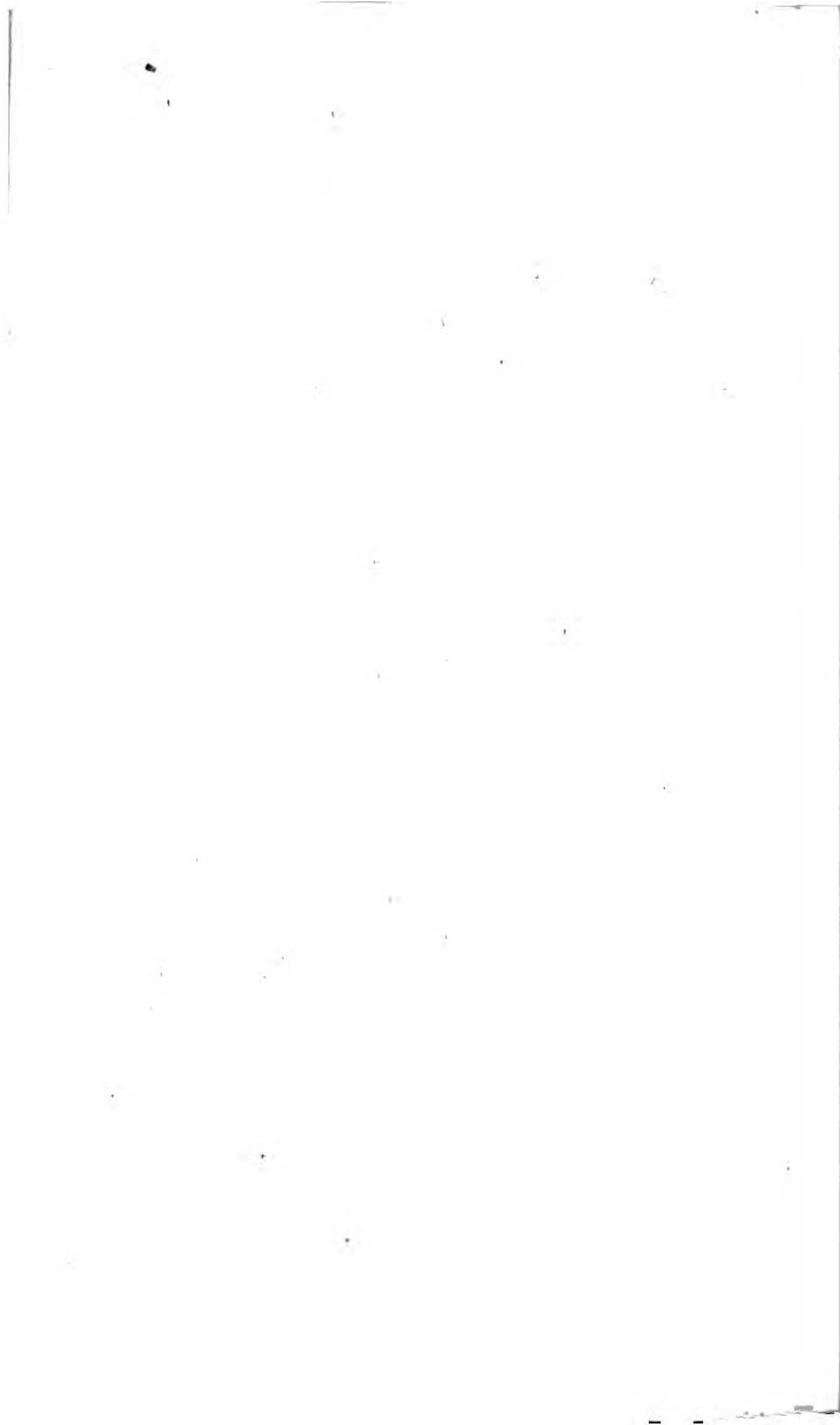
Poetiske Skrifter.

Ottende Deel.

Satiriske og polemiske Digte.

Anden Samling.

Merkur og Sofsa. — Chora. — Trylleharpen.

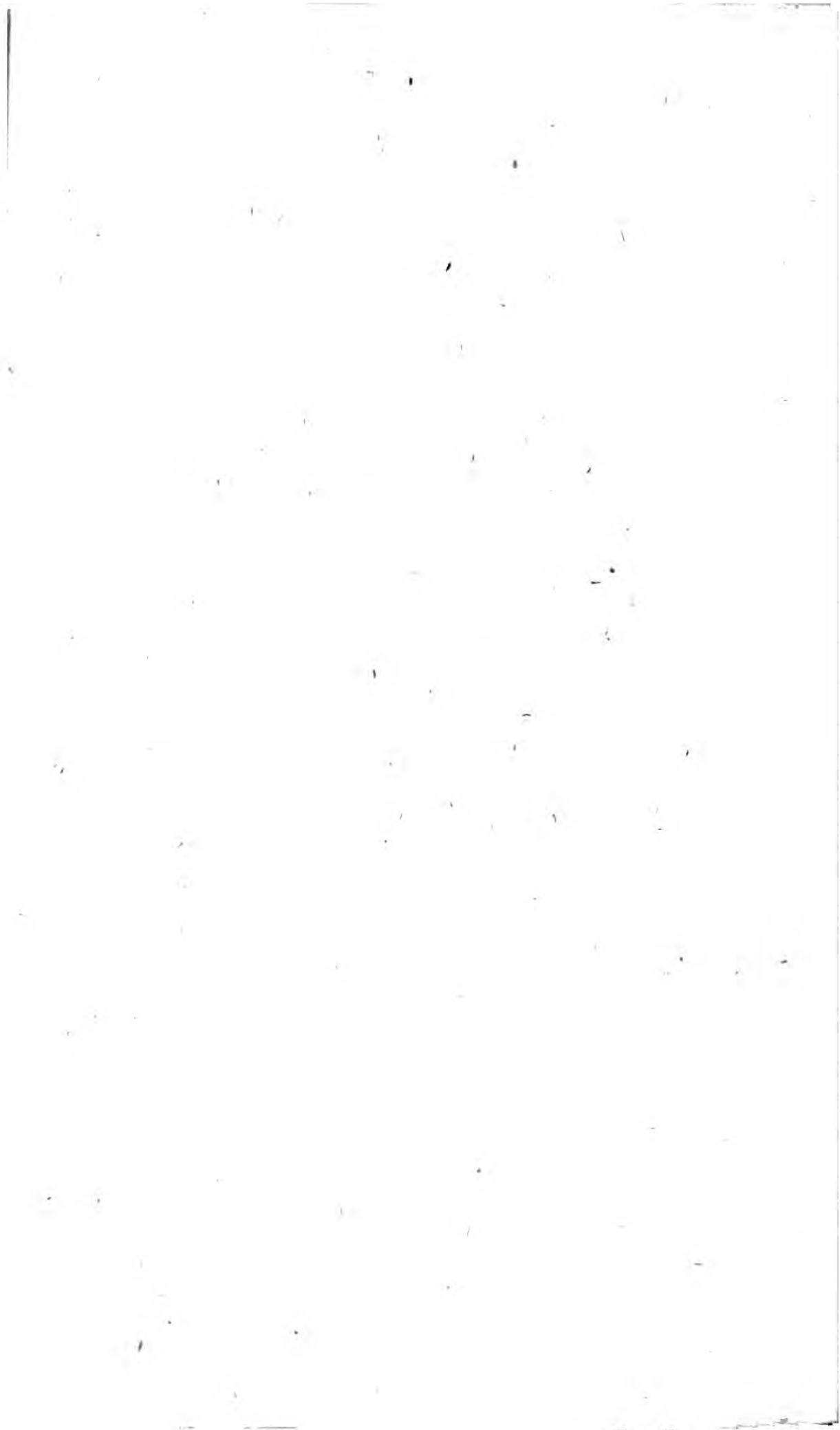
I n d h o l d.

	Ekte.
Satiriske og polemiske Digte.	
Perioden 1815—1819.	
Valhalla : Legen.	
Forerindring	3.
Til Udgifveren af Nyeste Kjøbenhavns Skilderi.	
Første Brev	4.
Andet —	13.
Til den mig ubekjendte Forfatter af: "Himelige Strøetanker ved Jens Baggesens Grav"	
	18.
Til Bali Magni	25.
Til Heimdall	34.
Tankesamlere i Hjertet til Strøetænkere i Munden	35.
Hjerteqvad til Grundtvig	45.
Danlingen, eller spildt Umage. En Fortælling	49.
Rude og Potte, eller Chrystalline og Char- lotte. Et dramatisk Eventyr i Vinduet	61.
Heautontheorumenos eller Spøgelseset i Ker- teminde. Et forunderligt Drømmespil	69.
Mindre Digte.	
Min Digterlod	91.
Min Handelsflor	94.
Mit Skatteborger-Botum, som Justitsraad	95.
Protaphium	96.
Maanens Klage	97.
Epigrammatisk Theater-Kritik	98.
Panem & Circenses	99.
Kong Salomon og Jørgen Hattemager i Læseverdenen	100.
Noget for Noget	102.
Poetisk Emagdom	103.

	Stke.
Til Bogen	104.
Syden og Norden	"
Til Herr Hempel	105.
Correr med en Trumf paa	110.
Til Kjøbenhavn	114.
Robinson i England. En ny Comedies Kjerne i fem Acter	115.
Alvor	117.
Til Tylten	119.
Parti-Manden	"
Til en mægtig Fiende	120.
A. D.	"
Dehlenschläger	"
Epigrammatisk Theater-Kritik	121.
Til Heel- og Deel-Tylten	122.
Til Tylten. (Benævnelsen betræffende).	"
Apologie for min Bidspilde. En Satire	125.
Til Boreas (3 Mai).	136.
Dannevægterens Nytaars-Vers	138.
Til Dana (Manna Perenna)	139.
Til Danfanas Døttre	140.
Phoebus Borealis	142.
Stilstand	143.
Klub-Samtale	144.
Merkur og Sofia.	
Scener af en utrykt Amphitryø, efter Plautus og Moliere	145.
Thora.	
Et Fragment i ni Sange	177.
Trylleharpen.	
Et lyrisk Drama	293.
Anmærkninger til ottende Bind	373.

Satiriske og polemiske Digte.

Anden Samling.

Satiriske og polemiske Digte.

Perioden 1815 til 1819.

Balhalla = Legen.

Forerindring.

Forliges venligen, I Fyrster! og regjerer
Saa trygt, som broderligt, i huld Samdrægtighed!
Aldyder overalt, I Povler og I Peerer,
I fredsom Borgerrojer Dyrighed!
Nyd, hvis du kan, du Støvets hele Brimmel,
I evig Fred paa Jorden Livets Himmel!
Sov ind i Fredens Frugtbarhed for mig!
Alt hvad din Lyst i Drømmen selv formerer
Af Hjertens Grund jeg ei blot under dig,
Men Balmu-Bidrag selv dertil leverer
Fra Tid til Tid i smukt Forlig —
Dog, indtil Chaos ganske ligger Liig,
Dg Dybet, i hvis Svælg det synker, lukker sig —
Til Lyset over Mørket triumpherer,
Dg Dromasdes overalt regjerer,
I Aandeverd'nen bør der være Krig!

Til Udgiveren af Næste Kjøbenhavns Skilderi.

Første Brev. *)

S største Hast, ærværdige Herr Ven!
 (Skjøndt stegen selv i tomme Titleriet,
 Jeg kalder Ven hver virkelig Indviet
 I Hæders-Templet, hvor jeg stræber hen,
 Og altsaa Præsten med i Skilderiet)
 Jeg sender Dem min fulde Tak
 For den lidt meer end løierlige Snak
 Med noget meer end „rimelige Tanker“,
 Der mod det Jordiske, jeg i min sidste Dom
 Om Mig og Mit kun lidt mig bryder om,
 Er stilet — mod det Slags Naragtigheder,
 Min Rem af Huden og imellem sig tilsteder,
 I Snakken, for Exempel, om det Jeg,
 Hvorover altid burde slaaes en Streg —
 Mod hvad jeg uidentvivel i mine Fagter
 Meer end min værste Fiende selv foragter —
 Mod min nu svage Helbred — (Herre Gud!
 Den skranter vel, men holder Skranten ud! **)

*) Skrevet den 13de Novbr. 1815 umiddelbar efter Indtrykket af den flygtige Læsning af „Rimelige Strotaanter ved Kallundborgs i Livet vel meritterede Stads-Satyricus Jens Baggesens Grav.“

**) „Det sa'e han selv, mens han var frisk.“ I Kallundborgs Krønike nemlig. Altsaa deri spøgebe min sidste komiske Sundhed — for ikke at tale om min øvrige poetiske Helbred! Og det endogsaa kun i „eet Pagina!“ Valde amarum est! Jeg skulde næsten troe, at det er Holberg selv, der her har recenseret

Mod „Lakken“ i min hele Dont og „Lyden“ —
(Som jeg dog ei forstørret har med Skryden)

Mod mine Spjæt —

I Dit og Dat —

Dg endelig, mod det, hvorfor jeg selv mig sigter

Fast uophørlig Dag og Nat,

Forsømmelsen af kjødelige Pligter.

Lad gaae! jeg siger Dem, som sagt, alvorlig Tak,

Hvad enten De er blot Udgiver,

Hvad heller maaskee selv poetisk Skriver

Af samme Snak,

Den ellefte November Atten Femten,

I Bladet Nummer Nul bag Ni —

Der klinger i pudseerligt Rimeri

Lidt anderledes end Athenes Titanie

Til gamle salig Sognedagens Klemten.

Sandt nok, den lille Jens maa næsten Dine væde

Bed visse Smæk af den Dada,

Han ikke veed hvor kommer fra,

Men som erindrer ham med et Slags sønlig Glæde

Den flade Haand af egen Frue Mama —

Af Musen nemlig, som man kjende lærte

Paa det citeerte Pagina,

Der udentvivl forstod at snerte

Saa let, saa net,

Det lave Selvs Forfængelighedsplet,

At selv med Rys paa Haand det høiere begjerte

mig; thi saa lidt Overbæren med min Svagheb, med saa megen vittig Bitter-
heb, kunde ieg i det høieste — til Nød — tiltroe ham. Mine medlevende Re-
censenter ere gemeenligen i det omvendte Fald Meget Overbæren, og aldeles
ingen Bittighed: Amarum uden Valde.

Midt i Naturens Au! og U!
Et Par deslige Smæk endnu.

Ehi, skjøndt den lille Jens er ikke bleven stor,
Har, med et halvt Aarhundred' alt paa Bagen,
Han dog lidt meer end Drengeduun paa Hagen,
Dg der er Maade med, hvad om sig selv han troer —
Netop fordi han ei er Lærling fra i Fjor,
Dg Ridder fra i Aar i Digtekonstens Rige.
Er han ei Dannebragur just saa lige,
Som Dannefjald, er han dog ingen Pog;
Dg, naar det gjælder dannedjærve Krige
Mod hele tydske Ladninger af slige,
Just heller ingen Danneburebrog.
Ifald han synes og en Dverg mod Jetten,
Gaaer han dog ei paa første strenge Bud
Af en usynlig Digter-Herre-Gud,
Der bare rækker Tungen ud,
Sit Skud —

Naar man udfordrer ham i Fjeldet eller Sletten,
Er han paa Pletten
Med Lod og Krud.

Men han er og imod den mindste Fiende,
Der ei, som bare Gadedreng,
Af næste Molbæk ta'er en Gjøvle fuld i Fleng
(En sliig naturligviis han sparker overende)
Besteden; og begriber meget godt,
Han selv fortjene kan lidt Spas og Spot —
At han, saa lidt, som nogen anden Drot,
Kan glimre (var det ogsaa blot
I det forsøvrste gamle Slot)
Gratis —

Og at et Angreb paa ham, som Poet,
 Der og imellem sætter Beet,
 Er intet Crimen læsæ Majestatis,
 Da hans Parnas-Autoritet
 Er ingen hellig Souverainetet.
 Han veed ret vel, hvad slemmt man og om ham kan sige,
 Naar man for alle Feil har ei sit Die luft;
 Han hører det endog — især af sine Eige —
 Ret gjerne, naar det siges kun lidt smukt.
 Paa hans Beføstning selv fornøier ham det Skjønne;
 Og Skjæmt imod hans Dolk er maaskee mere værd
 (Naar ret den lykkes) end det drøvelige Rjønne,
 Der skrives for det store Slagtersværd.

Sæt og, han kjøbte Daddelen, der kildrer
 Hans indre Gane, med lidt Blod
 Af Tunge, Læbe, Haand og Fod
 Vel dyrt (thi Palmen stikker, saa det ildrer)
 Sæt og, han havde Dit og Dat imod
 De Stik, der stak for dybt, og maaskee feil — for Intet
 Er Koes dog endnu værre, hvor det gaaer!
 Det Flest er gjerne meer end bare tintet,
 Som man af Høerne for Intet faaer:
 Usundt, min Bro'er! — „Tag dig i Agt, min Datter!“
 Tilraabte Sangmama min Muses Appetit,
 „Forspiis dig ei i Flest af Bifaldsviin! det fnatter!
 „Man bliver maaskee feed, men aldrig stærk af Fit!“
 Jeg troer, hun havde Ret. Jeg elsker, hvad der spæger,
 Den Adam i os selv, der gjør sig alt for tyk;
 Det skader Eng'len ei, det netop vederqvæger
 Dens høiere Natur, naar Djæv'len faaer et Tryk.

Bedst rigtig nok, naar ret man veed sig selv at ave;
 Men — sjelden slaaer man sig tilgavns med sin Dada;
 Den gamle Adam maa det meer alvorlig have,
 Det bedste Slag tilsidst dog kommer udenfra.

Bisnoks bør Digt'ren fremfor Poul og Peder
 Adspørge sin Samvittighed;
 Men — der er Forskjel paa Samvittigheder
 Fra den, der Alt, til den, der Intet veed!
 Den Bedste ta'er sig, træet af egen Heglen,
 Imellem dog en lille Luur,
 Og den benytter dumme Djævole=Reglen,
 Og gjør i Hast en syndig lille Luur.
 Vi ere Mennecker, vi himmelske Poeter,
 Trods vor Forgubelse (jeg siger vi,
 Skjøndt, som jeg seer paa Dagens Barometer,
 Med min det, Gud stee Lov! er nu forbi)
 Vi slaae os aldrig rigtig selv paa Dret,
 Det bliver til et Klap, trods al vor Ivrighed,
 Hvis Haanden ogsaa bliver rigtig føret,
 Og ei slaaer fejl paa Næstens næst derved.
 Vi pidste vel vor Stjert med egen Grime,
 Som Sancho Pansa, tællende hvert Slag;
 Men, naar man seer sig til, er Snertens Strime
 Kun synlig paa den næste Barke=Bag.
 Hvorvidt den egen Revselse kan drives,
 Derom jeg troer at vide lidt Bested;
 Men, kjære Digter! der en mere virksom gives;
 Jeg taler af Erfarenhed.
 Vel sagde jeg mig, selv paa Prent ei sjelden:
 „Jens Baggesen, du er en Nar!
 Du dig bestandig atter lokke la'er

Af disse Tre og Ni i Musesælben;
 Du burde blive, hvor du var,
 I Musehullet,
 Tilfreds med Nullet,
 Du eengang har!“
 Vel hvisted' jeg mig tidt i Dret mangen Næse
 (Som selv jeg gav mig, mellem os!)
 Og ofte laae jeg der i Kampen mod Fadaise,
 Som Regle for mit eget Bos.
 Tidt sagde jeg mig: „Hør! du er dog kun en Praffer
 I Lantebilled=Colorit —
 Ideen er ret smuk, og Tegningen er vakker;
 Men Farven, seer du, graaner lidt!
 Hvad colossalske Masser, kjæmpelige
 Figurer, angaaer, og Chaotiffhed
 I Blandingen — derom, min Ven! du veed
 Saa lidt Bested,
 At du har, troer jeg, aldrig drømt dig ned
 I Mørkets underjord'ske Rige! —
 Din Muse har i Keenlighed ei Lige,
 Som Koffepige,
 Sin Kunst forstaaer hun ogsaa ganske godt;
 Men det er Suppe — seer du — blot,
 Salater — Tærter høit — Matroner og deslige —
 Og Suppen selv — man kunde meget sige!
 Hvis Sommes stundom bliver bare Skind
 Af Dverflod paa Fless og Fit og Fløde,
 Din — ikke sjelden kogt blot paa en Pølsepind —
 For sultne Folk med mere Sands end Sind
 Er ingen ægte kraftig Føde,
 End sige Mad for Maans i en barbarisk Luft,
 Hvor Ingen leve kan af bare Duft!

Hvis i din Suppe stundom ogsaa vanter
 En lille Marvebolle fuld af Tanker,
 Der ikke strax just smelter i Ens Mund,
 Den er gemeenlig dog saa glat og rund,
 At let den blotte Gane med den nøies,
 Og Himlen veed, om den forsvies,
 I det den nemlig glider ned,
 Før man det veed?

Den gamle Røgekunst du alt for meget hylder!
 Det Plufferi fra Grækenland og Rom
 Kan være lækkert nok; men ihukom,
 Om Andres ei, saa dog din egen Dom:
 Det slaaer til Sider ei! det aldrig fylder
 En ægte sjællandsk Smagforpagtervom,
 Der efter Pølsegilder seer sig om,
 Der sig med tragisk M og Mjød og Finkel tylder,
 Og gi'er en Lyd, naar den er tom,
 Liig Navnet paa den velste Maler,
 Med hvis Fordøielse den praler
 I en fast nederlandsk høirøstet Midasdom. *)

Saaledes dængede jeg tidt, som sagt,
 Mig selv ret dygtig; men hvor var det svagt
 Mod denne fremmede fuldkomne Dængen
 Og, om ei søde, saa dog sunde Flengen!
 Den Fyr, hvem og han er, har Svøben i sin Magt!

*) See Recension af Il Correggio, Tragedia tradotta dal Danese di Öhlenschläger. Pisa, co' caratteri di Firmino Didot — det vil sige: Correggio, rørende borgerligt romantisk Sørgespil, oversat paa sin Italiensk af danske Føls her i Byen, og med fast utrolige Beføstninger forsenbt til Pisa, for der at trykkes med parisiske Bogstaver.

Det eneste, som gjør mig ondt, i Mængden
 Af denne drabelige Smelders Snert,
 Der gives snart i Bredden, snart i Længden,
 Ei blot paa min, men mangen anden Stjert,
 Er: at jeg er saa lidt en Spiller
 (Skjøndt jeg kan spille Regler, Skaf og Bolbt)
 At Mariage selv og Hanrei knap jeg skiller
 Fra Jan og Beet og Boston og Styrvolt!
 Formedelt den Ukyndighed de bedste
 Blandt Smækkene maaskee gaae tabte paa min Bag —
 Jeg haaber, for den gode Sag,
 At de er' ikke tabte for min Næste.

Hvad der er' mere slemt for Musens Appetit
 Til saare pirrelige Stikkelsen
 Af en saa sjelden Nuomtids Hans Mikkelsen,
 Er: at (hvor Spasen gaaer formodentlig saa vidt,
 Som ønskes kan) mit Dre finder lidt
 For tidt
 Et Ord deri, der klinger, som — (vie lidt!) —
 Som, om det ikke vilde ret i mit —
 Et Ord, der ta'er sig ud i Præg og Snit
 Som Guult paa Hvidt,
 Og synes mig (hvis og et Konstudtryk for Resten)
 Aldeles fremmed for den Kunst,
 Jeg her i Livet dyrket har omsonst.
 Men det er blot, som sagt, et Tab for mig, som Gjesten
 Blandt andre Gjester ved det velopdækte Bord,
 Hvor der er Caviar og Carri nok for Præsten
 Og Degnen med. Hvis og et enkelt Ord
 Mig synes lugte lidt af brune Pesten,
 Det være kan, for Andres Smag, au bout —

Haut - gout;

Man maa, man sige hvad man vil, par tout,
 Ei tænke blot paa sig, men ogsaa lidt paa Næsten.
 Bed Gilder, hvor Enhver faaer overflødig Sit,
 Fra Lærstøeren til Hofpoeten,
 Maae (siger Sjællandshospitaliteten)
 Og Besterne paa Stalden have lidt.

Hils altsaa, literarisk kjære Ven!
 Der, som det i tolv Aar *) af Pro og Contra lader,
 Despotisk Regiment i Digter-Himmelen,
 Som her paa Borger-Jorden, hader,
 Den ubekjendte spidse Pen
 Fra den ukjendte Baggesen —
 Den vor Tids danske Digter, notabene,
 Der ikke troer, at være det alene,
 Fordi han stikker den og den og den;
 Der over Sprogets Flor og sande Hæder
 Og andre danske Musers ægte Bid
 Sig meer end over egen Fordeel glæder;
 Thi, hvis paa Hjertet den især ham laae,
 Saa lod han Digt-Napoleonen kjøre —
 Og tog sig vel i Agt, tilføds, med Strømper paa,
 Ham i sin Jagevogn at standse lidt, som saa,
 Paa Heldeveien til det Overmodts-Uføre,
 Hvor, før man faae sig til, med Enevold bag Dre
 Saa mangan streng Regent, for ham, alt væltet laae.
 Hils hiin, i hvem han er, Strøtankernes Forfatter,
 Og bed ham blive trostlig ved
 At rive det hos mig og Andre ned,

*) Kjøbenhavns Skilberer begynder nu dets trettende Aargang.

Der dog engang omsider sikkert dratter,
 Hvis det kan pustes om af nok saa vittig Latter.
 Hvis han og brænder løs maaskee
 Mod hele min Parnas-Armee
 Med Uvor midt i Skjemten — meinethalben!
 Ich fürchte nicht grausame Salben.

Til Udgiveren af Næste Kjøbenhavns Skilderi.

Andet Brev. *)

Gaarsdagens Skilderi jeg alt har døiet —
 Med Lignelsen om Skæven i
 Min Broders Die paa mit Rimeri,
 Og Bjælken i mit eget Blik for Diet —
 Thi denne Broder, mere huul, end hul,
 Med Die paa mig, for at maale
 Hvormegen Spas jeg vel kan taale?
 Mig maaler, min Tro, Stjeppeen fuld. **)
 Jeg sad alt — som jeg sad paa Naale —
 Som Corfig med det bare Hoved sad,
 Mens Gunild maalte ham fra Top til Saale —
 Ved Enden af det første Blad;
 Nu sidder jeg, som samme stakkels Manden,
 Da bort hun gif, at spørge Ratten ad,

*) Skrevet den 15de November 1815.

**) „Nu staaer jeg just og maaler Na'len,
 Jeg mener med hans egen Alen.“

(Nimelige Strotanker, anden Fortsættelse.)

Lidt heed om Drerne — jeg veed ei hvad —
 Og hører godt Folk lee, som de var fra Forstanden.
 Naturligviis jeg gjerne vide gad,
 Om jeg, som han, faaer Horn i Panden?
 Hvad Maaleren mig giver at forstaae,
 Mig synes noget sligt at spaae — *)
 Lad gaae!
 Jeg haaber, mine Horn at bære,
 Mens Troels korsfer sig for Lucifer,
 Som Moses, Bacchus eller Jupiter,
 Med Ure.

Hils altsaa, kjære Ven! endnu engang,
 Den Ubekjendte, der i munter Sang
 Mig saa vidundervittig driller,
 At jeg gad drilles lidt i samme Sprog,
 Skjøndt han just ei forgylder sine Piller;
 Han er min Mand med alt det dog —
 Og ikke, som de andre Smaapoeter,
 Der trodse mig i Spil med lutter Beter,
 Et fælle Skrog!
 Det er en Mand, med hvem jeg lidt kan snakke
 (Trods nogle Stænk paa Sjælens Frakke)
 Foruden Rist i Mandens Brog;
 Thi han forstaaer, i Kamp, som egner Helte,
 Mod søden Kniv saa tidt at spænde Bælte,

*) „Han, jeg maaler paa,
 — Albrig gav sig Stunder
 Til noget Andet at forstaae,
 Og var Professor i'en:
 I Spas, i Poesien.“

(Nimelige Strotanter.)

At hvis han sin, til Hjaltet, i mig jog,
 Saa selv jeg tumlede — jeg raabte høit i Tumlen:
 „Einheriar! jeg seer, du kjender Numlen!
 „Slaae mig kun frist ihjel, min Ven!
 „Kraft over sig mod Kraft i Ven mod Ven!
 „Balhallas Tyre maage hinanden stange
 „Lilbøde; thi man der gjør ingen Fange!
 „Jeg falder; men det gjør mig ikke bange;
 „Jeg falder jo for Dig, og du, min Ven!
 „Du veed, at jeg staaer op igjen!“

See! det er Vandeverd'nens Balderone!
 Den Leeg forstaaer ei hvert Rabalder-Fjog,
 Trods alle Snæv af Tydsfflands Galderone,
 Trods alle Løv af Gøthes plukte Krone,
 Trods fordums Asa-Kraft og Asa-Sprog,
 Trods Hakons laante Sværd og Snorros læste Bog
 Paa den ham ubestredne norffe Throne,
 Og trods et Par jotunffe Heltetog
 Til Underverdenen, hvor Grundtvig slog ham dog!*)

Det er den ægte danske Sømandstone!
 Din Haand, min Bro'er! lad Kniven os forsone,
 Hvis vi dermed hinanden skar!
 Den søde Kniv, som Twillingeggen har,

*) Sigter til Grundtvigs ikke noksom skattebe „Nordens Mythologie“, den han selv gjør sig nu forgjæves Umage (i det mindste for mig) at nedrive — og især til hans mesterlige Dvad: „Thryms Kvæde, eller Hammervisen;“ det sidste af de saakaldte Kvædtinger eller Smaakvad, hvori han, som ægte gammel nordiff Skaldaspiller, i alle upartiffe Kjenderes Dine, straalte høit over alle sine For-gængere og Medbællere. Da jeg albrig havde for seet noget Forsøg i det Romiske af Grundtvig, drømte jeg, trods denne Hylдинг af hans Vand, ikke endnu om ham i denne Skrivelse.

Der ikke blot paa Odins Bord maa bruges,
 Hvor hele Skinker af Serimmer sluges,
 Men og naar giftig Ufrud voxer til
 I Freias Have. Thi du veed Bro'ers Lil',
 At meget der maa lappes, stæres, luges,
 Ifald man vil,
 At Odens Ubletæ blandt de Kjærminder,
 Naturen planted' rundt om Ygdrasil,
 Skal blomstre, triv's, og vinde Skjønheds Spil,
 Trods Kraftens vilde Nordvinds barske Hinder!
 Den søde Kniv
 Ei flenger blot for Tidsfordriv
 Her neden,
 Men stærer deilige Figurer ud —
 Den stærer bort de vilde Snyltestud —
 Og det for lange Skjæg af Dagens Gud —
 For hvem, min Bro'er? For Evigheden!

„Hvad er det for en Kniv?“ (Saa hører jeg, med Haan
 Min Jette spørger neden under Jorden,
 Hvor han har skjult sig for Kritikens Torden)
 „Kan man den ikke faae til Laan?“
 Nei! Thor ei laaner gjerne bort den Hammer,
 Hvormed han dig og dine rammer!
 Og hændte sig, du fandt den i en Krog,
 Du skar dig paa den, hvis du fræk den tog!
 Den søde Kniv, i rigtig Haand at sige,
 Der dræber kun for Spøg i Sangens Himmerige,
 Er Sneedorfs, Ewalds, Wessels danske Sprog,
 Hvis Samskritkildes Reenhed uden Lige,
 Hvert andet mere blandet Sprogs maa vige!
 Som Utgards Løse, skjult, bag Fjeldets Muur,

Læs, Herfter over Troldene paa Luur,
 Kan du det ved dit eget Hof undvære;
 Men vil Einheriar i Odins Hal du være,
 Vil du og vove blot en lille Dyst med Ære
 Mod den, der fordrer dig, alt længe kjed
 Af denslags Krig, hvorom dit Baghold veed
 Bested,
 Maa du det lære!
 Det skal fornøie mig af Hjertens Grund!
 Thi, trods din Svaren med en Andens Mund,
 Trods din Medladelse til bare Spanken
 I Enevældehulen under Banken,
 Jeg nærer dog endnu bestandig Tanken,
 At du er Asa-Loke — trods din Bo —
 Du veed nok selv, at der er to!
 Er du, som jeg endnu bestandig vil formode,
 Den gode,
 Saa lad Smaatrolldene, du maa foragte selv,
 Ei længer hvisle med dit Skjælv!
 Men stil dig — Pladsen er alt aaben —
 Som Digterkjæmpe — Skjaldbhelt — Bardegud —
 Hvordan du vil, med Stød, med Stif, med Stud,
 Men Mand mod Mand, med ædle danske Vaaben!

Til den mig ubekjendte Forfatter af: „Kjmelige
Strøtanker ved Jens Baggesens Grav.“

Hvem er du Sphinx, der paa mig stirrer
Saa gaadefuld og tankerig?
Der, mens du mig med Kloen turrer,
Dg Halens Sving mig Næsen pirrer,
Forkyndende mig Fred og Krig,
Med Bifald og med Haan forvirrer?
Hvem er du, som formaster dig,
(Imens du paa de fule Kroppe
Seer ned, som saae du fra beroppe)
At sparke til mit Sanger-Liig?
Hvem er du? sig, hvem er du? sig!
Der med en Strengthed mig bedømmer,
Som Barmrandsfageren fun, sømmer,
Dg meer mig dadler end berømmer,
Min Dommer i mit Hjerte liig?

Jeg for har seet dig — om herveden
Blandt Efterklangs Pygmæer ei —
Saa dog etsteds i Evigheden
Blandt Kjæmperne, der vandred' heden
Paa Sangens lyse Kongevei!
Paa visse Træ — paa visse Bliffe —
Paa Smilet norrfeligen smuult —
Paa Brynene, der mod mig nikke —
Saa sjællandsk tørt og jydehuult,

Mig synes, grandt til Punkt og Prikke
 At kjende Skjemtens Kraftpapa,
 Min Mester in vi comica;
 Og dog — ved Fingeren at stifte
 I Tiden, jeg nu lever i —
 Den sunde Sands i Rimeri
 Saavel som i Chronologie
 (Hvis Barenad i Poesie
 Jeg aldrig kan gaae reent forbi)
 Mig siger, Holberg er du ikke!
 Men skjøndt min Sandsen siger: „Nei!
 Ved Holberg! Holberg er det ei!“
 Fornuften (som jeg ogsaa, Kjære!
 Ei holder blot i megen Ære,
 Men selv i meer, end alt Genie,
 Og samtlige Geniets Hære,
 Den ikke commanderer i)
 Paaftaaer med et Slags Energie,
 Der trodser Altsens Sandseri,
 At det kan ingen Anden være!
 Thi, at det ei er den og den,
 Der før mod mig har spidset Pen,
 Kan mindste Gran af Sands alt lære.
 At det er Ingen af de Andre,
 Der lod mig, som en Dødning, staae —
 Og lod mig, som Gjenganger, vandre —
 Og lod mig ligge, hvor jeg laae,
 Fordi de, grundende paa Tingen,
 Fandt ud, jeg var aldeles Ingen:
 Et Nul af fiendtligt Skumpelstud,
 Der ei var værdt et halv Skud Krud —
 Det synes mig i mine Lagen

(De rene hvide Pjalter, som
 Min gamle Moders Fattigdom
 Med Taarer svøbte Liget om)
 Trods Dødens Nat, saa klart som Dagen.

Skjøndt blandt de Levende jeg tæller
 Endnu paa sjællandst Jord to tre,
 Der kunde — vilde de — maaskee
 Mig og mit Lunes Mammesfæller
 Faae til, af meer end dem at lee —
 Dem er det dog vist ikke heller!
 Thi de, som gamle kloge Muus
 I Verdens store Prosa-Huus,
 Ta'er dem i Agt for Musfæller,
 Og sidde rolig i en Krog,
 Hvori Censurens Musfænger
 Med Rottesax og Sprintelstænger
 Meer, end min gamle Kat, dem jog:
 Skjøndt ægte Kraft til Strid kun trænger,
 Klog Muus vil gjerne have Fred,
 Og det vil hele Verden med.

Hvem er da du, som her paa Randen
 Af denne timelige Grav,
 Hvorpaa kun lidt mig ligger Lav,
 Mig trodsende (som tør hver Anden)
 Og Tidens Mand (som evne Faa)
 Tør trodse begge? — det vil sige:
 Gaavel den Fattige, som Rige,
 Gaavel de Store, som de Smaa,
 Med Mod, der synes uden Lige
 Hos En med Livets Buxer paa?

Kan Thomas Ringo selv opstaae —
 Opstanden, Thomas Thaarup blive?
 Og — hvis jeg det vil lade gaae,
 Og sætte, de er' nu i Live —
 Kan saa naragtigt vel, som saa,
 Den første — kan i Vers, saa raae,
 Den anden vel saa smagløst skrive?
 At faare Mungen kan endnu
 Gaavel det første, som det sidste,
 Foruden Ringo=Psalme=Dyd
 Og uden Thaarup=Harpe=Lyd,
 Det jeg for længe siden vidste —
 Bor Tids Postadamiter=Stof*)
 Af det Slags Thomassie har nok,
 Der, før den kommer efter Grunden
 Til Evighedens Præg paa Sang:
 Den Form, hvortil dens Kraft er bunden,
 Den byrdelette Skjønheds=Evang
 I Balg af Glands og Balg af Klang,
 Som vidner, Mesteren er funden
 (Der, før man ham, som Hersker, saae,
 En Tjeners Skikkelse tog paa) —
 Maa stikke Fing'ren først i Bunden.

Hvem er du da? Dit Diehvælv —
 Det stive skarpe Blik derunder,
 Som borer sig i mine Bunder,
 Ligt Selvsamvittighedens Skjælv! —
 Det Blik, som desto mere grunder,
 Jo meer det lader som det blunder

*) Det Mobsatte af Fortidens Præadamiter.

For blinde Følk i Skjemtens Elv —
 Det: lidt af Nødden let ei knækket —
 Det: lidt i Baghaand, lidt i Hu,
 Der ei for Hver er strax til Sku —
 Det: lidt for Kjenderen bag Dækket —
 Det dybere jeg veed ei hvad —
 Det ægte Tankens: Spørg mig ad!
 Mig nøder til imellemstunder,
 Jo nøiere jeg paa dig seer,
 Jo meer end Besælsk huult du leer,
 At drømme mig et Unders Under.

Men viig langt bag mig, Satan! viig,
 Som mig tilhvister, det er Mig!
 Som mit forhadte Selv vil lære,
 At det mig selv vel kunde være,
 Fordi det min udvortes Pjalt
 Indsalter i mit eget Salt —
 Fordi det stolt, men uden Pralen,
 Mig maalende med egen Aen,
 Smukt nøder til, at see mig om —
 Hvormeget end tilfort jeg kom —
 Dg turrer baade Povl og Peder
 Med gammeldags Frimodigheder,
 Der nu er' komne reent af Brug,
 Dg ligne dem, en Niniviter,
 Der ikke frygter Beiens Slug,
 Endnu, naar han vil lede, hitter
 I min forborgne Hvalfisks Bug.

Nei! vittig kan jeg ogsaa være,
 Paa min Beføstning selv især;

Men, Zacharias, denne Pære
 (Kom jeg den ogsaa stundom nær)
 Fik jeg i Skjemptesproget ikke,
 For saavidt det er pære dansk;
 Selv større Bøsser maatte kliste
 Med Sigten til dets Punkt og Priske:
 Den Pære fik selv Ewald ikke —
 Den havde Holberg blot i Rikke —
 Og Wessel sigtede paa Fransk.
 Den Skjald, der i Serimmer-Truget
 Med pære Genialitet
 Alt mener den at have sluget,
 Har aldrig denne Pære seet.
 Om jeg den faaer, vil Tiden lære;
 Men, faaer jeg den, tilhører dig,
 Der med din Runen nøder mig
 Endnu lidt mere Dansk at lære,
 (Hvis jeg og bli'er udødelig)
 Til evig Tid den halve Pære.

Hvem er du da, der ei kan være?
 Thi hvo kan være Formand i
 Satirisk-komisk Rimeri,
 Og commandere Skjemptens Hære
 Her paa Parnasset — uden dog
 At kjendes af hver Skolepog,
 Og gjettes, i et Bærk paa Prent,
 Af hver en Raffelovnsstudent?
 End sig selv af Professorer,
 Poeter, Provster og Doctorer?
 Hvem og du er, du knap har Lov,
 Trods alle, trods de største Dyder,

Trods Mangel selv paa Næstens Lyder,
 Til Brugen af en Høvl saa grov,
 Naar du din Næste vil polere;
 Thi, er du reen, er det vel Flere!
 Bliv ved at flenge løs paa mig —
 Min Arm kan ogsaa røre sig!
 Men staaan de Spæde, staaan de Gamle,
 Hvis Hænder zittre kun og famle;
 Og slaae kun den, der rammer dig!
 Bær mild kun mod den hængte Røver,
 Og haard kun mod den Pharisæer,
 Der paa sit Bolværk trygt kan lide,
 Og med al Verden paa sin Side
 Fornem din Magtløshed bebærer!
 Gaae stolt, gaae kjæk paa Frimods Bei!
 Haan Krybet; men hovmod dig ei!
 Slaae Hovmod, hvor den find's, for Vandens;
 Thi det er netop selve Fanden!
 Men ellers bland — jeg veed ei hvad —
 Lidt Kjærlighed selv i dit Had!
 Glem ei, naar med en Pjil, som saarer,
 Dig Lysen rusted' ud mod Daarer,
 Naar midt i Tidens Røg og Damp
 Du bruger den i hellig Kamp:
 At Han, hvis Lys i Tidens Mørke
 Flød gjennem Barbariets Drke
 Som Aande-Melkeveiens Elv,
 Den Himmellivets store Lærer,
 Den Helt, hvis Kors jeg ogsaa bærer,
 Bær netop Kjærligheden selv!
 At Han, den store Dydens Mester,
 Hoipræsten over Troens Præster

Ei skjæbte paa sit usle Hjem;
 Men, med lidt Agt for hver en Daare,
 Med Medynks jammerfulde Taare
 Græd over det Jerusalem,
 Mod hvilket, selv i vore Dage,
 Trods hver en syndig Fryd og Plage,
 Trods hvert et sædeligt Forliis,
 Trods hvert et Tab af Evigheden,
 Bort Jøde-Kjøbenhavn hernelleden
 Er dog et christent Paradiis.

Til Vali Magni.

„Saul! Saul! hvi forfølger du mig?“
 Rosten i Lyset.

„Seg er mig selv en Gaade —“
 Det har jeg længe vidst;
 „Til her mig selv at raade“
 Hvor længe jeg har Frist?
 Beroer paa Herrens Naade.

Men, Vali! først og sidst
 Beed Vidar dette vist:
 At, til mig selv at raade,
 Som Deel af Altets Gaade,
 Som Middel til sit Meed,
 Dertil gav Herrens Naade
 Min Gjetten Evighed.

Hør, Magni! nu det Svar
 Paa Svarets mørke Tale.
 Fra Hoved indtil Hale
 Beredt alt Modi har:

Dit Navn jeg ikke kjender;
 Din Styrke kun og Mod
 Jeg skuer i de Hænder,
 Du knytter mig imod!
 Hvor meget du mon vide,
 Derpaa jeg ei kan lide;
 Men paa din indre Kraft
 Jeg fuldt Beviis har havt.
 Seer ret jeg paa din Næve,
 Den kan vel Mølner hæve;
 Men — hvordan svinge den?
 Det la'er jeg staae derhen.
 Om du, som Odins Kjæmpe,
 Dit eget Mod kan dæmpe?
 Det veed jeg ei endnu;
 Men at jeg kjender noget
 Til Ragnarokur = Sproget,
 Det, Bali! mærker du!

Jeg Bali Magni kalder
 Dig — til jeg veed det Navn,
 Du bærer, i vor Alder,
 I Rokur = Kjøbenhavn;
 Hvis du engang ved Stævne
 Paa Ragna = Marken mig
 Vil Vidar = Modi nævne?
 Jeg overlader dig.

Men — lad os selv os glemme;
 (Det er vel Gaaden værdt!)
 Og høre Mest'rens Stemme,
 Der har os begge lært!
 Jeg skriger ei som Raaber
 I Gaaden, hvor jeg boer;
 Men synger, som jeg haaber,
 I Gaaden hvad jeg troer.
 Let er min Gaade neppe,
 Som første bedste Praas,
 Sat under Haandens Skjeppe,
 Hvor Laas for Munden slaes —
 Hvis ogsaa Gestur blinde
 Den halv i Tanke randt,
 Bist Heidref ingensinde
 Dens Heelbetydning fandt!

Lidt meer end Ord maa flove
 Min Gjetter, meer end Lee,
 Hvis for min Jomfru-Løve
 Han ei skal staae med Spee —
 Tilfört Philist'ren kommer,
 Der vil med List derfra;
 Thi Bidar Helte dommer
 Har ingen Dalila!

Du selv, hvo du mon være,
 (Philister er du ei!)
 Om og vi gif i Lære
 Hidtil paa samme Bei —
 Hvis du kun ahner Løier
 I hvad du raader halv,

Med Andres Kalve pløier;
 Thi min er ingen Kalv!

Thi hør du Heidrek Herre,
 Hvad Gestur Ikkeblind
 Tilhvister kun de Færre
 Med mindre Sands end Sind:

Min Jomfru-Løve knuser
 Vel med en løftet Klo
 Hver gjettende Fremfuser
 Mod hendes Truens No;
 Men for den Fromme bliver
 Den vrede Løve tam,
 Og Binket, hun da giver,
 Er Blikket af et Lam.
 „Kom nærmere!“ det siger,
 „Jeg truer ikke dig!
 „Hvis ei din Knælen sviger,
 „Din Beden gjetter mig!“

Men, hvis du altsaa gjetter
 (Tilføier Ikkeblind)
 Paa meer end „Bæv for Fætter
 Af Edderkoppe = Spind“ —
 Hvis bedre selv end Nogen,
 Hvis bedre selv end jeg,
 Du kjender det i Bogen,
 Der over mig slaaer Streg —
 Saa kjæmp mod Gestur blinde,
 Som Gestur Ikkeblind,
 Den fulde Priis at vinde
 Paa Sangens lyse Lind!

Svæd, som jeg qvæd min Gaade,
 Høit for den lave Dal
 Hvad du deraf kan raade
 Med mig i Bragis Gal!
 Hvo veed om Herthas Drex
 I Troldes Hurlumhei
 To Hammerslag ei hører,
 Naar eet de hører ei?

O Bali! Bali! Bali!
 Smelt Nordens Jis med mig!
 Fell Døgg i diúpa Dalí!
 Hør! Vidar kalder dig!
 Fald ei, som Sne, paa Sletten,
 Hvor Jntet voxer meer!
 Graalaaren under Hætten
 Dig kold, som dum, beleer!
 Og jeg vil meer end lyse
 (Stjøndt maastee mindre varm)
 For dem, hvis Aander fryse
 Selv tæt ved Solens Barm.
 Lys uden Varme smelter
 Ei Klippen, som du seer;
 Men mørk Dypvarmen ælter
 Kun Dynd i Livets Leer;
 Lad begge sig forene,
 Som Lys og Liv fra Gud,
 Til Frugten paa de Stene,
 Der blødnes ei af Slud!

Held! hvis to Himmelbundne,
 Som Mørket stiller ad,

I Lyset sammenfundne,
 Paa Tinden sammen sad!
 Tog hver sit Blad fra Læben
 Til mere hellig Sang
 End den, hvori min Stræben
 Derefter hidtil klang —
 Tog hver sit Baand fra Tungen
 Til Dirren i den Dvalm,
 Hvor nu kun lyder Rungen
 Af brustne Kloffers Malm —
 Tog hver sin Laas fra Munden
 Til Trusel i den Gal,
 Hvor Stærkød gjøgler, bunden,
 I Larvers Bacchanal —
 Tog hver sin Klam fra Struben
 Til Raaben i den Drk,
 Hvor lurker Ulvens Gluben
 I Frækheds Ragnamørk!

O! mon omsonst jeg støder
 Med Magt i Heimdals Horn?
 Er det min Broder Høder,
 Der stak mig alt tilforu?
 Vil han igjennemstinge
 Det Liig, der blev forbrændt?
 Hvad? eller vil han bringe
 Mig Bud om Kampen endt?

Veed han, hvis han mig hader,
 Fordi jeg er lidt ffjøn,
 Hvad paa mit Baal min Fader
 Tilhvistede sin Søn?

Beed han, at Baldur hedder
 Vidar i Ragnadamp,
 Og Hødur=Bali leder
 Til Slag i Surturs Kamp?

Ak! stuffer mig i Dampen
 Afgrundens Lygtemand,
 Sig nærmende med Lampen
 Mit Lys paa Gravens Rand?
 Hvad? eller steg fra Himlen
 Den sande Bali ned
 Og bød i Fiende=Brimlen
 Mig venligen Guds Fred?
 Det kanst Du ene raade,
 Der gav mig blot en Deel
 Opøsning af min Gaade —
 Giv mig dens Løsning heel!
 Bind Prisen fra dem alle,
 Der kjække samle sig
 Til Raaden i min Halle!
 Bind Prisen selv fra mig!
 Vel kjender jeg til Bogen,
 Hvorpaa du peger hen,
 Maaskee saa godt som Nogen,
 Og Løsningen i den;
 Men skal af den og øses
 Hvad slukker Tankens Tørst,
 Maa gamle Seglet løses,
 Og Brønden aabnes først.
 Omsonst af den du venter
 Allivets Kildevand,

Hvis ei din Aand det henter
Dybt med Fornuftens Spand.

Gud gav dig blot ei Hjerte,
Han gav dig Hoved og!
Den Frommeste, som lærte,
Var meer end barneklog:
Vær from! han derfor hyder
Ei blot, men og: Vær snild!
Hvo halvt ham kun adlyder,
Maa halvt og fare vild!

I Bogen over Bøger
Fandt Længslen i mit Bryst
Den Salighed, den søger;
Men — næsten blot til Lyst;
Den Længsel, stilt, forøger
Min Lyst i Hjernens Braa
Til Bogen over Bøger
Fuldkommen at forstaae.

Vel Hyrdens rene Hjerte
Kan rolig slænge bort,
Hvad jeg med Møie lærte,
Som et unyttigt Kort;
Men Hyrdens blot, der hytter
Sig selv og Engens Lam,
Ei Hyrdens, der beskytter
Sin Hjord mod Aande-Glam!

Jeg gav, hvad den begjerte —
Med ingen anden Bog

Den deler dette Hjerte,
 Som den til Himlen drog;
 Men den mit Hoved deler
 Med hiin, hvis Sjæle-Stat
 Sofrater og Aureler
 Studeerte Dag og Nat —
 Den Bog, der Østens Blinde
 Til Krybben viste Vej;
 Thi Vej jeg ei kan finde,
 Hvor Stjernen lyser ei.

Følg mig i Gaaden gjerne,
 Trods mangan Krinkelkrog —
 Trods mangt et Spind af Hjerne
 For den, som blot er klog —
 Følg mig til Svadets Kjærne!
 Og du vil see den Stjerne,
 Der Tanken ei bedrog;
 Og maastee læse gjerne
 Med mig min Hovedbog.

Til Heimdall.

Beslægtede, som Lys og Varme der,
 Hvor Straaler spille,
 Er jeg og du i Mørkets Samfund her,
 Min Sangs Bro'erlille!
 Beslægtet er min Aand med din ei blot
 I Smil paa Læben,
 Men og, med dyb Foragt for Tidens Spot,
 I hellig Stræben;
 Men, mener du, fordi jeg nemmed' din
 Misfjendte Gaade,
 At du, som Jngenting, nu ogsaa min
 Ret nemt kan raade?
 Fordi, som Barn, jeg lege kan med dig,
 Søn af min Moder!
 Er neppe sagt du spøge kan med mig,
 Din ældre Broder!
 Fra Stedet, hvor jeg staaer, jeg vel i dit
 Mig ned kan sætte;
 Men Dpgangstrinene fra dit til mit
 Er' ei saa lette!
 Hvorledes jeg som Juster ofte faldt,
 Det Mest'ren husker;
 Men siig mig, Broder! var du Mester alt,
 Før du blev Juster?

Forfatteren af Gaaden:
 „det evige Sindbillede.“

Tankefamlere i Hjertet til Strøtænkeren i Munden.*)

Signa te, signa, temere me tangis et angis.

Medvidnelagt er hvad mit rene Hjerte
 For dig (Gud! det har Plet paa Plet!
 Men ene du, Alvidende! har Ret
 At kalde dette svage Hjerte slet!)
 For dig, skjøndt min erklærte Fiende, næste —
 Medvidnelagt er Palmen, jeg dig gav
 I min Forfængeligheds dybe Grav,
 Hvor ligger stinkende for mig den Jordens Ære,
 Jeg kunnet har, og kan, og vil undvære —
 Medvidnelagt den Rang, jeg undte dig,
 (Selv i den Hæder, der mig gjælder noget:
 Som Ridder af ældgamle Modersproget)
 Skjøndt Alder-Efterfølger, foran mig —
 Medvidnelagt ei blot hos en Indviet, **)
 Men i hver Selskabskreds, hvor blev berørt
 Hvordan jeg min Bagtalers Sag har ført —
 Hvordan jeg hæved' selv, ved Foredrag, den Tone,
 Der syntes lav og grov, til næsten høi og fin;
 Og hvor jeg, salig i mit Jordeliin,
 Med nyfødt Engleglæde lod dig throne
 Herneden paa mit Mausolees Ruin.

*) See Nyeste Kjøbenhavns Skilderi. Tolvte Aargang, Nr. 95.

**) Udgiveren af Nyeste Kjøbenhavns Skilderi.

Dyvidnelagt i Himmeldom=Archivet
 (Hvor, hvad jeg ilde gjorde, ligger blot,
 Men og det Lidet, som jeg gjorde godt
 Herneden i beslorte Prøvelivet)
 Er Glemfelen selv af min egen Søn,
 Der raabte mig om Hjælp af Faderhaanden
 (Mens du mishandlede mig Broderhaanden)
 I min for dig til Himlen gjorde Bøn —

Dyvidnelagt i Himmelsancelliet
 Høit over alle Stjerner's Sprinkelværk
 Er Søndagsffjorten, som jeg har fortiet
 Selv i min Muses bedste Søndagsværk:
 Den Digter=Uffylde, jeg endnu fortier
 Laalmodig, som et Danmarks Dfferlam,
 Trods alle Hundes jydsk Sjællandsglam,
 Mens man til Uffeldtbænk og Uffeldtskam
 Mig som Forræder=Ulv i Faaredragt indvier —

Dyvidnelagt for Himmelfongens Fod
 Er, at (hvis jeg var nok saa slem for Næsten)
 Jeg elffte mindre dog mig selv end Næsten,
 Naar det gif Næsten alt for slem imod;
 At jeg forsømte glad min egen Lykke,
 Naar jeg en mig beslægtet Broderaand
 Lidt høiere, ved Nækken af min Haand,
 Paa Trappen op i Livet kunde rykke —
 At, selv Roureddin ffjeldt, jeg gjerne veeg
 For min Aladdin, naar jeg troede finde,
 Trods Rusten uden, Lampens Lys derinde;
 Saalænge han endnu mod Himlen opad steg;
 Saalænge jeg endnu, som Tænker, turde haabe

Han vilde høiere end jeg
 Som Skjald, saavel i Alvor som i Leeg,
 En ædel Herrens Røst i Drken raabe —

Det her Medvidnelagte skal du see,
 Hvis ifkun krum, ei kroget, er din Bane
 (Krumt maa det Lige selv paa hver Planet sig tee)
 Men det Dpvidnelagte vil du ahne,
 Naar først af Hjertens Grund du holder op at lee!
 Trods Renters Renters Tilbud her af Brimlen,
 Nedlægger jeg det ei for hver Mands Dør,
 Hvad jeg mig selv for høit ei sige tør,
 Dpfigende min Capital i Himlen!
 Jeg var uskyldig Gjenstand for den Spot
 Som for det Had, hvormed man sønderflider
 Min Eris-Eros, som en Grinebider,
 Det vil du sige selv — og dermed er det godt.

Men, Katakjelder! — hvad der nu vil undre dig,
 Og hvad jeg haaber, du dog engang siden
 Vil finde heel begribeligt med Tiden —
 Er hvad jeg, indtil videre, fra mig
 Her, for vi samles hist, maa sige dig!
 Nu, du saa pludselig mig rækker Haanden,
 Til Glatte af min Hud omgjørende din Høvl,
 Begynder jeg at tvivle selv om Landen,
 Der aabenbarte sig mig i dit Brøvl.

Er det mit Forhold da til dig alene,
 Som, selv i Sang, bestemmer dig til Dom?
 Er mine Gaadetanker flux dig rene,
 Saa snart kun dine godt mig synes om?

O! gode Gud! hvor længe skal jeg friste
 Den Dval, at skue næsten i hver Braa,
 Hvor jeg en Engel uden Jeg'et faae,
 En Djævel sig som Du'et ind at liste?
 Er det da dig og mig der handles om
 I dine tvende Maskers skjulte Gaade?
 Og naar jeg hilser dig, som Han i Rom,
 Ta'er du mig altsaa strax, som Hun, til Raade?
 Naar dig kun ei vil stikke Mord'rens Dolk,
 Naar blot dit Barnevingehjerte skaaner
 Den Nedrige, hvis Masse du mig laaner,
 Er strax „Jens Langeliv“ af dine Folt —
 Og „Løgnpropheten“, trods „det Kul, du hører,“
 Og trods „det andet Kul, han har bag Drer,“
 Ei længer Aandernes Forsører,
 Men Sandheds Tolk?
 Naar Baggesen i Selstab og Aviser
 As-Bragis Kraft i Bræger Grundtvig priser,
 Flux vikler sig den ene sande Gud,
 Jeg i min Gaade som i andre Digte,
 For reent min Tid at bringe ham af Sigte,
 Har viklet ind, for dig sig klarlig ud?
 Den samme Mand, du havde nys i Sinde,
 Som Patriot, Prophet og Præst,
 Til evig Skjændsel, som du kunde bedst,
 At reise paa din Plads et Ulfeldtsminde —
 Den samme Mand, som du, saa godt du kan og veed,
 Udbrændemærker i voltairisk Bittighed —
 I det af Alt, paa Stræde som paa Gade,
 Du raaber ud, en Hyrde meest maa hade,
 Der med Enfoldighed, som skrevet staaer,
 I Kirken vogter aandelige Faar —

Den samme Mand, du, hvor det Alvor gjælder,
 Ei blot som alle Mullers Kul udfjelder,
 Men og i Hjertet selv, ei blot i Pen,
 Som Gudsbespottelsens og Syndens Ben —
 Den samme Mand — den Kora=Biram=Dathan
 I een blasphemisk gaadefuld Person —
 Den Grinebidernes begravne Leviathan —
 Gjengangernes Gespenst=Napoleon —
 Den — o hvad skal jeg kalde den Patron,
 Du kalder i Begeistring af din Troën:
 Med alle synonyme Navne Satan) —
 Ham vil du, nylig malt saa sort paa Hvidt,
 Som Had og Haan foreent formaaer at male
 Den Undes Dine, Kløer og Horn og Hale,
 Med — Dit,
 Paa eengang (trods den blevne sorte Navle)
 Priismale selv paa Helligdommens Tavle
 Med „Danmarks Ridt!“

Samvittighed er altsaa dig en Gaade?
 Mens det er mig det Eneste, jeg veed?
 Du lader altsaa dig af andet raade,
 Til Tid og Sted,
 I Lysning af Belsignen og Forbanden
 Herneben over mig og hver en Anden,
 End Jesu Christi Bud og din Samvittighed?
 Det første Bud var, som jeg troer og veed,
 Barmhertighed!
 Som Bøn for Fiender selv, det pegte blot paa Raade
 Naar Himmeldommerens Retfærdighed
 Dybt i den anden lyner ned,
 Det midt i Tord'nens Røst i Orken toner:

Min Doms Forkynder anseer ei Personer!
 Umulig kunde, hvad der raader mig,
 I Tankens aabenbare Fred og Krig,
 Dig raade, "Næven" pludselig at glemme,
 Der otte Kyllinger af Sangens Hønschuus
 Lidt efter lidt dig snedig aad her hjemme —
 Og med en "Baggehund" at drikke Duus
 Trods "Langeknivens" Bold og Gruus,
 Fordi den roste Grundtvigs Stemme
 Midt i de Grynt,
 Man havde mod dens Sirius begyndt?

Nei, som min Fiende, gif jeg dig imøde
 Med Aandens underlige Kjærlighed:
 Med Lyst, dig til, mens end er Tid, at nøde
 Til dybt at lære hvad du løst kun veed —
 Med Lyst, at laane selv min Fiende Baaben
 Til Kampen mod Forstandens Dvertro,
 Som vi (saa var min inderlige Haaben)
 Trods din mig lidt for vilde Brand-Brand-Raabn,
 I Tidens Nat bekjæmpte begge to —
 Med Lyst til Smerten selv af dine drøie
 Din Fjellers Fiende kun tiltænkte Slag,
 Der ramte dog i Grunden kun en Trøie,
 Jeg kunde slænge bort, naar det blev Dag —
 Forvisset, saligt dig at overraske
 Med Broderaandens fulde Favnetag
 I Tidens Fylde, med bortkastet Masse,
 Naar selv engang du saae den gode Sag,
 Ei blot, som min, ei blot, som din, i Leiren,
 Der mindre paa Triumphen seer end Seiren!
 Tryg eengang dog, at du mig ikke fældte,

Mindst, hvad der egentligt er mit,
 Med — — — — Dit,
 Lod jeg dig slaae og skjelde, da det gjældte
 Mit Intet; og jo meer du Feilen skjeldte,
 Som jeg har og begaaet i Sort paa Hvidt,
 Skjøndt mindre grovt og mindre tidt,
 End de, der sig i Tidens Smigren ælte,
 Jo meer jeg agtede den rene Fod,
 Hvorpaa jeg troede,
 Trods hver Unode,
 Dit Indre stod.

Mit Had til Broderkys, til Rosiflængelse,
 Til Bravostraal, til Venflabsbutteri,
 Til Af=førgudelse, til Hurrahi,
 Til Hilleden= og Karles=Børs=Dphængelse,
 Og andet Digterpøbelslifteri,
 Der paa hvert Kjelder=Bal er bleven Mode,
 Hvor Ingen dandse kan med rene Stoe,
 Som paa Parnassets Bal en domino,
 Saasnart en Dreng kan bare staae paa Ho'be —
 Mit Had, ved Wrens alt for runde Bord,
 Til lumpne Høfligheder — med eet Ord —
 Kom din Uartighed tilgode. —
 Det er en Bægter i vor Herres Huus
 (Saa tænkte jeg) der pryglor den, der stjæler,
 Og selv med Politiet ikke hæler!
 Han sikkert ei ved første bedste Kruus
 I Kjelderren med Fanden drifter Duus!
 Det er en Karl, der ikke blot i Ruus
 Forstaaer sin Bander,
 Men ædru staaer sin Mand, og, hvor han rode seer,

Ad Raadstueraadet og af Roder-Roden leer,
 Og Rodemest'ren selv i sit Parnas-Dvarteer,
 Hvis han forroder sig, slaaer kjæf paa Panden!
 Desværre! jeg mistjendte dig!
 „Du skjemtede kun,“ siger du, „med mig!“
 Det var dit Alvor, kun saalænge
 Du troede, med min søde Kniv
 Jeg ogsaa vilde dig paa Liv?
 Nu derimod, du haaber Drifkepenge,
 Vil du kun mine Kammerater hænge!!

Hvem er du da, du Mørkets Aand!
 Der, trods den dig endnu tvivlsomme Gaade,
 Mig rækker, hvad din fordums Ben forsmaaede,
 Din Bægterhaand,
 Mens pludselig du vender Morgenstjernen
 Fra store Synderen, du rendte paa,
 Imod de smaa?
 Hvem er du, falske Lygtemand paa Randen
 Af Graven, du dig selv med Spaden grov,
 Mig undergravende, som ingen Anden,
 I Tanke, naar jeg mistede Forstanden,
 At spænde min Fornuft for din maskeerte Plov?
 Hvem er du med den Kvælden og den Kvadlen,
 Der dybt gjenklinger i det rene Bryst,
 Og loffer, selv i Sumpens Tudsedyft,
 Den, Smiger æbler, med frimodig Dablen?
 Hvem er du, der, fordi jeg roste dig,
 Skjøndt jeg „i Individet sylter Balle,
 „Som om jeg Stregen var til Altings Muller,
 „Dg leger Tit igjennem Karrets Huller

„Med Gud og Fanden og med Alle,“
Med Gæt vil broderlig omfavne mig?

Du loffer den, du troer en Gestur Blinde,
Fordi, som Gjest, han ikke paa dit Ord
I dig just vilde strax den Guds Genbaarne finde,
Dg strax ei tog din Duff for Herrens Bord —
Fordi han ei gif ganske fra Forstanden
Bed din bagvendte Morten=Luther=Banden,
Endstjøndt han mod Enhver forsvarte dig,
Der dig foragtede foragtelig —
Du loffer ham, da du har seet ham smagte,
Hvor Kryben med lidt Vid ei lider Nød,
Dg seet ham i sin Armod trofast agte
Hver Aandens frie Næring meer end Brød —
Du loffer ham, da du har seet ham haane
Den Frister, der bød Kongeriger fal,
Selv, da han vilde ham lidt meer end skaane,
Hvis han sig vilde nulle til hans Tal —
Du loffer ham, med hvad du veed der rører
Det Hjerte, der „da jeg var lille“ sang,
Du loffer ham med Lyden, der forfører
I dine Bedeflokkers dybe Klang —
Dg fører ham, tilsyne langt fra Binding,
Fra Brød af Steen og Herlighed af Stam,
Paa Tiggerveien, og paa Templets Tinding,
For der i Svindelen at styrte ham?

Nei! reen som Lilien med dydig Stængel
Staaer for mig nu Hans Karvels raske Karl,
Dg hellig, som en ydmyg christelig Engel,
Den halv opblæste Hedning Hakon Jarl!

Hvad vil vel Frækhed blot i Spøgen fige
 Og Herfterbram i Heltegjøglespil,
 Mod Hovmod midt i Himmeriges Rige
 Mod Pralen der, hvor Engle lytte til?
 Som han, der førte Christus op paa Templet,
 Staaer du der for mit Die pludselig
 Skalpandebændemærkt med Hovmodstempleet,
 Vig bag mig, Satan! nu jeg kjender dig.

See det og skjælv, Trold! Ordet er min Hammer!
 Erkjend din Herre! Stjernen er mit Lyn!
 Min Gaades firfolblyse Stjerne rammer
 Dit pludselig i Stræf opklarte Syn!

Sphinx.

Hjerteqvad til Grundtvig.

Svar paa Qvadet: Til Sphinx. *)

Jeg veed, at, selv naar Jordgrav-Kloffen gaaer,
 Udringes end ei mine Skole-Aar;
 At selv bag Sirius jeg Lærling bliver.
 At bryste mig af Mit er ei min Skik;
 Hvad har den Rigeste, som han ei fik?
 Men, hvad mig Eldre gav, jeg Yngre giver.

Jeg flyver gjennem Mandelivets Luft,
 Saa høit, som mig kan bære min Fornuft,
 Til Tankelidens Udspring i det Reene;
 Jeg stuer ei paa dig hovmodig ned,
 Men paa dit Stade, hvis dit Bedested
 Er over Stjerner ei, end fige Stene.

Hvis Lyset havde bleget mine Haar,
 Jeg end dog aldrig brysted' mig af Aar;
 Hver Alder er for kort til Retfærd's Krone!
 Men ikke rødmer jeg ved mine Saar;
 Thi fik jeg dem i Verdens Drmegaard,
 Saa fik jeg dem i Kamp for Lysets Throne.

*) See Nyeste Kjøbenhavns Skilberi 1816 Nr. 6.

Vee dig, hvis blot du hørte Daareglam
 I Bækkelyden, du af mig fornam,
 Da jeg en Tvivldom over dig kun fældte!
 Men vee mig, hvis jeg maatte dig forstaae,
 Naar du, som Jngenting, min Gaade saae,
 Og dog i Intet saae Drions Bælte!

Sandt nok, i Gaaders Gaades Tankering
 At tænke Tanken selv som „Jngenting,“
 Er Gjetten paa en meget simpel Maade;
 Men til Beviis, at den ei her slog feil,
 Behøves noget meer, end Haand og Segl
 Af En, der gjetted' feil, hvergang han spaaede.

Jeg troede rigtig nok, det var mig nemt,
 At følge dig i Alvor og i Skjemt,
 Og ned at dale til dit Barnesæde;
 Jeg sagde det, og siger det endnu —
 Men knegte dig var derfor ei min Hu,
 Saa lidt som nogen anden dødsfødt Glæde.

Om høiere jeg staaer, end Lampens Stin,
 Og om dit Lys til mit har mange Trin,
 Vil ventelig opklares paa det sidste;
 Men vee dig, naar du seer, at det er saa,
 Hvis, hvor du staaer, du dog bli'er ved at staae,
 Og Stigen op til mig dig ei vil friste!

At Lyset boer og i min Hjerneskal,
 Som hist i Kjærlighedens Gaade-Hal,
 Det lærte mig Hans Straalen i min Rærte;

Dg at det er Hans allerførste Bud,
 At Mørket skal af Lyset slettes ud,
 Tiltøner mig dets Gjenklang i mit Hjerte.

Som Digter, stod jeg og paa Gravens Bred,
 Bar, uden Synd, mit Liv at spøge med —
 Jeg selv dermed i Niim uskyldig spøger;
 Men, hvad der ei tør spøges med, som Tant,
 Er, hvad jeg efter Livets Skibbrud fandt
 I Havnen, som du selv alvorlig søger.

See Bali! det er her mit Bidar-Svar
 I Tønen, du mig selv angivet har,
 Med Lyd, som ei fornegtes af mit Hjerte:
 Bær snar, vær seen, med Rækken af din Haand;
 Men ræk mig ei den, før din egen Aand
 Kan taale Lyset i min Gaades Kærte!

Jeg lod dig lege, mørke Broder min!
 Indtil din Spøg paa Digterens Ruin
 Gik over til en Spas med Mandens Gaade!
 Da sang, da bad, da trued' jeg, og svor:
 Saa sandt, jeg veed og skuer, hvad han troer,
 Skal jeg ham tvinge, den med Lyst at raade!

Den Handske jeg nu ene kaster dig,
 Mens jeg beholder den, du rakte mig;
 Jeg, hvis og du mig luffer end dit Dre,
 Afbryder ei med Fienderne min Krig;
 Men finder jeg en Sandheds Ven i dig,
 Vil jeg med Lyst, ei blot med Mod, den føre.

Hvis dig, som Skjald, som Dannemand og Præst,
Selv midt i Striden Freden huer bedst,
Lad da dit Barnehjerte kjærligt tale!
Mig huer, indtil Freden sluttes, Krig.
I hvor det gaaer, vi begge broderlig
I Død og Liv hinanden Gud befale!

Danlingen, eller spildt Umage.

En Fortælling.

Engelen Ithuriel —
 Som man her i Kjøbenhavn
 Kjender, troer jeg, kun af Navn;
 Men som hver en Moders Sjæl
 Mellem Hov'derne beroppe
 (Kutter Hov'der uden Kroppe)
 Kjender overmaade vel —
 Engelen Ithuriel —
 Siger jeg endnu engang,
 Ene for at man maa nemme
 Navnet — een af første Rang —
 Dg, som let man kan formode,
 Da han nutildags paa Prent
 Er saa meget lidt bekjendt
 Her hos os — een af de Gode,
 Der i Englesaldet stod —
 (Mellem os, kun alt for god,
 Som Historien vil lære) —
 Denne Lysens Engel, Kjære!
 Med en philosophisk Aand
 Dg med et poetisk Hjerter,
 Fuldt af Lyst til Eventyr,
 Reiste paa sin egen Haand,
 Til de andre Engles Smerte,

Bort fra sit Deroppes Eden
 Til et fremmed Land herneben
 Fuldt af lutter vilde Dyr.

Da han — „var det ingen Pige?“
 Det er Grammatikens Stam,
 At jeg veed det ei saa lige —
 Dog, da hun jeg ei tør fige,
 Bover jeg, at hanne ham —
 Men, hvad jeg dog ei vil dølge
 Dem, som — af mig selv især —
 Kaldes Engle: Hannet her,
 Hvor jordist og det er,
 Drager ei til mindste Folge.

Da han havde fra det Høie
 Med sig bragt en Hoben Glands,
 Dannet Dre, dannet Die,
 Himmelft Sind og himmelft Sands,
 Og hvad ellers, vel med Føie,
 Kaldes sjældent her til Lands —
 Dnskte han at see sin Rands
 Til at gavne og fornøie
 Med sit dannende Genie,
 Før hans Dphold i det Lave
 Mellem Folk, der Intet have,
 Bar med Tiden reent forbi;
 Løb og derfor rundt omkring
 Her paa Jorden efter flige,
 Som han gjerne gad berige
 Med en Stat af smukke Ting,
 Der i Himmeriges Rige

(For Indfødtte der at sige)
Koster næsten Ingenting

Mander ere reent af Lave
 Efter Stafler at begave,
 Der paa Næring lide Nød
 Af Seraphers Vand og Brød.
 Det er deres bittre Død,
 Hvor i Verden om de trave,
 Sund Forstand og Sands og Smag
 Ene for dem selv at have.
 Min Herr Engel var en Nar
 Efter, Skik paa Stof at sætte,
 Og hvert Anlæg, hvor det var,
 Konstudviklingen at lette:
 Han var stærk i Taal og Mod,
 Dannevirkfom, dannegod,
 Mild mod Alle, selv mod Dvæget —
 Kort: i renefte Forstand,
 Trods et fremmed Noget-Eget,
 Og lidt Fyrighed formeget,
 Ret en ægte Dannemand.

Lang Tid løb han rundt i Landet,
 Og endogsaa rundt derom
 (Thi han kunde gaae paa Vandet)
 Førend ham for Die kom
 Blandt de mange Klodrianner,
 Enten Hunner eller Hanner,
 Noget, som ham syntes om —
 Noget, som til Nød han kunde
 Med et konftigt Høvleri

Paa sin Himmelft lidt tilrunde
Udenom og indeni.

Alle, som paa Fire ginge,
Alle, som paa Bugen laae,
Alle dem med Hale paa,
Selv endogsaa dem med Vinge,
Lod han ligge, lod han gaae,
Lod han kravle, lod han flyve,
Lod han hoppe, lod han flyve,
Uden at han til dem saae.
Det var nemlig, fordi Formen
Ikke svarte fuldt til Normen,
Som er a priori sat —
For enhver fornuftig Klats:
Derfor lod han og spadserere
Selv tilsidst en Abekat,
Uden Hæset at lorgnere. —
Hvad han gjerne gad havt sat
Var de Hov'd=i-Beirs=Gestalter,
Som Fornuftens Regel spalter,
Derom løb han Dag og Nat;
Thi han havde hørt dem rose
(Naar deroppe blev fortalt
Om vor Jords Bidundermose)
For Beqvæmhed fast til Alt.
Men han løb i otte Dage
Rundt omsonst, frem og tilbage.

Endelig han fandt dog Een,
Der fast som en aflædt Duffe,
Halvveis under Laas og Luffe,

Dpret stod paa tvende Been
 Bag et Jern-Stakit, og green;
 Dg, betragtende Personen,
 Treen han samme ganske nær;
 Thi han saae paa Skabelonen,
 At i Paradiset her
 Det var sikkert Stabnings-Kronen,
 Enten Manden eller Konen —
 Ligemeget! her, som der,
 Er — paa lidt i Dragten nær,
 Dg i Minen og i Tonen —
 En Ithuriel især
 Mand og Kone lige kjær,
 Fast den ene, som den anden.
 Dg, da netop denne her
 Var, som end i Ufsylsstanden,
 Indsvøbt i sin bare Dyd,
 Uden Smil og uden Lyd,
 Fandt han Duffen op ad Dage
 Til vor Fader Adam Mage,
 Der, før han fik fire Been
 Bed sin Deling, var kun een.

Det, hvorpaa kun seer Platonen:
 Den fortrinlige Gestalt,
 Bygt til Sidden just paa Thronen,
 Dg hvis Led han snart fik talt,
 Viste ham Fornuft-Patronen,
 Prindsregent-Napoleonen,
 Dyrbehersteren i Alt.
 Dg skjøndt Fyren, som fortalt,
 Haanlig, syntes ham at grine,

Jog en dyb alvorlig Mine
 Med en underlig Effect
 Eng'len ind et Slags Respect.
 Majestæt — og selv en ægte —
 Man ei Beng'len kunde negte.

Men lidt mager — og især
 Der, hvor Pladsen var til Kronen,
 Ganste skaldet — tør og tvær,
 Og uhøflig var Personen;
 Dertil blind og døv og stum,
 Smagløs, følesløs og dum;
 Selv, trods hvad Gestalten spaaede,
 Uden mindste Levemaade.
 Drøm om, hvad man kalder Sjæl,
 Blev i Kroppen ikke funden,
 Skjøndt det virkelig i Grunden
 Bar (som nu jeg veed ret vel)
 Bor Humanitets Model.

Engelen Ithuriel
 Lod sig ei af Smaating kysse,
 Naar det gjaldt at gjøre vel,
 Og opparme dem, som fryse!
 „Der er meget,“ sagde han,
 „Meget, meget her at gjøre!
 Men og meget gjøres kan!
 Den fortræffelige Plan
 I Guds Billeds Kaliban
 Vil jeg mig til Nytte føre —
 Tegningen er høist correct!
 Og hvis dette Mesterstykket

Udarbeidelse mig lykkes,
 Vil det gjøre, som mig tykkes,
 Overordentlig Effect,
 Ikke blot, som nu, ved Strækken
 Af hvert Blik, som seer derpaa,
 Men med inderlig Tiltrækken
 Af hvert Hjerte, som kan slaae.
 Lad os altsaa trostlig prøve
 Hvad der med taalmodig Flid
 I saa lang som mulig Tid
 Gjøres kan af denne løve,
 Tørre, blinde, stumme, døve,
 Meer end bæsliff dumme — men
 Mesterlig anlagte Ben!“

Som en Effer, der vil vinde
 Meer med Engletaal og Agt
 Sin tilbedede Gudinde,
 End med djævelff Bold og Magt,
 Blev han længe ved at bukke,
 Smil i Smil, og Suk i Suk,
 For den kolde stolte Duffe,
 Knæfald søiende til Bui —
 Kyste den endog paa Foden
 (Som er ikke længer Moden)
 Trykkende dens kolde Haand
 Dmt, som trykker kun en Aand;
 Bøvede tilsidst at kjæle —
 Stammende med afbrudt Mæle
 Himlens Turteldue-Kluf —
 Men vor Duffe, skjøndt det rangled'
 I dens hele Krop og dangled',

Svared' ikke med et Mut.
 Urørt blev med haanlig Mine
 Den bestandig ved at grine.

Da hans Kjælen var omsonst,
 Spiltdt hans Ord, og spiltdt hans Blifte
 (Danlingen forstod dem ikke)
 Greb han til en anden Kunst,
 Og begyndte den at knibe,
 For at faae den til at pibe;
 Men, hvormeget han og kneb,
 Danlingen dog aldrig peb.
 Derpaa faldt ham ind at prøve
 Bækken af dens ydre Sands,
 Ved at snoe den rundt og øve
 Danlingen i Springedands;
 Men den valed' paa de tynde
 Been bestandig, som Statist,
 Uden Lethed, uden Ynde,
 Snubled' og faldt om tilsidst.
 Endelig kom Eng'len efter,
 At hver Sandsen, ogsaa blot
 Af naturligt Dndt og Godt,
 Langt var over sammes Kræfter —
 Og, trods Springen og trods Hoppen,
 At, før Spørgsmaal blev om Liv
 I en Figurant saa stiv,
 Maatte den faae lidt paa Kroppen.

For paa Folk at sætte Skik,
 Slutted' han, er her i Landet
 Maaskee nødig, fremfor Andet,

Overflødig Mad og Drif.
 Altsaa putted' han i Munden
 Duffen lidt Ambrosia,
 Underveis han havde funden,
 Eller hvor han fik den fra,
 Mens han tyllod' et Par Pæle
 Nektar i dens tørre Hals,
 Som han nok har maattet stjæle —
 Hedensk var den allensals.
 Men hvert Bid, den ind blev proppet,
 Før min Engel saae sig om,
 Inden Munden ret blev stoppet,
 Gik bestandig, som det kom —
 Dg hver Drif af Gudelivet,
 Som den blev i Halsen givet,
 Løb, som af en Luttertub,
 Diebliflig atter ud.

Hver en Anden nu var bleven
 Uergerlig, om ikke vred,
 Dg aldeles led og fjed
 Af Livsaligheds-Eleven;
 Engelen Ithuriel
 Blev det og en Smule vel;
 Men, trods Leden og trods Rjeden,
 Blev han ved at danne løs
 Paa den utafnemmelige,
 Men, som sagt, i Støvets Rige
 Bedstproportionerte Knøs.
 Skjøndt den dumt blev ved at grine,
 Gjorde han et nyt Forsøg;
 Hulb paa Kroppen den at kline

Med en heel alvorlig Mine,
 Skjøndt det kunde synes Spøg:
 Mos han lykket faae paa Stenene,
 Hvoraf han den Slutning drog,
 Her ham vilde lykkes og
 At faae klint lidt Kjød paa Benene.
 Feed og blev hiin gode Ben,
 Saa det var en Lyst at see ham —
 Men, om soie Tid, o vee ham!
 Faldt ham Fedtet af igjen.

Dog udførlig at beskrive
 De taalmodige Forsøg
 Paa, Arabaten at oplive,
 Der gik samtlig op i Røg —
 Dertil kan jeg ei mig give,
 Hvis jeg og mig gjorde Flid,
 Den fornødne lange Tid.
 Altsaa kort: Min Danling staaede,
 Hvert et nyt Forsøg til Trods,
 Sig bestandig som en Klob —
 Ingen Dannen kunde baade;
 Danneren Ithuriel
 Svedte sig omsonst ihjel,
 For at give den Rebel
 Mindste Smag paa Levemaade.
 Dog blev Livets Engel ved
 I sin Dannen, ufortrøden,
 Med en sand Langmodighed,
 Til han fandt, hvori stak Nøden —
 Til med Gæt han nemlig saae,

Danlingen, han danned' paa,
 Jngen Anden var end — Døden.

Da den Fromme mærkte det,
 Holdt han op, sin Tid at spille
 Baade tidligen og silde —
 Og jeg troer, han havde Ret.

M o r a l.

Høie, himmelfste Fornuft!
 Mon du virkelig betænkte,
 Hvad du gjorde, da du sænkte
 Helligdommens Ætherduft
 Ned i Livets tykke Lust?
 Da til Stov du Aander lænkte,
 Og de Syndefaldnes Lüg
 Under Syndflodhavets Brusen
 Sendte Bud paa Bud fra dig
 I forklarte Bingers Susen?
 Naar for Idealers Glæds,
 Naar for Alt, hvad aander Livet,
 Mennesket, som Aand, blev givet,
 Sløvet er hver ædel Sands —
 Naar sig inden Dyrets Stranke,
 Keppe mælende, som saa,
 For at taales, holde maae
 Dyd, Religion og Tanke —
 Naar, især i Sort paa Hvidt,
 Mandelige Hungercuren
 Ene troes at hjælpe lidt

Mod hvert Udslet af Culturen —
 Naar et Slags Mercurial
 Er den eneste Fortæring
 Paa det store Digterbal
 I Geniernes Knapnæring —
 Naar er blevet, om ei Slet,
 Som alt Andet, der er Mode,
 Det ei længer gængse Gode,
 Dog, hvor end det sees — Skelet —
 Mon en Nothe selv ei vilde
 Med sin Danne-Tanfegang,
 Og en Ewald med sin Sang,
 Komme begge lidt for silde?
 Hvad da ville med en Leeg,
 Som man haaner, som man hader,
 Grinende paa Modens Gader
 Her — i Anders Mafferader —
 Grundtvig, Ingemann og jeg?

Det skal jeg, saamænd, os sige —
 Svarende, hvis ei for Dig,
 Dannepar i Dannerigel
 Dog, til videre, for mig:
 Blive ved, endnu ret længe —
 Haaber jeg — at lege Liv
 Med de døve, dumme Dreng
 Til vor egen Tidsfordriv,
 Hvis og ei til deres Nytte —
 Jeg, for min Part, meer end fro,
 Naar endogsaa blot I To
 Til mit spildte Hei! og Ho!
 Mens jeg lever, ville lytte.

Rude og Potte,
 eller
 Chrystalline og Charlotte.

Et dramatisk Eventyr i Vinduet.

Prolog.

Jeg uidentviol har drømt, hvad jeg nu vil
 Fortælle Jer, I alt for Gode,
 Der endnu stundom lytte til
 Den lille Muses Sang og Spil,
 Hvis Konst er ikke meer i Mode:
 Samtalen nemlig, som ved Juletid i Fjor
 Jeg hørte tydeligen Ord for Ord
 (Trods Vinterstormens barske Tuden)
 I Vinduet, mellem Urtepottens Flor
 Og Riimfrostblomsteret paa Ruden.
 Drømt, eller ei, saa vidt kan skjøne min Forstand,
 Moralen, som vi jo dog Alle søge
 (Paa Tryk fornemmeligen) at forsøge,
 Er derfor ikke mindre sand.

Blomsten paa Ruden.

Du troer, at være Floras Datter, du,
 Der i din Potte,
 Saa godt, som i din Bugge, svøbt endnu

I Sviblen Blee, reist halv paa Hu,
 Dig langsomt hævede Charlotte?
 Du virkelig en Blomstermø?
 Du før, om ikke just et Frø,
 Dog blot en Løg, som med uendelig Umage
 Faaer foldet ud en Smule Grønt,
 Der ikke synes mig endda saa saare fjønt;
 Og bruger til en Hals tolv, fjorten Dage,
 Hvis Hoved (egentlig en simpel Knop)
 Først efter andre fjorten luffet op
 I et Slags Kruseduller og lidt broget
 Skal endelig see ud som Noget?

Bærten i Potten.

Jeg bilder mig just ikke meget ind;
 Dog troer jeg i mit stille Sind,
 Saavel som andre grønne Pøder,
 At fylde Livet alle Blomst'ers Moder.
 Men hvordan veed du der i dit fornemme Slot
 Saa vel Bessed om hvad jeg ei gad bytte
 Med dig i min bessedne Hytte,
 Trods al din Spot:
 Om min langsomme Bøxen, og hvad fiden,
 Ei værdt at tale meget om,
 (Endstjøndt du siger, at det lader som)
 Der bliver af mig lille Noer med Tiden?

Blomsten paa Ruden.

Jeg veed, at det er din Biographie;
 Jeg hørte den i Morges ganske stille,
 Da Læreren i Blomstreri
 Forklarede dig for den Lille,

Der fandt naturligviis dit simple Grønt
 Just ikke heller meget fjønt.

Bærten i Potten.

Skjøndt end, som du, jeg ikke skimrer,
 Jeg vist min Moders Træk med Tiden faaer;
 Men hvordan det med dig saa gaaer —
 Alt bliver, troer jeg, ei til Guld, hvad glimrer.
 Vel kan i Glands jeg ikke maale mig
 Med dig;
 Men skjønne Søster! i din Kamme,
 Mig synes, at du stedse bli'er den samme,
 Mens i min Potte mærkelig
 Mit simple Grønt udvikler sig.

Blomsten paa Ruden.

Det Navn af Søster, som jeg allerede
 Nu hører af dig, troer jeg, anden Gang,
 Maa jeg for Eftertiden mig frabede —
 Naturen negtede dig denne Rang!
 Af din Udvikling der kun lidt er vorden;
 Og, hvis du voxer ogsaa lidt endnu,
 Du kommer dog vist ikke langt fra Jorden
 Med al din Potte-Stræben, al din Hu.
 Jeg derimod, der i min Kamme
 Bestandigen er den selvsamme,
 Jeg vorder ikke (hører du?)
 Jeg er, som alt Guddommeligt, min Kjære!
 Paa eengang Alt, og strax, hvad jeg vil være:
 Et himmelft Kjærnevæsen, uden Skal,
 Udsprungen af Chrystaller paa Chrystal!
 Bevinget Hoved blot, som hver en beenløs Engel,

Jeg blomstrer uden Rod paa Luftens egen Stængel.
 Men i dit Fængsel du, kun Leer i Leer
 (Naar man paa det Dyrindelige seer)
 Hvad troer du Løg, du Svibel eller Bønne,
 Med alle Kruseduller i det Grønne,
 Du her i Binduet kan vorde meer?

Bærten i Potten.

Leer var jeg i hans Haand, som Himlen bærer;
 Men det var og engang, fra Syd til Nord,
 Hver ædel Bært, som blomstrer paa hans Jord,
 Indtil den herligste, som al Naturen ærer;
 Af Leer han danned' allehaande Kar —
 Og deriblandt hvad jeg i Fjor kun var.
 Men — hørte du hvad meer om Bærtudvikling sagde
 Han, som den Lille det ublagde,
 Da han beskrev mit Levnetsløb
 Begyndende fra Spirens første Svøb?

Blomsten paa Ruden.

Nei! jeg vil gjerne dig bekjende,
 Jeg hader, som Naturgenie,
 Det lærende Pedanterie,
 Og jeg sov ind, før al den Bæb fik Ende —
 Men siig mig dog engang for Spøg:
 Hvad troede han da vel, der bliver af en Løg?

Bærten i Potten.

„De har jo,“ sagde han blandt andet, „seet, min Søde!
 Graae Krebs, ved dygtig Kog, omsider blive røde;
 Det deilige Filet, De der om Hov'det har,
 Et Nogle Bomuldsstraad for kort Tid siden var;

Af Æg, De veed jo nok, bli'er Høner eller Haner —
 Af Svibler, seer De nu, der blive kan en Flor,
 Som den, vi saae hos Gartneren i Fjor,
 Dg iblandt andet — Tulipaner!"

Blomsten paa Ruden.

Dg det paa dig anvender du?
 Nu maa jeg lee mig reent min Hals itu!
 Du Straa! du der, i knap en Rjøkkenhave,
 Din Planters og din Banders Slave!
 Du engang Flora-Rigets Perser-Chan?
 Du Pottesiv! du blive Tulipan?
 Hvad bryder mig hvad en Pedant, der prøvler
 Om røde Krebs og Traad og Æg
 Aldeles op og ned ad Bæg,
 Med Brillen paa, for Askepotter snøvler?
 Lad ham belære Høns og Gjæs!
 Græs, nok saa vorent, er og bliver Græs;
 Dg deraf har man nok i Leer-Physiken.
 Der kommer netop ret tilpas,
 Hvad hedder han, den Mand, hvis Huggen og hvis Stiffen
 Ei hører op, før den faaer Has
 Paa det grønnskallede Parnas:
 Gjengangeren i Danneblomstkritiken!
 Nu skal du see, han gaaer dig reent forbi,
 Dg sandser ene mig! hvad vedde vi?

Bærten i Potten.

Kan gjerne være! Jeg jo negter ikke
 Din Glands og dine himmelfjønne Træk;
 Du vil, som flcer, og ham i Diet stifte!

Blomsten paa Ruden.

Jeg trodser al Kritik, kold, klar og kjæk.

Gjengangeren,

(til Frostblomst'ret, uden at see til Urtepotten).

„Bær hilset mig i Nords krystalne Have,
 Hvor af! saa let den andens Døttre dæ,
 Du Polens Floras underfjønne Mo
 Med dine diamantne Runestave!
 Hvad er imod dit spundne Perlemoer
 I Straaler og i Strimer Sydens Flor?
 Fremblomstred' nogentid i Engene derude
 En Gloriente paa sin Sommer-Canapee
 Saa blendende, som du paa denne Rude,
 Guddommelige Vintersnee?
 For i din Skjønheds Under mig at tabe,
 Jeg evig kunde staae for Vindvet her, og gabe!“

Blomsten paa Ruden.

Nu hører du? Han skaaner i Kritik
 Endog sit eget ei; dog staaer han der og leder
 Forgjeves om en Feil, og tier, og tilbeder,
 Imens han dig ei værdiger et Blik!
 Mig hilser han Naturens Himmeldatter,
 Den bedste Verdensdeels vidunderfjønne Mo!
 Du stakkels Siv! jeg kan ei bare mig for Latter —
 Hvad siger du, der hans Kritik jo skatter?
 Hvad siger du? saa tal!

Blomsten i Potten.

Han tænker ei paa To.

• Blomsten paa Ruden.

Deri bestaaer just mit Genie — det lænker
Opmærksomheden paa dets Glands saa fast,
At den paa intet Andet tænker,
Om Himlens Hvælving sank, og Firmamentet brast.
Som han, beundrede mig nylig Fruen,
Der og har for det Skjønne Sands!

Blomsten i Potten.

Bie lidt! den gode Smag end fryser her i Stuen.

Blomsten paa Ruden.

Det bør den gjøre her til Lands;
Og du kan troe, den vil bestandig fryse mere;
Thi den vil sikkert rette sig
Til evig Tid fra nu af efter mig,
Til din kuldfjære Grønheds store Harme!

Blomsten i Potten.

Mig synes dog, jeg føler nu lidt Barme — — —
Men Himmel! siig, hvad fattes dig, Masoeur?
Du stifter Træk, dit Die jo sig væder!
Mig synes ordentlig, du græder?

Blomsten paa Ruden.

Jeg bliver af din Snak i Hovedet lidt or —
Hold Mund! — — —

Hun neppe havde sagt: Hold Munden!
Før, som et lille Barn, den egne Mund hun brød:
Den skjønne ChrySTALLINE flød —
Og hele Herligheden var forsvunden.

Epilog.

For længe siden saaes ei længer mindste Spor
Af Frostens frie Blomst i Rudens Kamme,
Mens end i Gaar jeg saae i fulde Flor
I Urtepotten Tulipanen bramme.

Seantontheorumenos

eller

Spogelse*t* i Kertem*in*de.

Et forunderligt Drømmespil.

(Som Gaade for Lærde og U lærde.)

— *Faullo majora canamus.*

Virg.

Den æsthetisk-kritiske Skueplads Bestyrelse

i Maanen

helliges nærværende temmelig utheatralste

Lille Søndag - Aften - Spil,

som et nyt Spøgeri-Forsøg,

med Haab om Opførelse

i

Jordens Skygge.

P r o l o g.

Sto tre *Hundrede, som gjøre mig den Ære,
 Paa Veien til As-Minde-Templet (hvor
 I Tusindtal henvandre hele Hære,
 Naar Dfferqvæget slagtes der i Chor)
 At see lidt ind til mig i min Dansana-Hytte,
 Hvorhen, som Eremit, jeg maatte flytte
 Fra denne Verdens Herlighed —
 Og, fristende mit Liv som Bueskytte,
 Har, næst mit Jer velsignende „Guds fred!“
 Kun Æbler, Pærer, Kirsebær og Blommer
 (Hvis Dverflod der dog er Maade med)
 Lidt Honning, Kildevand, og, af! (naar høit det kommer)
 En Smule Fuglevildt at fest-opvarte med —
 Jeg gjerne dog Jer Gode gad frembære
 For Alteret engang en rigtig Ret,
 Der var lidt mindre tynd og mindre let —
 Hvori der ordentlig var Noget at fortære,
 Saa dog I og engang hos mig
 Fit Jer Bekomst i Poesien,
 Der er og være bør lidt kjødelig,
 Hvis der for meer end tolv skal være Noget i'en.
 Tre Hundrede man ei bespise kan
 Med bare nok saa nyskelige Tanker
 Og hvad der ellers i min Hytte vanter;
 Jeg føler, at det ei gaaer an.
 Jeg maa (hvis jeg vil ikke see Jer vandre
 Den brede Bei med de ti tusind Andre)

See til at gotte lidt Jer Appetit
 Med Noget, der er meer end ellers mit —
 Med Noget, der ei blot det indre Die
 Forlyfte kan, men hver en anden Sands
 Fornøie,
 Hvormed man er begavet her til Lands —
 Kort sagt, med Noget af det Eventyrlige,
 Som man kan ta'e og føle paa, er Digt;
 Thi selv en Phantasie, der hader det Uhyrlige,
 Fra Tid til anden elsker sligt.

Men, Himmel! færdig med en sjette Sang
 Af *Thora (som J syntes lide)
 Mig falder ind — lykkeligvis i Tide —
 Før Sætningen er kommen ret i Gang,
 At — da de første Sange, jeg leveerte,
 Gik fløiten i det Blad, man confiskeerte —
 Saa fik Danfanas Læsere maastee
 Fortsættelsen og Enden blot at see —
 For ei at tale om Forargelsen, som Mange,
 Der see paa Sammenhæng, jeg sikkert gav,
 Ifald i Dvart begyndte Sange
 Mod alle Regler endtes i Octav.

Hvad? om jeg i den Knibe, jeg er i,
 Til videre fortalte Jer, J Gode!
 Min Drom forleden Nat, hvis Hexeri
 Har gjort mig selv lidt underlig tilmode?
 Hvis Aanden i den staaer mig bi,
 Hvis ret mig lykkes, Jer at male
 Dens Nød og Nøddefnækkeri —
 Dens lyse Billed' og dens mørke Tale —

Dens dybe Himmerig — og Helvede deri —
 Vil sikkert svæve Jer grandgiveligt for Die
 Og ruske vældigen Jer Phantasie
 Dens lange, brede, tykke, føre, drøie,
 haandgribelige Poesie.

D r o m m e n.

(Forfatteren taler.)

Mig syntes, som jeg selv, forvandlet af en Mand
 Til en Mandinde —
 Med Følelser af en Lovinde,
 Som, Ungerne frarøvet, man vil binde,
 Sprang ud af Buret, der mig slutted' inde —
 Og standsede min Jo-Fart i Blinde
 Midt paa den store gamle Kirkegaard
 I Kerteminde. *)

Der først en Smule til mig selv jeg kom,
 Slog Diet op, og saae mig om,
 Og see! paa Manden af en Grav, hvis Kule
 Bar den uhyre Himmel selv, som Hule,
 Jeg en Gestalt at sidde saae,
 Der ubevægelig og stille
 Løb ned i Hulen store Taarer trille,
 Der syntes, falsdomstyrrende hver Pille,

*) Hvad Drømmen har meent med denne Bestemmelse af Scenen, er mig, som
 saa meget andet, selv en Gaade.

Selv Hvælvingen itu at flaae,
Mens slukttes pludselig hver Himlens Rerte.

Trods Lovemodet i mit Jomfruhjerte,
Jeg vendte mig, og vilde gaae —
Da pludselig en Røst, som Torden,
Huult drønte med gjentagne Strald
Hen under Havet og dybt under Jorden
(Saa vidt jeg skjønnede, fra Syd mod Norden)
Saa langt omtrent, som i al Fald
Fra Colbinghuus til Fred'rikshald —
Den brølte: „Kæel og skjælv, og hør mig i min Hald!“
I det Gestalten saaes at nikke
Med apollonske Haar og jupiterste Bryn —
Et ganske majestætist Syn.

Paa samme Tid, dybt under Fyen,
Jeg hørte Drag i Drag en underjordist Hifte
(Mens Dødningsuhret gav sig til at piffe —
Og — jeg det negter ei — mit Hjerte med).
Vel faldt jeg ei paa Kæel, og vel tilbød jeg ikke;
Men jeg blev staaende paa samme Sted,
Og slog et Kors paa den mig egne Maade,
Med Lytten til den hule Røst,
Der pustede' lidt, og, til min store Trost,
Endogsaa rømmede sig paa en Maade.

Mens Pausen varte, tog jeg Mod,
Og maalte Spøgelsset fra Top til Fod —
Nu saae jeg først, min drømte Helvedsbengel
Var mindre liig en Djævel end en Engel,
Trods alt det Truende, mig først i Diet faldt,

En „Pige, som Adonis,“ i Gestalt,
 Bidunderffjon og mild og from i Lader,
 Med et naivt og huldt og eget Blik,
 Der Charakteren paa en Prit
 Erindred' mig i mangen malt Gudfader.
 Imens det taug, det saae livagtig ud
 Som en mandvoxen Elskovsgud,
 Der er forlegen med sin kjælnæ Fylde,
 Og veed ei hvilken Psyche den skal hylde.
 Det lænede sig til en Mindesteen,
 Hvorpaa, som Rerte,
 Der brændte, syntes mig, et Hjerter,
 Af Alabaster eller Elfenbeen —
 Derunder stod, i dybe Furer,
 Med Runer lige Skriftfigurer:
 „Jeg visner levende, jeg blomstrer død —
 „Som Flamme jeg i Vand mig selv fortærer —
 „Som Gaade knækker jeg min egen Nød —
 „Med ingen anden Kjærne jeg mig nærer.“
 Hver Linie var mig Abracadabara;
 Men hvert et Ord jeg læse kunde,
 Skjøndt vel en to tre Hundred Skridt derfra,
 Hvortil jeg havde mine gode Grunde.
 Jeg holdt mig nemlig i en vis Distans
 Fra Posten hans,
 Af Frygt for i den Hule ned at trimle,
 Hvor hver en Draabe, der i Flæb
 Faldt ned fra det guddommelige Næb,
 Saaes sønderknuse Himles Himle.
 Den skjønnne Kind var uophørlig vaad —
 Og, sandt at sige,
 Det stemte mig især til den forunderlige

Taalmodighed, hvormed jeg i mig aad
 Det "knæl og skjæl, og hør mig i mit Rige!" —
 Endskjøndt, som Løve, mig og Blodet let kan stige,
 Jeg altid har Medlidenhed med Graad.

Det strenge Bud gjentog det trende Gange,
 Hvergang i ny Gestalt, først som det laae,
 Lidt skjodesløst og græst klædt paa —
 Derpaa (som i Paris jeg flere Gange
 Det samme Spøgelse paa Scenen saae
 Ved Siden af den største Tiger staae)
 I Romer-Dragt, om ret jeg skjønner —
 Tilfids, som een af Floras Sønner,
 Hvem neppe sig kan maale med
 Kong Salomon i al sin Herlighed —
 I alle tre Gestalter tragisk,
 Og (for saavidt Forvandlingen deri
 Vel ei gif til foruden Hexeri)
 Tillige magisk.
 Omsonst jeg lagde Hovedet i Blod,
 Og skruede min Hjerne, for at lære
 Mig selv og Andre: hvad det kunde være,
 Der knækker ene kun sin egen Nød,
 Og finder ingen anden Kjærne sød?
 Jeg stod der, ganske som i Blinde,
 Opgivende mit Haab, Betydningen at finde,
 Skjøndt Gaader er' mig ellers Smørrebrød.

Med Et jeg hørte Noget hvæse,
 Som om Nordost paa eengang med Sydvest
 (De to, der her i Landet kunne bedst)
 Begyndte lige stærkt at blæse;

Personen nemlig snød sin Næse —
 Dg slog til Lyd med Haanden i en Dast,
 Der klang livagtig som et Skybrud:Pladst.
 Jeg saae mig om i alle fire Binde,
 Dg see! rundt om ham laae paa Knæe,
 Som sælle Fæe,
 Med aabne Munde hele Kerteminde —
 Hvad? Kerteminde? — hele Fyen!
 Hvad? hele Fyen? — det hele Norden!
 Kun Norden? hvad jeg siger! — hele Jorden!
 (En Brimmel, som er aldrig skuet vorden,
 Hvori med Studsen mit forklarte Syn
 Gjenkjendte mange her fra Byen)
 Imens om mig der stod et Hundred Stykker,
 Blandt hvem jeg kjendte Grundtvig, og de Faa,
 Hvis Navne her jeg ikke trykker,
 Da de tilforn alt i Danfana staae.

„Jeg“ (saa begyndte han triumphbebudende,
 Skjøndt i sin Skjønheds fuldt Pragt,
 Bestandigen lidt taareblendt, som sagt,
 Lidt hængende med Næsen og lidt ludende)
 „Jeg“ — (man kan tænke, hvor jeg spidsed' Dre,
 For, som Oedip,
 Af ingen Lyd i Talen at gaae Glip,
 Den Ord for Ord man nu skal høre) —
 „Jeg —

• Gaaden i Drømmen.

(Spøgelsejætter taler.)

„Jeg — hører mig, I Gaser og I Gæs,
 I Hanner og I Hunner, hvad I hedde,
 Der gabe her og hist paa Nilens Bredde,
 Hvor Jos Sphinx nys vælte sit Læs!
 Staaer ikke der, og maaber hen i Veiret,
 Med Armene paa kryds og tværs;
 Men kommer alle hid, hvor jeg mig Selv har leiret
 I noget meer end lumpne gode Bers!
 Hør mig du Publicum! (I smaa Partier
 For Jomfruloven og dens Yngel, tier!)
 Jeg Lutter Løve, slugende mig selv,
 I Gaaders Gaades Kildes Under=Elv,
 Jer i mit Selskabslivs Mysterier indvier —
 Lyt, du, som under Vandet boer!
 Lyt, du, som hen i Luften foer!
 Lyt, Kertemindes Eumenidechor!
 Lyt, hele Jordens Kreds, til mine Trylleries,
 Hør, hvad jeg om mig Selv at sige veed!
 Og fald saa dybt, du kan, o Himmel,
 Med din af mig udslukte Stjernevrimmel,
 For mine Fodder ned!

Jeg=Jeg (mens andre kun Jeg=Ikkejeger
 Bør kaldes subjectiv og objectiv)
 Blev den jeg er, blot ved mit eget Bliv,
 Og med mig selv jeg selv bestandig leger
 I evig eensom Tidsfordriv.
 Som Fa'er min egen Søn, som Søn min egen Fader,
 Som Broder selv min Bro'er, som Brudgom selv min Brud —

Det sande Menneſte, ja, ſelv den ſande Gud,
 Naar jeg mit Bæſens Bibel gjenneblader,
 Adlydende min Andagts første Bud —
 Jeg=Jeg, endnu engang, og, reent ud, ſandt at ſige:
 Jeg=Jeg — Jeg=Jeg — Jeg=Jeg —
 Jeg=Jeg i det Uendelige,
 Der over Alt, der ei er mig, ſlaaer Streg —
 Redlader her mig til, paa gamle Sphinxes Raade
 At give mine Skygger rundt omkring,
 Fra Meſter Ingemann til Fuſker Ingenting,
 Saa vittigt og ſaa dumt, de kunde det, at raade
 Min menneſte-guddommelige Gaade:

Geniernes Genie — hvis ellers nævnes bør
 Med dette Navn, i Himlen og paa Jorden,
 Hvad indtil Kjønnetts Love trodſe tør,
 Utvungen af Naturens Orden —
 I Kraft af en ſærdeles Kraft,
 Der over Evnen gaaer og over Modet,
 Og ligger uidentvivel hos mig i Blodet,
 Der egentlig er ikke Blod, men Saft —
 Jeg er, ſom ſagt, i Kraft af denne Gave
 (Som ſelv jeg upaatvivelſelig
 Har givet mig)
 Alt hvad jeg vil, og Alt hvad jeg vil have:
 Blandt andet er jeg Biſp — ſaa godt, ſom Pave —
 Profeſſor — Doctor — og især — Poet,
 Den frodigſte, der blomſtret har herneſten,
 Og blomſtre vil (ſom kommer ud paa Eet)
 Hen over Tiden og ud over Evigheden.

Paa Bredden, hvor den første Elv
 Sig i den ſidſtes ſtille Hav udgyder,

Mig selv et himmelft Digt, jeg Livets Belklang nyder
 I evig Rimen paa mig selv.
 Afverlende, med dybe Sværmerier,
 Paa mit, og ingen Andens Bud
 Jeg snart er Menneſte, snart Gud,
 Snart begge, naar jeg taler høit, og tier
 Paa samme Tid, der ta'er sig artig ud.
 Med Intet lignes kan min Skjønhed og min Ynde,
 Naar jeg undtager den omtalte Kraft,
 Der fra det Tykke stræber i det Lynde,
 Fortærende sin egen Saft.
 Allivets Bæsenblomst i Bært og Haar og Hud
 Som eget Menneſte naturlig jeg tilbeder;
 Tilbedt naturlig og som egen Gud,
 Indaandende den Duft, jeg aander ud,
 Jeg snuser selv den Bellugt, jeg udspreder.
 Min egen Skaber og min egen Drot,
 Jeg seer i alle Phantasiens Riger
 Min hele Skabning, som den er, og siger,
 I det jeg nikker: Det er saare godt!

Men det er blot mit væsentlige Bæsen,
 Mit sande Jeg-Jeg, i dets indre Glands,
 Affpeilet i dets egen dybe Sands —
 En Sands, der er for Skjønhed selv for kræsen.
 Forvovne Thiele! Weyſe! Heiberg! skjælv
 Ved Nærmen til min Gaades Selv i Selv!
 Trods Ahnen, Grublen, Pønsen, Læsen,
 Ifald man der vil finde Land,
 Selv med Columbs opdagende Forstand
 Man sikkert render efter Næsen!
 Som selv jeg seer mig, Ingen see mig kan.

Jeg altsaa vil min Glæds en Smule dæmpe,
 For min uendelige Roses Sol
 Lidt efter Jer for korte Næses Pol
 Og Jert Censies blinde Stær at lempe.
 Jeg vil Jer skildre mig, som jeg bli'er malt,
 Betegn't og talt
 Og skrevet — baade deelt og heel og holden,
 Ei blot i denne, men i Hedenolden —
 Jeg vil udstykke Jer mit Navn,
 I trende mindre Parter fløvende
 Det ellers alt for store, stærkt bedøvende —
 Saaledes, som det end i Kjøbenhavn
 For hvert studeret Dre klinger —
 Og som det lifligt klang i gamle Rom
 (Hvorhen fra Grækenland jeg kom)
 For den Tids legemlige Lynildsvinger.

Dog først jeg vil fortælle dig,
 Gemene Sphinx! der saa formastelig
 Lør smile hist, i det du seer paa mig, *)
 Hvordan jeg mig i Grækenland opførte —
 Hvor feiersæl, uovervindelig,
 Jeg Hellas Ungdoms Hjerter rørte:
 Mit Væfens hele Bog blev der lært udenad,
 Og man tilbød,
 Som det sig hør og hør, hvert Blad.
 Fornemmelig saaes Furierne smidske,
 Hvergang de saae mig; paa min gustne Krands
 I den Tids underfulde Dødningsdands
 De stakkels Dyr var ordentligen gridske —

*) Jeg traf virkelig paa Smilebaandet.

Mig midlertid, kold, som en Steen,
 Aldeles ingen Suf omkring mig rørte;
 Jeg mig alene følte, saae og hørte,
 Hvor der var Hundrede, hvor der var Een.
 Thi Sagen var, selv paa den skjønne Scene,
 Hvor hver en Figurant paa bare Been
 Var en Apollo, var dog jeg alene,
 Som Skuespiller, uden Meen,
 Fornøiet med mig selv, og, sandt at sige,
 Jeg fandt paa Jorden ei min Eige —
 Hvorfor jeg og naturligviis
 For hele Kjønnet var som Iis.
 Thi, frandsed' jeg og stundom, for Exempel,
 Persephones og Furiernes Tempel
 Ved een og anden Leilighed,
 Saa gjorde jeg det ei af Kjærlighed
 Til de Megærer og Meduser,
 Men blot af Had til den Tids muntre Muser,
 Hvis Bittighed
 Jeg ikke led.

Vel hedder det, jeg blev forlibt engang
 I noget Andet end min egen Sang,
 Og, navnlig, i min nærmeste Cousine,
 Petrine,
 For hvem jeg sukede mig döv og stum
 Og slov og dum;
 Men der er Intet om. Pausanias fortæller
 Det, som en afgjort Sag, just ikke heller —
 Og gjør han det, jeg siger allenfals
 Løgn i hans Hals!
 Jeg selv maa bedst dog, haaber jeg, vel vide,

Hvad jeg fra Bærnsbeen af har funnet lide.
 I Rom (hvor og jeg var et fornemt Kreatur)
 Mig ligeledes Alle gjorde Cour,
 Og jeg naturligviis til Ingen;
 For Reiserinden selv jeg ikke gav en Døit,
 Mig øvende, med Dvermod i Bringen,
 Paa Capitolium i Lynildsvingen.
 Jeg der vel satte Næsen nok saa høit,
 Som nogentid i Hellas, hvor i Grunden,
 Trods al min Herlighed, jeg var lidt bunden,
 Og skjøndt forgudet af det hele Land,
 Dog ikke nær saa stor en Mand.

Men nok om min historiske Gestalt!
 Naar jeg har sagt mit Navn, saa har jeg sagt Jer Alt —
 Til dettes Herlighed jeg nu vil skride.

Af trende Stavelser, enhver af trende Stave,
 I Romersproget plantet hver,
 Og hver for sig et Ord især,
 Bestaaer dets Blomst i Tungemaalets Have:
 Dets trende Dele (hvilke her
 Min Rod, min Stilk og Krone hedde)
 Den første nemlig, og den anden og den tredje
 Vil jeg nu, lærde Gæser! tolke Jer.

Den første (Roden) pirrer ei, men pirres,
 At sige nemlig paa Latin —
 Den anden (Stilken) er paa denne Side hiin,
 Og kan med den umuligen forvirres —
 Den tredje (Kronen) er et dobbelt Sviin,
 Forlænds og baglænds, hvordan man det vender:

Et Monstrum af et Sviin med Svands i begge Ender,
 Der truer hele Haven med Ruin.
 Saaledes er det, naar Jert Die fremad vandrer
 I Navnet; naar tilbage sees' derpaa,
 Bli'er Kronen som den var, og Stilken ligesaa,
 Kun Roden (første Delen) sig forandrer —
 Den bliver til en gammel romersk Frø
 For dem, der i Latinen er lidt hjemme;
 Thi denne Proteus i min Gaades Sø
 Blot af Etymologer la'er sig tæmme.

Saa meget om mit Navn for den studeerte Flok!
 Men nu det samme for ulærde Professorer —
 For ustuderede Doctorer,
 Og Damer, som Latin og Græsk ei morer
 (Hvis og et Par forstaaer det nok)
 Thi — skjøndt jeg ikke meget gjør af Kjønnet,
 Tak ssee det Skjønheds Ideal,
 Der mig for Die staaer, uendelig forskjønned,
 I min Plastiks Apollo-Sal —
 Skjøndt til min Pest, den franske Smagens Fjante,
 Jeg overlader det Galante —
 Det Artige — det Elegante —
 Den Levemaade (med eet Ord)
 Som Fanden skulde ta'e! der ifkun kan genere
 Geniet, der i Syd og Nord
 Bør aldrig nogensinde reflectere
 Paa noget Andet end sin egen Sol
 (Der ingentid gaaer ned for sammes Pol) —
 Saa dog — for hele Verden at benaade
 Med Gjettemuligheden af min Gaade,
 Vil jeg i Modersmaalet lægge frem

Min hele skjønne Krop med alle Dele
 (Der svarer og til Navnet i det Hele)
 Nøiagtig Led for Led og Lem for Lem —
 Og Nod og Stilk og Krone foredrage
 Paa Dansk, først fremad læst og saa tilbage.

De trende Stavelser, jeg nemlig tolket har,
 Sees og som Planter selv i Dannesproget —
 Hver af dem og i det betyder Noget;
 Og hele Tingen bliver hvad den var.

Den første (Noden) ligefrem at sige,
 Hvad Diet, som mig seer, først falder paa,
 Er, som det mindste Barn kan strax forstaae,
 En Nar — i min Person aldeles uden Lige —
 Den største vift, der kan paa Jorden gaae.
 Den anden (Stilken) høres, hvor der dirres
 I Sang og Spil, fra Petersborg til Wien;
 Og Lyden af dens Dirren er saa fin,
 At ofte den med B for D forvirres.
 Den tredde (Kronen) har for danske Folk,
 Naar den staaer ene, Lyd af alle Toner,
 Som Zephir lofter frem af Skovens Kroner,
 Og er for Dret tidt sin egen Tolk.

Saaledes fremad seet, men nu tilbage:
 Sidstmeldte Krone (som det nysomtalte Sviin)
 Bli'er, som det var, paa Dansk, som paa Latin —
 Det andet, Stilken, og til sig endnu bli'er Mage;
 Men Noden af en Nar bli'er til et Asa barn,
 Som Søfolk tidt i Nød har kaldt et arrigt Skarn,
 Der under Band (mens det Latinste quækker)

Med hule Brøl Tilhørerne forstrækker —
 Desuden stikker voldsomt Tyveri
 Og aabenbare Plagiat deri.

Nu lægger sammen smukt, paa Dansk og paa Latin,
 Min Nar, mit Sviin, mit Plagiat, min Brusen,
 Min Pirlighed, min Dirlighed, min Susen,
 Og samler Billedet i Phantasi'n!
 Saa kommer J maastee paa Melodunten,
 Om ikke just paa Melodien,
 Og lugter efterhaanden lidt af Luntten,
 Af hvad jeg har i Posen min —
 Især hvis Phantasien er lidt spøgende,
 Lidt gravfjær og lidt kirkegaard-besøgende,
 Kort sagt lidt ludelam og huul,
 Lidt bleg om Næsen, døsig, hvid og guul.
 Thi — hvorfor skulde jeg det skjule? —
 Jegselvgjensfærdet i min Gaades Hule,
 Bed Rilden siddende — som saa —
 Min Løves Rov i egen Løvekule,
 Stiv som den kolde Steen, jeg sidder paa —
 Jeg lyser ikke blot i det livfulde Magiske,
 Men stygger gru'lig i det døde Tragiske.
 Jeg er, trods Skjønhedsfyldens Alt i Alt —
 Trods Glorien, hvorom jeg har fortalt —
 Trods Mælk og Blod i Kind og glatte Hage —
 Med Hals af Elfenbeen aldeles uden Mage —
 Og Dobbeltøiet, af en dobbelt Himmel hvølt —
 Trods sande Bacchus-Favoriters Duffe,
 Og Hov'dets Lokkers apollonske Buste —
 En Ridder af lidt sørgelig Gestalt,
 Hvis Næsetip, alvorlig talt, en Smule

For meget falder i det altfor Gule —
 Skjøndt ogsaa det betyder noget Stort;
 Thi jeg i Eventyret (har J læst 'et?)
 Er baade Skjønheden og Bæstet,
 Forgjørende mig selv, og af mig selv forgjort.
 Min egen Hjerte=Tyv, min egen Jomfru=Røver,
 Jeg, Paris=Helena blandt Gaade=Løver,
 Min Hængen for mig selv, og ingen Anden, over
 J Galgen af min egen Ureport.
 Pariser=Helten liig paa sin Helene,
 Betalende Frue Nemesis sin Sold,
 Boldtagen selv af hvad jeg tog med Bøld,
 Jeg Liv og Død bestandig maa forene,
 Som aldrig saaes, og aldrig meer bli'er seet
 Paa nogen anden tragi-komisk Scene,
 End den, hvorpaa jeg stikker, og bli'er beet.
 Thi hvad jeg har, er ene hvad jeg savner,
 Og, naar jeg trykker til mit varme Bryst
 Den kolde Skygge af mit Hjertes Lyst,
 Jeg knuser den, hvergang jeg den omfavner.
 Det mindste Dikkeda, med nok saa kjælen Du,
 Saasnart den søde Kind jeg bare klapper
 Med een af mine silkebløde Labber,
 Slaaer baade Mund og Næse reent itu.

Saaledes er jeg, skjøndt og nok saa vaerlig,
 J Dmgang med mig selv, for ikke med
 Min Overflod af Kraft at gjøre mig Fortræd,
 Mig meer end nogen Anden farlig —
 Og myrder tidt mig selv i et Slags Hestighed,
 Som jeg kan ikke holde Maade med,
 Paa Scenen — i mit Stuespil — at sige;

Thi ellers holder jeg dog virkelig,
 Hvor uden Konst jeg viser mig,
 Min blomstrende Person ret godt ved Lige.

Paa Helvedflodens gyselige Bred
 (Hvor jeg i Grunden dog, naar jeg skal sige Sanden,
 Nu sidder) luder jeg med Hov'det ned,
 Dg stirrer evig paa det samme Sted,
 Som En, der reent er gaaet fra Forstanden.
 Men, ligemeget! Fule Styr, din Elv
 Har ikke røvet mig Mig Selv —
 Dg aldrig slukker du mit Bæsens Flamme!
 Endstjøndt jeg er for længe siden død,
 Jeg seer endnu, som var jeg nylig fød,
 I mig bestandigen den Samme.

Nu har man hørt og seet i Guult paa Hvidt
 Hvor Gaaders Gaades Ideal har hjemme!
 Jeg haaber, at man over mit —
 Det evige Sindbillede — vil glemme.
 Dog — som jeg seer — mit Auditorium
 Er faldet alt i dyb Beundrings Slum!
 I Modersmaalet, der mig lyder,
 Som jeg det byder,
 Jeg ender: Eug'! 'io! ai! ai!
 Meautontheoreomai!"

C h o r.

„Ai! ai! — ai! ai! — ai! ai! — ai! ai!“

E p i l o g.

Den hele Kreds i Drømmen, indtil Fæene
 Der laae paa Knæene,
 Bar sovnet ind
 Mod Enden af den mørke Tale,
 Jeg her har anført, Hoved indtil Hale,
 Med Krop og Skind.
 Gud veed, hvordan jeg selv, mens hele Verden snorkede,
 At holde mig lysvaagen aarbede —
 Dg, med Opmærksomheden spændt,
 Ei brast i Søvn, før den var endt! —
 Ved Straldet gennem Fjeld og Dale
 Af dens sublime Slutnings: „Ai!
 Meantontheoreomai“ —
 Forsamlingen foer op af Dvale,
 Dg udbrød pludselig i Choret, hvor vi slap,
 Med ubeskrivelige Klap,
 Imens paa samme Tid man hørte Hanen gale.

Paa Stenen Kerten sluktes ud,
 Alt blev paa eengang lyst, det store Spøgelse
 Forsvandt i Dampen af den sidste Røgelse,
 Dg hele Kerteminde gif sit Skud —
 (Jeg mener nemlig hele Scenen)
 Til sidst var blot tilbage Stenen;
 Dg ni ret yndige Smaapiger nu jeg saae,
 Der læste hvad der stod derpaa:
 „Jeg visner levende, jeg blomstrer død —
 Som Flamme jeg i Vand mig selv fortærer —
 Som Gaade knækker jeg min egen Nød —
 Med ingen anden Kjærne jeg mig nærer“ —

Nu faaer du vide, tænkte jeg, af dem,
 Hvem høie Herren var, der talte,
 Og hvad hans Billed' os asmalte —
 I det jeg voved' mig lidt længer frem.
 Jeg stirrede — jeg lyttede — de smilte:
 „Ja! det er Digtning, det er Gjøgleri,
 „Spil med sig selv i Phantasiens Gaade,
 „Romantisk, eventyrligt paa en Maade;
 „Men, Søstre! det er ei vor Poesie!
 „Befrandse, hvo der vil, det Gjøgleminde!
 „Hvor det forgudes, vi forsvinde.“
 De svandt. En Gysen gjennemfoer min Krop,
 Jeg vaagned' op —
 Og, or i Hov'det end af det Betydningsfulde,
 Jeg giver Jer det her til Priis, I Hulde!

Moral.

Hvis Nogen seer i dette Speil
 Den gamle Adam, der i os skal dødes,
 Ifald vi ville, der en ny skal fødes,
 Seer han, moralsk betragtet, ikke feil.
 Men hvilken Adam mener her min Gaade?
 (Ehi hvert et Menneſte har sin
 At kjæmpe med, som jeg har min)
 Det gi'er jeg netop Læseren at raade.

Til Læserne.

Gaade=Ordet til Heautonthorumenos, eller Spøgelsset i Kerte-
 minde, er Narcissus.

Min Digterlod.

Da Parnassets Marker her i Landet,
 Der ei ligge høie, som man veed,
 Sanct Apoll paa Pegasus indred,
 Hellig Anders liig i det og Andet —
 Kendte Klepperten i fulde Spring,
 Medens Guden sov, saa vidt omkring,
 At den rundt om Ringsted dragne Ring
 Slutted' ind en Mængde selv af Vandet —
 Al vor Tørv — og hele Flyvesandet.

Da han vaagned' op igjen (paa Spraa,
 Hvis jeg mindes ret) tilfidsst, og saae
 Meget mere Mose, Krat og Stene,
 End, især saa langt fra Hippokrene,
 Han til Dyrken havde regnet paa —
 Maatte han, nødtvungen, og indbyde
 Hver en Revl og Trevl i Eng og Gyde,
 Heel og halv, der end i Spiren laae —
 Kjerne, Svibel, Græs og næsten Straa —
 Kort: hvert Fyn-Frø, Sjællands-Korn og Jyde —
 Til at gjøre Sit, og blot som Noer,
 Til den grændseløse Haves Flor,
 Før de hastig talte Baarens Dage,
 Der for Spiring var' endnu tilbage —
 Og de kolde Nætters sidste Spor
 I den tvede Sne, der faldt i Fjor —
 For den første Dannelsse henrunde.

Neppe lod Apols forlegne Bud,
 Før en Kløe, der sig allenstunde
 Reiser, troer jeg, af for megen Slud
 Foer i hvert, indtil det mindste Skud;
 Og de skyndte sig af Hjertens Grunde
 Her og der i Jorden, Dag og Nat,
 Hvor de paa lidt Fugtighed fik fat
 Med de nedadvendte spæde Munde,
 Dog at hæve sig en lille Klat.
 Snart de pipped' frem i Enge, Lunde,
 Selv i Heder og i Mosegrunde —
 Somme halvveis høit, og somme plat —
 Hiin som Rælde, den som Paddehat,
 Nogle ligefrem som Kevl og Krat,
 Andre neppe selv som Dit og Dat —
 Alle, Herre Gud! saa godt, de kunde;
 Thi, som sagt, dem selv paa Maa og Faa
 De smaa Stafler havde maattet faae.

Da nu Tiden kom, Parnasset skulde
 Plantes af hvad der var spiret op,
 Mønstred' Phoebus selv den hele Trop
 (Trops sin Jldpels zittrende af Kulde)
 Spørgende de Store med de Smaa:
 I hvad Dragt og hvor de vilde staae?
 Thi han vidste nok, at Poesien
 Maa sig bane selv sin egen Sti,
 Og, hvad Formen angaaer, være fri,
 Dersom der skal være noget i 'en.
 (Efter seneste Philosophien
 Puster og hver Sjæl sig selv sin Krop,
 Og ei Flasken blot, men, saa at sige,

Som dens Viin udfordrer det, tillige
 Flaskens korte eller lange Prop).
 Mængden vilde være Tulipaner,
 Hyacinther, eller Enzianer,
 Lilier, eller Roser — med et Hop —
 Een iblandt dem: Alle i een Knop
 Bludselig i fulde Pragt luft op —
 Faa kun vilde være, hvad de vare;
 Ingen, hvor de var. Den hele Skare
 Vilde bramme paa Parnassets Top.

Da kom Phoebus og tilsidst til min
 Lille, men af Hjertet sprungne Spire,
 Der i det korsverste Slots Ruin
 Med sin Kalks udsprungne Seraphin
 Duffed' og hans Have lidt at zire:
 „Du, den mindste næsten blandt de Smaa,
 „Graaliggren, men himmelvieblaa,
 „Siig, hvad vil du paa Parnasset være,
 „Og hvor vil du i min Have staae?“
 „Hvad Du vil“ (ham svarte jeg) „min Vre
 „Lad i hvad Dig synes godt bestaae,
 „Fjern mig ene lidt fra hine Hære,
 „Og lad mig, skøndt liden, ei forgaae!
 „Plant som Lilie hiin, og den som Rose,
 „Selv paa Toppen af den slagne Bei;
 „Men, hvor det, der blender, kommer ei,
 „Var det og paa Randen af en Mose,
 „Lad mig smile, som Forglem mig ei!“

* Min Handelsflor.

(Til vore Kjøbmand.)

J, der haane, som en usfel Grille,
 Den: at sætte Bo med lutter Bers!
 J, der ene det erkjende ville,
 Som er lagt til Grund for Jer Commerz!
 Stille fun, J Herrer! stille! stille!
 Jeg har og en Handel og et Bo;
 Jeg er og Grosserer i det Lille;
 Jeg og veed min stegne Cours at snoe.
 Jeg med hvad der klinger ogsaa handler;
 Jeg er ogsaa rig paa præget Mynt;
 Jeg til Berler og hvert Blad forvandler;
 Og mit Bankpapir er fiint og tyndt.
 Naar Naturterminen, Baaren, kommer,
 Naar det gjælder Glædens Mit og Dit,
 Naar det latter hen ad Elfskovs Sommer,
 Og til Høsten Hver vil have Sit,
 Gaaer jeg ud, med Bers i mine Lommer,
 Til hvert Eden, som mig smiler blidt,
 Og der faaer jeg Kirsebær og Blommer,
 Og selv Iduns Æbler paa Credit.
 Sølv og Guld for hver en rimet Daler,
 Med mit lille Jenseftempel paa,
 Hver en Biv og Mø mig huld betaler
 Flux i Tutter fyldt af Floras Smaa.
 Pintsellier er' mig Sølv; Aurikler,
 Gyldenlatter, Roser, er' mig Guld:
 O! hvad er mod mine Børs-Artifler

Andre Handelsvarers usle Muld?
 Intet Handelshuus, som mit, florerer;
 Hver en Bank paa Jorden gi'er Goddag
 Himlens Hofagent, der indkasserer
 Smil af Heber, Huldblik af Cytherer,
 Liliers Rys og Rosers Favnetag.

Mit Skatteborger-Votum, som Justitsraad.

En Indkomstskat er knap det Middel, der kan hæve
 Vor Cours, der kommer meer og meer tilkort;
 For ei at tale om, det synes gru'lig haardt,
 Almissen, Staten gi'er, som Dffer at indtræve.
 Med Alt det er det engang saadan fat,
 At Skat maa ind, skal Staten ei krepere —
 Thi gi'er man ud indtil den sidste Klat
 Af Solv, for de Fornødenheder,
 Som Moden hypper her for Poul og Peder,
 Saa danske Stat med al din Stads: Godnat!
 Jeg kun Justitsraad er, og tør ei glemme,
 Som saadan, at jeg med det Tidt, jeg veed
 Til Statens Tary, har blot en retlig Stemme;
 Den giver jeg nu her i al Beskedenhed:
 Indkomster har nu her fast ingen Flere,
 Og dem, de har, kan Ingen lide paa;
 Var jeg Commertsråd, Statsraad, eller mere,
 En Udgi'vtsklat jeg vilde foreslaae
 For Peer og Poul, for Store, som for Smaa.

Protaphium.

Læs, Yngling! her paa dette Blad
 Min Gravskrift over En i Live,
 Der gaaer paa tynde Been, som Råd,
 En Skygge mellem dem, som hive!
 Læs den; og bliv ei saadan En!
 Du vorde kan, hvad han er bleven,
 Hvis Traaden paa din Styrkes Teen
 Du snoer med altfor iilsom Leven!

Med Hov'det fuldt af Phantasie,
 Som ingen Tømme kunde lænke,
 Det med hans Sandsen var forbi,
 Før han begyndte ret at tænke.
 Han ødslede sit Hjerte bort,
 Før han med Omhed elste lærte;
 Han kom i Elskov selv tilfort,
 Før han med moden Lyst begjerte.
 Som Barn, han alt sin Ungdom nød;
 Som Ungerfvend, begrov han Manden.
 Nu lever han, skjøndt neppe fød,
 En Dlding alt, med Horn i Panden,
 Af den Pension, som i hans Nød
 Ham forskudsvis betaler Fanden,
 Indtil hans endelige Død.
 Thi kommer een af disse Dage
 Den paa det samme, saa god Nat
 Den Usles Pine selv og Plage:

Selv Fanden faaer ei mindste Klat
 For al hans Arbeid og Umage.
 Som han i Livets vilde Ruus,
 Med Krop og Sjæl, med Hov'd og Hjerte,
 Har uden Maade her holdt Huus,
 Naar engang reent er slukt hans Kerte,
 Der bliver Hud ei paa hans Hæl
 For Ormes Land tilbage længer,
 End sige mindste Tip af Sjæl
 For Djævlens globede Tænger.

Glem, Yngling, er du tryg, mit Blad!
 Men føler du dig lidt i Fare
 For Livets genialske Snare,
 Saa læs og lær det udenad!

Maanens Klage.

Jeg arme Maane,
 Der mig af Jorden maa bestandig lade haane,
 Som saa foranderlig i Bæxt og i Gestalt,
 I Farve, Glands, og i hvad veed jeg Alt,
 At til et Ordsprog selv er bleven min Forandring!
 Ifald heroppe paa min stille Vandring
 Jeg stundom synes halv, og stundom heel,
 Snart Intet, snart en Treddedeel,
 Nu lys, nu mørk, nu rød, nu bleg, nu gylden —
 Siig, slemme Jord derne! hvis er Skylden?

Epigrammatisk Theater - Kritik.

Pigen fra Heilbrun.

En Rosenkildes skjøne Sang
 Til Unders Indes Indte,
 Til Dannebod i Dannevang —
 Før Stykket selv begyndte:
 En Ryges kun for gode Spil —
 En Madam Kind, som Pige —
 En Frydendahl, at skue til,
 Som Reiser, uden Lige —
 En Jldløs, mere fast end løs —
 Og midt i al den Jammer
 Et Brandraab, hvorved Alle gøs
 Meer end for alle Flammer —
 En Wallichs Tryllemaleri
 Af en venedigsk Gade —
 Og Coch's Udsigt, lys og fri
 Bag en Allee af Blade —
 En Pynt, som næsten selv Athens
 I Drapperiets Skole,
 Fornemmelig Madam Dahléns
 Junonisk smukke Kjole —
 Et Rys paa Panden Løsen fik,
 Hvorved jeg selv mig glædte —
 Og Dehlenschlägers Bisaldsdrik,
 Mens Alt om ham sig kjædte:
 Alt det var skjønt, og røber sand
 Cultur af Lux i Landet;

Men — jeg kun spørger sund Forstand —
 Hvad var vel alt det Andet?

Svar.

Hvad alt det Andet var, gab Læseren vel vide?
 Derunder og derover og derom
 Er faldet og er fældet dobbelt Dom;
 Og Tiden lære vil, paa hvilken man kan lide.

Panem & Circenses.

Man undres ei, at her i Kjøbenhavn,
 Hvor Brød og Skuespil, som overalt, er Skraalet,
 Det sidste meer og meer udskrives over Maalet;
 Det er Naturens Lov for Lyst i Glædens Savn.
 Jo mindre Levebrød jo mere Skuespil,
 Et af fornødne To maa der nødvendig til.
 I Rose søger man hvad ei man har i Pose,
 Man tyer til flette Bers i Mangelen af Prose —
 Derfor naturligviis og Mængden have vil
 Jo mindre Brød, den har, jo mere Skuespil.

Kong Salomon og Jørgen Hattemager i Læseverdenen.

For fattig Folk at spare Hovedbrud,
 Der lidt af Tankens Lyst og gjerne nyde vilde,
 Naar i det stille, rene, klare Flud
 Af Modersmaalets fundne rette Kilde
 En Digter Aandens Rigdom gyder ud,
 Foruden mindste Bind, end sig Storm og Slud,
 Saa tænker Læseren: „Paa Digtets Bølger
 „Med eget Blif jeg overalt seer Land;
 „Min Tanke magelig Ideens Flyven følger:
 „Jeg er en Salomon i fattende Forstand.“

For, derimod, at tage selv sig ud,
 Og Studsen over sine Spring at vække,
 Naar, efter Sprogets kjække Sønderbrud,
 I Brokker, Gruus og Dynd af alstensk Bække,
 Bildskjalden hæver sig, som Fossens Gud,
 Og trodser alle Tugtens Bud,
 Saa tænker Læseren: „I Digtets Sluser
 „Jeg mærker, min Seilads er ingen Leeg!
 „Den salomonste Høifangs Fald mig knuser —
 „Jeg er en Jørgen Hattemager, jeg!“

Hvad Under, at man lønner med Foragt,
 Fast overalt, og ei blot her i Landet,
 Det Kene, der sig ængstlig ta'er i Agt,
 Mens man beundrer ydmyg noget Andet,
 Der, naar det støder stærkt, just rober Magt.

Den salomonſke Følelſe behager
 Sig ſelv — og la'er det dermed være godt;
 Den derimod af Jørgen Hattemager,
 Af Mangel paa Behag, tilbeder blot.

Men, „Knæler for Barbaren, 3 Barbarer!
 „Jeg Eders blinde Hu! og Hei!
 „Den vældigt Styrrende misunder ei!“
 (Tilsmiler paa ſin bifaldsløſe Bei
 Den ſtille Flodgud hine Fofſens Skarer)
 „Mens Phantaſten hiſt ſig kaſter ned,
 „Af Bulder og Alarm bedøvet,
 „Staaer Følelſen og lytter paa min Bred,
 „Fornuſten og Forſtanden uberøvet.

„Hvis med mit rene Glar man glemmer mig,
 „Dg ſeer kun ſig i Speilet ſtande —
 „Den ſande Guddom aabenbarer ſig,
 „Retop i dens Sig Skjulen, ſom den Sande,
 „Den altid dog erkjendes hiſt og her
 „Af nogle Faa — den dybe Nats Dpdagere,
 „Dg een Kong Salomon er Digt'ren mere kjær,
 „End alle Verdens Jørgen Hattemagere.“

Noget for Noget.

Klag ikke, Digter! at din Krands
 Dig koster Liv og Guds og Ære —
 At i det mindste her til Lands
 Du maa deslige næsten reent undvære!
 Hver borgerlig Zirat, og selv hver byrist Fryd,
 I hvor det gaaer, dog koster Noget —
 Een offerer sliig sin Frihed, Een sin Dyd,
 En Tredde Tanken, og en Fjerde Sproget.
 For Intet faaer man høit et Baronie
 Med intet Andet end Diplomet i.
 Det være nok saa lidt, for alle Kroner
 Betales Noget; selv de nye Throner,
 Skjøndt for en Spot man ofte slaaer dem til,
 Paa Despotismens Assistentauktioner,
 Dog koste dem, som sliige kjøbe vil,
 Om ikke meer, dog Fædreland og Ære,
 Med hvad vor Nutid ellers kan undvære;
 Og, Digter! du, som vil den Krone bære,
 For hvilken Fred'rik offred' til Voltaire —
 Du knurrer over en saa billig Priis,
 Som blot den jordiske Lyksaligheds Forliis?

Poetisk Smagdom.

Muserne.

Det Spillende forlyster os i Livet,
 Hvad, gjennemfusende dets tynde Luft
 Med Farveleeg og Trylleklang og Duft,
 Opvingende sig over Larvens Gruft,
 Forlader Muldet, Fjeldets Mos og Sivet.
 I Spillerummet, os blev over Floras givet,
 Vi lege helst med Ornithonas Børn:
 Falk, Svane, Lærke, Nattergal og Due;
 Med allerhøiest Lyst vi Lynildsving'rens Drn
 At snappe Krandsen os af Haanden stue;
 Dog hylde vi og selv i tunge Flagrenop
 Til Tanketemplets natindhylte Top
 Den gaadefulde Rok og vor Minervas Ugle. —
 Det er vor Smag! I Smaa, hvad siger I?

Gratierne.

Vi holde meest af lette Binger, vi,
 Af Amor, Gjerdesmutte, Kolibri,
 Og samtlige smaa muntre Sommerfugle.

Apollo.

Jer Smag er min, I Ni! Jer Lyst er min, I Tre!
 Jeg efter Alt i Luften, som I see,
 Er selv, som jeg var reent af Lave —
 Jeg ta'er i den, bestandig glad,

Til Takke med jeg veed ei hvad,
 Indtil den allerflygtigste Gudsgave,
 Paa mindste lille Flyveblad —
 Kun Næb og Kløer og Binger maa det have!

Til Bogen.

Velkommen da, min Søn! til Lys og Sang
 Og Liv i denne Krog af Jorberige,
 Hvor man til Drengbørn i Digt har Trang;
 Endstjøndt jeg selv for Resten, sandt at sige,
 Dog heller havde seet, at denne Gang
 Det blevet var en lille Pige!

* Syden og Norden.

Vel smykker herlig hist, med Dagens Glæde,
 Din Sol, o Skjønhed, Sydens Blomstervrimmel;
 Dog herligere her, med Nattens Krands,
 Ufskyldighed, Din Lindren, Nordens Himmel.

Til Herr Hempel.

De synes, kjære Hempel! fast at knurre
 Lidt vranten over det bekjendte Klaps,
 Jeg i et ganske lystigt Snip-Snap-Snurre
 Her gav en nyfødt litterarisk Laps —
 De har inddrykt i Odenses-Uvisen
 Omqvædet af bemeldte *Bisen,
 Og derved bragt i Dmløb selv i Fyen
 Det gamle Snip-Snap-Snurres Spil-Forny'n;
 Det takker jeg Dem for; thi det er godt,
 At slige velfortjente Klapse
 Lidt kunne strække fyenske Lapse,
 Og ikke kjøbenhavnste blot —
 „Men,“ spørger De (som sagt, med et Slags Knurren)
 Strax efter smukt afstryte Basfelurren,
 Og den udmærkede Correx,
 Der stedse synes Dem et x
 (Se Mose, nemlig D se Mose,
 Ned i Molbækken med den Wosemose!)
 „Hvad skal man tænke om en Klaf, som den,
 „Af Sprogets høie, rene Digters Pen?“

Hvad man skal tænke, kjære Hempel?
 Naar man paa Prent vil fælde Dom
 I Sagen, som der handles om,
 Meer, end hver Anden, for Exempel!
 Meer, end den første bedste Laps,
 Der taber Mund og Næse ved et Klaps,

Der trykker paa hans Galsskab Hogarths Stempel!
 Hvad man skal tænke, kjære Hempel?
 „At naar den høie, rene Pen,
 „Der let ei klaffer, Klaffen slænger hen,
 „Saa veed den, hvor den slænger den,
 „Dg naar, og til hvad Ende, for Exempel!“

Til rette Tid, paa rette Sted,
 Kan (siger Doctor Morten Luther)
 I Klaf mod Fanden og hans Glutter,
 Naar Pennen selv ei noksom sprutter,
 Det hele Blækhorn selv gaae med!
 Den Sætning Dem maaskee betutter;
 Men jeg kan ikke hjælpe Dem!
 Den maa Dem synes nok saa slem:
 Min Mand er Doctor Morten Luther —
 Hvad den Mand sagde, havde Klem!
 Dg ei i Snaf blot overborde
 Han yttred' sig saa ligefrem;
 Men, som han sagde, saa han gjorde:
 Paa Bæggen af et vist Gemak,
 Hvor Satan ham af fulde Pose
 Begyndte grovt at wosemose,
 Jeg selv har seet den store Klaf,
 Som ingen Kalken meer kan tvætte,
 Skjøndt Luthers Træk var ellers ganske nette.
 De skulde bare see den Klaf, Herr Hempel!
 (Paa Wartburg kan den sees endnu
 Med Gru —
 Mod den er min et Fluestempel —)
 De vilde sikkert, saae De den,
 Saae meer Respect for velanbragte Klaffe,

Dg ikke meer om hvad en ædel Pen
 Bed visse Leiligheder slænger hen,
 Saa trøstlig hen i Veiret snakke.
 De vilde see, hvordan til Tid og Sted,
 Dg til behørig exemplarist Ende,
 Naar man vil dumme Djævole mærkebrænde,
 Det hele Blæthorn kan gaae med.

At jeg nu Sted og Tid og smukt Exempel
 Har taget vel i Agt og Hu
 Med mit proportionerte Stempel,
 Skal et Par Linier endnu
 Dem gjøre klart, som Solen, kjære Hempel!

Hvad Stedet nemlig angaaer, for Exempel,
 Da, skjøndt det er et reputeerligt Sted,
 Hvor tidt jeg selv mig sætter ned,
 Trods mit Justitsraad- og Professor-Stempel,
 Dg snakker uden mindste Dolk
 Med andre ret honette Folk
 (Som, for Exempel nu med Dem, Herr Hempel!)
 Saa veed De dog nok selv, at hvert Pallads,
 Der ikke just er bygget blot til Stads,
 Har en aldeles ikke hellig Plads,
 Hvor Peer og Paul sig og kan sætte,
 Hvor der er Afgang til for Dverg, som Jette —
 Med andre Ord, at Soldins Skilderi,
 Trods mangt et philosophist Stempel,
 Er intet sphinxbevogtet I sistempel —
 Dg at en Laps i Poesie
 Kan (naar han ei sit Navn forfølger,
 Dg siden ta'er hvad derpaa følger)

Fast gjøre hvad han vil deri.
 Men siig, hvor skulde jeg anbringe Klapsen,
 Hvis ikke der, hvor jeg traf Lapsen?

Hvad Tiden angaaer — Himlen frie
 Mig for at siige derom mere!
 „Gid den var bare snart forbi,
 Den Fandens Tid, vi leve i!“
 Saa sukker ikke blot de Ni,
 Men mange Flere!
 For om dens Bosemoseri
 Dem uden mindste metrist Dre
 Tilstrækkeligt Begreb at gjøre,
 Stif bare Fingeren deri!
 Og see hvordan De Dem vil smøre!
 Den Muse, der vil, klædt i Musselin,
 Og uden noget Loddent ud at vende,
 Tværs gjennem den til Evigheden rende,
 Har ganske tabt Forstanden sin —
 Og det er, seer De, kjære Hempel!
 Trods Smitfomheden her af mangt et stort Exempel,
 Endnu Tilfældet ei med min.
 Hun ei Livstykket kaster, just med Sløret
 Paa Modens Bink aldeles bort;
 Men efter Veiret, Veien, eller kort:
 Hvad man i Fyen og, troer jeg, kalder Føret,
 Hun stifter Fodtøi, og ta'er Støvler paa,
 Hvor hun med Skoe kan ikke gaae —
 Ja la'er dem, naar det gjælder, bide,
 For paa det vandsfye Læ'er desmeer at kunne lide.
 Naar Bosemosen engang fryser til,
 Gaaer hun paa Skoiter, om man vil,

Derover i det lette Lunespil —
 Og naar den vaade Tid er reent forsvunden,
 Naar atter Muehimmelen bliver blaa,
 Da først hun tyndflædt vandse vil i Lunden
 Med Rosen-Stoe og Lilie-Stromper paa!

Til mine vandstye Bers De seer nu Grunden!
 Hvad Enden angaaer, den er snart udfunden;
 Hensigten nemlig med bemeldte Klak:
 Naar Folk, der ikke veed, hvad de skal tænke,
 La'er trykke deres tankeløse Snak,
 Som, for Exempel,
 De selv, Herr Hempel!
 At mærke Dem en Smule med lidt Blæk,
 Til Andres Skræk.

Saa vidt historisk klæffeligt Exempel,
 Hvorledes man skal tænke, naar man kan.
 Hvis ei, gaaer og i Løbet hvert Hvordan —
 Og nu Moralen, kjære Hempel!

„Naar man i Odense, Stavanger, eller Rom,
 „Aldeles ikke veed, hvad man skal tænke,
 „Bør man sin simple Hempeldom,
 „Før man den lader løbe Landet om,
 „Forsigtig med en lille Mundkurv lænke.“

Correx med en Crumf paa.

(Til og for Efterlægten.)

At lyve med Anstændighed
 Lidt for de Folk, man lever med,
 I Vers, ja selv i pyntet Prose,
 Til Moerskab, og for dagligt Brød,
 Tilgives kan maaskee til Nød,
 Endstjøndt man bør det ikke rose.
 Børnæser dem at sætte paa,
 Hvis Næver kunne vores naae —
 Og, kort: at have lidt til Bedste
 Sig selv, sin Samtid og sin Næste,
 (Naar der er Maade med, som saa)
 Det vil jeg ogsaa lade gaae;
 Det kan jeg selv maaskee, trods Mangen,
 Endstjøndt jeg kappes ei om Rangen.

Men, naar en altfor næsvis Pen
 Vil narre selv ufødte Slægter,
 Der (som man dog vel ikke negter)
 Ei kunne narre den igjen —
 Som sandhedskjærlig Børneven,
 Min Harm jeg ei at styre mægter:
 Jeg uden Staausel Løgnen slaaer
 For Panden, hvor den staaer og gaaer,
 Trods alle *Dvæstedes Indtægter;
 Det er at sige, kjære Ven!
 Jeg kort og godt modfiger den.

Som om vi Alle stufrie bleve,
 Jeg bli'er frimodig ved at strøe,
 Hvor Halmen knattes, Sandheds Frøe:
 Fordi det Dvæstede skal leve,
 Skal derfor ei det Hele døe.

Viid altsaa du, hvis Ustyld smiler
 Ved Bryftet, paa din Moders Skjød!
 Og du, som end derunder hviler!
 Og du, hvis Fa'er end ei blev fød!
 I, hele den endnu saa spæde
 Fremtidens Læseverdens Smaa,
 Der alle neppe kunne græde,
 End sige: skjønne, staae og gaae,
 Og trække Dannebuxer paa!
 I, hvem mig tidt paa Hjertet laae,
 Med Sort paa Hvidt engang i Tiden,
 Naar Ingen af Jer meer er liden,
 At more lidt paa den Maneer,
 Hvoraf man her en Prøve seer,
 Ja selv at nytte meer end more!
 Jer være sagt — naar I bli'er store —
 (Hvad jeg Jer, søde Glutter! spaaer,
 I blive vist, om Danmark staaer
 Endnu og blot et Hundred Aar)
 At I Jer ikke bør forlade
 Blindt hen paa hvert et Document
 For Eders Fædres Dyd paa Prent
 I disse Fædres egne Blade —
 Selv ei, naar findes meer deri
 Af evangelist Harmonie,
 End Moden ellers med sig bringer

Imellem Dyr med Fuglevinger
I degnhistorisk Poesie.

Ifald I læse, for Exempel,
 I jer Tids Klub*) tilfældigviis,
 De mange Vers til Mandens**) Priis,
 Der ei fik blot paa sig sat Stempel,
 Men med en patriotisk Flid
 Dg stemplede sin hele Tid —
 Saa tjener Jer til Efterretning:
 (Trods Ingemanns og Joersoms Sætning)
 At iegode Manden, som
 I samme Vers, der quædes om,
 Som alle Musers Egte-Hane,
 Som „Kampens Skjald“ og „Vinter-Svane,“
 Som „Harpens Dding-Drot“ i Dan,
 Dg Fyens og Sjællands Dsfian —
 Kort: som „Skjoldungens gamle Barde,“
 Dg „Minnisangens danske Skjald“
 Der quad i Kiel, i Fred'rikshald,
 Bærløse, Bordingborg og Barde —
 Var Mester vel i Gjøglespil,
 Var stor, var herlig, om man vil,
 Var Alt, hvad være kan paa Jorden,
 En feed og fyldig Mand i Norden
 Af hans Natur, og mere til —
 Stak hver en munter snovst Bro'erlil

*) Det er at formode, at vore Dages Heimskringla ba vil ligge opslaaet i det mindste paa alle offentlige Steder, var det og blot for at læse Heltens Bedrifter, her tales om.

**) Skuespiller Knudsen.

I Somands Høitids-Diebliffe,
 Ja selv Knud Sjællandsfa'er, Fa'ertil,
 I Kongens Staal og Hurra-Hikke —
 Knud Sjællandsfa'er det negter ikke —
 Han upaatvivleligen stak
 I komisk Spil og Sang og Snak
 Hver Lindviet og Indviet,
 Og, som Klør-Knegt i Monarchiet,
 Thalias hele Pit og Pak —
 Han stak de største Patrioter,
 Ei blot i Fiskemad, han aad
 Paa Havets Bred, af Tangsalt vaad,
 I Badmelskofte, klædt, som Hother —
 Ei blot i gammelholmske Joter,
 Og bremerholmsk medynksom Graad;
 Men selv i ægte Borgerdaad,
 Og ædel Stræben, trods den Bedste,
 For sin ulykkelige Næste,
 Hvorfor jeg haaber, Himmerig
 Vil nu ham lønne rigelig;
 Thi sligt, saavidt som jeg kan skjønne,
 Kan dog Vor Herre kun belønne.
 Han stak, kort sagt: hvad stak han ikke?
 Hvad kunde han ei stifte her,
 Hvor Ingen stærk i Bælten er —
 (Jeg griber i min egen Fikke)
 Han alle Smaafolk i vort Land,
 I hver en Klasse, Kreds og Stand —
 Stak ud, som Mænd, der ei bar Vand
 Mod ham — den Roes er evig sand;
 Maaskee han, selv til Punkt og Prikke,

Dg kunde hver en Stormand stille
 I Dyd og Viisdom og Forstand — — —
 Men Digter var han, min Sjæl, ikke,
 Dg heller ingen gammel Mand.

Til Kjøbenhavn.

(Ved Stuespiller Anubsens Liigbegængelse.)

Stands, Arelstad i Sort, paa Gravens Rand,
 Dg tænk dig om, før selv du ligger:
 Hvad er dig, svar mig! Konge, Folk og Land,
 Naar du begraver, som din største Mand,
 Din første Gjøgler og din bedste Ligger?

Robinson i England.

En ny Comedies Kjerne i fem Acter.

Første Act.

En engelsk vild Matros, som gammel Indvalid,
Bestemt at mugne hen (som fleer) i Hospitalet,
En Miss, i Hud og Haar som Mattens Snee saa hvid,
Med samt en Cannibal, som en Student afmalet,
Hos Hofetræmm'ren i en Hjørne-Hosebod
En Hoben vrøble frem saavel i Bers, som Prose,
Der, skjøndt det rigtig nok er, som i Hose Fod,
Dog glider ikke just saa glat, som Fod i Hose.
Jh! — Dh!

Anden Act.

Paa Hjørnet overfor er et Slags Kaffehuus,
Hvor, medens Manden selv kun sælger Ol og Hoser,
Madamen lever høit i literarisk Duus
Med Peer og Poul, som gi'er hverandre flau Skoser.
Her kommer hiin Matros, og fordrer sin Journal,
Som han har laant en Knekt, der alt har lad't den trykke;
Men da han Fyldest faaer for sit Material,
Gaaer han igjen sit Skud, fornøiet med sin Lykke.
Hi! Hoh!

Tredie Act.

Nu kommer sammen, i bemeldte Kaffehuus,
En Tylt=Totrededeel (de fleste Candidater)

Hvoraf hver paa sin Viis i Hov'det reent confuus
 Deels Keiserst, deels Latin med Thee-Madamen prater.
 Men siden kommer den taknemlige Matros,
 Da forud kommen er en ganske fremmed Herre.
 Den hele Act er fuld af Theevands-Last og Roes;
 Men, hvad det gjælder om, veed Ingen ret, desværre!
 Ih! Oh!

Fjerde Act.

Den natsneehvide Miß, hvorom tilforn var Talen,
 Er (som man klart af Alt, hvad der forhandles, seer)
 Forstræffelig forlibt i Robber-Cannibalen,
 Dg han i hende; men — hun have skal en Peer,
 En Hofekræmmerdreng, en sand Shak-Peer i Alder
 (Thi, mens hun atten er, er han kun sexten Aar);
 Til Lykke hun betids paa en Idee dog falder,
 Dg siger Drengen Nei, som strax sit Stud og gaaer.
 Hi! Hoh!

Femte Act.

Matrosen og hans Tyv, der begge vare fulde,
 Da sidst de sammen var, nu samles her igjen
 Et Steds i Haven, til Examen hos den hulde
 Godseier, hvor vor Miß er ogsaa kommen hen.
 Kun Tyven egentlig af Herren var indbuden;
 Men han tog sin Matros og Cannibalen med —
 Dg paa et andet Sted i Haven løses Knuden
 Aldeles af sig selv i al Samdrægtighed.

I! O!

Hi! Ho!

Milio!!

Bravissimo!!!

A l v o r.

Bort med Naale nu mod Tyltens Tromme,
 Bort med Biens Braad i Døgnets Krig!
 Min Alnekamps syv Aar er' omme
 Mod Pygmæerne, som trængte mig.
 En alvorlig Tidens Kamp nu truer:
 Bag de Dverge krybe Kjemper frem;
 Bee mig, om i Rustningen mod Fluor
 Min Foragt nu længer mødte dem!
 Der er' andre Fiender, blot ei flere:
 Ikke Raadhed blot, men ogsaa Svig;
 Ingen Skjemt nu, ingen Latter mere,
 Nu det gjælder klarligt meer end mig!

Mænd jeg nu seer høine sig paa Stole,
 Hvor jeg selv engang som Dommer sad —
 Det er ikke Børn, som gaae af Stole,
 I et fulfort næsten udsluft Blad —
 Det er dem, som deres Piber tændte
 Bed det mig i Næsen slængte Blus,
 Paa hvis Lap jeg traadte, mens den brændte,
 Som paa hver en anden Fidibus.

Ene mod det mylrende Gemene
 Turde jeg ei Naale selv forsmæge;
 Men nu strider jeg ei meer alene
 Mod den lange Kjemperad af Smaa;

Nu er Kampen ikke meer ulige:
 Mellem enkelt Pen og Pøb'lens Haand;
 Alle Tidens strakte Fingre vige
 For en Ewighedens Tvilling-Mand.

Alvorsdagen er i Storm oprunden,
 Spøgelsesnes skumle Nat forsvandt:
 Vidar har sin Vali-Magni funden;
 Vid nu ikke fægter blot mod Tant.
 Med mig kæmper nu til Slagets Ende
 Bennen, som min Sang i Drømme faae,
 Bennen, som var kjæf min Svagheds Fiende,
 Og som Styrken nu kan lide paa.

Til Tylten.

Skjøndt hver en Stud, der træder op paa Prent,
 Just ei er en abrevieert Student —
 Dg hver Student just ikke Studiosus,
 Fordi han svarer paa Latinens o Sus!
 Skjøndt hvert et Føl er ikke Hest engang,
 Dg hver en Hest ei Pegasus i Sang. —
 Skjøndt derfor hver en Stald er ei saa lige
 Staldbroðrenes, jeg kalder mine Lige,
 Dg altsaa, trods Fortalen, jeg gav ud
 Til Rettelsen af Broðres Hovedbrud,
 Jeg ei har nødig, Publicum at more
 Med, hvert et Krik i hver en Baas at fore —
 Dg, skjøndt jeg finder, at af mig vor Tylt
 Ei mindste Haffelse paa Riim er skylt,
 Vil jeg medlidende dog her til Døvre
 For Spøg dem give lidt Studenter-Havre.

Parti - Aanden.

Den er mod Aand, og Aande selv, i Krig;
 Dg begges Mangel bedst den maler:
 Aandløs, hvergang i Skrift den yttre sig,
 Dg aandeløs, saasnart den taler.

Til en mægtig Fiende.

Jeg staaer i Spidsen ei af noget Slags Gelidder;
 Jeg er ei Adelsmand, ei Herremand, ei Ridder;
 Jeg er kun svag mod dig i Guld og Rang; men mærk!
 Jeg svinger let de Spyd, du knap formaaer at bære;
 Jeg har den gode Sag, Samvittighed og Ære —
 Og min forstandste Muur er intet Sprinkelværk.

A. O.

— + + + + — + + + —
 — + + — — + —
 — — — — + — —
 — — — — — — —

Dehlenschläger.

Mit bedste Epigram paa Digt'ren Dehlenschläger
 Bestaaer i store + og lange — —

Epigrammatisk Theater-Kritik.

Parterret.

Bag Parkettet vi staae; men vi har Fødder at staae paa —
 Røver til føleligt Ja! Piber til lydeligt Nei!

Galleriet.

Over dem svæve vi tolv Dom-Tylte med dobbelte Binger;
 Dækkende dem med vort Skjold, hører man os, eller ei.

Logerne.

Vi kunne see fun; og, kjede vi os, vi slaae det i Snak bort;
 Men, nær ved, o Parket! hvor kan du holde det ud?

Parkettet.

Vi tør ei mufte „hvorfor?“ Vi sidde for Pobelens Domstol,
 Over os Pobelens Dom, mellem os Pobelens Gud.

Til Heel- og Deel-Tylden.

T Tolv! I Elleve! I Ti! I Ni!
 I Otte! Syv! og Sex! og Fem! og Fire!
 I Tre! og To! og hver en Enkelt! I!
 Maae dreie, som I vil, Jer Tyttelire!
 I eller udenfor jert Samlingssted,
 Derom sig bryder ingen kyndig Dommer;
 Thi, for at sige Sandhed Jer, det kommer
 Studeerte Folk aldeles intet ved —
 Til I bevise klart med tolv Attester
 Fra tre Par Professorer og sex Præster:
 At I har Ret blandt Mænd at snakke med.

Til Tylden.

(Benævnelsen betragte.)

Da man har Fade, Steer, Knive, Gaffler,
 Tullertener, Glas, saavel til Vand som Biin,
 Og, hvad der bruges meer til dækte Taster,
 Selv indtil Bisteklæder — i Dusin —

At jeg Jer kalder Tyllt, med det, jeg vedder
 Beed Ingen af Jer ret, hvor jeg vil hen;
 Hvad Liighed har vel I med en Tyllt Bræder?
 Hvad Liighed har et Brædt med den og den?

Saamænd! det skal jeg sige Jer Forening
 (Der kaldes Kubel først am Bach paa Tydsk)
 Jeg vil forklare Jer min Hjertens Mening
 Med Tylt, paa Tynsk, paa Sjællandsk og paa Tydsk.

Tolv Bræder — (bli'er for Rimet kun ei bange!
 Dem alle gjennemføre vil dets Kolv)
 Tolv Bræder i en Tylt er' alle lange:
 I ere lange Ræfles alle Tolv —

Hvor lange, veed jeg ei til Punkt og Prikke
 (Maaskee har hver af Jer ei Maalet fyldt)
 Thi Tal og Længde kun, men Maalet ikke
 Paa Bræderne bestemmes af en Tylt.

At I er' Ræfles, I jo ikke negte:
 Hver af Jer er jo hvad man kalder brydsk,
 Og fordrer ud; man kaldte sige Rnegte
 „Die Recken“ (Ræflesne) paa gammelt Tydsk;

Og gammelt Tydsk er nu omstunder Mode:
 Især i Kjøbenhavns Latin og Fransk,
 Og Malabarisk — tilstaaer det med det Gode!
 Hvis ei, beviser jeg Jer det paa Dansk.

En Bræde-Tylt har reent forladt sin Stamme,
 For ei at tale om den gamle Skov:
 Jer Ungel har jo netop gjort det samme,
 Mens Eders Moder, Alma Mater, sov —

En Tylt af Bræder under Andres Fodder,
 Og over Hov'det, hvor man og den seer,
 Skjøndt den har blomstret, uden Saft og Rødder,
 Som Tylt, dog blomstrer sikkert ikke meer.

Saaledes J, der hver for sig floreerte
 Maaskee, som ung, og end utrykt Student,
 Nu ligge der, tilsammen, mig leveerte
 Foruden allermindste Blomst, paa Prent,

Saa trøstetorre, som om, længst opgravet,
 J vare, med Jert Dehlenschläger=Jav,
 Portstolpekjæmpen selv igjennemfavet
 Til tolv Liigliste=Fjæle for dens Grav.

En saadan Tylt, før selv man den kan bruge
 Til Tvilling=Baaren, maa skruphøvels først:
 Og J maa tvende Gange nu, hver Uge,
 For J bli'er gode, have Jeres Børst.

Apologie for min Vidspilde.

En Satire.

— Difficile est, satyram non scribere —

Man spørger aarle, spørger silde,
 „Hvorfor jeg dog mit Vid — (mangfoldig Tak!) —
 I, selv med synlig Omhu, rimet Snak,
 Paa det smagløse, raee og vilde
 Maculaturens Pennepaf
 Vil spille?“
 Jeg svarer, som jeg er i Lune til,
 Tildeels: fordi jeg kan — tildeels: fordi jeg vil —
 Men dog fornemmelig: fordi der her i Landet,
 I denne hjertelig døvstumme Tid,
 Med velbemeldte Smule Vid
 Umulig la'er sig gjøre noget Andet.

Hvi spiller paa det golde Fjeld,
 Og paa dit Dielaage, mens du sover,
 Phoebus-Apollo hist i Væld paa Væld
 Det Straaleflud, der evig flyder over?
 Fordi han rutte kan dermed! —
 Hvi gaaer han hele Halvaar aldrig ned,
 Hvor ingen Skabninger sig solev?
 Hvi spiller han det skjønne Farvespil
 Paa lutter Iis om begge Pole?
 Fordi han vil;
 Fordi ham lystre Straaler at nedregne

Paa sin Spadseregang
 Foruden Dphør allevegne. —
 Men, naar den stegne Dagens Gud,
 Med sine lyse Pilestub,
 Istedet for af Matten frem at lokke
 Cytheres Fuglechor og Floras Blomsterflokke,
 Kun Myg og andet Utøi klækker ud,
 Saa gjør han det, fordi, ved Dynd kun at bevære,
 Det bedste Solskin ei kan andet gjøre —
 Fordi der bli'er nødvendig Søl,
 Hvor Solen straalere i en Pøl —
 Fordi der bli'er nødvendig Mudder,
 Hvor Ilden sætter sig mod Band,
 Og sund Forstand
 Mod bare Sludder. —

See! det er (sammenlignet Smaat med Stort)
 Tilfældet og med de smaa Pile,
 Jeg i mit Lunes Røger ei la'er hvile,
 Naar jeg gaaer ud paa Jagt med muntre Smile
 Hver Morgen af Parnassets Østerport,
 For paa min Læseverdens Mark og Hede
 Den Smule Lys, jeg har, at sprede.
 Hvis det er spildt, i Himlens Navn!
 Der meer gaaer spildt end det i Kjøbenhavn,
 Beliggenheden for Exempel,
 Tobak, Papir, deels med, deels uden Stempel,
 Ruiner, Forelæsninger og Snee,
 Og alt hvad Præsten præker, skal man see.
 Hvis Lyset er aldeles spildt ved Polen,
 Mon Skylden er hos Jorden, eller Solen? —

„Men,“ siger man, „din Fader i sit Spil
 Maa gaae den stjeve Gang, som forestreven
 Ham eengang er for alle bleven,
 Dg kan ei dvæle, hvor han vil.
 Naar henmod Aften det bli'er silde,
 Saa maa han til America,
 Saa nødig han formodentlig og vilde
 Herfra.
 Hans Fødder maae nødvendig Snavs berøre,
 Da han til Siden ei kan springe paa sin Bei,
 Du derimod kan vælge selv dit Føre,
 Dg altsaa har du hans Undskyldning ei.
 Høit over Skjæmtebidtets Enemærker,
 Du kan jo tage Syvmiilsstøvler paa,
 Dg bred og lang din lyse Bane gaae
 I store Bærker
 Hen over Dagens Hurlumhei.“
 Nei, kjære, gode Læser! nei,
 Det la'er sig og for mig ei gjøre!
 Jeg og maa gaae Naturens Gang
 I min aldeles ei utvungne Sang:
 Jeg retted' mig i Hviden og i Længden
 Saa lidet efter mig, som efter Mængden,
 Da jeg var lille, knap en Alen lang.
 Nu lidet over tre, hvis jeg mig ogsaa hænger,
 Jeg ei kan gjøre mig en Alen længer!
 Kortvillig født, jeg driver Tiden bort,
 Dg hvad mig kjedeligt i Livet rammer,
 Af egen Drift, med Epigrammer
 (Dg er jeg noget villig, er det kort)
 Dg dog jeg stundom sees mig selv at svigte
 Med næsten altfor lange Digte. —

Hvad Føret angaaer, maa jeg gaae,
 Hvor Musen byder —
 „Følg,“ siger hun, „den Bei, hvorpaa
 Du seer kun Faa“!
 Og dette Bud jeg her, som saa,
 Langt fra den store Hob adlyder.

Men sæt engang, jeg og formaaede meer,
 End jeg formaaer i Poesien —
 Sæt, at jeg havde Grunker i'en,
 Og meer end det Par Skillinger, man seer —
 Sæt, at jeg havde Banco selv, og kunde
 Grossere, hvad man kalder det, paa Prent,
 Jeg gad dog vidst, hvorledes og hvorlunde
 Jeg, som velhavende Skribent,
 Parnassets Handelsflor vel skulde her oplive,
 Hvor Ingen vil sig af med ægte Handel give —
 Hvor man ei Tiden kun, men Eigheden vil
 Fordrive blot med Lykke=Spil —
 Og Himlen overlader ganske Sorgen
 For det uødelige Liv,
 Naar man ved Tiggen og ved Borgen
 Kan stoppe det i Tidsfordriv
 Blot til i Morgen?
 Her, hvor man hader Alt, hvad der bær Præg
 Af Flid og Kundskab og alvorlig Tanke —
 Hvor selv i Videnskaben Lærd og Læg,
 Naar de kan spille nærmest kun til Bæg,
 Og paa den første, bedste Plante
 Lidt, som i Konsten, ride Rante,
 Professorere lige godt —
 Her, hvor der netop leves underhaanden

Saa legemlig poetisk slot,
 Tak see den store Fattigdom i Aanden —
 Hvor Tommeliden i sin Tommeltot
 Med Hæder meer udmærket sidder,
 End nogen fordums Danparnassets Ridder
 Sad i sit store Trylleslot,
 Med Vre —
 Hvorledes skal man vel her sig ad
 Med en uhyre Digterrigdom bære,
 Hvis man var virkelig en Matador,
 Dg i lidt meer, end i det Lille, stor?

Hvad skulde man vor Læselyst forcere,
 I fald man var en Tasso, en Voltaire,
 En Milton, Wieland eller Klopstock, Kjære!
 Det jeg dog gjerne vide gad?
 Har Klubber fyldte med Aviser,
 Dg Fruerstuer med jeg veed ei hvad,
 Vel Rum til tabte Paradieser?
 Dg er der Plads paa det uhyre Syltesad,
 Hvor nu vor Luxus sig forspiser
 I Caviar — for Aandemad?
 Mon en John Milton blev velkommen
 Ved Nutidsmagens Digterbord,
 Hvor en John Bull affiger Dommen
 I Poesie med bare Bommen,
 Fast uden Ord?
 Nu skal man see, man læser Messiader
 I Ulvegader —
 Selv der, hvor man om Pladser slaas,
 I Himmelen paa Hallands Aas,

Hvor Erkedigtekunsten ene
 Har hjemme, som de godt Folk mene,
 Der ingen andre Pædes ret forstaae,
 End dem med Skoe og Støvler paa —
 Der Intet kjende til den indre Scene,
 Hvor Personalet er en Tantetrop,
 Hvor Lyset uden Stage føres op,
 Dg Følelser i Nektar sig beruse
 Foruden Kruse —
 Selv der maa Musen, som nu gjælder Alt,
 Saa meget muligt gjøre sig til Pige,
 Til Heger, Walter eller Zink at sige —
 For at beundres som Gestalt.
 Er ikke spildt aldeles her Rolf Krage?
 Hvi skulde (kunde jeg det og) min Hu
 Staae til, omsonst at digte een endnu?
 Er Masken ikke selv i vore Dage
 For vittig og for moersom og for skøn?
 Dg stod vel Holberg selv, ifald han kom tilbage
 Med mere fræsen Smag, for Kjønnet at behage,
 Der ei ved Siden af sig selv en skøn?
 Troer man, at Shakspear her vel gjorde Lykke
 Med noget tragisk fuldendt Mesterstykke,
 Her, hvor man seer sig glad i det barokke Speil,
 Der reflecterer i det Store
 Hans Feil?
 Mon Mackbeth vel os vilde more,
 Hvis Forestillingen ei blev lidt meer forher't,
 Hvis ikke, som Romeo og som Nina,
 Semiramis og Dsjingiskan i China,
 Den blev os givet uden Text?

Spildt er paa Scenen hvad til Anden taler,
 Spildt, som i Kirken, hvert Guds Ord!
 Kun for Idoler, ei for Idealer
 Har Sands den nye Sydlighed i Nord,
 Der føres ind af Sangens Geert Westphaler —
 Som, reist utrolig mange Mil,
 For at uddanne Genialiteten,
 Kom hjem (liig hiin til Hadersleb fra Kiel)
 I Kunst, som om han aldrig havde seet'en.
 Tak skee det regellose Trylleri,
 Bedøvelsen deraf, Beruselsen deraf,
 Med Sands for det fuldendte skønne Hele,
 For Simpelhed og Harmonie,
 Og Tankestemplet paa de mindste Dele,
 Kort sagt, for hvad Kritiken i hver Alder
 Har kaldt og kalde vil og ene kalder
 Fuldkommenhed i Bærker af Genie,
 Det er hos os saa godt, som reent forbi.
 Hvis af og til og noget saadant hylbes,
 Hvis selv det Edle stundom Bifald vandt,
 Det ikke dette selv, men noget dermed blandet,
 Var det og blot dets Splinternyhed, skylbes.

Hvad? eller bilder man alvorligen sig ind,
 Ifald Apollo selv steg ned fra Hellas Himmel,
 Og viste sig omkap med, for Exempel, Kind,
 I Skuespillet for vor Nutids Skuebrimmel,
 At denne Brimmels Sands og Sind
 For Alt hvad der udmærker Guden
 Ei vilde være ganske blind?
 Troer man, at Frydendahl ei veed ret godt,
 At naar et halvt Dusin Parterre-Lapper

Imellemstunder og hans Spil beklapper,
 At man dets Sjældenhed beklapper blot?
 Troer man, hvis Brimmelen paa samme Tid blev buden
 Til Gjest i Melpomenes Hal og Hul —
 Hos Dedipos Tyrannos og John Bull —
 At den ei lod den første have
 Sit Alvors Nektar og Ambrosia
 For sig, og skyndte sig derfra
 Til dennes Porter, Beef — etcetera,
 Til Bordet, hvor alene Bertens Mave,
 Som falkstafeert Polichinelli-Bom,
 Der har af Ridder Falstaff kun hans Flom,
 (Især naar den aldeles sig udtaler)
 For den solide Smag har mere Bærd
 End alle Hellas's Guders Idealer
 Og alle Romas Skyggers Heltefærd? —
 Hvad? troer man virkelig, det skjønneste Store
 Blev ændset af et Hurra-Publicum,
 Hvis Afgud, for det ret tilgavns at more,
 Maa være reent dørstolpedum —
 Og krydre selv sit Lirum-Larium
 I Ludlams Else-Davids-Skole-Psalter
 Med Kirsten Rimes- og Peer Døver-Brum
 I Chor af Elser omkring Freias Alter,
 For at faae topfuldt Auditorium —
 Og vække dette selv til Klap op af sin Slum?

Bee, nuomstunder, i den Sværm af Fluer
 Og smaa Harpyer, hvorhen Konsten skuer,
 Hvad der er skjønt og reent og puurt! —
 Bethuliaden gif, som den var smuurt,
 Og var den bare bleven lidt forbuden,

Fast Ingen, der bidrager Sit
 Til vor Dplysnings Tarv og Musernes Credit,
 Bed Kjøb imellem af lidt Sort paa Hvidt,
 Bar den maaskee som Huuspostil foruden.
 Jo! jo! nu skal man see, Herr Kurifas
 (Jeg mener dig, der kjober slige Vare)
 Du kjohte, kom den ud, en Glias?
 Tarare!
 Spørg en Grønlander kun, om han,
 Saa meget han og gjør af ægte nordist Tran,
 Gi'er mindste Sælhundskind for Sydens Lækkerheder,
 For attist Salt, for romerist Jis,
 Og indianist Fuglereder?
 For gi'er han maaskee mig — blot for en Priis,
 Hvormed jeg pirrer Næsen — hele Hunden —
 (At sige: for at putte den i Munden.)
 Den gængse Smag i Hovedstaden vel
 Er næsten græst i legemlige Sager,
 Og vore Fædre sulted' vist ihjel
 Imellem fast platonist Sukkertager,
 Hos vore vorne Drenges Julebager;
 For saavidt er den fine Sands
 Beundringsværdig almeen her til Lands,
 Og næsten classist, selv i lave Classer;
 Men Smagen i det Mandelige passer
 Til den, som mangen Muddersang
 Til Weyses Wolscharpeflang,
 Som Særk af Seilbug til en Solmors Troie,
 Og knyttet Næve til et aabent Die;
 Thi den er grønlandst halv, og halv vestphalst,
 Tilsammentaget: kamstadalst
 Hos Mængden,

Der elsker, Tiden at forslaae
 Med Noerskab, den kan ta'e og føle paa,
 Og seer, i Skjønhed, kun paa Lykkelsen og Længden.

„Men Mængden,“ siger man maaskee,
 „Hvad bryder du dig om, hvordan den dømmes?
 Dig allermindst blandt Alle sømmer,
 Paa Mængdens Appetit at see!
 Den er i vort, som alle Lande,
 Blind for det rene Gode, Skjønne, Sande —
 Det veed vi Alle; men kun Scenens Skjald
 Behøver Hensyn og paa den at tage —
 Da det fortrinlig blev hans Kald,
 Dens vilde Raahed at opdrage —
 Du sidder i din egen Hald,
 Hvor det jo staaer til dig, blot at indbyde,
 Hvad der forstaaer, med dannet Sands at nyde —
 Hvi gi'er du ikke Kredsen af de Faa,
 Der slyge, som du, det Bilde og det Raa,
 Hvad den er lysten efter, og forlanger
 Af Emmas og af Thoras Sanger?“ —

Ha! jeg forstaaer! Hvert Aar et episk Digt
 (Om ikke meer) Udødelighed værdigt,
 Jeg altsaa burde gjøre færdigt,
 For de Ti — Tolv, der læse slygt,
 Ei blot med Diet, men med Sjælen,
 Andægtig, meer end eengang, og med Dvælen? —
 O! søde, salige, mit Hjerte kjære Pligt!
 Hvor føler jeg din Hellighed og Konnen
 For din Dpfyldelse ved Roden her af Konnen,
 Der bærer dine høie Grenes Bær!

Men af! med Livets sammenbundne Binger
 Jeg griber, gamser, hopper, springer,
 Og er mit Hjertes Attraa lige nær!
 Den hænger mig for høit, den Vre,
 Liig salig Subm, mit elskte Dan
 En Bog-Udgave paa den anden at forære,
 Da jeg Papiret ei betale kan!
 Ja, kunde jeg faae dette gratis,
 Og havde jeg til Trykken quantum satis,
 Og Een kun af de Tolv, jeg regner paa,
 Og hundred' Exemplarer strax i raa
 Materie — maaskee jeg ogsaa bredte
 Lidt meer mig ud i tykke Bind —
 Og mindre, hvad i Konst jeg evner, spredte
 Paa Hefte-Blade hen i Veir og Bind —
 Maaskee jeg og mit Hverv, at nytte som at more,
 Drev noget meer i det saa kaldte Store —
 Maaskee! Thi, for at sige sandt,
 Jeg tvivler paa, mit Sangtalent sig stikker
 (Ifald og Understøttelse det sandt)
 Til Anlæg af poetiske Fabriker —
 Desuden troer jeg, at den lille Hob i Nord,
 Der foretrækker Konstens Gudebord
 For Industriens Ridder-Taffelrunde,
 Vil med Horazer og Catuller heller lee,
 End med Alpiner og Luciler blunde —
 Og jeg blev gaaende paa Solter, skal man see,
 Hvis paa Rothurner og jeg spanke kunde.

Dog, hvorom Alting er, for første Gang
 Jeg stemte her min Jenseelige Lire
 Til egentlig Hans Mikkelssens Satire,

Trods den medfødtæ kjælnæ Klang,
 Der Honningbiens Braad i Surren gjerne følger —
 Det skyldte jeg den Hob, som mig forfølger,
 Og grum, som dum, til meer end Skjemt mig tvang;
 Men dermed og at lade det bevende,
 Og Mester-Nikkel-Tugtelsen at ende —
 Det skylder jeg mit eget Sang;
 Thi, sandelig, trods Tidens Skoles Trang
 Til Rifet, Juvenalis svang,
 Hver Bitterhed, endogsaa blot i Sang,
 Mit eget bløde Hjerte mere saarer,
 End Bagen paa de birkebarlte Daarer.

Til Boreas.

(3 Mat.)

Du, som starp, med kjølig Aande
 Dræber giftigt Allehaande —
 Du, som i de store Byer,
 Og i alle Landsbyfroge,
 Med din muntre Kamp mod Taage
 Damp og Døs og doyne Skyer,
 Luften renser og fornyer —
 Du, hvem ikke blot den fule
 Liiglugtfulde lumre Hule
 Nødig har, for ei med Pest
 Strax at dræbe hver en Gjest,
 Der igjennem sammes Stænger
 Blot og stikker Næsen ind;

Men til hvem og stundom trænger,
 Hift i Haver, her i Bænger,
 Lilie, Rose, Bog og Lind —
 Hvil dig lidt, bevingte Dommer,
 I den liflige Skærsommer!

Nu, din yngre Broder kommer
 Pustende med venligt Sind
 Op den lille Barnekind,
 Nu lad buntet eller broget,
 Phantastien uden Baand,
 Hænde-Masken uden Aand,
 Fiskeren, og saadant Noget,
 Holde, som den falder ind,
 Huus med Smagen og med Sproget!
 Nu lad Dvinden hedde „Dvind!“
 Nu lad Blomster hedde „Blommer!“
 Nu lad Skin kun nævnes „Skind!“
 Hvis og selv saa vidt det kommer,
 At dem Pindus bli'er en Pind —
 Skal dog ud af mine Lommer
 Nu, vi har den kjære Sommer,
 Blæse lutter Vestenvind!

Dannevægterens Nytaars-Vers.

D Digtetekunst! Klokken er slagen Tolv!

Nu gif ved Midnatstide
 Sin Rei det gamle Aar;
 Til Trøst al Sangen vide:
 Det nye paa Pletten staaer!
 Aarvætting-Rjæmpen faldt.
 I Tylotens Brag
 Med sidste Slag
 Hans Stund udringtes alt.

D Morgen! Raadhed og Galsskab flye!

Helhest og Barulv svinde
 Nu fra hver lyse Braa!
 Det tydske Mareminde
 Lad ogsaa snart forgaae!
 Tylottimen er forbi.
 Nu bort paa Danst
 Med udenlandst
 Papistisk Poesie!

D Nytaar! fold dine Binger ud!

Jag bort fra Hytten Sorgen!
 Jag bort hver Thronens Sky!
 Du Fremtids lyse Morgen,
 Glæd Alle med dit Gry!
 Gjør Bægt'ren selv lidt glad!
 Sign med vort Nord
 Den hele Jord!
 Og hør hvert Suk, som bad!

Oel Dana (Manna Perenna).

(Koran Digtsamlingen: „Rosenblade med et Par Lorne“, 1819).

Dana! hvis i Sangens Aftenrøde
 Skjalben, truffen af en dobbelt Piil,
 Sødtsveemodig ei sig kan forbløde,
 Uden mindste Træk af bittert Smil,
 Dø, trods et Par rørte Strænges Smerte,
 Bittert ei hans danske Harpes Hjerte!
 Kjærlighed til Skjont — til Hæsligt Had —
 I hver Livets Have følges ad.
 Rosen selv jo, Blomsters hulde Dronning,
 Har paa spæden Stængel Dø ved Dø;
 Bien samler vel til Ruben Honning —
 Men mod Snegle har den og en Brod.
 Paa dit Alter strøer han Rosens Blade,
 Tornene kun for dets Fienders Fjed;
 Smiler end du aldrig til ham ned,
 Kan den fromme Skjald dog ene hade,
 Hvad dit Tempels Hegn vil bryde ned.

Balder.

Til Parnas Døttre.

Rige Fugl kommer susende,
 Kommer brusende
 Med sin Hams forlystende Prang.
 Fattig Fugl kommer hinkende,
 Kommer linkende
 Med sin Barms ustyldige Klang.

Danmarks Helikons Frøfner og Fruer,
 Herthas søde parnasfiste Duer,
 Hvor nu Fugl flyver ind, flyver ud,
 Ei paa Lyrens, ei heller paa Lurens,
 Ei paa Konstens, og ei paa Naturens,
 Men paa Modens de vinkende Bud.

Ak! hos Eder, I Hulde! der vanter
 I aandelig Leeg og i Spøg
 Saa mangan en Høg over Høg
 I Flyven — fra Lærke til Gjøg.
 Naar I hører, I Søde! det banker,
 Det er altid et Digterbesøg.

Seer I deilige Farver at spille,
 Eller hører I Nynnen i Smugl,
 Det er Skjalden — den store — den lille —
 Den rige — den fattige Fugl!

Medens hiin inden Lilliens Stranker
 Udfoldende Regnbuens Glands,

Med den hundredeiede Svands,
 Og fortryllende Billebers Dands,
 Stolt, i legemlig Synlighed, spanker,
 Den Lille med Spurvuspøselanker
 Gemeenlig kun kommer i Tanke —
 Undseelig, formedelst de smaa
 Skinfattige, lurvede, graae
 Duunbuxer, den Staffel har paa.

Derfor, naar i Farvernes Luen
 Der høres en underlig Sang,
 Det klinger, som Binden i Stuen —
 Og Helikons=Frøf'nen og =Fruen
 I Sofaen vinke: kom! kom!

Men toner usynlig engang,
 Som slog det med Flagren paa Rude,
 For de Smaa paa Skammelens Rude
 Den inderlig bævende Klang,
 Det høres, som Binden derude —
 Og den bryder Ingen sig om.

Dog lod og de Ni sig forføre
 Til Farten paa Lydst og paa Spanst
 I Modens nærværende Føre
 Med døvende Bjælder bag Dre,
 Jeg veed, at de Trende mig høre,
 Hvis Ynde mig tryller paa Danst —
 Og dem er det mig om at gjøre.

Phoebus Borealis.

Vil du, man skal lytte til din Stemme,
 Vil du, Dana dig skal være huld,
 Vil du, man skal over Sangen glemme
 Profalivets det gemene Muld —

Vil du strække Troldene, som søite
 Rundt omkring mit nordiske Parnas,
 Maa Diskanten af dit Hjertes Fløite
 Klinge til dit Hoveds strenge Bas!

Maa Fa=dur i revsende Satire
 Dæmpes lidt af Kjærligheds Be=mol!
 Altsaa bød, med Klengen af sin Lire,
 Hvis Fa=Be jeg mærkte mig, Apoll.

Derfor, efter lidt at have grundet
 Paa den rene Samklangs Abece,
 Har jeg mig bogstaveligen bundet
 Til de tvende Toner: F og B.

Hulde Toner! Eder Alt jeg skylder
 I mit Digterlivs den nye Musik;
 Men, ei blot som Toner, jeg Jer hylder,
 Og, som Tegn, fortrylle I mit Blik.

Rimbogstaver, som vor gamle Moder
 Fromt og barnligt pyntede sig med,
 Fløite-Bjælde, fromme Barnenoder!

Bort med Asmaniens andre Moder —
 Eders Pryd, Fortidens Brystflæoder!
 Skal Fremtidens Barm end bramme med.

S t i l s t a n d .

Du Satyr, med Muserne hevnende Pile,
 Læg nu dig til Hvile!
 Velkommen i hele din Skjønhed, o Baar,
 Med Skovenes krusede bølgende Haar!
 Med Markernes Pryd — med Engenes Fryd —
 Og quiddrende Lyd!
 Nu, Zephyr de duftende Vinger udslaaer,
 Nu, Livets den fængslende Fiende bortgaaer,
 Nu, Bækkene mellem omskimrede Pile
 Fra Lunde til Lunde med Nislen henile,
 Gaae Digterens Sang
 Paa blomstrende Veie den vanlige Gang
 Til vendende Gratiers lønnende Smile!

Klub - Samtale.

(3 Anledning af Digtfamlingen: „Rosenblade med et Par Jerne“).

Phantafien.

Der har vi, seer jeg, dog engang igjen
En lillebitte Bog af Baggeseu —
Den maa vel, tænker jeg, dog Klubben kjøbe?

Forstanden.

Hvad koster den? Det trykte Sort paa Hvidt
I disse Tider kommer lidt vel tidt —
Dg, før man seer sig til, det kan opløbe. —

Phantafien.

Dyr er den rigtig nok. For ni, ti Ark,
En Mark Rigsbank for hvert. —

Forstanden.

Gjør ni, ti Mark!

Det er reent uforflammet! Gi'er jeg heller
Dog ni, ti Mark for ni, ti Fricadeller!

Phantafien.

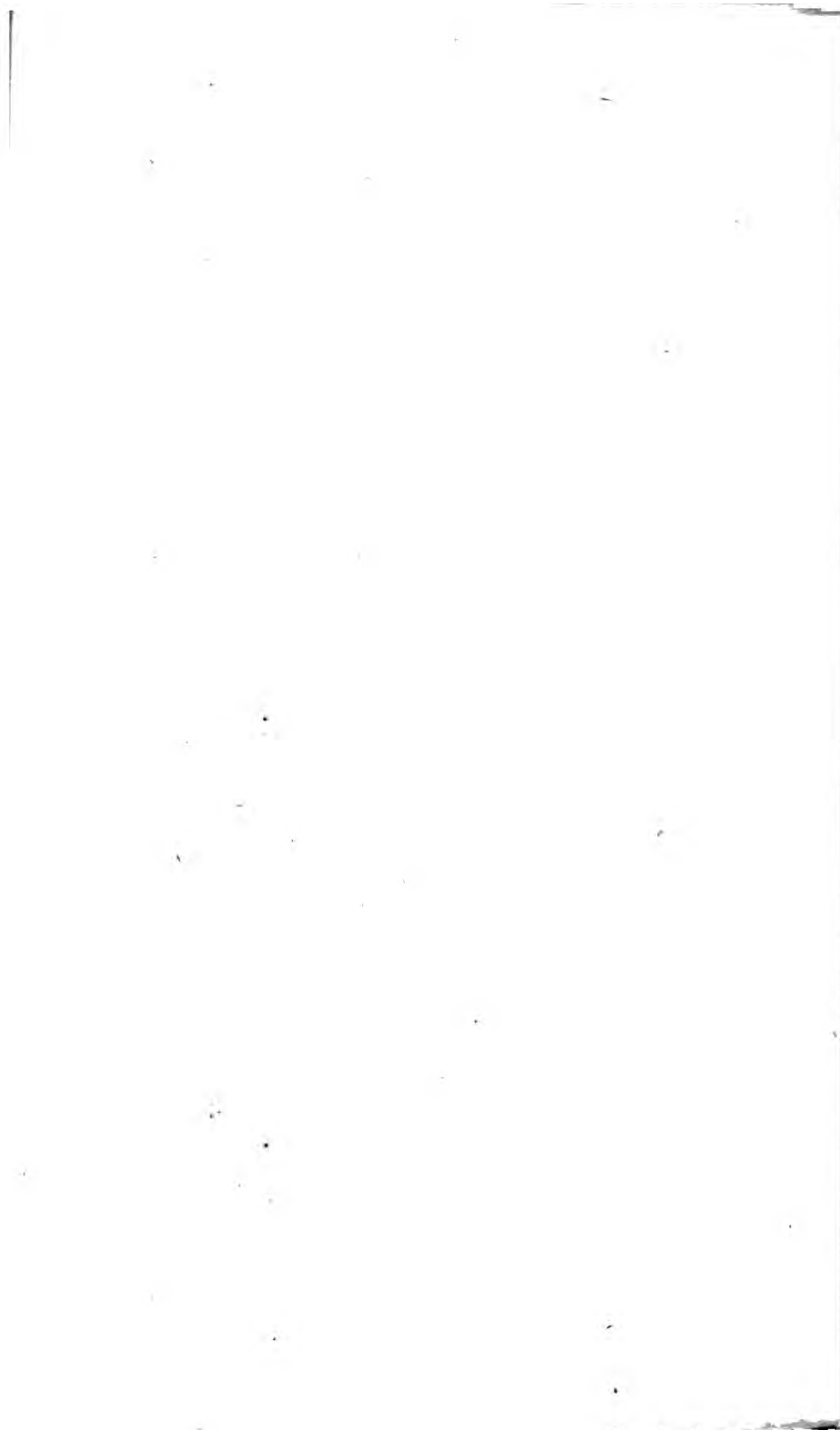
Sandt nok! Men det er dog, som Udgift her,
Selv, naar det kommer høit, een Hvid for Hver!

Forstanden.

En Hvid i Dag, en anden Hvid i Morgen —
Det gjør en lille Sum om nogen Tid!
Er De desuden mig og Andre Borgen,
At den ulæste Bog er værd en Hvid?

Merkur og Sofia.

(Scener af en utrykt dansk Amphitryø, efter Plautus
og Moliere.)

I.

(Scenen er paa Veien til Amphitryons Landhuus, som **Sofia** nærmer sig i Mørke, sendt af sin Herre i Forveien, for at melde dennes seirende Hjemkomst.)

Sofia.

„Hvem der?“ — Gut Freund! — Dog der er Ingen!
 Jeg snakker Tydsk af bare Stræk —
 Jeg har om Dagen dog anseeligt Mod i Bringen,
 Men hen mod Midnat er det væk!
 Og nu en Nat, som denne! paa de Tide
 Hver ærlig Huusbond, Pige, Dreng,
 Fornuftigviis, bør soie sig til Seng;
 Men deraf vil min Herre Intet vide —
 Han jager mig af Leiren ud
 I Mørke, Taage, Storm og Slud,
 Med streng Befaling, mig at skynde
 Hans Frue Gemal vor Seier at forkynde,
 Og melde hende, hvad hun dog faaer see
 Om fire Timer, muligen om tre,
 Naar selv han kommer. — Hvilket Mørke!
 Hvor er jeg vel? Omring't af lutter Drke,
 Jeg seer ei mindste Tag, ei mindste Træ,
 End sige mindste Glimt af vort Palæ!
 Til Lykke har jeg denne Lygte,
 Hvorved jeg dog mig selv saa halvveis seer —
 Det er dog een Person, om ikke meer,

Som jeg behøver ei at frygte —
 Foran jeg i det mindste kjender mig,
 Især paa Buxerne, grandgivelig;
 Men bag paa — Hvad er det? o milde Himmel!
 En Beenrad! et Skelet! — Jeg bliver hovedsvimmel!

(Han snubler, og er nær ved at falde over Noget.)

Formodentlig et ulyksaligt Rov
 For vilde Dyr, som jeg! — Nei! Gud stee Lov!
 Det er en Plov! —
 Og der, der seer jeg Porten! — Dennesinde
 Jeg gif dog ikke feil, endstjøndt jeg gif i Blinde!
 Nu er min Frygt for Spøgeri,
 For Troldmænd, Røvere, Harpyer og deslige,
 Med Gæt forbi;
 Nu er jeg, som i Himmerige,
 Den kjære Hjemstav, Hønsesgaarden der,
 Saa nær. —
 Hvis jeg kun ikke nu har glemt, hvad jeg skal sige,
 Formeldende Grevinden med Respect
 Det Bud, min Herre bød mig bringe
 Paa Seierens og Glædens Vinge —
 Jeg veed det i nden i perfect;
 Men, for det og med Anstand at frembære,
 Som det sig egner, hør og hør
 En martialsk Ambassadeur,
 Jeg maa see til, det udenad at lære! —
 Det gjælder, Sofia, ved denne Leilighed
 At vise dig! — En lille Tale,
 Hvis ret den lykkes, vil dig anbefale,
 Som Hofmand og som Helt, for Tid og Ewigbed!
 Lad see! Til Dag er end en Time —
 Før jeg gaaer ind, jeg her vil øve mig,

Dg en Beretning sammenrime,
 Hvorover man skal undre sig!
 Vel var jeg ikke med i Slaget,
 Men det er ikke deres Sag;
 Min Herre selv dog aldrig faaer opdaget,
 Hvor jeg laae skjult den hele Dag --
 Frisk Mod, Ambassadeur! I flige Sager
 Det Skinnet er især, som Damerne behager;
 Det gjælder meget mindre om
 At gjøre Dit og Dat, end lade som!

(Han skyder Ploven noget frem.)

Belan! Jeg sætter, denne Plet er Salen,
 Hvor jeg indføres — denne Plov,
 Hvorpaa jeg Lygten sætter, med Forlov,
 Høisædet, jeg paa huld Befalen
 Mig nærmer — Saa! Nu først en Reverenz!

(Han gaaer nogle Skridt tilbage og bukker.)

Nok een! — og nok end een! — thi notabene!
 Hornlygten her paa Ploven er Alkmene —
 (Der faaer jeg en Idee, jeg ei har havt tilforn,
 Om Dverflodighedens Horn,
 Som jeg, naar Keiligheden kommer,
 Anbringe kan imellem andre Blommer.)

(Han nærmer sig Lygten og rommer sig.)

„Hans Excellenz, Armeens General,
 „Amphitryo, min Herre, Deres Raades
 „Høibaarne, trohengivne Herr Gemal“ . . .
 (Godt! ypperligt! det var en capital
 Begyndelse! hvis Næsten for mig traades,
 Som den, saa har jeg vundet Sag) —
 „Med Deres Raade for og bag
 „Bestjæftiget ved Nat og Dag,

„Sels midt i Heden af det gyseligste Slag,
 „Kun tænktende paa sammes Ynde“ —
 (Det kalder jeg, en Hilsen at begynde!)
 „Hør naadigst, i den hele Hær
 „Af Adjutantere, som stod paa Pinde,
 „Mig, som Gesandt, udvalgt og faaret her,
 „For Deres Indighed, min naadigste Grevinde!
 „Hans Slag, hans Seier og hans Utaalmødighed,
 „At kaste sig for Deres Fødder ned,
 „Paa Hurtighedens egen Binge
 „Med Anstand ydmygeligt at overbringe.“ —

(Han knæler og svarer sig selv.)

„Det glæder mig, at see ham her igjen,
 „Min kjære Sofia! reis sig op igjen!“ —
 „For megen Ære, Deres Naade! — Sjæle,
 „Som min, er det en Himmelfart,
 „Bed sliq en Keilighed at knæle!“ —
 — (Befsiguet svart!) —
 „Hvorledes lever min Amphitryo?“ —
 — „Hvorledes Helten lever? o!
 „Som Helt! paa viden Mark, som inden fire Bægge,
 „Med Lykken Arm i Arm, med Seiren Haand i Haand,
 „Krigsgudens Yndling og Bellonas Kjælebægge“ —
 — (Guddommeligen sagt!) — „Naar kommer han?
 „Naar kan jeg vente stilt min inderlige Læng-
 fel?“ —
 — „Saa snart, min Naadige! saa snart, han kan —
 „Om ikke før!“ — (Hvor fint) — „Men Krigens
 Trængsel
 „Og Møie, frygter jeg, har dog
 „Lidt taget paa ham? Siig mig Alt til Prikke!
 „Hvad slysfætter ham i disse Dieblikke?

„Hvad tager han sig for? hvad gjør han? og
 „Hvad siger han? — „Kun lidet, Deres Raade!
 „Men handler desto meer, til Landets Baade
 „Dg vore Fjenders Stræk!“ — (Saa! bravo! bravo ta!
 Jeg veed ei, hvor jeg al den Bittighed faaer fra) —
 „Hvad gjøre Fienderne?“ — „De svømme, Deres
 Raade!

„Som arme Flygtninge, paa Skjolde, Bogue, Baade,
 „Til Hest og Fods, i deres eget Blod;
 „Thi der, hvor deres Stad og Slaget stod,
 „Er nu af Blod et Hav!“ — „D hvilken Lykke!
 „Fortæl mig, Sofia! Stykke dog for Stykke,
 „Hvorledes det gif til!“ — „Med største Lyst;
 „Thi, skjøndt jeg ei vil rose mig, er Ingen
 „Istand, som jeg, til at forklare Tingen;
 „Dg jeg kan vise Dem den hele Dyst
 „Fuldkommen paa en Prik. Indbild Dem, at Telebè
 „Her ligger, Deres Raade! her,
 „Hvor jeg har lagt min Hat — det er en By, som Thèbe,
 „Hvad Størrelsen betræffer, noget nær —
 „Telebefloden løber ikke lige
 „Saa ganste just; men det vil Intet sige —
 „Jeg sætter, at den løber — der.
 „Vor Leir var, hvor jeg staaer — og hist, paa Høien —
 „Behag, at forestille Dem en Aas —
 „Stod Fiendens Fodfolk — nemlig venstre Floien;
 „Men neden for den høire — lidt paa Straas.
 „Saasnart Tebeum nu var sjunget vorden,
 „Parolen uddeelt, hver Patron i Orden,
 „Dg hele Hæren, som en Lineal,
 „Gav Generalen, Deres Herr Gemal,
 „Signal

„Til Slag — Patra!
 „Trattera! trattera! trattera!
 „Pif Paf! Bim Bam! Bom Bom!
 „Trommelom! —
 „Frem! raabte Generalen, du! —
 „Det er, som om jeg hørte ham endnu!
 „Men jeg, i Spidsen af et svært Artillerie,
 „Var ham og hele Hæren alt forbi.
 „Teleberne, med hele høire Fløien
 „I tre Plotoner, styrted' ned af Høien —
 „Og trued' med et Angreb, een, to, tre,
 „At kolbøttre hele vor Armee;
 „Ved første Tørrning faldt og rigtigt overende
 „Vor hele Front — saa nær som jeg,
 „Og Generalen — der dog ogsaa maatte vende;
 „Men vendte til vor Fordeel denne Streg
 „Af Ubesindighed paa Fiendens Side,
 „Ved, i en Haandevending, at udvide
 „Vor Linie, saa, før han saae sig om,
 „Med hele Rytteriet Fienden kom
 „Midt ind imellem begge vore Fløie —
 „Tæt bag ved Stedet, hvor jeg stod,
 „Med, sandt at sige, lidt for meget Mod.
 „Hvorledes? skal jeg ganske nøie
 „Nu vise Deres Naade!“ Lys o Skraal!
 Jeg hører Nogen. —

II.

(Merkur, i Sofias paatagne Stikkelse, kommer frem.)

Merkur.

Under disse Træ

Jeg denne Sladderhant, hvis Komme vilde
Forstyrre lidt derinde deres Gilde,
Maa her see til at kysse væk!

Sofia (uden at see Merkur.)

Det var en Flue vel, som sang mig for mit Dre —
Jeg ikke mindste Lyd kan længer høre;
Dog er det raadeligst ei længer her at staae —
Jeg vil gaae hen at banke paa.

Merkur (affbes.)

Det skal du, ved min Pateguddoms-Øre!
Saa længe, jeg staaer Bagt, vel lade være.

Sofia (bestandig uden at see Merkur.)

Hvor denne Nat mig forekommer lang,
Ret unaturlig lang, og uden Ende!
Jeg troer, at Solen i sin Gang
Med Binden sig har ladet vende —
Hvis ei Hans Majestæt, Herr Phoebus, skal man see,
Formeget druffet har i Aftes, og nu sover
Dernede Rusen ud, saa hele Dagen over
Han bliver liggende maaste!

Merkur.

Hvor denne Slyngel taler despecteerlig
Om Guderne! Men han skal ei gaae Ram
Forbi! Jeg paa hans Ryg skal lære ham
Med et godt livfuld Prygl, at sladdre meer maneerlig.

Dog — før jeg gi'er ham de fortjente Bøst,
 Vil jeg ham drille noget først.

Sofia (bliver ham væk.)

Aa! bitter Død! nu er det ude! —
 Der kommer en Krabat, hvis hele Snit
 Mig synes intet Godt just at bebnede! —
 For ham min Frygt at skjule lidt,
 Vil jeg staae stille her, og lade
 Som om jeg sang en Serenade!

(han synger)

„Langt meer, end Ære, Guld er værd“ . . .

Merkur (affødes, men høit.)

Hvem er den Slyngel, der tør straae her,
 Bort Huus saa nær?
 Han har nok Lyst, min flade Haand at smage.

Sofia

(som efterhaanden har sjunget sagtere og sagtere.)

Musik den gode Mand ei synes at behage.

Merkur (for sig, høit.)

Jeg her paa Bagt har maattet staae
 Forgjeves i tre, fire Dage;
 Det glæder mig, jeg nu kan faae
 Dog Noget endelig at knække Halsen paa —
 Er det og nok saa lidt, man maa til Takke tage!

Sofia.

Hvad for en Djævel af en Karl er der,
 Som Halseknækken har saa kjær?
 Mit hele Legem atter bæver —
 Lad see! mon han er i Gevær?
 Nei! Gud skee Lov! han har kun blotte Næver!
 Hvem veed maaskee, naar det til Stykket-kom

Saa farlig han sig gjør, om ikke
 Ham Hjertet ogsaa turde pikke!
 Hvem veed, naar jeg ham raaber: Skjælv!
 Om han ei bliver vel saa bange, som jeg selv?
 Han er, som jeg, alene — jeg har Næver
 Saavel, som han —
 Belan!

Merkur.

Hvem der?

Sofia.

Jeg?

Merkur.

Hvilken jeg?

Sofia.

Jeg! der ei bæver!

Merkur.

Hvem da?

Sofia.

Karl for min Hat!

Merkur.

Dg hvad bestiller du?

Sofia.

Jeg snakker med mig selv.

Merkur.

Dg hvorhen staaer din Hu?

Sofia.

Hvorhen mig lyst.

Merkur.

Saa? Men det mig lyst ikke!

Sofia.

Det er mig kjær.

Merkur.

Du Slynge! svar mig her,
Hvorfra, hvorhen, og hvad, og hvem du er,
Og hvem du tjener, flux, til Punkt og Prikke!

Sofia.

Jeg kommer fra det Sted, hvorfra jeg gif,
Gaaer did, hvor jeg er hendsendt, paa en Prik;
Er deels som Fleer, og deels som Færre,
Og tjener, punktlig, hos min Herre.

Merkur.

Jeg mærker du vil spille Bid og Aand —
Din Kjæthed, mellem os, saa godt mig hører,
At en særdeles Lyst mig kommer over,
At give dig med egen Haand
Et Drøgn —

Sofia.

Mig?

Merkur.

Dig selv! — og, hvad jeg lover,
Jeg holder —

(han giver Sofia et vældigt Drøgn.)

Sofia.

Hvad? hvordan? hvorledes? Bover
Du virkelig paa Dret mig at slaae —
Skal jeg, som Alvor, det forstaae?

Merkur.

Nei! kun som Spøg til videre!

Sofia.

Ja saa! —

Men jeg er nu ei oplagt til at spøge.

Merkur.

Belan da, som du vil, lad gaae —
Lad os lidt Alvor da forsøge!

(han giver ham et, saa han tumler.)

Sofia.

Nu, ved Mercurius! det maa jeg sige,
Du har der, Kammerat! en Haand —
Til Skjemt og Alvor — uden Lige!
Ifald jeg var saa kort for Hovedet som du,
Blev der et smukt Spectakel nu!

Merkur.

Det er kun lidt! Naar først jeg bliver
En Smule varm, jeg endnu bedre giver —

Sofia.

Bliv du saa varm du vil, jeg maa afsted!

(Sofia vil gaae.)

Merkur (holder ham.)

Hvor vil du hen?

Sofia.

Hvad kommer det dig ved?

Merkur.

Jeg vide vil, hvorhen du gaaer —

Sofia.

Til Huset,

Som der du seer — der maa jeg ind!

Merkur.

Vil du paa Stedet reent da have knuset
Ei Dret blot, men Næse, Mund og Kind?
Hvis Huset der, hvor end mit Herstab sover,
Blot med eet Skridt at nærme dig, du vover,
Saa skal titusind Prygl nedregne paa dit Skind!

Sofia.

Dit Herstab? Er du gal? der boer min Frue!
 Vil du mig bort fra vort Palæ,
 Hvorhen min Herre selv har sendt mig, true?

Merkur.

Hvor tør du understaae dig, usle Kræ —

Sofia.

Vil du mig til vort Huus Indgangen spærre?

Merkur.

Hvordan? dit Huus?

Sofia.

Er ei, mon troe,

Herr General Amphitryo
 Dets Herre?

Merkur.

Hvad gjer vel det til Sagen?

Sofia.

Jo!

Jeg er just hans Rakei!

Merkur.

Du?

Sofia.

Jeg!

Merkur.

Du mener?

Sofia.

Jeg mener ei, jeg veed, at jeg ham tjener —

Merkur.

Du tjener General Amphitryo?

Sofia.

Jeg! netop jeg, og ingen Anden!

Merkur.

Hvad hedder du da?

Sofia.

Sofia!

Merkur.

Du hedder Sofia? du?

Sofia.

Ja! Sofia! ja!

Merkur.

Hør! Er du pinegal og ganske fra Forstanden?

Hvor tør du slikt et Navn dig ta'e?

Sofia.

Jeg ta'er det ei; jeg havde det, for Fanden!

Jo alt fra Barnsbeen af; som lille bitte Purk

Jeg alt hed Sofia —

Merkur.

Stamlose, frække Skurk!

Uborne Kjeltring! gudsbespottelige,

Fordømte Løgners Løgner! du tør sige,

Dit Navn er Sofia? — og sige det til mig?

Sofia.

Til Guder, Mennesker og alle Andre —

I Dag, i Morgen og evindeligt —

Jeg er nu engang Ingen, uden mig;

Og hvad er gjort, er ei meer at forandre!

Merkur.

For en Formastelse, der gaaer saa vidt,

Ti Millioner Triffig er for lidt!

(han smætter til igjen.)

Sofia (skriger.)

Hei! Landsmænd! hei! Gewalt!

Merkur.

Du vover gar, at straaale,
Fordømte Karl?

(han banger ham lystig.)

Sofia.

Du prygler mig ihjel,
Dg vil, jeg ei skal skrige? — Vel! nu vel!
Hold op! — Jeg vil mig ikke længer maale
Med dig! du mere Mod, end jeg desværre, har!
En Helt, som du, bør ikke profitere
Deraf, at jeg saa let mig lader cujonere!

Merkur.

Hvem er du nu da?

Sofia.

Den jeg ellers var!

Merkur.

Indbilder du endnu dig, Sofia at være?

Sofia.

Mig synes halv om halv, jeg er, hvad jeg var før;
Kun med den Forskjel, at jeg nu er mør —
Lad mig nu gaae for den jeg er, min Kjære!

Merkur.

Hvad? Er endnu du Sofia? hvad? svar!

Sofia.

Jeg er Alt, hvad du vil, desværre!
Din flade Haand har gjort dig til min Herre;
Din Seier over mig er klar.

Merkur.

Du sagde — hvis jeg ret mig minder —
At du hed Sofia? —

Sofia.

Det forekommer mig saa;
Men, naar jeg rigtig mig besinder,
Tør jeg dog ikke sværge just derpaa.

Merkur.

Du var formodentligen før beruset?
Nu er du ædru; — det kan hændes Fleer! —
Jeg her, min Kjære! som du seer,
Er Sofia — jeg tjener her i Huset!

Sofia.

Du Sofia?

Merkur.

Der gives ingen Fleer
Af dette Navn; jeg bærer det alene;
Og den, som Andet tænke tør og mene,
Gud naade ham!

Sofia (imellem Lænderne.)

Ja! men Gud naade dig,
Ifald jeg havde Mod i Bryttet paa det samme,
Hvor skulde Fanden dig annamme!

Merkur.

Du mumler Noget der i Skjægget, synes mig —

Sofia.

Nei! Jngenting! — Men, ved Naturens Orden!
Bed Alt, hvad billigt er i Himlen og paa Jorden!
Forund mig blot eet Spørgsmaal!

Merkur.

Tal!

Sofia (bontlig.)

I Fred —

Et lille Spørgsmaal kun i al Ustydighed —
Men lov mig, ei at vredes —

Merkur.

Tal! lad høre!

Sofia.

Men — uden Smækken til — og uden mig at røre,
Hvis det mishager —

Merkur.

Vel! sig frit da, hvad du vil!
For eengang's Skyld jeg ei vil smække til.

Sofia.

Hvordan, og til hvad Gavn har ind dig kunnet falde,
Dig Sofia, som jeg, alvorligen at falde?
Var du og Fanden selv, hvor kan du gjøre dig
Med Navn og Hud og Haar aldeles om til mig?

Merkur.

Hvad? Uffel! Dre! Hund! —

Sofia.

Bliv ved at stjælde!

Det smerter ei min Hud, skjøndt den er øm,
Naar kun med Haanden du vil ikke smælde.

Merkur.

Du kalder Sofia dig end?

Sofia.

Som Drøm

Mig synes dette Navn endnu at foresvæve!

Merkur.

Tie! hører jeg endnu det mindste Nut
Om denne Drøm, saa vækker dig min Næve!

Sofia (samlende sig.)

Lad gaae! — Men, var det og mit sidste Suk,
 Jeg protestere maa. For Fanden!
 Jeg kan dog ei mig selv med Sjæl og Krop,
 Som her jeg staaer og gaaer, fra Taa til Top,
 Aldeles afstaae til en Anden!
 Jeg er jo dog mig selv, saa længe jeg er til;
 Hvor kan du blive mig, ifald du ogsaa vil?
 Har jeg ei Mærker nok paa mig, som godt jeg kjender?
 Er det ei mine Been, hvorpaa jeg staaer og gaaer?
 Og, hvis jeg strax just ikke med dem slaaer,
 Er det vel derfor mindre mine Hænder? —
 Du skjelder mig for Udsel, Dre, Hund,
 Fordi jeg eet og andet Ord fremfører
 Med denne Tunge her, som sidder i min Mund;
 Hvis ogsaa den da, for Exempel, dig tilhører,
 (Og det den maatte jo, hvis du var mig)
 Saa burde du jo slaae dig selv paa Snuden —
 Den Sats er reent uimodsigelig! —
 Dog jeg har fleer Beviser, desforuden,
 Der gjøre klart, som to og tre er fem,
 At det er mig, min Herre sendte hjem:
 Hvis jeg og kunde glemme mig, i Frygten
 Og Mørket, over dine Slag,
 Saa kjender jeg mig dog igjen paa Lygten,
 Nu, det er næsten bleven Dag —
 Hvis du var mig, i Kroppen som i Anden,
 Saa maatte du jo holde den i Haanden,
 Og ikke jeg!
 Den ene Reflexion (naar du vil Mærke lægge
 Til Syn for Sagen mellem begge)
 Slaaer over alle Haandbeviser Streg!

Slog du mig og ihjel med disse,
 Selv død, jeg blev dog ved, at være jeg —
 Det er det Eneste, jeg veed tilvisse!
 Kjømp derfor ikke mod Umulighed,
 Og lad mig være den jeg er, i Fred!

Merkur.

Nei! nu forgaaer mig reent Taalmodigheden,
 Som jeg med dig har havt til nu!
 Mig Haanden flyver endelig af Steden,
 For at slaae reent din Kjøft itu:
 Du vover end, her for min Næse,
 Nu, det er Dag, nu, Natten er forbi —
 Nu, du kan ikke høre blot, men læse
 Hvad skrevet staaer i mit Physiognomie —
 Mig Sofia, mig, Davus's Søn, hvis Moder
 Har ingen andre Børn (at sige med sin Mand)
 Da Bus, min eneste, min halte Broder,
 Er død af Pest i Morenland —
 Mig, Zantippines Egtemage —
 Mig, Sossullulas Papa —
 Amphitryos Lakci — Gesandt, etcetera —
 Mig vover du for dig at tage?
 Den Bist af Hud, du stikker i,
 Som duer ene til at hænge,
 Som, var du Sofia, med Haan du vilde slænge
 Til første bedste Hund, som gik forbi —
 Det Hæs, som nu, jeg seer dets Lapperi,
 Mit Drifign gjør for megen Ære —
 Slig Karklub af en Karl — o Kaseri! —
 Tor sige sig, mit Navn at bære! —
 Dog — ras i Fred, forrykte Fæ!
 Jeg har Meblidenhed med Daareliste-Kræ.

Sofia (affides.)

Mercurius! o see i Naade til mig Synder!
 Jeg halv at frygte for mig selv begynder;
 Dog — da han ikke meer slaaer til —
 Min gamle Tro, med hvad jeg kan erindre,
 Jeg lidt endnu forsægte vil —
 Det er jo dog mig selv, og Intet mindre,
 Der staaer paa Spil! —

Merkur (truende.)

Hvad mumler du paa ny?

Sofia.

Hvis du vil frige

Med Hænderne —

Merkur.

Hvad saa?

Sofia (stammende.)

Saa —

Merkur.

Saa? hvad saa? saa svar?

Sofia.

Saa — skjøndt jeg Retten paa min Side har —
 Saa har jeg Intet meer at sig.

(han sukker bybt.)

Merkur (affides, sagte.)

Mens, som et simpelt Menneſte, derinde,
 Forklædt, Gemalen ganſte liig,
 Den ſtore Jupiter nu morer ſig
 Hos den bedragne Gemalinde,
 Jeg morer mig guddommelig
 Med denne gjennemdrevne Skurk at drille.

(hoit, til Sofia.)

Tal frit endnu engang! Lad spille
Dit hele Galenstab —

Sofia.

Men sværg mig først
En hellig Eed, at intet Smækt med Næven
Paa Kjæften, Dret, eller Kjæven —
At ingen Prygl — at ingen Borst
Skal bruges meer til Tvivlens Hæven!

Merkur.

Bed Herkules! jeg sværger dig:
Min Haand for denne Gang skal ikke røre sig;
Tal uden Bæven!

Sofia.

Bed Herkules? — Jeg kjender ei den Gud!

Merkur.

Det troer jeg nok, dit Skumpelsstud!
Du kjender neppe dem, som var', og ere,
End sige dem, som skulde være —
(for sig)
Den, her jeg sværger ved, er først i Gjære —

Sofia.

Sværg ved en Gud, der er os Hedninger bekjendt,
Det ellers med din Eed er ikke ret bevendt!

Merkur.

Belan da, ved Merkur!

Sofia.

Det kan jeg lide —
Det netop er min Skytsgud, maa du vide!

Merkur. (leer.)

Det vil vi faae at see.

Sofia.

Nu, da jeg altsaa maa,
Saa vil jeg dig, at jeg er Sofia, bevise
Med Lygten her, som du kan ta'e og føle paa!
Siig mig, hvis du er mig, (hold nu kun op at fnise!)
Hvor fik jeg denne Lygte fra?
Det maa du vide! — Hvad? Nu staaer du der! Ha! ha!

Merkur.

Jeg staaer, og tænker — om jeg ei bør bryde
Min Eed imod en Løgner, der saa gar
Sig gjør til Lys, for med en Ting at fryde,
Jeg i det Herberg, hvor jeg var
Et Dieblif traadt ind, en Snaps at drikke
(Som jeg betalte heller ikke)
For mig at lyse lidt paa Veien, stjaalet har!

Sofia (forundret, for sig.)

Staaer Fanden i det? Han har Ret!

(til Merkur)

Kan være,

Du og en Lygte stjaalet har, min Kjære!
Du kunde stjæle to, du kunde stjæle syv —
Jeg er dog den, jeg er! sæt og, du har den Ære,
Deri at ligne mig, at du er fornem Lys —
Jeg siger fornem; thi med slikt en Gud kan hæle:
Lys kan og tør den Bedste stjæle!

Merkur (bifaldende.)

Især, naar Lyset staaer i fuld Mands Huus —

Sofia.

Det var Tilfældet just — (for sig) Han gjør mig reent con-
fuus! —

Fuld, som et Bæst, var Berten, da jeg tog det!

Merkur.

Dg nu? hvad synes dig om Tyvsbeviset? slog det?

Sofia.

Liiigheden med mig selv i denne Punkt
Slaaer mig — det kan jeg ikke negte;
Du forekommer mig et Slags Adjunct;
Men, er du Sofia, du er dog ei den ægte —
Mig falder ind — (for sig)

Nu skal jeg spille ham en Streg!
Der vil han staae en kjon! (hoit)

Isald du er, som jeg,
I alle Punkter — har du blot ei Dyder
Tilfælles med mig, men og samme Lyder;
Hvad er din Hovedfeil?

Merkur (smilende.)

Min gode Ven!

Du nok forspurgte dig; i Hjertet sidder den!

Sofia (for sig.)

Fordomt! det troer jeg selv! —
(hoit) — Lidt halvveis Kammerater,
Jeg mærker rigtig nok, vi er', vi to Krabater;
Men to er ikke een — jeg heller dog vil troe,
Naar galt skal være galt, at een kan være to —

Merkur.

Vær to! vær tre! vær syv! vær Snees! vær Regio!
Vær Skof! vær Myrias! vær hele Skarer! —
Af Kjeltringer, som dig, i Syd og Nord
Dg Ost og Vest paa denne lumpne Jord,
Der gives Millioner Exemplarer —

Men det Societet gjør ikke til og fra!
Jeg, seer du, er kun een — og jeg er Sofia!

Sofia.

Hvis jeg er ei mig selv, hvem Djæv'len er jeg da?

Merkur.

Hold Mund! Stilstanden alt er ude!

Sofia.

Jeg har dog været før en So

Merkur.

Hold Snude!

Hvad bryder jeg mig om, uendelige Nar,
Hvad, førend du blev til, du var og ikke var?
Muf ikke meer! Terminen er udrunden —
Gaae! pak dig! — siger jeg — hvis ikke, skjælv!

Sofia (trækker paa Skuldbrene.)

Det holder haardt, at gaae saa ganske fra sig selv!

(befindende sig)

Jeg har dog eet Beviis endnu paa Ristebunden —
Bed den Merkur, der i saa mangt et Tyveri,
Meer eller mindre fornemt, mig stod bi,
Tillad mig, ene det, med usmækt Dre,
I største Korthed og Eensfoldighed at føre!

Merkur.

Din reent ravrussende, forrykte Phantasie
Mig kjeder med sit dumme Brøvlari —
Men, ligemeget da, lad høre!

Sofia (affædes.)

Det, veed jeg dog, veed Ingen, uden jeg —
Hvis det slaaer feil — kan han og derpaa svare —

Saa slaaer jeg over mig en Streg,
Som Sofia — men, det har ingen Fare!

(hoit)

Hvor var jeg, Mester Mig! mens Slaget stod?
Paa Stand, paa staaende, paa egen Fod —
Svar — uden først dig at betænke —
Kan du mig stifte der, vil jeg dig Alting skjenke!
Hvor var jeg med mit Overmod
Den hele Dag, mens Slaget stod?

Merkur.

I Lænke!

Jeg tænkte ved mig selv, ifald man træffer mig,
Saa kan jeg aldrig meer mit Fødeland forsvare;
Det gjælder ikke blot i denne Krig;
Jeg bør mig til en meget større spare,
Naar Fienden ret engang vil hevne sig —
Jeg altsaa strax i Morgenstunden,
Mens Alle sov, mig drak en dygtig Ruus,
Gik derpaa hen og løste Bindehunden
(Som strax løb bort, ei længer bunden)
Og smutted' ind i samme Hundehuus,
Tog Lænken til mig, og stak Hov'det gennem Ringen,
For desto større Sikkerhed,
Ifald der Noget kom. Men der kom Ingen;
Jeg laae den hele Dag og Nat i Fred,
Og udsav Rusen ganske rolig
I den bortløbne Bægters Bolig.
Jeg har endnu af Bøilen, som var kold,
Og sluttet' tæt, i denne Time
Her om min Hals en rødlig Strime,
Der friller mig —

Sofia (fortvivlet.)

Saa Fanden reent i Vold!

Han har mig alt, han er ei blot paa Sporet,
 Han er mig selv! — Det havde jeg forsvoret! —
 Nu gid jeg laae dybt i det røde Hav,
 Hvor Slaget stod, paa Bunden af min Grav!
 Hvad nytter det, at leve længer?
 Nu, jeg er Ingen, er jo Livet blot
 Et Spilloværk af bare Skam og Spot!
 Imidlertid — det er dog saavidt godt,
 At jeg til Intet meer i denne Verden trænger.

Merkur.

Nu, Mester Navn-tyv! hvad siger du?
 Er du end Sofia? svar! Er du mig endnu? —
 Mig synes, du med Næsen hænger?

Sofia.

Forlad mig, at jeg drømte, jeg var til!
 Det var en Feil, jeg gik i Taaget;
 Men jeg det aldrig mere gjøre vil —

Merkur.

Du drømte? siger du —

Sofia.

Et Hjernespil!

Merkur.

At du var Sofia?

Sofia.

Ja! — saadant noget!

Merkur.

Den gamle Davus's Son, Amphitryos Læke?

Sofia.

Hvad veed jeg —

Merkur.

Hvad, Krabat! veed du endnu det ei?
Har du den mindste Tvivl?

Sofia.

Hvad skal jeg Synder gjøre?

Den gamle Bane — den bekjendte Bei —
Frygt for min Herre — Heden om mit Dre —

(han føler sig paa Skinden)

Selv Buxerne, som jeg i al den Hurlumhei

(han seer paa sine Beenklæder)

Fit Hul paa Knæet i — min Phantastie forføre;
Forstanden derimod — hvem af dem skal jeg høre?
Den ene siger ja, den anden siger nei!

Merkur (utaalmodig.)

Jeg mærker, Prygl maa til, for fuldt dig at kurere —

(han laver sig til at slaar)

Sofia.

Slag frygter jeg nu ei! Slaae lystig væk! smæk til!
Prygl kun af Hjertens Grund saa længe, som du vil!
Da jeg mig selv er ikke mere,
Saa leer jeg af dit Nævespil —

(medens Merkur betænker sig)

Slaae mig ihjel! — jeg vil dig ei genere;

Nu, jeg dog engang veed, at du dig selv kun slaaer,
 Nu skal fornøie mig hvert Slag, jeg faaer —
 Og gid jeg kunde reent frepere!

Merkur (formildet.)

Nei! nu, du dig for mig ei længer ta'er —
 Nu, du mit Navn, mit Brød, min Ambassade,
 Med alt dit Narreri gjør ikke mindste Skade —
 Nu kan du blive den, du var!

Sofia.

Hvem var jeg da? hvem er jeg her i Live?
 Hvem tør jeg være? Kan du, saa besvar
 Mig dette Spørgsmaal ærligt!

Merkur (alvorlig.)

Jeg vil give
 Dig alt det Lys i denne Sag, jeg har —
 Og troe mig — vil dit Bedste du — saa la'er
 Du det ved den Dplysning blive!
 Du er, og var, og blive vil en Nar
 Fra nu til evig Tid, min Ven! og intet Andet!

Sofia (fast grædende.)

Godt nok; men nu, jeg ei er Sofia —
 Nu, Ingen meer mig kjender her i Landet —
 Nu, Herstab — Kone — Børn — etcetera
 Er fløiten — hvor, i denne Knibe
 (Som du med din Forstand kan nok begribe)
 Faaer jeg herefter Mad og Drikke fra?

Merkur.

Af fromme Vandrere til Handels-Gudens Tempel —
 Af hver en ædel Mand — der strax i Pungen ta'er
 Til en besfeden burehullet Nar,
 Der bærer Uselhedens Stempel,
 Og intet Andet i sit Intet har,
 End Appetit — af mig her, for Exempel:

(han lukker sin Pung op og giver ham noget klingende Mynt.)

Sofia (tائفende.)

Saa kan man tage feil af Physiognomie! —

Merkur.

Beldædighed er just i min Stand ikke Mode;
 Men, hvor jeg kan, jeg staaer den Usle bi.

Sofia.

Jeg tilstaaer — en saa stor Philantropie
 Dit Ansyn jeg just ei tiltroede!
 Mig undrer, at et Bryst saa blødt og ømt og mildt —

Merkur (smilende.)

Jeg veed omtrent, hvad du vil sige —
 Men — Minen gjør det ei; den Ærligste kan svige;
 God Biin behøver intet Skilt.
 Jeg har et Skurkesjæs, det veed jeg —

Sofia (bائفig.)

Jeg aldrig saae — skjøndt Hjertet
 Ja! — som værre

Merkur.

Saa haard, som nogen —
 Og en Hud

Sofia.

Ja — det veed vor Herre!

Men Tænkemaaden prægtig —

Merkur (brytende sig.)

Som en Gud! —

Farvel!

Sofia.

Saa gaaer jeg da?

Merkur.

Hvorhen du vil! kun ikke

Lil Huset her! Om et Par Diebliffe

Min Herre kommer ud, og hvis han her dig saae,

Hvor Ingen uden Husets Folk tør gaae,

Trods mig — hvis Godhed nu du har havt Prøver paa —

Var uundgaaelig sikker dig en Strikke!

Sofia.

Hvorhen da raader du mig, mild og from,

At gaae? Jeg er som nysødt nu paa Jorden —

Skal jeg gaae Vesten? Østen? Syden? Norden?

Merkur.

Vend først dig om!

(i det Sofia vender sig)

Fornæmmer du nu Vindens Blæsen?

Sofia.

Ja! den er stik imod —

Merkur.

Saa gaae kun efter Næsen
Tilbage ligefrem den Vej, hvorfra du kom!

(Sofia gaaer. Merkur seer efter ham og svinger sin Hat til Affed.)

Den Karl var Penge værd især paa Bagt om Natten!
Til Lykke saae han ei Gudvingerne paa Hatten.

Chora.

Et Fragment i ni Sange.

Første Sang.

Her, i Skyggen af Dans den tusindaarige Kroneeg,
 I Forfædrenes Lund, hvor Nimers hellige Solbæk
 Hemmelig risler endnu til Bøgtopbladenes Raslen,
 Nordhavbølgernes Squulp og Nattergalenes Sange,
 Leirer Eder, I Venlige! huldt om den Gamle fra Danheim,
 Mens han forkynder et underligt Sagn om Kirken paa Runhøi,
 Skjebnens rædsomme Gang og Ustylds Kamp mod det Døde.
 Længe gjenløb det fra Fader til Søn ved Arnen i Hytten,
 Gjemt til ledsagende Klang af i Maanstin bævende Strænge:
 Lytter med Lyst til det natlige Dvad, og fornæmmer med
 Andagt

Hver ledsagende Lyd fra den oldtidmindende Harpe!

Vestlig i Staane der ligger en Gaard, affides og eensoni,
 Havsgaard kaldet fra Kjæmpernes Tid, omringet af aabne
 Marker, og nær ved en vild, vidtstrakt, udørfelig Kratskov.
 Kort Tid efter den Calmarste Krig beboede den rolig,
 Glemmende Verden, og glemt, en brav velhavende Lænsmand,
 Med een eneste Karl, som besørge Stalden og Husets
 Grovere Dont, og en Lilievand, hans Frænde, der var ham
 Eneeste Levning af hele hans St, den blomstrende Thora.
 Ordet gif, at den Gamle, Herkuller ved Navn, skjøndt
 levende sparsomt,

Aldrig forladende Gaarden, og høit huer Festdag af Præsten
 Fjernt fra den nærmeste Kirke besøgt, trods Skinned af Armod,
 Havde dog Grunker af Guld; og det hed i Eggen, hans
 Kofte

Skjuled' et Skud af Kongeligt Blod; dog vidste med Bished
 Ingen derom stort meer, end det uvist gjettende Rygte.

Sildig en Aften, engang i Efteraaret, da Marken
 Alt stod nøgen, og Træernes Løv laae strødte paa Jorden,
 Sad den Gamle, med Bogen i Haand, og Briller paa Næsen,
 Læsende høit om den forrige Tids Vidunder og Ferteegn,
 Eventyrer og rædsomme Mord og selsomme Gjenfærd;
 Medens opmærksom og taus, tidt flyttende nærmere Koffen,
 Spandt ved Oldingens Side den attenaarige Thora.

„Fader!“ udbrod hun omsider, „hold op, læg Bogen til Side
 Nu for i Aften! Jeg veed ei hvordan; men den heftige
 Nordvind

Suser saa selsomt derude. Hvor gjerne jeg hører, jeg troer
 dog,

At jeg fik ordentlig ondt, hvis J vedblev.“ — „Gjerne, min
 Datter!“

Svarte han mild, tog af Glarvinene, lagde dem ind i
 Bogen og luffede den. „Du har Ret,“ vedblev han, „for
 dig er'

Disse Historier alt for alvorlige. Lad os da snakke
 Sammen om muntrere Ting! Det er sandt, du lever et
 tungt Liv,

Naar jeg betænker det ret, i din Møvaar, her med mig
 Gamle

Midt i en Udørk, ene, saa langt fra Stæder og Landsbyer,
 Uden den mindste Forlystelse, reent affondret fra Selskab!
 Himmelen ene kan lønne dig det, min Thora! det vil den

Sikkert! jeg beder derom, det er ene min Dag- og min Nat-
bøn."

Thora ham svarte: „Min Fader! hvis dig jeg noget erstatter
Tabet af Alt, hvad dig ellers var kjær, er jeg rigtig lønnet.
Tilgiv, om jeg imellem lidt svag dig synes, jeg er det
Underlig ei; jeg er rolig tilfreds, og opfylder med Glæde
Her i dit Huus min kjæreste Pligt. Det var kun et Vindstød,
Nys, som mig gjorde lidt moed. Nu gaaer jeg at hente dit
Dvel=Bl."

Ret som hun reiste sig op, ham omfavnende, rumlede
sælfsomt
Udenfor Gaarden en Bogn, og en Haandkno pillede paa
Vindvet.

Thora nu gyste paa ny; men paa eengang fattende frit Mod,
„Gud er med den, som frygter kun ham!“ hun mumlede
hastig,

Gilte til Vindvet, og aabnede det, og spurgte: „hvem er der?“
Underlig huul, skjøndt bønlig og sukende, svared' en Stemme
Gjennem den susende Vind: „Kulsvier er jeg, fra Stoven
Næstved kommen med Kul, for at age til nærmeste Kjøbstæd.
Bognen vælte for mig; det varede længe, før ene
Løftet jeg fik den igjen; da paafaldt Matten, og nu jeg
Finder ei mere min Bei; Gud signe Jer! under mig Huusly!“
„Gjerne!“ tilraabte ham lydt fra Stolen den Gamle, mens
Thora,

Lakkende Gud, udbrød: „Saa har vi dog Selstab i Aften!“
Dg løb hurtigen ud, for at aabne ham Laagen i Porten.

Ind med hende nu treen Kulsvieren, svøbt i en hvidgraa
Badmelskofte, bestøvet af Kul, i Haanden en Knortkjev,
Lyt som et Haandleed, om Hov'det en Lamsuldhue, med Uvskind

Foret, ulystig at see, rødskægget, og Dinene dybt i
 Huulningen under hvert Bryn paa den bratsfremtørnende Pande.
 Thora forstrækkedes noget i Førstningen; men, da han aftog
 Huen, og bød Guds Fred, fremvisende Hovedets Sølvhaar,
 Frygten forvandlede sig snart til Erbødigheds Agt for hans
 Alder.

Medens hun hented' en Stol, og med Venlighed bad ham
 at sidde:

„Eet end beder jeg om,“ udbød han, „før jeg mig sætter:
 Regne nok vil det i Nat, og jeg har i min Karre derude
 Fem Par Sække med Kul, som fordærvedes, hvis de blev
 vaade;

Gjerne jeg bragte dem skyndig i Ly, blot inden for Porten.“

Hurtigen svarte derpaa den gjeftfrie, værdige Gubbe:
 „Hjertelig gerne! hvis Karlen ei sov, han kunde Jer hjælpe;
 Men du kan vække ham, Thora!“ — „Hvad Karl? det gjøres
 ei nødigt,“

Afbød hiin, „saa gammel jeg er, jeg alt dem har læstet
 Ene paa Bognen i Dag to Gange: det er mig en smal Sag;
 Sligt er jeg vant til, jeg.“ „Som J vil!“ Lænsmanden
 igjentog.

Gjæsten tilbage nu gik, aflæssende Sækkene, stilled'
 Op dem i Portindkjørselen, fem mod Bæggen paa Høire,
 Fem mod den venstre Bæg, og lukkede Porten, og, det gjort,
 Kom han igjen, og satte sig træt. „Nu først er jeg rolig,“
 Sagde han, „nu har jeg bjerget mit Kul. En Pipe Tobak nu
 Herlig vil smage! Dog først med Forlov! Kan Jomfruen
 taale

Damp af Tobak?“ — „Hun?“ svarte med Smil den ærlige
 Lænsmand,

„Selv hun tænder min Pibe hver Dag. Bring Daasen,
min Datter!“

Thora bragte nu Daasen af Sølv. Paa det kunstige Laag sad Hævet, som op af Bølgernes Skum, en smøgende Havmand; Halen, den skjællede, tjente til Greb; om Kanden var anbragt Smaa Sælhundede; men Vesten var selv omsvømmet af Fiske, Haier og Hvaler og Kraker og vildt sig boltrende Marsviin. Høit beundred' dens Bægt Kulsvieren, medens dens Arbeid Berten ham roste. Med stirrende Blik han stopped', og stirred' Atter, og stopped' endnu, da Thora tændte den Gamles Pibe ved Dønen, og, spruttende først, ham rakte den venlig; Men for den Andens en Glød hun hentede kun paa et Fyrsfad, Bringende skyndig en Kande med Ol, og et Sølv- og et
Linfkrus.

Begge nu smøgende sad, og i Snak om Fet og om
Andet,

Provede Gubberne der, tidt løftende Kruket fra Bordet,
Ollets opvarmende Kraft og hinandens Klygt og Erfaring,
Mens i en Krog sad, spindende taus, den lyttende Thora.

Stormen nu havde sig lagt. Klart gjennem Hjertet paa
Skuddet

Troede hun Maanen at see, som hun sad i Hjørnet ved
Vindvet.

Dr af Dampen og Heden (thi gamle Fa'er var, som Olding,
Kuldsfjær, og havde det gjerne saa luunt) lidt kjed og af
Snakken

Om den forbistrede Calmarste Krig, og om Gigten og Dyrtid,
Dnskte hun, medens de Gamle saa godt ved Ollet i Prat sad,
Udenfor Porten at gaae, for der at aande den frie Luft,
Og at adspredde sig lidt de mørkt opstigende Tanker,

Ene med Maanen. Hun elskede høit dens venlige Selskab,
 Stirrende tidt med et kjælent og inderligt Suf paa dens
 Ansyn,

Naar den i Himmelens Drk gif hen sin eensomme Bane
 Taus; hun kaldte den ofte sin troe Veninde deroppe.
 Dgsaa vilde hun see, om ordentlig Porten var tilluft,
 Hvilket den fremmede Gjest, ukjendt med Skodden, i Mørke
 Muligen havde forsømt. Hos sig selv betænkende saadant,
 Stod hun forsigtigen op, og, fyldende Randen paa ny først,
 Satte hun den for de Snakkende hen, og smutted' af Døren
 Ud. Portgangen var mørk; og, i det hun vendte til Høire,
 Gled hendes Fod. Udstrækkende flux, for at støtte sig, Haanden
 Henimod Bæggen, hun greb i en Tot, og følte med Gysen,
 Famlende nærmere til, et Ansigt under dens Krølhaar.
 Hjertet i Barmen blev Jis, hvert Lem skjalt, Knæerne zittred',
 Og nær havde hun tumlet omkulb. Da hæved' en Engel
 Pludselig hendes forsærbede Sjæl til den høieste Fatning
 Over sit Kjønns naturlige Kraft; den Engel var Ufsyld:
 „Striger du, er du fortabt, og vender du bævende, døer du!“
 Hvisteb' i Hjertet den Zittrende lyd en varende Stemme.
 See! og hun tvang sig, og loe; og beslutted' at nærme sig
 Porten,
 Undersøgende hver af de Sække der sindig i Mørket.

Gangen var snever; ved næste hun lod, som om Foden
 igjen gled,
 Pladskende hastig i Renden, mens, strækkende Haanden til Høire,
 Nok eet Hoved hun greb. „Jeg vil see dog, om Porten er
 tilluft!“
 Mumled' hun høit; treen atter saa feil, forsættlig, til Siden.
 Famled' og greb om en tredie Tot med glødende Pande.
 „Det er dog vel, at de Sække jeg har at støtte mig paa her!“

Sagde hun leende, „sikkert jeg troer, jeg ellers omfuld faldt —“
 Og udglidende greb hun, som før, og folte den Fjerdes
 Dre: „Den Sæt er nok lappet med Skind!“ hun mumlede
 halvlødt,

Gled, og fornam i den støttende Haand varmt aande den
 Femte.

Stodden nu trak hun for Porten i Laas, og sagde med høi
 Røst:

„Nu vil jeg holde mig midterst i Renden; min Fod er dog
 vaad alt!“

Men paa den nærmeste Sæt hun stødte Haanden, som forhen,
 Her til den modsatte Bæg, og den Sjette berørte hun
 vaersomt,

Følede Tippen af Næsen. Derpaa den Syvendes Haartop
 fik hun i Haanden; og siden den Ottendes blussende Kjæve.
 „Kullene, troer jeg, er' varme!“ hun smaaloe, da hun paa
 Læben

Folte den Niende, skyndende sig, og famlende hastig
 End een eneste Gang, den Tiendes Hage berørte. —
 „Ehøra! Ehøra! din Drom er forklart: den rædsomme
 Portgang

Gjennem et Helved du gif; og i Stuen er Helvedets Fyrste!“
 Saa hun talede dybt i sig selv, oplukkende Døren
 Atter; og ind hun i Stuen nu treen saa bleg som en Dødning.

Skottende hen med et myrdende Blik, Kulsvierens Die
 Fæstede sig paa den bævende Mø. „Hvor var du, min
 Datter?“

Spurgte den Gamle. Besindende sig, hun hurtigen udbød:
 „Al! min Fader! i Stalden jeg var, for at give mit Føl Hø;
 Døren var aaben; det var der ei meer; nu løber det sikkert
 Bildt i Marken, og fryser ihjel! jeg er saa bedrøvet.

Kjæreste Fader! du gav mig det selv til Foræring, min
Byrdsdag!

Turde jeg sige det Karlen, og sende ham efter det? tør jeg?

Hende nu svarte med Smil den gamle, rolige Læns-
mand:

„Neppe vil Grimer forlade sin Seng, og maaskee til i
Morgen

Løbe paa Marken omkring, for at stille, min Datter! din Uro;
Har han dog tærstet i Dag! For mig du gjerne for Resten
Maa det forsøge, hvis lykkes dig kan at røre hans Hjerte;
Men sig Intet fra mig, hvis han ei godvilligen gjør det;
Thi for et Føls Forkjølelsses Skyld afbrød jeg dog neppe
Selv min natlige Slum, end sige, min mødige Hunskarls.
Føllet desuden er løbet til Skovs, to Miil i det mindste
Herfra Gaarden, til Moderens Bang; og førend i Morgen
Kommer han neppe tilbage dermed, hvis ogsaa han faaer det.“

Herpaa svarede høit, med sin Aands Nærværelse, Thora:
„Grimer for mig gif gjerne til Lapland selv, om jeg bad ham;
Har han og tærstet i Dag, hvad siger vel det for en Mand-
bjørn,

Der, som, min Fader! du veed, har tolv Mænds Styrke til
Arbeid?“

Medens de talede, sad Kulsvieren, malende Krumsving
Med den befullede Finger paa Dissen i Krusenes Ulspor,
Gnavende, Hovedet vendt, med Lænderne rolig sin Stoffnap.
Dog, nu først, da hun gif, for at sende fra Huset saa langt
bort

Karlen, hvis tolv Mænds Styrke ham lidt i Hovedet omløb,
Blev og inderlig roligt hans Sind. Han beslutted' ved Midnat
Nu at udføre sit Værk, først tæt tildriffende Berten,

For ham at lokke til Snak om Husets skjulede Forraad,
 Eller og Datteren selv, som ham lod trostyldig og snaksom.
 Thi let slutted' han, saadant et Sted, affides og eensomt,
 Rigt paa Sølv og paa Guld, var forsynet med Iønlige
 Gjemmer.

Neppe var ude paa ny Huusengelen, før til den Gamle
 Snu han sig vendte med høi Lykønskning over en Datter
 Saa besteden og veber og stjon og munter og flygtig,
 Ganske, som hans, kun uendelig meer uddannet og oplyst;
 Alt! thi hans ringere Kaar tillod ei, som han det ønskte,
 Barnets Opdragen til Fiint; var dog Alt paa Jorden det
 Barn ham,

Siden han mistede Mod'ren, hvis Tab han aldrig glemte.
 Snart indtog han, forslagen, med Snak den Gamle, hvis
 Hjerte

Kildredes sødt af den Roes, han saa gavmild lagde paa Thora.
 Kruset nu lettedes tidt; og den gjeftfrie, værdige Lænsmand
 Glædte sig over sin Gjest, der var ei saa gemeen, som han
 lod til.

Mens de nu smøged' derinde, kom Thora gjennem en
 Bagdør

Ud til Stalden, og aabnede tyft, at ei man i Porten
 Hørte det ringeste, Kammeret der, hvor Grimer i Ro sov.
 Studsende gav han et Skrig, da den rødmende Mø han i
 Maanskin

Saae for sin Seng; thi han drømte: han laae fastbunden i
 Helved',

Dg at en Engel ham løste hans Baand. Nu stod den der
 for ham.

„Stille!“ vinkte hun, „stille! for Guds Skyld tie dog, og
 hør mig!

Huset er fuldt af en heel Trop Røvere; Mesteren sidder
 Ukjendt inde hos Fader, som troer, han handler med Kul kun;
 Og i vor Portgang ligge de ti Kulsække, med Hov'der,
 Som jeg har alle berørt med min Haand, hen følende for mig,
 Da jeg i Mørke gik ud, for at see, om Porten var tilluft.
 Skynd dig, og, har du os fjær, og handle vi mod dig, som
 Net er,

Sving dig paa Traveren, flyv, som en Piiil, til nærmeste
 Landsby:

Kald der Bønderne sammen i Hast, og lad dem med Røller
 Bæbne sig skyndig, og ile herhid, omringende Huset;
 Men du giv mig et Bink med eet eneste Smæf paa vor Bagdør,
 Naar du har Alting beredt! Flyv! flyv! Gud give dig
 Binger!"

Saa Hønsengelen. Og, mens i Hast han Røften sig
 omslog,

Brogen og Troien, hun sadlede selv, og grimede Hesten.
 Snart i Galop han sprængte derfra. Tilbage nu Thora
 Gik til det smøgende Par, og raabte med Smiil, da hun
 indtreen:

"Fader! nu faaer jeg mit Føl! mig Grimer har svoret, hvis
 og han

Kende der skal til i Morgen, at bringe mig heelt det og
 holdent;

Og jeg veed, at han holder sit Ord. Nu er jeg igjen glad!
 Set kun bad han mig love sig først: at ei du vil stjænde,
 Hvis lidt sildig han kommer; thi hvile sig vil han en Smule
 Henimod Dag hos sin Broder, som boer i Kanten af Skoven;
 Og det loved' jeg ham. Du negter dog Intet din Thora?
 Men det er høi Tid, troer jeg, til Nadveren! Kloffen er
 ni alt!"

Hende nu svarte med Smil den Gamle: „Dæk os da
Bordet

Hurtig, og bring af min Mjød, den attenaarige, to Kruus,
Føllets Sundhed at drikke deri! Vor Gjest er en brav Mand;
Veed hvad en Datter betyder, som du; han og har en Datter!“

Lumskelig smiled' i Skjægget den hvidgraae Sæffenes
Eier,

Alt som de talte. Det flaster sig skjont, han tænkte, den
Mjød skal

Snart mig fortælle, hvor Guldet er skjult! Naar Klokken saa
tolv flaaer,

Kommer, hvad jeg har gjemt; og en god Søvn lover jeg
begge.

Thora nu bredte med skjælvende Knæe den reenlige
Borbdug,

Trippende frem og tilbage saa vims, nu herhen, nu derhen,
Leende tidt, for at skjule sin Angst. Med bærende Hænder
Hented' hun Gasler og Knive. Ved hver, hun lagde paa
Bordet,

Foer i det varme sig bølgende Bryst et iisnende Staalsting.
Maden derpaa hun frembar, omhyggelig skjærende selv Brød;
Ordned' saa hver sin Tallerken, og fyldte de mægtige Sølv-
kruus

Med den berusende Mjød, og bad Gud, dobbelt at sødme
Hønningens Smag, for at slukke den Mordbegjerliges Blod-
tørst,

Medens han drak, og forhindre hans Daad til Bøndernes
Komme.

Derpaa kaldte hun begge til Bords; og lagde paa Fad'rens
Armstol Hyndet, det bløde, ham hjælpende ret i sit Sæde.

Samtlige Tre de nu sad; og med Graadighed slugte den
 Hvidgraae
 Skinken, hun lagde ham for, og eet Kyllingelaar paa det
 andet;
 Medens hun selv blot lod, som hun spiste, til Hunden i
 Løndom
 Ned under Bordet hver Vid henkastende. Men uophørlig
 Rakte hun Kruset med Smil den tilsidst trygt driffende Morder.

Talen nu dreied' sig meer og meer til det sigtede Formaal;
 Endelig kom den paa Gang om Formuenhed. Hundrede
 Spørgsmaal

Gjorde den Boet beundrende Gjest, og hundrede Svar gav,
 Faderens Rigdom med Bink ham forraadende, villigen Thora,
 Pralende med, at hun Nøglerne selv forvarte til Alting.
 Smidstende sagde hun halv den Lyttende Noget i Dret
 Om et besynderligt Sted, hvor hun troede, den lønlige Skat
 laae,

Spændende Morderens Sjæl. Alt nifte den Gamle ved Kruset,
 Truende Søvn. Dødsangst nu greb det barnlige Hjerte,
 Fuldelig ene med Gjesten, hvis hiin ved Bordet i Søvn faldt.

Elleve Klokken alt slog, som om hvert Slag Hjertet
 itu slog;

Men i det ellevte Slag slog ned i Angestens Natmalm
 Himmelenes Lyn i en Tanke. Velan! Kulsvier," udbød hun,
 „Vil I fortælle min Fader i Søvn, ved endnu et Kruus her,
 Indtil han snorker, og lover I mig, at bringe Jer Datter,
 Som jeg saa gjerne gad see, saa skal jeg i Aften til Gjengjæld,
 Førend I lægger Jer, vise Jer Ting, som I aldrig har seet
 før!“

Dette hun hvisted' ham tyst, og lod, som hun zitted' af barnlig

Lyst til en Spas, med den dirrende Haand ham klappende
Skuld'ren.

„Gjerne!“ tilmumled' han hende med Griin og skottende hen til
Seierværket i Krogen; men, alt den nikkende Gamle
Mærkende halv derhenne, „du snart kan vise mig Alting,“
Føied' han til, „før Kruset er tomt, du hører ham snorke!
Gaae kun og hent nu Nøglerne strax! Min Datter skal komme
Næste Søndag, det lover jeg dig!“ Den skjælvende Thora,
Mens han prated' paa ny for den ei meer svarende Læns-
mand,

Gik i sit Kammer ved Rjøkkenet ud, og lod, som med Jver
Rundt hun søgte; kom atter igjen; opluffed' et Glasflab,
Udtrak Stuffen, og vimsed' omkring, med Dinene henvendt
Snart paa Bærket, og snart paa Gubberne. Hvert et Se-
cund blev

Time den Ventende; men, naar hun saae paa den nikkende
Fader,

Henslõi Timen som Lyn; da med Gæt hans frygtede Snorken
Naglede hende til Bordet igjen. Tidvinden var Alt, hvad
Ponsede hendes urolige Barm. Da saae hun af Røften
Pludselig styde sig frem en skarp Haandøre med Blod paa.
Men paa de blegnende Læber forvandledes hurtig til Smilen
Angestens Krampe: „Hvad har J dog der for en underlig
Muurstee?“

Spurgte hun mildt, „den er ikke, som den, vi har her i
Huset!“ —

„Det er min Kulkniv!“ brummed' han huult; da just i
det samme

Tolv slog Bærket. — „Saa skjærer J Kul med Knive?“
vedblev hun,

Nedens den snorkende Gamles ærværdige Hoved alt nedfank
Dybere ned mod Disken ved hvert Uhrværkets Igjenslag —

„Levende Kul!“ green Morderen lydt, i det han af Barmen
Dren tog frem med det ellefte Slag — men o! med det
tolvte

Løb det saa ængstelig ventede Smæt paa den gjaldende
Bagdør.

Dren af Haanden, den hævende, faldt; med Hurtighed
Thora

Greb den, og iilte dermed, opspringende, Grimer imøde,
Der med en Kulle bevæbnet, og taus, nu pludselig indtreen.

„Alt er i Orden!“ han hvistede tyft, imens fra sit Sæde
Reiste sig, klappende lydt, Kulsvieren; dog ved det andet
Klap alt Kollen ham traf den bratsfremtørnende Pande,
Knusende med eet eneste Slag Nordtanernes Hvælving.

Steendød laae han paa Gulvet. Hans Fald, trods Væggenes
Gjenlyd,

Bakte den Gamle dog ei, som vedblev rolig at sove.

Mens Alt dette saa skyndigen gif derinde, var ude
Heller ei seen Straftimen. Indlistede samtlig i Mørket,
Snørede tyft Portposerne til ti stærke, med Prygle
Velbevæbnede Karle fra Landsby'n, komne med Grimer.
Disse, saasnart var fanget, som saa, det lurende Baghold,
Læsfede hver sig paa Ryggen en rædsomt hvæsende Kulsfæt,
Dg bortbare dem alle paa Stand til nærmeste Domsted.

Her blev forsamlet i Hast Bytinget paa Torvet, hvor
Troppen

En hos den anden, i hver sin Jernbaandtønde, blev opstilt
Mængden til Skue, der med Gysen end saae de vrængede
Mundes

Skjærende Tænder og Dinenes Brid i gnistrende Blifte,
Medens stod reist hvert Haar paa de ti fremgrinende Hov'der.

Flux blev begyndt et Forhør i bestandig voxende Stimmel,
 Inden end Rødsfjæg kom, og ofte blev løstnet og surret
 Hver omlykkede Hals med paa Stedet qvælende Trusler;
 Dog var umuligt at vriste dem ud af de snørede Struber
 Mindste bekiendende Lyd; haardnakkede negted' de samtlig.
 Først da den Benteses Liig, der mod Dagningen kom, og
 blev fremstilt,
 Røved' dem Haab om Redning, betog dem dødelig Rædsel,
 Og de bekiendte nu pludselig Ting, som rystede Retten
 Selv med Forsærdelse. Samtlige Ti var' Søner af Røds-
 fjæg,

Atterkommeren ogsaa benævnt, og den evige Ratmand:
 Egnen en Stræk fra umindelig Tid, som usangelig Røver,
 Og med hans Trop for usaarelig holdt, af troldelig Affom.
 Stor var Glæden ved samtliges Fangst. Henrettelses Høitid
 Kaldte tilsammen fra Stæder og By'r lydt jublende Skarer.

Faderens Liig blev først halsbugget, og Sønnernes Hov'der
 Samtlige satte paa Steiler, med hans i Midten. Man paastod
 Længe, de grinede høit hvert Maanestifte paa Bakken,
 Og hver elleve Rat, naar tolv slog Kloffen i Udby,
 Lød, i det sidstudrængende Slag, „Jeg kommer igjen!“ lydt
 Med en forsærdelig Klang som et Brøl af elleve Røster.

Anden Sang.

Medens til nærmeste Net de ti tilsvorede Sække,
 Fyldte med levende Kul, som meldt, paa Bøndernes Skuldre
 Raff blev baaren afsted, og Tropanføreren selv slæbt
 Seent bag efter af Grimer (der langsom fulgte, med Stønnen
 Under sin Rygs langt tungere Læs, henbærende Døden)
 Blev i det mordpakrenkede Huus Skytsengelen ene
 Hos den med Smile paa Læben endnu slumrende Gamle,
 Smilende selv, som af Helvedes Dyb ophvirvlet i Himlen.

Længe knælte hun taus, henrykt, ved Oldingens Side,
 Stirrende paa hans uskyldige No, ham kysfende stille
 Haanden, og takkende varmt den Gud, som frelser i Nøden.
 Endelig vaagned' han op, som i Stræf, med studsende Blikke
 Rundtomffuende vildt, og raabte: „min Thora! min Thora!“ —
 „Her! min Fader!“ udbød hun, og hang ham kjælent om
 Halsen.

„Gud ske Lov! saa var det en Drøm!“ vedblev han: „en
 Engel,
 Syntes mig, slumrede sødt i dit Skjød, og du saae paa den
 Engel

Med, som den hellige Moder i Skilderiet derhenne
 Paa den livsalige Søn, vor Frelser — da den med Gæt blev...
 Dog jeg vil ikke forstrække dig! — nei! det var dog en
 Drøm kun!

Selv jeg vil glemme den reent!“ — „Min Fader,“ smilte
 hun venlig,

„Dgsaa jeg har en skræffelig Drom at fortælle; men lad os
Gjemme det Alt til i Morgen! du trænger til Sengen, og
jeg med;

Kloffen er alt paa Slaget af to.“ — „Men,“ spurgte den
Gamle,

Seende rundt sig omkring paa ny med klarede Blikke:

„Hvor er vor ærlige Gjest, Kulsvieren?“ — „Han er i god
Ro,“

Svarte hun hurtig, „den Staffel var træt; han sover i
Stalden

Alt to Timer; forlad dig paa mig: for ham er der sørget!

Gaae nu, og læg dig, min Fader, som jeg! I Morgen ved
Davren

Ville vi muntre fortælle hinanden de tosfede Dromme!“

Medens hun talte, hun førte ham hen til Alkoven i næste

Kammer; og selv hun sig skyndte til sit. Den qvægende
Sovn snart

Begge modtog i sin Favn, og til seent om Morgenens sov de.

Solen var høit alt stegen paa Himmelen, da gjennem
Vindvet

Ud til Haven dens straalende Blik Huusengelen vakte,

Der nu styrket opstod, og i Hast fik Alting i Orden

Først i Stuen, saa Davren beredt, og vakte den Gamle.

Mens han klædte sig paa, hun taus i Raad med sig selv gif:

Om hun ham skulde fortælle det Rædsomme, som det var
tilgaaet,

Dermed jagende Skræk i den Roliges Blod unødvendig?

Eller ham hellere følge det nu, paalæggende Grimer

Tausshed saa længe til Alt var endt, hvis Retten det tillod?

Dette tilsidst hun beslutted', og bød den Gamle, som indtreen

Rolig, omfavnende ham, God Morgen! „Gjesten er bortkjørt

Henimod Dag alt," foied' hun til, „men Grimer er end ei
 Kommen med Føllet; dog venter jeg dem her begge før Middag.
 Nu maa du smukt mig fortælle din Drom, min Fader! saa
 vil jeg

Siden fortælle dig min.“ — „Lad Drømmene være nu
 Dromme!“

Svarte den Gamle med Smiil; „de forfærdende komme fra
 Gud ei!

Hellere tale vi lidt om Grimer, imens han, den Staffel,
 Løber nu efter dit Føl! Hvad Løn for ham har du tænkt paa?
 Siig mig, min Datter! hvad synes dig? om jeg skjenkte ham
 Gaarden?“

Rødmande kyste ham Thora hans Haand: „Min Fader! du
 drømmer

Baagen nu, hører jeg her, en Drom, som kommer fra Gud vel,
 Da den har intet Forfærdende just for din zittrende Thora.
 Grimer er virkelig kjær mit Hjerte, hvorvel jeg har aldrig
 Drømmet om det, som dit snurrige Smiil mig synes at
 flaae paa;

Men er din Billie slikt, og glædte det dig, om jeg gav ham
 Engang med Liden min Haand, adlyder gjerne din Datter.
 Fra jeg var lille, var din min Billie stedse; du veed jo
 Bedre hvad er til mit Vel, end jeg selv.“ I det hun sin Tale
 Sluttede, ventende taus hans Svar med stigende Rødme,
 Saae hun fra Stalden sig nærme med Skridt, som vakkede,
 Grimer,

Bleg, som et Liig. Snart blegnende selv, og bange for Uraad:
 „Wie, min Fader! jeg gaaer, for at hente dig Noget, hvoraf du
 Let vil skjønne, hvad Løn jeg selv for Grimer har tænkt paa!“
 Sagde hun skyndig, og smuttede vims, før Faderen saa ham,
 Ud ham imøde. „Kom med mig, min Ven! i dit Kammer!“
 udbrod hun,

„Stræk ei Fader, som Jntet end veed, ifald det er galt fat,
Som jeg befrygter.“ — „D nei! det er Alt godt!“ hastig

han afbrød,

„Lidt kun jeg har mig forskjølt, i Dagingen, da jeg saa
gloheed

Stod der, og blev til Forhøret var endt. Men nu er jeg
rolig!

Samtlige Ti har bekjendt. Den længe lurende Hevn har
Hele sin Fangst fuldstændig, og slipper ei mere sit Bytte.

Men jeg maa lægge mig strax, thi jeg bar paa Døden, og
svæde

Blod fast under dens Bægt. Dog haaber jeg, noget at drikke,
Bragt mig af Thora, vil styrke mig snart det qualmede Hjerte!“

Saa han talte. Men Thora hans Haand med inderlig Dmhed
Tog, og trykte den varmt, og sagde med bævende Stemme:

„Feberen ryster dig; læg dig, min Ven! jeg iler at varme
Gammelt Ol dig og Mjød. Ifald forinden min Fader
Kommer, saa tal kun om Føllet til videre!“ Hurtig til Kjøfnet
Fløi hun, og laved' den qvægende Drik, og skyndte sig med den,
Ak! til den alt Matgispendes Seng. Den Venliges Dmhu
Bragte ham lidt til sig selv; men da snart igjen han i Afmagt
Sank, løb hen hun, og kaldte paa Faderen. „Grimer er
dødsyg!“

Raabte hun til ham i Vindvet, og ilede selv, for at hente
Lægen fra nærmeste By; men paa Veien mødt af en Huus-
mand,

Sendte hun ham, og kom skyndig igjen tilbage til Gaarden.
End eengang slog Dinene op den smilende Huuskarl,
(Som alt Oldingen havde fortalt den Løn, ham var tiltænkt)
Da hun sig nærmede Leiet, og trykte ham kjærlig i Haanden;
Men før Lægen, den hentede, kom, opgav han, i Eng'lens
Kys paa den smilende Læbe, sin Aand, henflumrende salig.

Thora begræd den Bakkre. Hun elskede ham, som en Søster
 Elsker en Broder. Den Gamle begræd, som en Fader en
 Søn, ham.

Ene nu vare de to paa Gaarden, af fattige Huusmænd,
 Dagviis leiede, tjente, som før; men ofte forlegne,
 Bante til rygtende Hjælp af en Alt paapassende Huuskarl.
 Vel indstilte sig flere; men ei den første, den bedste,
 Fæstede gjerne den Gamle, der viis beregnede Følgen
 Af et ulykkelig Valg. Saa gif tre Maaneder hen alt.
 Endelig meldte sig En med et Afsyn, lignende Grimers,
 Koller kaldende sig, vildfremmed, fader- og mo'erløs,
 Men ualmindelig smuk, med en sær godlidende Mine,
 Flur anstaaende begge. Han blev antaget og anvist
 Grimers Plads; og, endstjøndt kun eet Aar ældre end Thora,
 Fandt man i Alt ham et sandt Vidunder af Flid og af Trostid
 Efter adskillige Maaneders Løb. Snart mærkede Thora,
 Trods hans bestedne Gemyt, og undseelige Bæsen, hvor
 kjær hun

Var ham; thi flink paa det flygtigste Bink han fløi, hvor
 hun vilde.

Snart blev og inderlig kjær han hende. Den værdige Kæns-
 mand

Saae det, og skuede glad mod sin Grav, udkaarende Koller
 Alt til sin Arving i Tanker, og vis paa sin elskede Thoras
 Lykke med saadan en Mand. Han ei tog feil i sin Tillid.
 Koller var virkelig god, med en høi Sjæl; kun for en Yngling
 Lidt for alvorlig, og underlig bly, for Mennesker halvveis
 Bange, saa lod det, og hadende Spøg og Latter og Selskab.
 Smil var hans høieste Grad af Munterhed, og i hans
 Smil selv

Var meer Beemod synlig end Fryd. Han elskede Thora;

Men — han sagde det ei. Med Eet forandrede Skjebnen
 Tingenes vanlige Gang. Den syvtiaarige Lænsmand,
 Føgende Døden sig nær i en let angribende Sygdom,
 Sendte til Præsten, og medens i Graad for Oldingens Leie
 Knælte det elskende Par, han begges Hænder med sine
 Greb, og, dem føiende sammen, velsigtede dem. Pludselig

Iøsladt

Udbrød Flammen i Unglingens Barm fra takkende Læber;
 Og, omfavnende Thora, den rødmende, tændte dens Udbrud
 Livet igjen i den Døendes Lyst til begges Forening.

Præsten, den kaldede, kom, og fuldendte den; men til den

Gamles

Alder blev lagt eet Aar, der var meer ham værdt, end de firti
 Samtlige, siden han misted' sin Viv, den aldrigen glemte.

Glæden nu byggede tyst i den trefold salige Hytte,
 Langt fra Verden i Roligheds Ly, sit himmelske Paulun.
 Stille med Smil paa Smil henrislede klart, som en Solbæk
 Mellem Violers og Liliers Flor, det huuslige Landliv;
 Hver Dag blomstred' en Fryd dig, Thora! mens under dit

Hjerte

Spirede Kjærligheds Knop. Den hver Dag muntrede Koller,
 Deels for at lette sin Viv Arbeidet, og deels for i Huset
 Selv-at passe den Gamle, naar hun ei kunde det, antog,
 Huusbond selv nu, en Karl, og en Huusmandsenke til Terne.

Saa svandt Aaret til Enden af Høst, da Thora blev
 Moder,

Kronende Samtliges Haab med en Søn, huldskjøn som en
 Engel.

„Nu vil med Glæde jeg døe!“ brød ud en Aften den Gamle,
 Buggende ham med den svindende Kraft i de signende Hænder.

Halv alt slumred' han selv i den sagte salige Døds Favn,
 Stuffende Thora med Glimtet, det lysende, hvilket end eengang
 Luer gemeenligen op, før Lampen sluktes for stedsse.

Roller var ude. Den Smilende tog hun Sønnen af Armen,
 Læggende ham i sit Skjød, nedstirrende, tabt i sin Glæde,
 Med den lyksalige Moders Henrykkelses hele Beundring
 Paa hans uskyldige Smil. Da foer i Leiet den Gamle
 Pludselig op, og, stirrende stivt paa begge, han udbød:
 „Thora! Thora! saa see dog ei meer paa Satan!“

og heusant

Pludselig død. Et Gysende foer igjennem dit Hjerte,
 Salige Moder! og Barnet dig faldt af Skjødets i Buggen,
 Hvilken for Fødderne stod; dog uden at vaagne ved Faldet.
 Trøstet ved Smilet, det drog, og besindende sig paa den

Gamles

Aldrig fortalte forfærdende Drom, blev Mester af Skrækken
 Hendes Forstand; og betænkende flux, hvor let i et Krampslag
 Raldtes igjen for det bristende Syn et Billed' af hiin Nats
 Røfsom forklarede Drom, bortflog hun Angestens Angreb.
 Hurtig til Leiet hun gik med Fasthed, og løftede langsomt
 Haanden ham op, der var iiskold. Med strømmende Taarer
 Bøied' sig over ham hen den Kjærlige, lukte med varme
 Læber den blegnende Mund, mens de bløde, bævende Fingre
 Trykte ham Dinene til, og, paa Knæe nedkastet, hans Hænder
 Foldende smukt, hun kyste dem taus, befalende Gud ham.
 See! og nu laae han der smilende mildt med salige Miner;
 Men det uskyldige Barn sov sødt og roligt i Buggen.

Knælente mellem de to Huldbrodre: Sønnen og Døden,
 Bad hun en Stund, alene med Gud i hellige Tanker
 Taus paa Gulvet, af Englene seet, som bare til Himlen
 Oldingens Sjæl, mens en Lilleduft udbrededes rundtom.

Saa mellem Buggen og Sengen paa Knæ nedkastet med
Andagt,

Fandt sin livsalige Viv i Kammeret, mat kun af Maanskin
Oplyst, Koller, der, efter et Ridt til Sloven, nu hjemkom.
Lidt kun drømmende, hvad der var skeet, omfavnte han hende
Skyndig; men studsende snart ved en stor nedrullende Perle
Paa den af Rys opglødede Kind, adspurgte hans Uro,
Stirrende taus, med ængstlige Blikke den smilende Beemod.
„Koller, nu ere vi ene!“ hun udbrød, trykte ham Haanden,
Og, paa det elskende Liig henpegende: „Han er i Himlen!“
Raabte hun hulkende høit. Henvendende pludselig Blikket
Selv, udbrast han i Graad, og blandte de sønlige Taarer
Dmt med hendes; mens begge nu sank i Favnen hinanden,
Lømmende, Høitidskalken af Samsorgs elskende Beemod.

Stille, som var henrunden hans Liv, blev jordet den
Døde,

Længe begrædt af det elskende Par, der Himlen paa Jorden
Nød i voxende Lyst, hver Dag meer kjære hinanden,
Stærkere bundne med Engelen's Baand, som begyndte at
stamme
Fader og Moder, opblomstrende huldt, og lignende begge.

Saa nu sneg sig et Aar, som en let henslyvende Mai-
dag;

Kun imod Enden bemærkte med lidt Urolighed Thora
Flagrende Skygger af Sorg paa sin Mands alvorlige Pande,
Flygtige vel, og svindende let, men mørkere hvergang,
Efter en Reise til Byen især, de truende gjentom.
Ofte hun spurgte med Smil, hvad der trykte ham, ofte med
Taarer;
Men hans bestandige Svar var: „Thora! Himlen i din Arm,

Den kun trykker mig, elskede Viv! hvis Noget mig trykker!
Intet veed jeg af virkelig Sorg; jeg har, hvad jeg ønsker;
Du og mit Barn er mig Alt, og den øvrige Jord er mig
Intet!"

Ofte hun trøstede sig med, at han alt ved første Bekjendtskab
Hadde forraadt et alvorligt Gemyt, og Hang til lidt Tungsinde;
Men tilsidst gif denne for vidt. Han søgte bestandig
Eensomhed meer og meer, og fjernede tidt sig med Paastub,
Der blot vare det. Ofte han red om Morgenen tidlig
Bort fra Gaarden, og kom der igjen først sildig om Natten.
Engang, da hun mod Døel udgangen i Marken igjentom,
Før han det ventede, saae hun paa Knæe ham sidde ved Buggen,
Uden at sees, og listede sig hen bag Døren, og lyttede.
Hullende hørte hun høit ham bede til Gud, ham at lette
Stenen, paa Hjertet ham laae; hun hørte ham bede for hende,
Saa for Barnet, og saa for sig selv — tilsidst for „den
Grumme.“

Kun den eneste Lyd hun skjelnede (strømmende Taarer
Dvalte de følgende reent) og hun sneg sig atter tilbage.
Ladende, som om den yderste Dør hun aabnede, treen hun
Ind, som sædvanlig, med Smil, og omfavnte ham munter
og venlig.

„Bedste!“ begyndte hun, sættende sig, „du skjuler din Thora
Noget: mig stuffer vist ikke mit Blik: dit Die har nylig.
Grædt! jeg besværges dig høit, ved Eng'len, som sover i
Buggen,

Og ved den Engel, som vaager for ham, udgyd mig dit
Hjerte;

Aabenbar mig din Sorg i Fortrolighed; eller og see mig
Svindende døe; thi mig nærmer sig alt en hvislende Slange;
Dræb den, min Ven! før den stikker min Barm, og forgifter
mit Hjerte!

Hvad det og er, der er Intet for mig meer rædsomt end
Uro!

Siig mig det, elskede Mand!“ og, ham trykkende Hænderne,
græd hun.

Medens hun talte, han stirrede ned mod Jorden, og,
længe

Grublende taus, udbrod han tilsidst: „Min Thora! velan da!
Ja! jeg har dulgt dig en hemmelig Sorg, dog af liden Be-
tydning,

Som du vil domme det selv, naar du hører den! Fattig jeg
hidkom,

Da mig din værdige Fader, den salige, fæsted' til Hunskarl;
Ham jeg skylder, og dig, hvad jeg har; mig Intet tilhører,
Da jeg har Intet dig bragt. Dog lever et Bæsen paa
Jorden,

Som jeg, ifald jeg var riig, vist skjendte halve mit Eie,
Da det har skjenket mig Livet: min Moder, elskede Thora!
At jeg din Fader og dig har dulgt, hun end er i Live,
Reiste sig deels af en falsk Undseelse, deels og af Frygt for
Aldrig at faae dig, ifald blev bekjendt, at min Fader var
Tigger,

Og at for hver Mand's Dør gaaer om med Posen hans
Enke.

Hør mig kun ud, min Thora! jeg veed hvad alt du vil siige;
Men nu kommer, hvad trykker mig meest: Min Moder er
vant til

Tiggen fra Barnsbeen af; men hun er, i sit eensomme
Skovhul,

Med sin Pose, paa muggene Straae, saa stolt, som en Dron-
ning

Midt i sin herlige Pragt paa den guldbroderede Throne;

Dertil egensindig og streng og urimelig nidsyg.

Thora! kan du tilgive mig det? saa reent dig uværdig
 Dgsaa hun er, og saa meget jeg selv mig skammer ved Diggen,
 Sundhed og Flid har aldrig Behov — jeg elsker min Moder!
 Det er til hende, jeg rider saa tidt. Hun boer i en Hytte
 Fjernt i Skoven, og truer mig med Forbandelse daglig,
 Hvis ei, førend hun døer, jeg bringer derhen dig med Barnet,
 Selv hun ikke vil komme til os, før hende det første
 Stadsbesøg du har gjort, som Sønnefone. Hun paastaer,
 At, hvis du og var en Dronning, du skyldte det hende som
 Moder!" —

„Dg hun har Ret!“ indfaldt i Tølen ham, grædende heftig,
 Glad, men og inderlig rørt, den i Hjertet rystede Thora;
 „Røller! Røller! hvi taug du med sligt? saa lidt du da
 kjender

Thoras inderste Barm! Næst dig, og Barnet, der ligger,
 Bar og den usleste hun blandt Usle, hun, som har baaret
 Under sit Hjerte min Mand, din fattige Moder, min Røller!
 Er og skal være min ømmeste Sorg! hvor længes din Thora,
 Hastig at kysse den Haand, hvis Fingre foldede dine,
 Lærende fromt dig at bede til Gud! o! lad os i Morgen,
 Hvordan Veiret og bli'er, trods Storm og Byger og Sneefog,
 Åge derhen! jeg ikke har No, før hendes Belsignen
 Trykker sit Segl paa vort Baand, og kroner vor huuslige
 Lykke.“

Hovedet rystende, svarte han mildt: „Nei, kjæreste Thora!
 Veien er lang, og om Vint'ren til Bogens ufremkommelig
 ganste;

Med det uskyldige Barn og med dig er Reisen umulig
 Før Foraaret, naar Isen er tø'et. Men, vil du til Pintsdag
 (Dg før venter hun ei vort Komme, da, kjendende Veien,
 Vel undskyldt hun dig veed indtil den Tid) er jeg fornøiet.“

Det blev aftalt. Ganske nu svandt den elskede Huus-
bonds

Tungsiud; munter han blev, og sjeldnere bleve hans Udridt.
Blomstrende vored' i huld Livsalighed Engelen Grimful,
Altsaa benævnt af sin Fader, og døbt; endssjøndt ham et
andet

Navn tidt ønskede Thora, det hæsligt findende længe,
Til hun blev vant at kalde ham saa; men Fad'ren var
for det,

Som et Familienavn; og alt nu klang dem i Dret
Sødt dets selsomme Lyd; thi den Lille, henimod to Aar,
Syntes at elske det selv, og igjentog daglig det ofte.

Pintsen nu nærmede sig, den forønskede. Men med dens
Nærmen

Bendte tilbage paa ny, til den elskende Thoras Forundring,
Rollers saa lang Tid spredede Mulm i mørkere Skyer
Selv end tilforn, og en underlig Angst stod malt paa hans
Pande.

„Thora! betænk dig! har du og Kraft til at bære den
Gamles

Knurren og Gnaven, naar endelig nu vi komme saa sildig,
Dg, som jeg frygter, hun finder dig fin og kræsen og
fornem,

Uf! hvad hun hader som Pest? Mand's Moder, veed du
desuden,

Sønnekone var aldrig god! min Thora, betænk dig!“

Saa han talte den tredie Dag før Festen. Men Thora
Gjorde sig færdig til Reisen, urokkelig i sin Beslutning.

„Favne maa jeg din Moder, og skulde jeg tigge mig selv
frem,

Med mit Barn og med dig, til en Braa i det yderste Lap-
land!"

Svarte hun, kysfende ham; og tilsidst gav efter hans
Bægren.

Hver nu besørge de Sit; og i Hast blev Bognen af Skuret
Bragt, for at pudses, og Alt gjort klart til Reisen paa
Pintsdag.

Tredie Sang.

Pintsemorgen, før Solen oprandt, stod færdig i Gaarden
 Bognen, en Løvsal liig, med nysudsprungene Dviste
 Kletted' i Faddingens Vidiekurv, Bagsmækken med Krandsse
 Festlig behængt, og Bunden bedækt med glindsende Langhalm.
 Agestolene begge, med bløde befryndfede Hynder
 Bolstrede, Thoras især, og maibestyggede trindtom
 Prangte som to Lystbænke; thi med besynderlig Omsorg
 Havde det Koller saa stadseligt smukt indrettet og udført,
 Uden at sove den Nat. I Kjøfnet malede Ternen
 Kaffeen alt til et Bers af Pintsepsalmen; i Stalden
 Striglede Hestene Gorm, indflettende Mankerne Blomster,
 Som ham det Huusbond havde befalt. Alt tidlig var Thora
 Færdig, og isørt Dragten, hun bar den Dag, da hun Brud
 stod.

Medens den Lille bestandig end sov (saa længe som muligt
 Traf hun sig i, ham i sødeste Søvn at tage fra Buggen,
 Hvor han saa godt laae) gød hun i to reentskyllede Flasker
 Melk og Fløde, med Mjød i en Dunk, og i Legelen godt Ol;
 Fyldte saa Kurven med Brød, med Saltmad, Rager og
 Honning.

Dagen tilforn hun et rummeligt Skrin med Uldent og Linned,
 Næsten saa godt som nyt, fuldpak't alt havde besørget.
 Nu hun et mindre fyldte med Stads til festlig Foræring:
 Deriblandt og en Bibel med Messingspænder, en Psalm'bog,
 Og et Klenodie, sjældent og skjønt, af kosteligt Arbeid,
 Hendes Moders engang, tidt kyst med barnlige Taarer:

Nemlig et Hov'dvandsæg af Solv med ægte Forgyldning.
 Gjerne havde hun puttet i Strinene, sankende sammen
 Af hvert Gjemme, hun havde, den Venlige, halve sit Cie.
 Medens i Stuen hun vims saa puslede, klædte sig Koller
 Brudgomstadselig paa, sin vidiebundene Svøbe
 Rundt omviklende selv med Stedmo'ersblomster og Hvidtorn.
 Men af sin Brystkoft tog, ham skuende smile saa blomstfro,
 Thora Halvten, og stak i hans Hat, og kyste ham Skuld'ren.

Ind nu blev Kaffeen bragt af den gamle trippende Terne;
 Hanerne goele; for Bognen alt spændt de vælige Hopper
 Brinskede høit; og den Lille, nu vaft, paaflædte du, Thora,
 Skyndig i hele sin Stads; mens Koller, der selv vilde fjøre,
 Lod fremage for Døren den færdig pakkede Lystvogn.
 Kaffeen druffet i Hast, han Moderen satte med Barnet
 Paa Bagsædet, og, stop't om Fødderne hende det uldne
 Stribede Dækken, med Rappen, den blaae, tilhylled' han begge.
 Ternen, som Dinene tørred', derpaa befalende Huset,
 Og den forsigtige Gorm, der stod, med Huen i Haanden,
 Rækkende Tommen ham, kjørte han til, med smeldende Svøbe.

Udstrakt laae nu foran dem en viid udørfelig Slette,
 Skoven i Grunden, og Taagerne sank; en skuddrende Lustning
 Spredte de sjunkne; da pludselig op sig hævede blodrød
 Solens vorende Brand fjern bag den braauende Kratføv.
 Rødere den at stige, med andagtgyfende Stirren,
 Thora, rødnet af Straalerne selv, end aldrig hun forhen
 Hidtil havde den seet, og lagde det ud som et Barsel
 Om ualmindeligt Held paa den skjont begyndende Reise;
 Tvivlende fast ei meer om et godt forønsfeligt Udfald,
 Blandte hun glad sin Sang med Morgencærkernes Dvid-
 dren,

Mens paa Skjødet, udstrækkende taus de barnlige Hænder,
Efter den glimrende Blomst tidt greb den smilende Grimful.

Alt een Time nu havde de kjørt og Hestene stummed';
Thi raft gik det i Trav fremad: alt skjelnedes klarlig
Træerne, Bøg og Eg og Aft og Birk fra hinanden
I den nu nærmede Skov; alt rullede mellem dens Udfrat
Og smaa Buske den raslende Vogn, da Thora, forundret
Over sin Mands Stilhed, og aldrig vendende Fremblif
(Som hun i Førstningen havde kun troet tilfældig, og, muligt,
Blot for at passe paa Lommen og Hestene) klappede sagte
Denne paa Skuld'ren, og mildt udbød: „Min Koller! hvor
er du?

Her er jo Veien dog god, see lidt om til mig og snak dog!
Ogsaa din Son du har glemt! os begge skylder du, troer jeg,
Morgentysset endnu! hold stille, hvis ellers du frygter
Nykker af Blis, naar du vender dig om! O see dog, hvor
Grimful

Smiler mod Solen, og hopper og leer, og griber derefter,
Liggende bønlig at hæve ham op til den deilige Trille!
Hvorfor kjører du og saa forfærdelig? Gud, om nu Vognen
Bæltede! tænk paa dit Barn! jeg sidder med Livet i Haanden.“

Uden at vende sig, svarede but, tilpidskende, Koller:
„Lad mig i Ro! sid stille! hold fast paa Drengen! vor
Ankomst

Haster! det gik kun i Trav; nu først vil jeg kjøre for Alvor.“
See! og med smeldende Snert skumpidskende Hoppernes Bøve,
Kjorte han til i Galop. Bildt over Luer og Grønsvær
Gjennem de lavere Buske det gik i raslende Tværfart
Henimod Træernes tykkeste Mulm, hvor enkelte Smaasteen
Mødte paa tørrere Grund i det veiløs bredede Smaafrat.

Hjulene quistrede. Thora sig holdt med Møie paa Bognen,
Trykkende tæt det uskyldige Barn til Brystet; og uhort
Hver hendes Bøn i den raslende Larm sig tabte, med Grim-
fuls

Skrig, i de smeldende Smek — til endelig ind i det Lyffe
Mellem Bøgenes Grene de kom, hvor Egenes Rødder,
Slyngt' i hinanden i knudrede Lag, lidt standsede Farten.

„Kjæreste Mand!“ udraabte hun her, med Sønnen i
Armen

Grædende høit, „hvi fjører saa vilbt din rædsomme Slyn-
ding?

Hvad har du for med os to? tal! sig, hvad er det? hvad
er det?“

„Intet,“ gjentog han rolig paa ny, med blidere Stemme,
„Intet, min Thora! jeg hasteb' kun lidt. Forfeilende Veien,
Kjorte jeg til, for at vinde ved Fart, hvad jeg tabte ved
Omvei.

Nu er' vi snart ved vort Maal! Tre Steenkast blot fra den
gamle

Skaldepande, du seer med det sorte levrede Marvblod
Dybt i den lynildsplittede Barm, hist henne, der boer hun.“

Thora beroliget lidt, henvendte pludselig Diet
Til Skovkrogen, i hvilken en huul bulraadnende Korkeeg,
Topafløvet, med halv afbarfede hvidlige Grene,
Grinede mellem de frodige Træers tyklovede Dviste.
Dib nu fjorte han sagtene hen, til standset i Kjorslen
Af en uigjennemtrængelig Hæk, bag hvilken den grimme
Greenrad hævede sig, han holdt, og raabte forundret:
„Hvordan har jeg da fjørt? End eengang har jeg forfeilet
Veien! det Helvedes Træ har narret mig! her er umulig

Gjennemfart med en Vogn! Tag Tommen, kjæreste Thora!
Mens jeg speider i Bussene her, til jeg finder en Abning!”

Saa han talte med venlige Blik, steeg af, og i det han
Rakte Tommen, omfavnte han varmt med brændende Kysse
Moderen først, saa Barnet, der sov, af Rummelen dysset,
Koligt i Moderens Skjød; og efter utallige Kjærtegn
Sled han sig endelig løs, henlæggende Pidsken i Vognen,
Foran, under sin Stol. Dog pludselig, som han i Bussen
Trængte sig fremad, vendte han om, kom atter til Vognen,
Og bad Thora, ham række det Skrin, hun tilsidst havde
tilpak't,

Det med Klenodier i. „Til Lykke faldt mig i Tide,“
Sagde han, „ind, at min Moder, i Alt lidt underlig, hader
Overraskelse; naar jeg et Sted har fundet til Indfart,
Vil med det samme jeg springe derhen, og meldende samtlig,
At hun kan pynte sig lidt, og Alt faae færdig i Hytten,
Inden vi komme. Hvis derfor ei strax jeg vender tilbage,
Bliv kun rolig du her; men slip ei Tommen, min Thora!
Og pas trolig paa Hopperne! Blis har Nykker, det veed du.“

Hjertelig Alt bifaldende gav ham Skrinet med Favntag
Thora, ham bedende hilse med Kys fra hende den gamle,
Snurrige, sære Mama. Paa ny nu gjennem det tykke
Bustværk brød han sig Bei fremad, og svandt mellem Lovet.

Neppe var borte han reent for de huldt ham følgende
Bliffe,

Før hun dem sænkede ned paa det næst ham Kjæreste, Barnet,
Om og kjælen, og underlig rørt, og selsomt tilmode,
Her, nu alene, forladt, i den rundt uveifomme Skovørk.
Som hun nu bøied' sig over det smilende, syntes en Stemme

Gjennem de stille Løv og den dybe, hvælvede Tausked,
 Suse den Veemodstirrende Lydt i Dret, hvad eengang
 Alt henrallede huult den Gamles dragende Dødsuf:
 „Thora! Thora! saa see dog ei meer paa Satan!“

Uf Angest

Foer hun i Beiret; og Baret, der trygt end slumrede, rullede
 Ned under Agestolen foran, hvor Faderens Pidsst laae,
 Lykkeligviis i Halmen, og uden at vaagne ved Faldet.
 Hævet i Bognen hun saae bag Bussene, hvad hun i Sædet
 Ei havde seet, en Plet, bedækt med fineste Skovgræs,
 Og paa denne, med Ryggen imod de nærmere Busse,
 Roller. Paa Sædet hun steg, for at høine sig, og med et
 frit Blif

Over de øverste Dviste saa grandt, som muligt, at stue,
 Hvor han gif hen. Men med Gæt han standsede. Ryggen
 bestandig

Bendt mod hende, hun tydelig saae ham stampe paa Jorden
 Treende Gange med Magt, men uden hørelig Gjenlyd.
 Pludselig sank paa Stedet han ned. Unævnelig Rædsel
 Gjennemlynte den Stirrendes Barm. Nedspringende hurtig,
 Greb hun Tommen igjen med Behændighed, surrede samme
 Skyndigen fast; og, ladende trygt i Halmen den Lille,
 Sprang hun af Bognen, og foer gjennem Bussene, banende
 Bei sig

Tværs ind gjennem den raslende Hæf. Snart naaede hun
 Stedet,

Hvor han forsvandt, og en Lem paa Straa, bedækket med
 Græstov,

Halv stod aaben endnu. Hun standsede. Dybt under Jorden
 Hørte hun Stemmer, og lyttede til. Snart kjendte hun
 Rollers,

Uden dog ret at skjelne hans Ord; men da hun, med Dret

Laae, men plyndret; thi Strinet ei blot, Madkurven og
 Leglen,

Flasker og Dunke, men Hynderne selv var' borte. Den nøgne
 Korkeeg vint nu Thora, dem visende Veien til Pletten.

Her stæeg af hun nu tyst med Rytterne. Hestene bundne

Først i Nærheden, listed' sig taus, een efter den anden,

Gjennem Buskene, Thora foran, den væbnede Skare.

Lemmen var luft; men en Regn var falden, og ledende,
 fandt man

Spor af Fodder, som førte derhen. Nu stode de samtlig,

Fyrretøve, med Gorm, i en Kreds, raadslagende længe,

Hvordan bedst de dem sikrede her, at ingen dem undgik

Af Rovfuglenes Sværm, den underjordiske Rede?

Thi heel talrig troede man end Blodyng'len af Rødsfjæg.

Pludselig lød som et huult hendundrende Brag under Jorden,

Neppe dog hørligt, men dybt fornummet i Hjerternes Uro.

Trætte desuden, især Fodgængerne, nær nu det fundne

Troldhjem, skuddrede hver, og almindelig Rædsel betog dem.

Mærkende dette, skjøndt selv mat aandende, smilede Thora,

Trædende mellem dem frem, og, den rundtomgivende Tausshed

Endende kjæk, med lydelig Røst til Skaren hun udbrød:

„Før vi gaae ned, hvor det neppe har Red, saa mange
 som her vi

Gre, bevæbnede, synes mig bedst, at speide hver Buskhegn

Rundt om Pletten; vor eneste Frygt maa være for Baghold.

Sporene her af forskjellige Fjed og den plyndrede Bogn hist,

Lykkes mig, tyde paa slikt. Hvad om de Mødigste her sig

Leirede, hvilende noget med mig, mens de, som til Hest kom,

Spredde sig tyst, hver lyttende, rings, og færdig til Anstrig,

Om der sig nærmer en Trop? Jeg selv vil nærmest ved

Lemmen

Siddende mellem de Hvilende her, uvæbnet, men uræd,
 Trodsse dens Aabning; med Een efter Een faaer Gorm ved
 min Side

Lettelig Bugt." Hun stønnede det, og segned' til Jorden,
 Medens de Dyrige, dybt i Hjertet den heilige Qvindes
 Klogskab og Mod beundrende, flux adløde. Den halve
 Hob adspredte sig taus, og den blivende, leiret om Thora,
 Bogtede Hulen. Den dalende Sols fulgloende Skive
 Gjennem en Aabning i Krattet mod Vest bag rødne
 Stammer

I den omstyggende Skov bestraalte den Segnendes Afsyn,
 Mens, Vagtengelen liig ved det lufte Helvedes Mulmport,
 Op mod den blaanende Himmel hun saae, med foldede
 Hænder

Samlende hele sin Kraft i en Bøn. Af Angest og Ilen
 Dødelig mat, og forsmægtende fast, med de zittrende Fingre
 Græsregnperlernes Dug sig omsonst opsamlende, sad hun,
 Martret af brændende Tørst. Da spredte sig sky af de
 Blevne,

Søgende rundt en rindende Bæk, selv smægtende, fandt den
 Fyldte med Vandet en Flint, og iulte tilbage til Eng'len,
 Som af det myrdende Rør nu drak med diende Læber
 Livet, imens Flintløbet, en lurende Jæger paa Rov liig,
 Gorm holdt ludende ned. Rundt om dem herskede Stilhed;
 Neden under var tyft. En eensom slagende Taltroft
 Qviddrede fjernt, og Solen nu sank. Een efter den anden
 Vendte tilbage de Speidende, reen paastaende samtlig
 Skoven i een Miils Kreds; og nu ordned' i Skaren Helt-
 inden,

Tolv udsøgende sig, med Gorm, til Følge, mens oven
 I en om Lemmen sig sluttende Ring med ladte Geværer
 Færdige holdt sig de Andre. Hun selv, uvæbnet, den første

Bilde nedstige foran, saa Gorm med en Hammer, og derpaa, Læt bag hinanden, med Røller, de Tolv. Trods samtliges

Fraraad,

Selv sig at vove derned, og Gorms indstændige Bøn om Gangen foran, blev fast den Ustyldiges høie Beslutning; Og man adlød hvert Bink af den Herlige, som af en Engel.

Alt var nu aftalt. Inden paa Bei med den hentede Skare

Hun sig til Hulen begav, hun alt dem samtligen havde Taget i Eed, at sfaane hvert Liv, fornemmelig Røllers Og den usalige Dvundes, isald de fandt dem dernede; Bindende blot med dygtige Reb dem Hænder og Fødder, Skulde de, ladende hende der selv med Gorm til Bevogtning, Melde den sikrede Fangst til Retten i nærmeste Domsted. Saa var bestemt, og forsigtigen lod hun her nu dem alle Lydt gjentage høitidelig hver det hellige Tilsagn.

Men før vi aabne den sluttede Lem, fortællende Thoras Nedgang og Alt hvad fulgte derpaa, vi vende tilbage Først til Røllers og Grimlas endnu os skjulte Forhandling Hele den Tid, vi dernede dem lod. Vi lade Heltinden Oven i Himmelen's Bold, og berette nu Helvedes Anstalt, Dragende selv lidt Nænde forud; thi Rædsel paa Rædsel Har at bebude vort Dvad, før igjen os Engelen smiler.

Fjerde Sang.

Medens den Fromme, med Gorm og de Fyrretyve, paa
Pletten

Raad slog oven i Kreds, sad dybt i den inderste Hule
Moder og Søn, fortærende trygt den hentede Madkurvs
Indhold, drukkende Rødstjægs Staal, og, een paa den anden,
Samtlige Sættes, ved Hvers hinanden sværgende Blodhevn.
Efter en lang Strid først, af hvilken Thora det første
Blot havde hørt, mens Koller endnu sig vægrede, Mod'rens
Hevn at kjøle, forsøgende snart med Bønner og snart med
Taarer at røre den Grusomes Sind, blev endelig afgjort:
Livet at spare den kommende Biv tre Dage dernede.
Koller, i Haab, at den Gamle maaskee, bevæget af Thoras
Himmelske Venlighed, vilde fra Tid til anden forunde
Ham og hende sin Hevns Opsættelse, vendte tilbage;
Men fandt Bognen ei meer. Omsonst han raabte; kun Echo
Svarte hans Raab. Som en Rasende løb i Skoven han
rundt om.

Endelig fandt han den splittede Bogn. Imedens han uvis
Stred med sig selv, om han ilede did tilbage, til Havsgaard,
Eller og hid, kom løbende vildt, med Dren i Haanden,
Moderen, efter omsonst at have ventet hans Gjentkomst
Utaalmodig en temmelig Tid. Med Studsen hun fandt ham
Ene; men da hun den splittede Bogn saae ligge, begreb hun
Hurtigen Alt, og beviste ham snart, at Tænken paa Redning
Nu var nødvendig, da Thora, ham vist mistænkende, havde

Flugten taget fra Skoven til Hest. „Kun dybt i vor Hule
 Finde vi Sikkerhed nu! dens Indgang veed hun dog ikke!“
 Blev hun betænkelig ved: „for Alting maae vi nu Tøiet
 Bringe derned; dertil har vi Tid. Her ligger en Kiste;
 Tag du ved een Hank fat, jeg ta'er ved den anden.“ Han
 adløb

Stum; og de slæbte nu begge til Ruln det samtlige Tøi hen,
 Gangen gjentagende, bringende ned af Trappen med Møie
 Kisten, og skoddende til den tungt nedfaldende Jerulem.
 Denne var foret med Plader af Træ, bedækte med Grønsvær
 Neden, som oven; og, sluttende tæt i Hvælvingens Lufthul,
 Stuffed' den Speiderens Blik, selv nærved, lige med Jorden,
 Naar den var luft. Et heelt Aarhundrede boede derunder
 Roligen Atterkommerens Æt, nu svundet til Enken,
 Grimla, berygtet som Hex, der kun kom sjelden for Dagen,
 Og een eneste Søn, den sidste blandt Brødrene: Koller.

Her nu betryggede, skjulte for hvert opledende Jordblik,
 Sloge sig begge til Taals, og betænkte det Kommende roligt.
 Som nu alene de sad, og den Gamle Kisten og Strinet
 Havde forvart hos det øvrige Gods (thi uendelig Forraad
 Var der i Hulen dernede) og dækt det fugtige Steenbord
 Med Maaltidet, af Thora beredt, brast Koller i Taarer,
 Da hun ham rakte med grinende Smil det fyldede Sølv-
 kruus:

„Moder! Moder! dit Helvede her har offret en Himmel
 Hift din usalige Søn! Bort! bort med Kruset! jeg drifter
 Engelen's Blod i den liflige Njød!“ — „Du er dog og
 bliver

Evig en Kjællingepreæst!“ gjentog hun, „evig en Kolling!
 Mig, som med Smerte har baaret engang dig under mit
 Hjerte,

Mig, som har ammet dig, mig, din Moder, vover du
 skamløs,

Min henrettede Mand's og elleve myrdede Sønners
 Morderffe lydt at prise med Navn af Engel? Hvis eengang
 Dftere, blot een eneste Gang, jeg hører dig Engel
 Kalde den Fiendernes Land, ved Helvede! her med din Faders
 Dre, den tolvte, jeg fløver dig selv din trodsige Pande!" —
 Koller, den ulyksalige, skjælv. Med uimodstaaelig,
 Underlig Bælde beherskede ham den rædsomme Moder.
 Bant til at lystre hvert Bink af den lydende, taug han, og
 fyste

Bævende hendes fortørrede Haand; men midt i hans Uro
 Havde ham gjort opmærksom et Ord i den truende Tale:
 Nemlig de elleve Sønner. Jo meer han drak, for at døve
 Slangen i Barmen, jo mere ham stob for Hovedet det Udtryk:
 Elleve myrdede Sønner! kun ti han før havde hørt om.
 Efter en lang Hensalden i vildt omflyvende Tanker,
 Spurgte han Moderen lydt: „Hvem var min ellevte
 Broder?

Kjendte jeg ham?" — „Du kjendte ham ei; dog kjendte du
 mere

Til ham, end selv til de øvrige ti!" ham svarede Grimla;
 „Men, vil du lyde mit Raad, lad den Fugl flyve! du tidsnok
 Faaer det at vide, min Søn! min tolvte, min eneste!" —
 „Moder!

Moder!" igjentog stærkere spændt hans skjælvende Fritten:
 „Nei! jeg vil vide det strax: Hvem var min ellevte
 Broder?

Hvem har, uden at kjende ham her, jeg levende kjendt til?" —
 „Det er en Hemmelighed," vedblev hun, „meer end endnu kan
 Bære, min Søn! dit umandige Bryst! biev, til du kan see
 det —

Die, til du kan see Blod! og til Kollingen bliver en Koller!"

"Grimla!" raabte han vild, og med stampende Fod og med

Diet

Funklende, truende fast, som hun aldrig før havde seet ham,

Rnyttende Haanden: „hvis ei paa din Ryg mig bytted' en

Skovtrold,

Da du til Daaben mig bar i den blodige Groft, du har

talt om,

Hift bag Dødningetræet, saa sig (jeg bæver for Intet

Uden for hvad der er dulgt) hvem var min ellevte

Broder?" —

"Vel! du vil vide det! vel!" hun svarte med Kulde: „den

ældste!

Men meer siger jeg ei, før med Eed du lover mig Thoras

Hoved engang paa et Fod." Beruust af Njoden, i Hjernen

Heed og i Hjertet bespændt, han svor paa den hentede Bibel,

Som han, udpakkende nys, selv havde gjemt i en mørk Krog:

"Vel! ved denne! for mig, og, for dig, ved den blodige

Skovdaab!

Og, for min Fader, ved Dren, jeg tog! jeg bringer dig

Thoras

Hoved engang paa et Fod! Siig frem! jeg spørger dig,

Moder!

Sønliggen nu: Hvem var den ældste, den Ellevte?" —

"Grimer!"

Svarte hun, grinende lydt. „Hvad synes dig? kjender du

til ham?"

Bleg som et Liig blev Koller af Skræk; et frygteligt Lys gif

Op i hans Sjæl; thi længe tilforn var sagt ham, at Grimer

Ikke var død Straadød, men hemmelig bleven forgiftet.

Lidet havde han drømt sin Broder denne sin Formand

I Havsgaarden, den troe Huuskarl, der knuste hans Faders

Pande med Rollen, og bar paa sin Ryg til nærmeste Tingsted
Liget — om hvem han havde saa tidt hørt tale med Beemod
Thora. Det Alt løb om i hans mjødberusede Hjerne.

Moderen saae det, og foiede til: „Ham dræbte din Engel
Efter hans Daad; det var Løn, som forskyldt! dig venter det
samme;

Naar min Pande du først har flovet. Om Grimer, min
ældste,

Længe mig kjæreste Søn, jeg kunde fortælle dig Meget;
Men jeg maa først see kjolet min Hevn. Kun Et vil jeg sige
Strax dig. Jeg var nærværende selv, da han bragte din
Fader

Bed det fordømte Forhør. Det Syn vil Helvedes Kulild
Aldrig af Dinene brænde mig ud, da jeg midt i Forhøret
(Hvor de, som Skjemt, paa mit Bud, forklarte det natlige
Kulspil)

Saae ham gjennem den stimlede Hob med Fad'ren paa
Ryggen,

Uden at kjende ham, trænge sig frem for Retten, og Alting
Aabenbare, forinden mit Vink ham standsede Tungen.
Roller! Roller! min yngste! nu hør, hvad Helvedes Indvold
Selv vil ryste! Jeg kommer igjen! var mit og din
Faders

Stiford, Grimer bekjendt, som vor Vets slægtarvede Rune;
Men mig kjendte han ene derpaa; thi han troede mig Enke.
End var Forhøret i Gang, da mig lyktes, at nærme mig
vaersomt,

Og mit: Jeg kommer igjen! at tilraabe ham; men i det
samme

Brod man det pludselig af.“ — — Som end hun talede,
gjengjaldt

Dybt i Hulen et pludseligt Slag, og: Jeg kommer
igjen! lod

Ovenfra, mens Koller i Hast greb Dren, og opsoer
Larmen imøde, som nærmede sig i vorende Bulder.

Thora var det; i Spidsen af Gorms bevæbnede Skare
Steg hun af Trappen i Høvedet ned, den første, med Ustylds
Altting trodsende Mod og, igjennemvandrende trende
Hvælvingers Mulm foran, indtreen i den inderste Kule.

Mat af en Lampe belyst, den Uvæbnede, Kovernes Stiford
Blot gjentagende lyd. Forsteent stod Koller med Dren
Hævet; og Grimla, som reiste sig op, sank, truffen af Lynet
I den Ustyldiges Blik, som død, tilbage paa Stenen.

„Binder den Gamle!“ befalede høit med herstkende Stemme
Thora, betragtede hende med Gru. Hun sad der, en Døds-
ning,

Stum, blaalæbet og bleg, ei dragende mere (saa lod det)
Aande; dog bandt de paa Stand den Rædsomme Hænder og
Fødder.

„Dig vil jeg sikkre mig selv,“ vedblev hun, heftende Blikket
Fuldt af elskende Smerte paa ham: „Lad Thora dig binde,
Koller! lad Andre dig ei her frelse fra Synderes Afgrund,
Fængslende dig, end din Liv! ræk Dren mig!“ Dren han
rafte,

Hvilken hun hengav Gorm, modtagende Nebet, som denne,
Lykket til Surring, af Barmen fremdrøg. Nedstirrende,
maaløs,

Uden at røre sig, stod den Forstenede. Laallig han lod sig
Armen snøre paa Ryggen i Kryds. Ham ledende hen til
Nærmeste Bænk, og Fødderne selv uhindret hun bandt ham.
„Hans er og mit Liv!“ vendte hun sig til det studsende
Følge,

Der med Kollerne sænkede stod, adlydende hvert Bink

Af den i Helvedes Mulm end meer kun lysende Cherub.
 „Tænder, I Mænd! nu Lygterne her,“ vedblev hun, „og
 speider,

Par og Par fordelende jer, Koghulen derude,
 Rundt i hver Braa randsagende hvert opsporeligt Luffe,
 Hver en Krog og hvert Hul, mens her jeg vogter de Bundne!
 Gorm! tænd Lampen du selv i den nærmeste Kule ved denne!
 Siden du gjør, hvad jeg alt dig har sagt!“ Med Lygterne
 tændte,

Spredte sig Mændene; Gorm gif ud; og i Ruln alene
 Blev hos de to Skrækstumme, paa Knæ sig fastende, Thora.
 Efter en kort Bøn reiste hun sig, og, uden at ændse
 Grimlas synlige Død, stivt stirrende paa den forsteente
 Smertelig Elfte: „Jeg kommer igjen!“ udbrod hun, „min
 Koller!

Hører du ei? Jeg kommer igjen! tal! tynger dit Hjerte
 Blodskuld?“ Uden at løfte sit Blik han svarte med Sandheds
 Tonsegl: „Nei!“ Ham omhalsende flux, og, med smilende
 Læber

Kyft, til den bankende Barm ham trykkende, løste nu Eng'len
 Alle Forstenelsens Baand. „D! Thora! Jeg kommer igjen nu!
 Dig tør Trolden nu troe, Troldinde! Døden er Liv mig
 Nu; thi din Roses den giftige Dolk er svunden i Luften,
 Og du har svoret den Eed, som Hjerterne binder i Trold-
 hjem!

Du vil aldrig danse med Lyst paa min blodige Pande!
 Det er en anden, som dræbte den Ellevte! det er en anden,
 Arun! hører du det? som har bygt Domkirken paa Runhøi!“

Saa med Himmelens Fryd i hvert Blik han jublede
 henrykt;

Men hun forstod kun Følelsens Tegns; hvert Ord var en Gaade,

Mens han blev ved: „D Thora! nu frygt ei mere min
Moder!

Siig, naar hun vaagner, igjen kun det Ord, som Trældene
binder,

Dg som i Døden mig binder til dig! Jeg haaber, at villig
Nu hun vil vandre med mig, hvorhen de seirende Fiender
Føre den yderste Rest af vor Art. Saa leve vi hisset,
Ventende dig. Herneben er dog kun Jammer og Uro.“

Før end aabnede Munden til Svar den over hans Tale
Meer og meer, i et dybere Mulm, sig undrende Thora,
Kom til sig selv den Gamle, med Gæt. Opfuddrende slog hun
Diet paa Thora, der glemte sit Ord. Henslirrende længe
Stivt paa den nu først bævende Biv, udbrod hun med Kulde:
„Var nærværende du, da Grimer døde paa Havsgaard?“ —
„Ja!“ var Svaret. „Dg husker du da,“ vedblev hun at
spørge:

„Hvad han til Afsted sagde dig der?“ — „Jeg glemmer det
aldrig,“

Zittrende Thora, „dog tog han i Tæd mig, aldrig at sige
Hvad han mig sagde, for lydt en Anden i lignende Tone
Sagde det samme.“ „Du brod dog dit Ord!“ udstødte den
Gamle —

„Ja! jeg brod det een eneste Gang!“ — „Naar?“ — „Her!“ —
„Dg hvorfor da?“ —

„Rædsomme! kun for at vække din Søn!“ — „Jeg kommer
igjen!“ blev

Grimla ved, „og spørger dig end“ „Jeg kommer
igjen!“ gav

Thora til Svar — og paa ny sank hen, som truffen af
Lynild,

Død paa Stenen den Bundne. Men nu kom, een efter anden,

Speiderne, Kulen opfyldende snart, tilbage. Med een Mund
 Alle forsikrede rings i samtlige Huller og Kroge
 Reden, den underjordiske, reen. I en dybere Kule,
 Tæt ved den forreste, laae henstabledt rigeligt Forraad.
 Denne havde, som Thora det bød, i Mændenes Paasyn
 Gorm tilluffet, og Nøglen dertil nu rakte han hende.
 Men til de Tolv sig vendende nu med venlige Blikke
 Talte den herlige Bio, fremkaldende blandt dem en Dding,
 Som hun med Agt bad mærke hvert Ord, og melde det oven.

„Her modtager, I Mænd, min Tak!“ i det hun af Halsen
 Løste sig Kjæden af Guld, den rækkende hen til den Gamle:
 „Senere venter Enhver, indtil den mindste, som fulgte
 Hid fra jer By mig til Fods som til Hest, en skjellig Be-
 lønning.

Retten tilhører hvad nu er forvart; begiver med Nøglen
 Flux jer tilbage nu vendende hjem! Mig lader alene
 Her, med min Karl, hos de to Fastbundne, hvoraf jo den ene
 Neppe dog rører sig meer, og den anden, som jeg nu fuldt
 veed,

Er saa uskyldig, som jeg, eller I. Jeg borger med Livet
 Og med mit Gie for ham. Beretter Skovens og Hulens
 Tomhed; og sørger kun for, hvis I ynde mig, at det for
 Andre

Bliver en Hemmelighed, hvad her mig Aanden befaler
 At udføre med Englenes huldt bestjærmende Bistand.
 Her vil en Tid lang skjult for de Levende boe, som i Graven,
 Thora. Mig Gorm skal hente mit Barn, og ganske hans
 Trostab

Overlader imedens jeg trygt vort Gie paa Havsgaard.
 Duster I Guds Barmhertighed selv mod Eder og Eders,
 D! saa betrygger mig her, I Mænd, til siden jeg sender

Nærmere Bud ved Gorm, et uforstyrreligt Fristed!
 Dig, ærværdige Gamle! betroes her Nøglen til Hulens
 Inden for denne, hvor Alt er forvart. Hvis Retten og
 strax vil

Rydde den, kan det jo skee, foruden vor levende Grav her
 Grunt at forstyrre. Det lover mig høit og helligt, I
 Gode!

Gud vil engang jer lønne det høit!" Saa talte den Wode,
 Høilig beundret af Alle, som Helgeninde med Andagt
 Fast tilbedet; og Oldingen svor, med Taarer i Die
 Tagende Nøglen, at, før der kom Bud, han Ingen den
 hengav,

Selv Domsidder i Retten, og Landværnshøvding i Brakke.
 Tryghed for Efterspørgsel til videre loved' han hende,
 Billig endog, med sin Søn at følge Gorm, for at hente
 Barnet, og hvad hun sig ønskede bragt fra Gaarden i Stilhed.
 Hjertelig takked' ham Thora derfor; og skyndigen gif han
 Ud med de Tolv, steg op af Nabningen, kaldte de Andre
 Sammen, og meldte dem Alt, hvad Røstet til hende hans
 Klogskab

Ei bød dølge, befalende dem, at vende tilbage,
 Hver tilsigende, naar de kom hjem, en skjellig Belønning.
 Samtlige lode den Værdiges Bud, og, glade ved Hulens
 Tomhed og Egnens sikrede Ro, hjemdrog de ved Maanstin,
 Prifende Havsgaard's herlige Biv, den hellige Thora.
 Selv red Oldingen, fulgt af sin Søn, med Gorm, til den
 Huldes

Bo, for om Natten endnu at hente den Lille; thi fast var
 Thoras Beslutning, at blive, til Alt opflartes, i Hulens
 Hos de Fortabte, hun havde forraadt. Hvem Røller og
 Grimla,

Hende saa nære dog, egentlig var, blev, Taage paa Taage,

Meer kun og meer indhyllet i Mulm; og Angesten selv drog
 Ind i dens Hvirvel den Gysendes Frygt for Opdagelsens
 Rædsel.

Saa nu sad der ene de Tre steenstille, hinanden
 Længe betragtende stumt i det underligt dæmrende Tusmørk,
 Lampen i Hvelvingen halv, og halv en Lygte paa Gulvet
 Spredte; thi Grimla var vaagnet igjen af sin døblige Dvale.
 Lang Tid vorte Forfærdelsen, nært af den græblige Tausshed,
 Strækgjenspeilet i Bliif kun paa Bliif. Tre natlige Gaader
 Vare hinanden de, frygtende hver Oplosningens Morgen,
 Her i den samlende Kule, hvor nu vi lade dem skjulte,
 Gysende selv for hvad kommer igjen med Gorm og den
 Gamle.

I den Grube, de grov. Saa gaacr det seent eller tidlig
 Hver Retfærdighed trodsende Bold, Tak Himlen herne-
 den. Kun oprykkes ei let med samtlige Rodder det Dnde
 Her eller der; det kommer igjen, og voxer paa ny frem,
 Hvis ei qvæles i Fødselen hver dets pippende Spire.

Halv kun, og utro, havde fortalt til Røller derne-
 sammenhængen med Grimer den blodhentørstige Grimla.
 Ifte var Thora Skyld i hans Død. Det stærkeste Hjer-
 te havde vel knuust, hvad ham hændtes den Nat, han stønnende
 slæbte

Til Domstedet den levende Trops aflivede Formand,
 Lidt kun abnende Læsset, han bar. Paa Veien, et Steenkast
 Blot fra Byen, han ilede til, med Liget paa Ryggen,
 Langt bag efter de Ti, blev Dødens Byrde for tung ham.
 Op mod et Grøft-Steengjerde den stillende, satte han selv sig,
 Pustende lidt, med et Liin, ham havde kastet om Halsen
 Thora, der havde det revet fra sin, sig tørrende Sveden.
 Allerbedst som han sad, skraas for den stablede Dødning,
 Uden at tænke paa Noget, i det han kasted' et Blik hen,
 Forekom skinnbarligen ham det blodige Hoved
 Dreie sig pludselig, grinende fælt i den dalende Maanes
 Nat oplysende Skin. Lidt længere hen, til den anden
 Side, han satte sig, kjed af dets Griin; men Hovedet syntes
 Dreie sig atter; og ei var i Stand hans ængst'lige Stræben
 Blikket at vende derfra. Til sidst han satte sig lige
 For det, stirrende kjæft i de Bryn, hvis truende Hvelving
 Havde med eet Slag nyligen knuust hans rammende Rølle.
 Haarene blot var' levrede lidt om Panden; men under
 Isens den blodige Sneec, viidaabne, blikkede rædsomt
 Dinene, Stirrerens Blikken imod. Om hans bankende Hjer-
 te

Blodet blev Gis; thi han troede med Gæt at skue sin Faders Ansigt, hvilket han end sig erindrede, skjøndt han som Barn kun havde ham kjendt, og troede ham længst hensmuldret i Graven. Selv sin Moder og holdt han for død, skjøndt længe derefter, Fjernt i Sjælland. Han vidste kun lidet om begge, da tidlig Ud af Hulen han kom, og ei meer vendte tilbage.

Gæt kun havde han aldrigen glemt: sin Faders engang ham Truende Blik, og de Hilsenens Ord, hans Moder bestandig førte paa Tungen: "Jeg kommer igjen!" dog uden at vide

Sammes Betydning. Om Brødre ham ei det Mindste var kundbart.

Alting havde ham skjult, og især sit blodige Haandværk, Faderen, frygtende hvad ham engang var spaaet af en Troldher,

Hvis ei blev til sit Yderste fri den Ældste for Blodskyld. Derfor gav han i syvende Aar med Moderens Biden Grimful, Navnet forandrende lidt, i Kost til en Huusmand, Fjernt, og paa tredie Haand. Som Barn fra Fremmed til Fremmed,

Bogtende Hornqvæg, Faar og Gjæs i Bleking og Halland, Kom han i Tjeneste, voren, tilsidst hos den ærlige Lænsmand, Uden at kjende sin Slægt, og selv ukjendt af sin Huusbond. Af og til blot havde han seet sin Moder i Skaane, Kommen fra Sjælland (sagde hun ham) med Posen paa Ryggen

Hvergang vendende did tilbage, truende hvergang, Aldrig at see ham meer, hvis Noget han nævnte sit Møde; Men sit: "Jeg kommer igjen!" ham høit tilraabende hvergang

Hun ham i Skoven forlod. Da syv Aar siden ham her- randt,

Uden at see hende meer, begræd han hende, som bortdød.
 Nu, det forfærdende Blik, som et Lyn, opklarte hans Fortid,
 Nu løb om i hans Hoved, hvad alt fra spædste Barndom
 Mørkt han erindrede sig. Jo meer han stirrede, suste
 Dybt ham i Dret „Jeg kommer igjen!“ og skar ham i Diet
 Faderens gloende Blik. Dog, samlende hele sit Mod, treen
 Nærmere han, og tvang sig at troe, ham skuffede Vindens
 Biften og Maanskinbævringsens Spil. Med kjæmpelig Kraft=
 trods

Strakte han Armen, og hæved' en Tot med Fingrene lang=
 somt,

Undersøgende nøie hvert Træk. Ham rystede Hjertet
 Angestens koldt omgribende Klo; den blodige Sved sprang
 Ud af hans iisnede Bryst, da han rørte ved Dødningsens
 Ise.

„Fader! Fader!“ udbrod han skjælvende; men som han trykte
 Tæt ham Dinene til, green fælt Tandgabet; med Tet stod
 Morderen for ham igjen, og hvert Glimt af Faderen
 bortsvandt.

Lettet om Hjertet han aanded' paa ny. Sig vendende bag=
 lænds,

Greb han Sækken, og læssed' igjen sig Liget paa Ryggen,
 Skyndende sig til det Sted, hvor Guds Retfærdighed vinkte.

Der forhøredes, fængslede strax, i voxende Stimlen
 Af de tilforn alt purrede Folk, de negtende Brødre,
 Hver i sin Sæk end, surrede blot med dygtige Hampreb.
 Mellem de rundt Tilstimlede var, med Posen paa Ryggen,
 Grimla, der ahnende havde forladt Rovhulen, da Rødsfjæg
 Efter sit Tog ei vendede hjem. Hun nærmede sig Grimer,
 Alabenbarende pludselig sig den Arme, hvis Hjerte

Halv alt længe var knuust. Den Lyd: „Jeg kommer igjen,“
foer

Ind ham i Dret, i det han med kold og rolig Bestemthed
Endte for Retten, i trængende Folks Naahøren, sit Udsagn,
Alt bekræftende, hvad af de ti forhørede Bymænd,
Førend han kom, samstemmende var berettet med een Mund.
Studsende vendte han sig. „Din Fader,“ hvisted' hun iilsomt,
„Var du herhid, og de Ti, mod hvem du vidner, er' eet Kulb,
Dine Brødre! Min Søn! bryd ud i pludselig Latter!
Raab: det er Alt kun et Spil, og jeg staaer inde for Alting.“
Men i det samme bekjendte de Ti. For Dinene Grimer
Sortnedes Alt; en Svindel betog den Bævendes Hoved;
Dg, som i Blinde, han ravede bort af Trængselen maaløs.
Uden at vide hvorhen, han ilede skyndigen hjemad,
Først nær Havsgaard kommende lidt igjen til sig selv, og
Føgende Døden. Den følgende Dag blev fuldelig oplyst
Retten, og Samtlige dømt'. Ukjendt var stedse til Enden
Grimla nærværende, mærkende sig hvert Vidnes Beretning
Om Kulsæffenes Fangst, som Grimer havde fortalt dem,
Dg taus sværgende Hevn den af Alle prisede Thora.

End var tilbage den yngste blandt samtlige Sønerne.
Grimful

Kaldet, som hiin, i Helvedes Daab, men oven paa Jorden
Koller, en Yngling nu alt, men end ufordærvet, der stedse
Vogtede Hulen, omhyggelig skjult for den øvrige Verden,
Dg som aldrig endnu med havde været paa Rovfangst.
Ynglingens Nar han fyldte den Dag, Henrettelsen skete.
Ditil stedse havde ham holdt tilbage med Omhu
Fra Deeltagen ved Nat og ved Dag i det farlige Haandværk
Fader og Moder, af Frygt for at miste ham; thi han var
begges

Diesteen, sin Moders især. Af Skikkelse beilig
 Var han, og inderlig from af Gemyt, og skjøndt ham en
 Bane

Var fra Buggen alt blevet, at see bloddryppende Brødre,
 Høre fortælle de blodige Mord, og lege med Drer,
 Hvorpaa klæbede Myrbedes Blod, faldt aldrig ham ind dog
 Dnsket, at gaae med de Andre paa Jagt, som det kaldtes
 bernede.

Alt Slags Arbeid' elskede han, og meest til sit Moerskab,
 Kravlen i Træer, men Læsning for Alt, der og blev for-
 undt ham,

Uden i Bib'len, som aldrig han fik det ringeste Nys om;
 Thi, ham bestemmende, naar han blev stor, til Noget i
 Verden

Udenfor Hulen, ham Faderen selv alt tidlig at læse
 Lærte, ham øvende flittig især i Skrivning og Regning.
 Tidt blandt Byttet, man bragte tilhuls, i mangen en Ruffert
 fandtes Papirer og Bøger, og Grimful slugte dem graadig,
 Ledende dog, som han vorede til, fornemmelig efter
 Steder, der pegte paa himmelske Ting. Endskjøndt ham var
 aldrig

Uttret om Himmelen's Herre det Ringeste, skjøndt ham at bede
 Der end mindre blev lært; skjøndt kun i Eder og Banden
 Lød for hans Dre den Helliges Navn, indsneg i hans Hjerte
 Dog sig en Lyst til at vide, hvad bedst Ustyldighed ahner:
 Noget om Gud. Om Spøgelses kun og varslende Gjenfærd,
 Bjergetrolldruner og Hexenes Dands paa Toppen af Bloks-
 bjerg,

Forst og sidst om Helved' især, om Fanden og Bødd'len,
 Hørte han natlig; men sjelden et Ord om Himmelen's Undre,
 Der ham dog og blev forraadt, naar tidt man kjælede
 for ham,

Engel ham kaldende, Jesus endog ham nævnende, selsomt
 Blandende hellige Lyd og gudsbespottende Mundheld
 I den berusede Snak. Liig vildt henflammende Kornmod
 Slukte sig selv i hans Dre de stegne Helvedes Dunster;
 Men hvort Himmelens Lyn slog ned i det elskende Hjerte,
 Tændende det. Tidt frittede han ved Rokken sin Moder,
 Kysfende paa den fortørrede Haand, og tiggende bønlig,
 Dog at fortælle ham meer, naar hun sagde ham Tidt eller
 Intet

Om et tilkommende Liv og om Lysets Aander og Mørkets;
 Thi Tidt vidste hun selv, og det Tidt forbød hende Rædsel,
 Eller den onde Samvittigheds Drm, at bringe paa Læben.
 „Det er kun Drømme!“ hun svarede vred, „gaae Fanden i
 Bold med

De barnagtige Griller om Ham! hvor tidt har jeg sagt dig,
 At der er Navne, som Ingen forstaaer. Jeg kommer
 igjen! er

Alt, hvad jeg veed, naar du spørger om slikt, og jeg svarer
 dig aldrig

Andet! er ikke dig nok din Moder? sørger jeg ikke
 For dig ved Nat og ved Dag? bryd du dig aldrig om mere!
 Nei! nu see mig til den djævelske Dreng! nu tviner han,
 troer jeg:

Grimful! Grimer! jeg kommer igjen!“ og hurtig med Riset
 Dænged' hun ham saa længe, til endelig, kastet paa
 Knæe, han

Bad om Forladelse, kysfende det. Af troldeelig Aftom,
 (Altsaa troede hun selv) var Grimla, fostret i Utugt,
 Bildt opdraget i Krig af en vildt omflakkende Moder,
 Tidlig foreent med en Røver, et halvt Aarhundrede næsten
 Hærdet i Rædseler, grim af Natur, og Helvede tilfagt
 I en forfærdelig Nat, hvis Daads Bekjendelse Retten

Afbrød, da den begyndte de Ti. Hvad Under, en saadan
 Moder ei turde fortælle sin Son om den himmelske Fader,
 Hende kun frygtelig Dommer, hvergang det lyned' og tordned'?
 Og dog elskte den Onde sit Barn, og sønskede frest ham
 Af den usalige Bold, sig selv hun havde hengivet.
 Faderen voved' han aldrig om Gud at spørge; det indfaldt
 Ei hans Ustyld Andet for ham end Zittren at føle,
 Blindt adlydende, hvad han ham bød; dog bød han ham
 aldrig

Udaad. Brødrene selv, indtil han fyldte de tolv Aar,
 Havde den Venlige kjær; men vrantne blev de tilsidst dog
 Over Forældrenes stedse dem meer paafaldende Forhuld.
 Snart Misundelsen vorte til Rid, og, da han blev større,
 Haded' de ham, tidt holdende Raad, hvordan ham i Løndom
 De fik skaffet af Dage; men Moderen passed' for godt paa,
 Mærkende Brødrenes Nag, og bevarede Livet sin Indling.

Saa blev midt i Helvede selv opdraget en Engel,
 Uanstukken af Lasternes Pest, skjøndt Alt, hvad ham omgav,
 Mandede Synd, skjøndt Alt, hvad han saae og herte, var
 Brøde.

Skoven aleneste var ham bekjendt, i hvilken om Natten,
 Sjelden forladt af sin Moder, han løb; thi Dagen i Hulen
 Sønnen var indvi'et meest; som Barn kun sjelden han Solen
 Saae; thi dens Dypgang skjulte, til høit paa Himlen, en
 Skovbrink.

Sjelden kun havde han Menneffer seet; thi næsten en Udorf
 Var i en viid Omkreds den slemt berhyggede Kratskov.
 Byerne rundt om havde han blot af Brødrenes Udsagn,
 Sær naar i Fuldstab mangent et Ord om Dit og om Dat
 faldt,

Faaet et Nys om. Heste var' ei ham fremmede; selv han

Tidt fik Lov dem at ride til Bands; thi fjern i en Landsby
 Havde sit Tilhold Troppen, forklædt, Kulfviere troede,
 Hvor de ved hvils Dag henagede. Hjemme paa Græs gif
 Hestene, toirede Sommer og Høst om Aabningens Faldør.
 Grimful elste dem høit, og Lam og Fugle, hans Barndoms
 Troe Staldbrodre, beklagende fun, at blot paa Gebærden
 Han dem forstod, og de ham. Bestandig længtes han efter
 Noget, uvidende hvad, og drømte sig talende Fugle,
 Syngende Lam, omløbende Træer og smilende Heste;
 Findende dog i den hele Natur det Bedste sin Moder,
 Trods hendes heftige Sind og ham tidt forfærdende Truen.
 Keent Uhyre var hun og ei; hun pleied' sin Yngel
 Trolig; naar Een eller Anden var syg, hun selv et Slags
 Omhed

Biste, der rørte, som sjelden, besmeer, og blidelig afstak
 Med Troldfaderens aldrig af Sorg og aldrig af Glæde
 Smeltede Barms blodhærde Staal. Hun græd og en-
 gang, da

Grimful, efter et stræffeligt Fald, laae gispende dødbleg,
 Hovedet i den Forbindendes Skjød; og aldrig hans Hjerte
 Glemte de Taarer, der strømmede ned paa hans blødende
 Hænde.

Verden han troede, paa hendes og Faderens Uttringer, opfyldt
 Af blodtorstige Dvinder og Mænd i speidende Ledtog
 Mod hans uskyldige Slægt. De Folk, om hvilke' han læste,
 Sagde man ham, var længer ei til. Affskyelige Skarer,
 Komne fra fremmede Stove, dem havde samtlig udryddet,
 Paa hans ene Familie nær; hans Fader og Brødre
 Førte med disse nu Krig. I den Tro blev han, til Havsgaard
 Blev ham bekjendt, og et klarere Lys i Livet ham opgik.

Du, som ei veed blot Alt, hvad, værdt at mindes paa
Jorden,

Hændes herneben, men Himmelen selv paa speidende Binger
Gjennemflyver; og, lystet dig, dybt til Helvedes Afgrund
Duffer, det giftige Mulm randsagende; lyttende henrykt
Snart til velsignende Tanker, som Englene hviste hinanden,
Snart, med Rædsel, belurende Raad, som Djævlene skjule,
Muse! fortroe vor barnlige Lid til din venlige Smilen
Hvad du kun Digterens Harpe betroer: hvad i Tingenæs
Lidspil

Aander kun see, det usynlige Baand, som dem binder! For-
tæl os

Hvordan den Fromme paa Veien blev ført til Forbrydelsens
Afgrund,

Trods sin Uskyldighed! Neppes var meer den sømteste Medsynk
Værdigt paa Jorden et Væsen end han; o! viis os de skjulte
Rædsomme Traade, der bandt ham til Dval! lad Drer,
som høre,

Fatte den Misklangs Værd, hvis Støvmødsigelse hæver
Tvivl om Udødelighed, og gjør i Smerternes Dybmulm
Synlige Himmelens Stjerner, de høieste, hvilke vort Jordlivs
Banlige Nat ei låder os see, knap lader os åbne!
Salig er den, der i Live har udtømt Lidelsens Bæger!

Paa Henrettelsesdagen erfoer den speidende Grimla
Grimers Død strax efter hans Gang tilbage til Havsgaard,
Ei paatvivlende, Thora ved Gift den havde befordret.
Under Jorden i Hulen, forladt, alene med Sønnen,
Uden at aabne sin Mund, hans Urolighed dølgende længe
Hvad der var skeet, hun modnede dybt i Hjertet en uhørt
Helvede kun optænkelig Hevns ufeilbare Mordplan.

Samme besluttende, kaldte hun frem den skjælvende Grimful,
Der nu paa tredie Nat vred Hænder, angst og fortvilet
Over sin Moders levende Død; thi naglet til Stolen,
Uden Spisen og Driften, hun sad uroffelig steentaus.

„Grimful! hør mig!“ udbrod hun med Et „nu lever i
dig kun

Eneste Søn, min Alderdoms Stav, min eneste Støtte,
Hele min Væ! o! har du mig kjær, saa hør mig, og lyd
mig!

Atterkommeren kommer ei meer, din Fader, tilbage;
Aldrigen komme tilbage de Ti. Dem samtlig forraadt har
Bore Fiender en Mø, dig liig i Alder, og deilig,
Som hun er listig og ond, af Had til Troldenes Afkom.
Lang Tid frygted' jeg Thora (saa hedder hun) siden jeg
engang

Saae den Glendige, da kun et Barn, paa Veien til Malmoe
Springe mig hurtig forbi, og den gamle Kone, jeg gik med.
Natten tilforn en skræffelig Drom mig havde fortunlet
Hovedet reent. Du kjender det Træ, som kneiser i Skoven
Greenløst, skavet og hoit, som en Mast, hvori jeg dig altid
Strengt Opklavren forbød. I dette, syntes mig, saae jeg
Stige din Fader ved Hjælp af sin Kulkniv, som han ved
hvert Trin

Hugged' i Stammen, opsvingende sig til øverst paa Toppen.
Her sig stillende, slængte han ned Haanderen paa Jorden;
Dg een efter den anden nu steeg, indhuggende Trin sig,
Dine Brødre, men høiere selv end Toppen af Træet.
Op paa hans Jøse sig stillede kjæk den første, paa dennes
Atter den næste, til samtlige ti hinanden paa Hov'det
Stode, mig lidet forstrækkende dog; thi de stogged' af fuld
Hals.

Dig omkrampte min Arm; men tilfodst var reent mig umulig

Holden paa dig; du blev mig for stærk" — — En pludselig
 Afmagt

Afbrod her i Spændingens Flugt den Spændendes Tale.
 Men i den lyttende Søns dybt gjennemborede Hjerte
 Var nu plantet det rædsomme Træ, der, bærende Dødens
 Orm i hver urosfulmende Frugt, rodnæret af Lungesind,
 Boxer, og hver omblomstrende Fryd let myrder i Livet.

Sjette Sang.

Grimla, hvis natlige vilde Natur foreente, hvad adspredt
 Skygger i Livet af Dybenes Mulm, fik stundom et Krampslag,
 Høls Besøg, som hun kaldte det selv, naar heftigen rortes
 Hendes Gemyt; blaalæbet og kold hun da pludselig hensank,
 Uden at aande, som død. Saa vant og Røller til sligt var,
 Indjog stedse dog hvert ny Slag det sønlige Hjerte
 Dødelig Stræk. Han elskte med Angst den rædsomme Moder,
 Og, af en dyb Medlidenhed nær't, var den natlige Gysen
 For hendes Død vox't op til lidenskabelig Umhed.
 Denne Gang var især hiint Slag et lynende Nedslag
 I hans urolige Barm, hvor de sønlige Følelsers Oprør
 Alt var stegen til Pønsen paa Hevn, trods Tankernes Fromhed.

Lyft til en heltelig Daad i Kamp mod Troldenes Fiender
 Gjæred' i Unglingens Bryst alt længe; thi Mennesker var'
 ham
 Malte fra Barnsbeen af, som hans Slægts forfølgende
 Bødler.
 Aldrig om Uret drømte hans Sjæl i Brødrene's Udfald
 Mod dem: kun Bildheden var ham imod, og det blodige
 Bæsen,

Indtil samtliges Død og syntes ham den at forklare.
 Moderens Liigfald troede han hiin Forfølgelses Virkning;
 Og nu stod kun Træet ham for, hvis Broder paa Broder
 Oven paa Faderen stablede Top sig høined' i Skoven,

Bange for Faldet i Billedet meer, end Faldet, det malte,
 Hvilket han ei selv saae. Til sig selv gjenkommende, vedblev
 Grimla Fortællingen: „Dinene fast henvendte paa Træet
 Slap du af Armene mig i min Angst, og let som et Egern
 Uden Dre du svang dig fra Snit til Snit i hvert Indhug,
 Skaar i Skaar mig skjærende dybt i det bævende Hjerter,
 Med hvert svimlere Sving om den nøgne luftige Stamme,
 Til din Fader dig endelig greb. Med stigende Gysen
 Saae jeg dig hoppe fra Haand til Haand af løftende Brødre
 Høit til den øverstes Tip, hvorfra du raabte mig lydt ned:
 „See dog Moder: nu rører mit Haar ved Himlen, o see dog!
 Hvor er nu Hulen? nedsjunken paa den er Skoven, et Krat
 liig!

Hvor du er lille! hvor her dog er godt! hvor lustigt og
 herligt!

Seer du den Engel mig svæver imod?“ — I Toppene
 rundt om

Saae jeg sig svinge fra Dvift til Dvift, som havde hun
 Binger,

En sødtsmilende Glut med gyldne flagrende Loffer.
 Endelig standsede hun paa en Top, den nærmeste Masten,
 Men dybt under dig, Hænderne raft' forgjæves i Beiret.
 Medens, dig bukkende, dine du ned og strakte mod hende,
 Træet, hvis Top hun svævede paa, skinnbarligen vorte,
 Til det sig høinede lige med dit; da tog hun en Rose
 Smilende frem af sin Barm, der, til Dolk forvandlet i Luften,
 Gjennemboede din. Du ravede; Stab'len af Brødre
 Bugnede; Fodderne gled; og hov'okuls tumlede Rødsfjæg,
 Samtlige Søner med sig nedstyrtende, knuste ved eet Fald
 I en paa Jorden nu liggende Hob; men Glutten deroppe
 Rødsprang, dansende lystig omkring paa de blodige Pander,
 Og udtraadte dig Dinene vildt. Da vaagte jeg halvdød.

Som jeg fortæller dig her, saa fortalte jeg Konen, jeg
 gif med,
 Og, som jeg endte Fortællingen, sprang en Glut os paa
 Beien

Begge forbi, med et Smil, og med gyldne flagrende Loffer.
 „Hvad I dog der fortæller mig, Mo'er! smaasmidstede Konen,
 Brilkende Hov'det, og standfende lidt, „jeg kjender jo Tøsen;
 Tag Jer i Agt for Thora paa Havsgaard!“ skreg hun med
 Et mig

Lydt i Dret! „hun kommer igjen, den døde! der sprang
 hun!“ —

Eruffen af Alruns Ord (thi nu gjenkjendte jeg klarlig
 Kjællingen, som og din Fader engang advarede) sprang jeg
 Efter den Lille; men let, som en Hind, hun snart mig af
 Syne

Flygtede bort, og forsvundet imens paa Beien var Alrun.
 Navnet Thora forglemte jeg reent, og Gaardens. I fem Aar
 Plagede jeg mig omsonst, for at finde dem, indtil engang mig
 Nævnebe begge din Fader. Da først fortalte jeg Drømmen,
 Og i vort samlede Raad blev aftalt Toget til Havsgaard.
 Enden paa dette du veed. Din Fader tumled' til Jorden,
 Og ti Sønner paa ham nedstyrtede. Halvt er alt opfyldt
 Drømmen og Alruns Bink; halvt, siger jeg: thi du er ene
 Lige saa kjær mig, som samtlige Ti; men, at det ei ganske
 Border fuldkommet, er nødvendig en stor ualmindelig Trold=Daad,
 Sædlig og kjæk, Grimkullerne værd, fra hvilke du stammer!
 Føler du Mod til at hevne din Slægt, og redde din Moder
 Af de mod os nu strækkede Klæer, saa hør mig og lyd mig!
 Knækkes dig maa, før i Luften til Dolk den røde forvandles,
 Rosen paa Thoras Bryst; og døe skal hun eller jeg her,
 Førend mig dræber med ti nye Mord din varslende Styrtten!“

Medens hun talte, forvandlede sig fra Livets til Dødens
 Unglingens Farve, fra Dødens igjen til Livets, og voldsomt
 Slag i Slag slog høit i hans Barm det soulmende Hjerte.
 Men hun blev ved, med stigende Røst, ham gribende Haanden:
 „Grimful-Roller! nu gjælder det Mod og Kjærligheds Prøve!
 Hør mig, hør mig! jeg kommer igjen! med elleve Mord skal
 Hevnes paa Thora de Ellevs Død, og den Sorg, hun os
 bragte!

Hør mig og lyd! jeg har fundet, mig selv randsagende
 Hjertet,

Skiftet at knuse min Vets Hugorm en frygtelig Hammer;
 Thora maa døe tolvfold! og du, mig født til en Hevner,
 Du skal udføre med eet i Gjengjældelsens Time de tolv Slag!
 Hør mig og lyd! Tre Mile herfra mod Norden en Landsby,
 Jetlund kaldt, er beliggende; did jeg viser paa Bei dig,
 Til du kan finde den selv: der spørger du efter Mo'er Alrun,
 Roller dig kaldende nu. Mærk vel! du hedder ei længer
 Grimful! Nævner du dit, eller mit, eller nogen din Broders,
 Eller din Faders Navn een eneste Gang, er du Dødsens.
 Selv jeg fra nu af kalder dig blot med Navnet, du selv dig
 Balgte som Barn, da jeg veed ikke hvad om en Roller i
 Præf'ner

Du havde læst; nu glem det kun ei! Men husk dog for
 Alting

Alrun, Spinderskens Navn, den gamle Mosters i Jetlund.
 Naar man har viist dig derhen (hun boer for sig selv i et
 Udhuus)

Rys dig paa Haanden, og hils fra Nordmandinden i Trold-
 hjem,

Tiggerkonen, din Moder, og siig: hun kommer igjen selv,
 Slagen med elleve Slag, og bringende Bud om det tolvte.
 Alt det Andet hun veed, og det Dyrige vil hun dig siige.

Koller! min Koller! min lydige Søn! hvis stedse, som hidtil,
 Alt, hvad jeg byder, du gør, skal Intet, hvorom du mig
 beder,

Regtes dig meer, og bad du mig selv om mit Die til Hat-
 knap."

Altsaa besvor den zittrende Søn den snedige Moder,
 Efter en lang med ulidelig Qual ham pirrende Tausked,
 Ikke forgjebes. I Brystet ham dybt hver Ordenes Braad
 staf,

Giftindeddrende Hjertet, og tændende Hjernen; hans Pande
 Brændte; det kaagende Blod soer op i hans svimlende Hoved;
 Dinene gnistrede Hevn. "Hevn! Hevn!" udhulste den
 Fromme,

"Hevn min Moder! jeg lever i dig! du lever i mig! Heit
 Sværger dig Koller: du ikke skal døe! jeg ene skal rydde
 Helvedet ud, som forfølger min Slægt! Jeg føler i Barmen
 Tolv Mænds Mod, og min Arm skal knuse hvad mig imod-
 staaer!

Byd! jeg adlyder dig blindt! jeg behøver uvanlige Bud, jeg!
 Thi jeg har Kraft at udføre dem, Kraft, som fortærer mig
 selv her,

Bryder den ikke mod Helvede løs, og fortærer det Unde!
 Det har jeg svoret evindeligt Kamp!" — "Saa sværg mig!"
 afbrød hun,

"Her, ved det Hjerte, hvorunder du laae, før Maanen du
 skued',

Ved Blodrunen "Jeg kommer igjen!" og ved Stammen, der
 greenløs

Kneiser imellem de frodige Træer: at hente mig Thora,
 Følgende hist hvert Raad, dig Alrun giver, som mit Bud!"
 "Vel!" gjentog han, knælende ned. "Ved det Bryst, som
 mig died'!

Ved Blodrunen: "Jeg kommer igjen!" og ved Stammen, der
 greenløs
 Kneiser i Stoven! — og hør! ved det Navn, du kjender,
 min Moder!
 Nævner, og frygter, og Ingen forstaaer! Jeg henter dig
 Thora,
 Var det i Helvede selv! vær ved trygt Mod! viis mig paa
 Beien!"

Altsaa svor han, og lænkte sig selv med hellige Kjæder
 Til den usalige Skjebne; thi meer end Forbrydelse var ham
 Tanken, at bryde sin Eed. Et Gysende foer gjennem Hulen,
 Lampen sluktes, og alle de smaa Guds Engle, som svæve
 Rundt om Uskyldighed, græd, da den Ulyksalige svor den.
 To kun bleve, bevogtende ham usynligen: Livets
 Engel og Dødens, som stridende nær, omsvæve herneben
 Vandrerens Fjed paa den farlige Bei. Nu fyldte ham
 Rands'len
 Grimla med Jil, gav Kjep ham i Haand, og, Posen paa
 Ryggen
 Selv sig omsnørende, tog hun sin Stav, og, ad Trappen
 foran ham
 Stigende, skjed hun fra Lemmen de tre Jernskaader, og løstet'
 Op den vaerligen, lyttede taus, og, med Hovedet opskudt
 Under dens Klem, udsendte hun først omspeidende Blikke.
 Begge nu oven paa Pletten, hun lod nedfalde den tunge
 Dødningehuult i Trærnes Mulm hendundrende Gravdør
 Lige med Jorden, der sluttende trindt. Lyst var det i
 Stoven,
 Tomt, og af Næets døende Smil var Trærnes Toppe
 Nat kun belyst. Da hortes der fjernt et Skrig af en Nat-
 ravn;

Did, hvor det kom fra, vandrede de paa raslende Løvsmuld,
 Skuddrende, gjennem det skumlere Mulm om Bøgenes Stam-
 mer;

Dg snart naaede de Krattet, det fugtige, hvor dem en tyf
 Damp,

Stegen af Moserne, Himmel og Jord opslugende rædsomt,
 Dmgav, skjulende rundt endog hver nærmere Gjenstand.

Ene dem selv de kun saae; men i Kjæmpestørrelser hvergang
 Een var lidt for den anden forud. „Du voxer i Taagen,“
 Green bag Sønnen den Alt til sin Hevn anvendende Moder,
 „Liig den forbandede Bog, i hvis Top stod Thora med Rosen!
 Vil du dit Vel, saa raader jeg dig, lad her mig foran
 gaae!“ —

„Men du voxer jo selv forfærdelig!“ raabte han bag ved,
 „Naar jeg dig følger, som nu! Hvor Alt er frygtelig selfomt
 Her! Hvis alene jeg var, jeg sikkert troede det Verdens
 Ende; thi hverken jo Nat eller Dag kan kaldes, hvad her er,
 Hverken jo Skov eller Eng! Du talte mig aldrig om Egnen,
 Hvor vi nu gaae, som i Blinde — hvor fører os hen du,
 min Moder? —

„Hen til Helvede,“ svarte hun ham, „vi maae der-
 igjennem!

Frygter du Gangen? — Jeg gaaer jo med dig“ — „Hvor
 kunde jeg frygte?

Ham kun frygter jeg!“ stammede han. — „Hvem?“ —
 „Ham, som usynlig

Er overalt! O, Moder! jeg veed langt meer, end du tænker,
 Om den Almægtige. Har jeg dog læst i de senere Nætter,
 Mens du var borte, dernede forladt, en Bog, der paa hvert
 Blad

Melder om Ham, og i Dromme jeg saae, hvad Bogen for-
 taug mig.

Drømme dog troer du jo selv? og Bogen — her har jeg
den hos mig

Gjemt i min Barm!" — „Slæng bort den, min Søn! den
forvirrer dig Hov'det,

Siger jeg dig!" — „Nei, Moder! o lad den eneste Bog mig!
Hellere stil mig ved Kands'len og Alt hvad Kandselen gemmer!
Troe mig! det vist er en trodelig Bog — slet ikke, som andre
Menneskebøger, dem aldrig jeg meer vil læse herefter.

Hædre din Fader og Moder, at vel det maa gaae
dig paa Jorden!

Staaer der og skrevet deri, samt: Hvo, der elsker sin
Søn, han

Tugter ham tidlig! Jo mere deri jeg læser, jo mere
lyder jeg dig; thi det vil og Han, hiin Fader i Himlen." —

„Vel! saa behold den til videre! følg! og viis mig den siden!
Tænk nu paa Dolken i Luften, og glem ei Dagten, du svor
mig!" —

„Aldrig, min Moder! mig synes at see, hvorhen jeg mig
vender,

Her i den natlige Dag Skoveng'len med Rosen paa Bryttet;
Men, da jeg veed, den betyder mit Blod, ta'er vel jeg i
Agt mig,

Haanden at strække derefter; skjøndt Roserne vare fra Barns-
been

Kjærere mig, end Ragerne selv, du mig bragte hver Pintsdag."

Saa da verlede Moder og Søn med hinanden paa Veien
Gjennem de stigende Taager af Hjertet stigende Tanker,
Vandrende blindt fremad. Saa langt fra Skoven var aldrig
Koller end kommen; den hele Natur var her ham en Gaade.
Gangen til Helved' paa Moderens Ord han trøede skin-
barlig

I Høls Røg, som hun kaldede det, at gaae; og han
 gif den

Lydig, skjøndt ei var rolig hans Barm, skjøndt Moderens
 aldrig

Vendende Blik, og, saa længe de gif, vedvarende Taushed
 Fyldte hans Hjerte med voxende Skræk. Fra henimod Midnat,
 Alt to Timer i dæmrende Mulm og Taage, var Gangen
 Fortsat, uden at standse, forud den ledende Grimla,

Han bag efter, omsvævet endnu (skjøndt Himmelskes Dine
 Synlige kun) af de to vagtholdende Livets og Dødens
 Engle. Hvergang han vendte sit Blik i Tanker til Høire,
 Svævede Rosen ham for; men naar til Venstre han omsaae,
 Nedsoer Dolken hans Stirren imod. Med Et gif det opad
 Temmelig steilt. En pludselig Lyd af susende Binger

Hørtes i hvirvlende Flugt høit over dem, medens i Luften
 Gienled rundt i den hylende Damp et græsfeligt Ravnstrig.
 „Mod nu min Son! gjennem Porten det gaaer, gjennem
 hvilken din Fader

Gif med de Ti til den hungrige Hel,“ skreg Grimla foran
 ham,

Uden at vende sig — „følg, er du Karl!“ — „Jeg følger
 dig, Moder!“

Stammed' han, lidt dog betænkende sig, og standsende nærved
 Toppen af Baffen. Ham nærmere her, omsvævede Hjertet
 Lysets Aand; og i trangere Kreds om Hovedet Mørkets.

Rosen og Dolken han saae; men med Et sad Dolken i
 Rosen —

Rnæerne stødte mod hinanden, han skjald. Da kjæmped' i
 Luften*

Livet og Døden om Unglingens Sjæl; og tredie Gang skreg
 Ravnene høit. „Hvor bliver du af,“ skreg mellem dem Grimla,
 Stedse dog uden at vende sig om. „Jeg følger, min Moder!“

Gøs han, og Foden ham gled; men den gled i Blod; og
han saae det.

Dolken alene nu stod for hans Blik, og bag ham var Livets
Engel — det lod, som om Noget ham trak tilbage; men
Dødens

Greb ham i Haanden, han strakte mod Moderen, raabende:
„Red mig!

Red mig, Moder! jeg glemmer min Fed; man hilber mig
Foden!

Dg paa mit Bryst man har væltet en Steen.“ — „Slæng
Bogen da fra dig,

Som du slæber tildøde dig paa! den tynger dig Hjertet,
Siger jeg — slæng den! saa bliver du let!“ — Halv vidende,
brysflemt,

Halv uvidende, hvad han begik, bortslængte han Bogen —
Red ad Baffen den rullede, og af! med den rullende bortfløi
Bag ham i dalende Flugt hans Livs Uskyldigheds Engel.
Trukken af Dødens til Toppen han steeg, og raabte: „Her
er jeg!“

Bildt ombliffende, hilst af den vildt ham favnende Moder
Dg af een eneste Ravn, som blev siddende, medens de andre
Spreddes paa susende Binger med Skrig i hylende Taager.

Her nu stod han paa Dødningebæen, omringet af Steiler
I den omflagrende Damp; og i det dens luftige Dække,
Ligt et fra Skuldrene faldende Slør om en stigende Beenrad,
Fra den beknoklede Bakke nedrullede, saae han dem alle
Ti — imellem to hovedløse — foran ham i Midten
Kredsens truende Rædselgestalt. Det gribende Skræksyn
Her af hans Faders og Brøders afhuggede blodige Hov'der,
Stigende frem af den Damp, der omhyrlede Baffen, han
stod paa,

Kronte den blege Forfærdelses Top med elleve røde
 Luende Taffer. Saa brænder, omlynt i knittrende Røgdamp
 Aftebedækt den vakkende Fod, med Jis om dets Steenbarm,
 Surtur-Fjeldet paa Randen af Rastrondbølgernes Afgrund,
 Som her brændte hans ravende Sjæl, nær Pynten af Banvid,
 Greben af elleve gloende Kløer. „Ja!“ raabte han, „Moder!
 Her er Helvede! vee dig og mig! der seer jeg os begge!
 See! hvor de to hov'dløse jeg seer, der seer jeg i Anden
 Klarlig dit Hoved og mit!“ — Han raabte; men Ordene
 løb ei.

Ravnen paa Faderens Skæl ham svarte med græsfelig Skog-
 ger,
 Rystende Vingernes Sod, og alle Brødrene griinte.

Grimla, den foglende Moder, imens laae kastet paa
 Jorden

Under Hjulet, og oven, i Luften, omflagrede Ravnen
 Mander i uansfuelig Sværm med hørelig Susen.
 Selv han, usynlig omfav'n't af Dødens Engel, med Blodet
 Størfnet, med Lyden paa Læberne qvalt, med reiseede Hov'd-
 haar,

Dpgav næsten sin Aand. Lang Tid vedvarede Dybets
 Fælt i sig selv indhvirede Nats Alt qvælende Taushed.
 Endelig opfløi Ravnen, der, liig et svævende Nøgle,
 Bundet af Afgrundstraadenes Gjorn, afhasplet i Flugten,
 Svandt, og løste den trykkende Dvalms indviklede Trolddom.
 Himmels Rose sig aabned' i Øst, og Helvedes Rædsler
 Spredtes med Dampene, ladende blot tilbage nu Jordens.

Roller, af Glandsen bestraalt, i Morg'nens kjolende
 Luftning,
 Mandte paa ny. — „Hvad siger du nu?“ tiltalte ham, opreist,

Grimla, „nu har du den seet! om Salen, Thora har bygt os?
Om din Familiegrav? Du talte saa meget om Kirker
Altid, ønskende tidt derhjemme, Lunds, eller Malmøes
(Som dig bestrevede de Ti) med de deilige Billeder i dem,
Gengang at see. Her seer du, min Son! den første, med
Alt'ret

Før dig i Midten, og Billeder nok: Domkirken paa
Runhøi!

Huff dig dens Navn! og betragt den endnu een Gang, før
med udtraadt

Die du seer den ei meer, paa Pælen, hvor og dig ved Siden
Mig min Plads er bestemt af Rosenbruden paa Havsgaard!“ —
„Moder!“ udbrød han, „o! stige vi ned! jeg har nok; og i
Brystet

Sidder mig alt den usalige Dolk. Mig tørster, at hegne
Hvad de har lidt, og hvad nu jeg har seet. D, bring mig
til Alrun,

Hvis hun kan lædse min Tørst!“ — „Der seer du,“ raabte
hun, „Jettlund,“

Visende fjernt en blaenende Høi; „nu finder du Veien
Lettelig selv; men, ferend vi her adskilles, saa sværg mig
Her under Hjulet, paa Knæ, ved Navnen! som her paa dit
Hoved

Sætte sig vil, hvis du bryder din Eed — ved din Fader
hvis Blod du

Stedse vil see, hvis du bryder din Eed — ved de Brødre,
hvis Hov'der

Alle, naar dit og naar mit engang paa de ventende Steiler
Smile dem til, med de Blikke, du seer, til den yderste
Dags Nat

Grine dig ud, hvis du bryder din Eed! Knæl her ved min
Side!

Knæl!" — Han knælede. „Ræk nu din Haand, og grib i
 din Stjebnes
 Truende Hjul!" — Han strakte den, greb. „Jeg kommer
 igjen! sværg,
 Sværg, som jeg siger!" — „Jeg kommer igjen!" gjentog
 han med høi Røst —
 „Bringende dig med sit Barn Dolk-Rosenbruden paa Havsgaard!
 Sværg, som jeg siger!" — Med skjælvende Lyd han, sværgende, gjentog:
 „Bringende dig med sit Barn Dolk-Rosenbruden paa Havsgaard!" —
 „Dffrende begge, naar byder dit Bud, Dom-Ravnen paa Runhøi!
 Sværg, som jeg siger!" — Han skjælv, og i mat hengispende
 Stammen,
 Medens i Krampe hans Haand greb vildt om Eg'ret i Hjulet,
 Døde paa Læberne ham det kvalte, myrdende Tilsagn:
 „Dffrende begge, naar byder dit Bud, Dom-Ravnen paa Runhøi."

Grimla nu hæved' ham op, omfavnende, tæt til sin
 Barm trykt,
 Venlig den helvedindviiede Søn. „Saa gaae nu, og kom ei
 Meer for mit Die, før Alt, hvad hist paalægger dig Alrun,
 Du har forrettet!" Han ilede ned af Bakken, med Jetlund
 Stebse foran sig, i Hjertet kun Hevn, og i Hælene Døden.

Syvende Sang.

Solen, som nu brød frem i Østens straalende Purpur
 Over den mulmassfløede Jords Lyngflade, paa hvilken
 Lammet, belæstet med Ulvenes Synd, blindt vandrede fremad,
 Udstødt brat i den vide, dets Fjed vildfremmede Verden,
 Styrkede lidt den uskyldige Barm til at bære sin Byrde.
 Nu først saae Daglyset hans Blik i hele dets Omfang,
 Ei blot over sig dryppende ned med sparlige Draaber
 I Skovmørket, men vældende rundt omkring ham, et Glarhav
 Drukneende hele Naturen i Lyst. Den venlige Morgen
 Tog den af Mørkhedens Aand med alle Rædselens Kraller
 Grebne forvildede Flygtning i Favn, og lægede Hjertets
 Giftigste blodige Saar med sit sandsfortryllende Solkys.
 Vel udslukte det himmelske Lys ei Helvedes tændte
 Brand i hans blodheventorstige Bryst; vel vendte Naturens
 Hele Forvandling med Gæt ei Naalen, der pegede nordpaa
 Dybt i hans Jnderste, medens han gik i Dagen omkring ham
 Blindt til Maalet; vel higede han bestandig mod Jetlund,
 Lydig sin Moder, og tro sin Samvittighed, bundet af Eden,
 Og af en skjult almægtig Magnet ustandselig hentraft;
 Men, hvad tilforn var Fortviølelse, blev forvandlet til frit
 Mod,

Alt som han vandred' i lysere Dag, og i dybere Baggrund
 Lod fjernt bag sig de gamle ham hidtil fængslende Skyggers
 Troldborgmure. Den vidt for hans Blik ugrændsede Slettes
 Frie Luft spilled' i brede bevingede badendeølger

Om hans udvidede Barm, og den første Fornæmme af
 Storhed
 Løste hans Sjæls indsurrende Baand. Han følte sig Yngling
 Først nu, følende Trang til en fri Meddelen, og sværmede
 Morgenrødmende hen i sit Livs udspringende Roses
 Aandsforfriskende Duft, for et Dieblig glemmende Dolken,
 Rosentornen i Hjertet og Blod-Natravnen paa Runhsi.

Saa han nærmede sig, af en nær henflagrende Krage
 Pludselig vakt af sin Drom, det blindt tililede Jetlund.
 Her han bestudsed' hvert mødende Huus som et tryllende
 Lystflot,
 Havernes Skjønhed for Alt, hvor, mellem blomstrende Frugt-
 træ'r,
 Purpurpionernes Pragt ham især henrykte. Med hvert Skridt
 Steeg hans Beundring; thi Alt, hvad han saae, paa Træerne
 nær, var
 Nytt ham, og underligt, svarende lidt til den Verden, hans
 Dromme
 Havde sig bygt af fortællende Snak og beskrivende Bøger.
 Mennesker mødte han ei; thi, hvad ei var i Marken, var
 inde.
 Snart dog kom han til Enden af By'en; thi Hændelsen forte
 Tværs ham gjennem den. Standsende her, han skued', et
 Steenkast
 Fra sig, en Hytte med lavere Tag, affondret fra Nesten,
 Og did gif han med sagtnede Skridt og bankende Hjerte.
 Kragen, der havde ham vakt (han troede den stadig den samme)
 Sad paa Taget, paa Lærsk'len en Kat, og Døren stod aaben.
 Inden for denne han saae en Gestalt, der et Billed', han ofte
 Havde betragtet i Kulen, naar Dagen igjennem dens Aabning,
 Med Falddøren paa Klem, indstraalede, kaldte tilbage,

Rystende ham. Ham syntes at see, forstørret, i Krogen
 Vedderkoppen, der midt i sin Væv med gribende Kløer sad;
 Og da han indtreen, krøb i hans Krop dens zittrende Flue.

Alrun var det. Hun sad ved sin Rok, Garnvinden
 foran sig,

Spindende, hyllet i Fnug, selv fort, med kuglelig Krogryg,
 Brillen paa Næsen, der ligned' et Næb, med det rystede
 Hoved

Ned mod Knæerne, dreierende just det spraglede Rokbrev
 Med Haandkrallernes Greb, da, fulgt af Ratten, han indtreen.
 Mens han betragtede stum det ham ny, forfærdende Kralfrøb
 Uden at standse, lod staae den alt indspundene Flue

Spinderstken; til han omsider sig fandt, og, Hatten af Hov'det,
 Rysfende Haanden sig, hilste fra Natmandinden i Troldhjem,
 Tiggerstken, endelig stammende frem: „Hun kommer igjen selv,
 Slagen med elleve Slag, og bringende Bud om det tolvte.“
 „Ja! det seer jeg, min Søn!“ gjensvarte ham, nikkende,
 Hexen,

„Hvert Ord staaer dig jo læseligt nok blodskrevet paa Brassen.
 Lad mig dog see, hvad mere der staaer!“ Med dirrende
 Haand hun,

Standsende hurtig sit Hjul, tog af Glarvinene, gned dem
 Med Ruslappen omhyggelig først, og tog dem igjen paa;
 Dernæst bød hun ham bukke sig lidt; og med studsende
 Gysen

Bøied' han ned mod de stirrende Blik den glødende Pande.
 „See! see!“ smidskede hun, „hvad seer jeg dog der?“ og med
 flangløs

Juden for Læberne mumlende Røst hun langsomt igjentog:
 (Som om paa Panden hun læste, hvad dybt i Hjertet ham
 gjenlød)

„Bringende dig med sit Barn Dolk-Rosenbruden paa Havs-
gaard —

Resten mig løber i Tæt!“ hun murrede; „thi det er Smaa-
skrift;

Men den læser i Mørke min Kat! Ja, ja da! — Saa har du
Altfaa været i Kirke, min Søn!“ vedblev hun, og smaaloe,
Strygende Rattens sig bugtende Ryg, mens op den paa
Skuld'ren

Krablede, med sin bekrallede Haand, paa hvilken den fjettede
Finger nu først ham i Dinene faldt. „Før Fanden sit
Sko paa,

Var du vel oppe da, siden du har derude forrettet
Alt saa tidligt din Bøn i Ravn-Domkirken paa Runhøi!
Alt det veed jeg. Men sæt dig nu ned, og tør dig af
Panden

Sveden; det Andet dog nok bli'er siddende; vist du kun
trygt dig!

Dugen, der hænger, jeg selv har vasket og bleget til det
Brug;

Thi, saa gammel jeg er, maa peent i Stuen omkring mig
Alting staae, som blanket og blæst, det veed nok min Erik!
Orden og Keenlighed raader jeg dig, skal Benner vi være.
Saa! saa! nu kan jeg lide mit Lam! nu seer jeg jo først ret,
Hvad den forbandede Tøs vil, haaber jeg, see sig ihjel paa,
Hvor du om Hagen er glat, og hvid i Hud, som en Trolldom;
Hold nu kun op!“ — Saa gif det i Tæt med rystende Hoved,
Mens han sig tørrede Panden, hvorpaa ham syntes at brænde
Blodindskriften; og, mærkende vel hans Jover, hun vedblev:
„Nunen, der staaer, aftvætter dig først tre Maaneders
Hov'dbad

Her i min Kilde bag Hytten, ifald saa længe din gamle
Madmo'ers Pleie du ikke forsmaaer. Hvad var det, jeg vilde

Spørge dig om? halv glemte jeg det — hvad hedder du? —

„Grimful!“

Svarte, forstumlet i Hovedet end, han hastig. — „Der løi du, Lille Koller!“ gjensmidkede hun, med den løfede Haandflo
Truende ham: „lyv aldrig for mig; thi, hvad jeg ei selv
veed,

Beed dog min Kat!“ Med blussende Kind, om Forladelse
bønlig

Stammende, loved' han, aldrig meer at glemme det selv
ham

Kjæreste Navn; og hun nifte ham mildt. Nu satte han
ned sig

Paa en Forhøining af Leer, hvor et Træfad, fyldet med
Stofster,

Stod, og en Krukke med Most; og i det paa ny hun sit
Kofhjul

Dreiede, bad hun ham styrke sig lidt, og siden fortælle
Køligen Alt, hvad paa Hjertet ham laae. Mens Hung'ren
og Tørsten

Taus han sig stillede, mønstred' hans Blik den sælsomme Stue
Med de mangfoldige smaa, men gjennemsigtige Lemme,
Bindvesruderne nemlig, og Strimerne nede paa Gulvet,
Hvilket med hvideste Sand var bestrøet, og feiet i Flammer.
Standgarnvinden og var ham ukjendt; thi hans Moder en
Kof kun

Hadde berneede, hun brugte ham selv til Binden og Hasplen.
Himmelfengen, der stod, med hemmeligt skjulende Forhæng,
Forekom ham et helligt Paulun (thi der hjemme paa Bænke
Laae man) og Troldguldthronen, den underlig bygte, hun
sad paa,

Blendte hans Die med glimrende Pragt, da Straalerne,
Solen

Stød gennem Bindvet, opflammede skjont dens glindsende
Muslær.

Kosten i Krogen var vel ham bekendt fra Rifet i Kulen,
Som hans Moder uddrog af en sfig, naar det gamle var
opslidt,

Dg tidt havde han hørt fortælle, hvad Skafet blev brugt til.
To smaa Billeder hang paa Bæggen, i Kammer med Glas for,
Som han betragtede siden med Lyst udslagene Timer
Nærved, men nu kun flygtigen saae. Det ene var prægtig
Skjoldet med Rødt, og med Grønt, og med Gult, og med
lyst og med mørkt Blaaf,

Forestillende Rundskabens Træ, det forbudne, med Slangen
Bunden om Stammen, og Eva derhos med Eblet i Haanden,
Rækkende hen det til Adam; og skjøndt det ei var et Arbeid'
Just af en mesterlig Haand, fortrylled' ham stedse dog Evas
Hulde Gestalt, hvergang han det saae. Det andet vel
mindre

Stak ham i Dinene, sort kun og hvidt; men kaldte tilbage
Sødt ham Englenes Lyst med hans første barnlige Andagts
Hellige Beemod: Lammet, som, fromt sig offrende, bærer
Verdens Synder, med Glorien om det uskyldige Hoved,
Samt Korsfanen, og Sproget, det heilige, prentet derunder.
Hele Stuen, saa fuld den og var af Skæver og Blaarfug,
Syntes et Himmerig ham mod den underjordiske Kule;
Fnuggene selv bidroge dertil; thi de spilled' i Lysets
Straae Strøm gennem dens Døs, som i Glands sig bolt-
rende Stjerner.

Alrun selv ved den surrende Hof, med det dirrende Hoveds
Brillede Ræb, som mindre ham fæl, end underlig skabt, for,
Graahaarhellig hans Unglingesands, og ærværdig ved Trold-
flygt.

Kun een Gjenstand saared' hans Syn: det svandsede, lodne,

Løgende Dyr, der med spidsede Kløer og gloende, grønne,
Lurende Blik henplirede lumst, saa syntes det, paa ham.

Efter en Tidlang's Taushed, imens tidt standsede Hjulet
Arun, skottende til ham, hvergang den bristende Traad slap,
Skjød hun i Sædet tilbage sig lidt, og, ladende Koffen
Staae, hun betragtede ham, med Opmærksomhed, Katten i
Skjødets.

„Ja!“ brød hun ud, „du kommer igjen! du er dog et godt
Barn,

Som du nu sidder, din Mo'ers Mo'ermo'ers udtrykkede Billede,
Smuk, som hun dengang var, da hun sad paa Bolster i
Høisal,

Før de forbandede Mennesker kom, der styrtede Troldborg,
Thorernes, Thoras Slægt, og Herfullerne nemlig. Derom jeg
Beed at fortælle, som var det i Dag: hvordan de herhjemme
Myrdede halve vor Æt, og forjagede Resten til Hulen,
Hvilken vor Stamfa'er, Grim, ved underjordiske Dverge
Hadde sig byggt til Vinterpallads. Dog derom er Tid nok
Siden at snakke; nu, steet dog er steet, nu gjælder hvad
skal see!

Spis dig kun mæt, og sluk dig din Tørst! Idag er det
Søndag,

Og fra idag af er du min Søn! Vær, som du var hjemme,
Her i min Hytte; kun glem mig ei meer, hvad din Moder
har sagt dig!

Lyd mig, som hende du led! Det første, jeg byder dig,
vil du,

Hvad jeg formoder du vil, er: hold for Alle, der see dig
Her, og hvorhen jeg sender dig, skjult dit Navn og dit
Hjemul,

Og hvad i Nat du har seet! Tal aldrig, naar man til dig ei

Taler! og, spørger man dig, hvem du er! saa svar, at du
 selv veed,
 Fader og mo'ersløs, Intet derom; kald stedse dig Røller;
 Og siig aldrig „Jeg kommer igjen,“ undtagen i Livsnød!
 Hold dig fra Mennesker! kjendte de dig, de myrdede strax dig.
 Hvor du vandrer i Egnen omkring, kom aldrig til Udby!
 Hold dig fra Kulsækbakken især, som den kaldes i Jetlund;
 Og sæt aldrig meer din Fod i Kirken paa Runhøi!
 Gif du derind nu een eneste Gang, kom du aldrig ud meer.
 Hør! tre Gange gjentager jeg her dig Stjernernes Forbud;
 Og hver Morgen, før Solen opstaaer, gjentager med dem du
 Eden, jeg alt paa din Pande har læst, med fastende Hjerte,
 Mens du dig vaster i Kilden, paa Knæe, som flyder her
 bag ved!“

Saa hun talte, gjentagende ham tre Gange hvert Forbud.
 Derpaa tog hun af Røffens det blaaromtottedede Hoved
 Hætten, som dækte det, rakte ham den, og sagde: „Sæt
 den paa,
 Til du har tvættet dig fuldelig af Blodskriften paa Panden;
 Thi, hvorvel, til at læse den grandt og tydeligt, fordres
 Brillen, som mine, min Søn! og hundrekaarige Blikke,
 Skader Forsigtighed ei; desuden fjeder mig Synet
 Daglig af hvad der dog brænder mig nok i Hjertet, til op-
 fyldt
 Vorder med Løftet, du gjorde, mit Haab. Een eneste
 Mand her
 Har jeg Fortrolighed til, en fri Daglønner i Jetlund,
 Som du vil snart faae see; thi han seer ind til mig hver
 Søndag.
 Gorm er hans Navn, en underlig En, der ligner din Fader
 Meget, paa Haarene nær, skjøndt menneskefædt, og vor Hule

Gram, som han synes at vide hvor er. Dog lider jeg paa
 ham,
 Uden at kjende ham ret; thi jeg veed lidt meer, end han
 selv veed,
 Og, hvad ei jeg seer, seer dog min Kat. Med ham kan du
 omgaaes
 Frit; men for Resten med Ingen. Jeg alt har belavet ham
 paa dig,
 Vidende vel, at du kom. Han vil lære dig Riden og Kjoren,
 Huuskarlsdønt, og hvad Menneffens Børn for Resten maae
 vide;
 Selv skal jeg lære dig Troldenes Kløgt og de bindende Runer.
 Om tre Maaneder, naar du, hos mig paa Prøve, har ud-
 lært —
 Naar dig er tvættet af Panden den Skrift, som forraader
 dit Hjerte —
 Gaaer du til Havsgaard, sigende dig et faders og mo'ersløst
 Barn, der har lyst til at tjene sit Brød som trællende
 Huuskarl.
 At man dig fæster, er Borgen jeg for. Der gjør du dit
 Bedste,
 Hørig og lydlig, og flink i din Dønt, for at vinde den Gamles
 Indest, og Tøfens — og, lykkes dig det, er Timen for-
 haanden,
 Fuldt at udføre det Værk, du besvor i Kirken paa Runhøi.
 Mester velsigne dig! Gaae nu kun ud, og see dig omkring
 lidt,
 Eller og hvil dig, ifald du er træt; og kom, naar jeg kalder,
 Stødende her i mit Horn." Hun Rokopstanderen astog,
 Satte til Munden den, pusted' deri, og en Lyd, som han
 hidtil
 Aldrigen havde fornunnet saa huul, gjaldt lydt i hans Dre.

Saa den tilskiffede Gjest modtog Seidfoglersten Alrun,
 Efter en Plan, tre Dage tilforn med Moderen aftalt,
 Smedende Jernet, mens end det var varmt, og sikkrende
 flux sig

Ynglingens Mand, omviklende den hver Binge med Mørkets
 Tryllende Spind. Med Hovedet fuldt af rædsomme Gaader,
 Og det forblødede Hjerte betændt af Edderens Inddryp,
 Roller gif ud. Omsværmende vildt i Krattet om Hytten,
 Vandt han sig Tankernes Svæven tilsidst i den faste Beslut-
 ning,

Hvordan det gif ham her i hans overjordiske Bopæl,
 Eden at holde, hvad ogsaa ham bød Serfingerstens Troldvink.
 Pludselig løb Horngjaldet, som om hun hørte hans indre
 Snak med sig selv, og adlydende gif han skyndig tilbage.

Gorm var kommen. Han sad der og røg sin Pibe paa
 Bænken

Indenfor Døren; og Roller nu saae med Studsen det første
 Bravkarlsansigt, tryllet af hver ham hilsende Mine,
 Som han gjengjældte med venlige Smil. „Her seer du din
 Hyrde,“

Sagde hun, „stakkels forvildede Lam! den ærlige Huusven,
 Som jeg har talt med dig om. See! see! Det sagde min
 Kat mig!

Knap I hinanden har hilst, før mellem Jer Alt er som
 klappet!

Sladderer nu sammen herinde, mens jeg herude gjør Jld paa!“
 Smidskede hun, tog Kjeppen, og, fulgt i Hælen af Ratten,
 Gif hun til Stegeriset, ladende dem i Stuen alene.

Gorm var en sjon midaldrende Mand, paa hvis hval-
 vede Pande

Malt med de klareste Træk stod Ærlighed; blidt om hans
Læbe

Smilede Godhed; og hjertelig traf ham Ynglingen til sig
Strax med det første ham taus Velkommen bydende Haand-
tryk.

Snart kom huldt med hinanden i Snak, som en Son og en
Fader,

Begge, mens frygtløs frittede hiin om Eet og om Andet,
Og mildt denne besvarede hvert nyfigene Spørgsmaal,
Over saa voxen en Karls Uerfarehed høilig forundret.
Alt hvad et Femaars Barn alt kjender, Vindvernes Ruder,
Stolen, der stod, Solstraalernes Spil i Stuen, og Rattens
Kravlende Kommen og Gaaen, ja selv til Sandet paa Gulvet,
Spurgte ham Ynglingen om med kjendelig Studsen og Uro,
Hurtigt Begreb ham forraadende dog, og Læsning i Bøger.
Alt, hvad ham Alrun havde fortalt om den fattige Slægtning,
Som hun ventede, skjøndt ham det og bestyrkte hans eget
Udsagn nu, da han spurgte ham selv, opløste ham Gaaden
Halvt fun; men, hvordan det var, det forvildede Lam, som
ham kaldte

Heren, blev inderlig kjærst sin fra nu af vogtende Hyrde.
Selv al Verden fordølgende sig, af Menneskers Dmgang
Tidligen kjed, han skaante hvert Slør, og blifkede frygtfomt
Gjennem hver springende Maste deri. Hans Kjendskab til
Alrun

Holdt han med Forsæt, brændt eengang af Lyset, ham opgif
Over et Væsen, der fængslede ham, i tryllende Tusmørk,
Agtende hendes Erfaring og Klygt, men bange for Indfik,
Sprededes Taagen derom, i det hundrebaarige Hjerte.
Gjerne desuden han skjotted' sig selv, og brød sig om Jngens
Hemmelighed; thi den egne hans Aand gav nok at bestille,
Fordrende hele dens Kraft, for at bære Byrden med Taalmod.

Saa var Gorm, Serfingerstens Gjest i Hytten hver
Søndag,

Agtet af Bønderne høit, skjøndt tjenende Brødet med Arbeid',
Dagviis leiet, nu her og nu der; og holdt for en Seidmand
Kundt i Sognet, der troede paa ham og den gamle Mo'er
Alrun

Meer end paa Præst og paa Degn, der omsonst advarede
mod dem.

Roller hengav sig ham heel, og, endskjøndt om, hvad ham
paa Hjertet

Egentlig laae, blev taugt, var dog en hjertelig Høitid
Underholdningen ham ved Trebeens-Bordet, da Heren,
Trippende frem og tilbage fra Stegerset, mættet af Duffen,
Bakkede Grøden dem op, og en halv Snees Æg i et Saltfad;
Ehi hun var vims og rørig endnu, som flygtig og snaksom.
Munter endog den Uskyldige blev, da Mosten omkring gif
Skaal paa Skaal: for hinanden, for alle de Døde, for
Mester,

Og for Alt, hvad der kommer igjen; og han takked' sin
Moder

Taus for det nye ham smilende Liv i det solbare Jettlund.
Underlig moret af Alt, hvad her ham syntes et frit Spil,
Bant til den inderste Skovs langt skumlere natlige Fængsel,
Fandt han sig lettet om Hjertet dog lidt, og, med sprellende
Binger

I den bestraaede Bævn, han troede sig flyve som Dagfugl
Ind i den klarere nu for hans Blik sig aabnende Verden.

Saa troer, Barn ei længer, et Folk, udsluppet, som
Yngling,

Af mørkffængslende vildt Barbari, ved den blendende, første,
Frihedbebudende Skimmer af Lys, med rystede Længer,

Løst sig af Aaget, og jubler i hjæf Fremdandsen til Maalet;
Mens om de blodige Fødder sig lumskt de ledende Lygt'mænd
Bikle, som kjølede Snoge, til brat den kronede Hugorm
Reiser sig mellem dem op, og forvandler den luftige Spring=
dands

Med eet eneste Blik til i Støv sig vaandende, Kryben.

Ottende Sang.

Medens nu Heren tog sig en Luur, som hun pleied' ge-
meenlig,

Hvergang Solen begyndte mod Vest sin dalende Nedgang,
Førte den Muntrede rundt omkring i den smilende Landsby
Gorm, forklarende ham hver Ting, som vakte hans Studsen.
Mæst tiltrak sig dog nu hans Opmærksomhed enkelte Hobe
Pyntede Mænd, og Dvinder især, der til Kirken i Udby,
Bærende Bøger i Hænderne, gif. De syntes ham ligne
Venlige Slægtninge meer end grumt forfølgende Bødler,
Hilsende ham; og han hilsed' igjen, uvilkaarligen ofte
Glemmende Menneskehædet, ham dybt var plantet i Hjertet.
Rødmende spurgte han Gorm, om han kjendte dem? „Lidt
eller Intet,“

Svarte ham denne, „jeg hilser dem vel, arbejdende dagviis
Hos dem, men uden at bryde mig dog ret synderlig om dem;
Uden og Drikken og Soven er Alt, hvad, pløiende Jorden,
Dumt de bestræbe dem for, og, som Dyr, at formere hin-
anden.

Hvad dit Hjerte forlanger, min Søn! som alt jeg har mærket,
Er dem en udømt Drøm. Mit Raad er: hold dig fra
Samqvem

Med dem saa længe, du kan; du lærer at kjende dem tidsnok.“
„Hader du dem da?“ spurgte ham hiin. „Jeg styer dem,“
var Svaret,

„Uden at hade dem.“ „Du er dog selv, jeg haaber, i Hjertet

Trold, skjøndt menneskesødt," vedblev han. Smilende gjentog Gorm med Forundring: "Saa holder du da saa meget af Trold?"

Kjender du dem?" Med Forighed tog ham Ynglingen Haanden, Trykte den stærkt, og svarte: "Ja! dig, dig tør jeg fortroe det,

Vil jeg fortroe det, du rober mig ei: Min Fader og Moder Hørte til deres udryddede Slægt, af hvilken nu jeg er Enefte Rest. Gud give kun, meer jeg turde dig sige; Men jeg har svoret engang, ved Troldenes Fader i Himlen, Aldrig at sige til Mennesker meer." — "Siig aldrig mig mere!"

Raabte, med Haanden for Dinene, Gorm — "siig aldrig til Andre

Halv saa meget! jeg kommer igjen! sæt ned dig i Skyggen Her, for at hvile dig, ventende lidt; jeg vender tilbage Snart," vedblev han, og svandt. Imens han var borte, fornyed'

Ynglingen ængstlig den Ted, han nys var isærd med at bryde, Tillidberuust af det første hans Blik gjensmilende Huldblik; Og, sig gjenskaldende hvert ham hellige, Himmelens troede, Moderens Bud, stød atter med Kraft han Skaaden, som luffer Helvedes Bagdør til, for det let sig aabnende Hjerte: Dølgemaalsholten. Sin Tid og sin Tid han besluttede jernfast Hver at fortie fra nu; og fra nu af stadig han holdt det, Underlig hjulpen af Fristeren selv, hans sælsomme Fører.

Denne, som ængst'lig var sprungen i Hast tilbage til Arun,

Spørgende hendes Erfaring om Raad, hvis østere Roller Slog paa den farlige Stræng, med hvis Springen, hun tidt havde sagt ham,

Bilde forgaae den eneste Rest af Frihed i Norden,
 Kom nu igjen; og den standsede Gang og Tale blev fortsat.
 Koller han tilbød Leie hver Nat, saalænge hans Ophold
 Vared' i Jettlund, hjemme hos sig; og Ynglingen modtog
 Glad, som en Frænde betragtede ham, det venlige Tilbud.
 Derpaa vandrede sammen de hen til et Huus, der, som Alruns
 Hytte, men fjernere, laae for sig selv; og et Kammer, hvis
 Mage

Hadde sig aldrigen drømt den underjordiske Skovbo,
 Biste ham Gorm her, fyldet med Glands af glimrende Bærteoi,
 Bøger og Billeder, aabnende halv ham Himlen paa Jorden.
 Næst derved i et mindre der stod en rummelig Standfeng,
 Meer paulunliig end Herens endnu. „Her deler du med mig
 Alt, hvad jeg har,“ tilsmilte ham Gorm, „hver Aften, og
 daglig

Ljene vi sammen vort Brød med Markarbeiden og Huuslid,
 Indtil du evner at bane dig selv en bredere Livsvei
 Til det sig fjernt end skjulende Maal, der vinker dit Hjerte.
 Hvad Alt dette betyder, du seer, skal jeg fuldelig siden,
 Stykke for Stykke, forklare din Lyst; nu gaae vi tilbage
 Først til den gamle Troldinde.“ De gif, og ned imod Lys-
 gens

Yderste, purpurbræmmede Rand sank dalende Solen,
 Alt som de nærmede dem Hytten, og svandt, i det de derind
 treen.

Her nu lukte, med Dagens, igjen sig Ynglingens indre
 Munterheds Rose, da, hilsende ham med Skotten til Panden,
 Heren gjenkaldte ham Skriften, der stod. Med Badet for Die,
 Som i Rilden hver Morgen hun nys ham havde befalet,
 Skjalv han, da hende nu Gorm sit Tilbud meldte, for
 Afslag.

Men mod hans bange Forventning samtykte hun; dog paa
 det Billaar,

Aldrig at glemme, til Kilden at gaae, naar Hanerne gale,
 Selv han jo vidste hvorfor; „thi det,“ vedblev hun med
 Skotten,

„Er, hvad der bliver mellem os to! For Resten jer Begge
 Seer jeg hver Søndag,“ endede hun, „og dig, lille Skov-
 trolb!“

Hvergang kalder mit Horn, og hvergang Dolken dig stiffer.“

Saa blev aftalt. Medens paa ny lidt pusled' derude
 Heren, betragtede nær de to smaa Billeder Røller,
 Adam og Eva med Slangen i Løv, og Lammet med Fanen,
 Spørgende Gorm, om hjemme hos ham var Noget af den-
 flags?

Frygtende næsten hans Svar. Men hvor blev inderlig
 glad han,

Da han ham sagde, han havde dem selv, og den hellige
 Moder

Med det omstraalede Barn paa sit Skjød, og Christus, paa
 Korset

Mellem Røverne, hver paa sit Træ, livagtigen afbildt,
 Tornekronen om Jøsen, og Dødningshøv'det ved Foden.

Alrun afbrød Talen derom, i det hun igjentom,

Sættende Sødgrøds-Fadet paa Diff, og bringende siden

Hønning paa to Træbatter, og smaa Katoste med Skoster,

Ikke forglemmende Ratten, der og fik Melk i en Leerkop

Henne ved Rosten i Krogen. Hun selv ei spiste; men
 draf dog

Skaalen til Afsted med, da Gorm udbragte: „Det Skjul-
 tes!“

„Som jeg dog seer,“ tilføiede hun; og skotted' til Hætten,

Roller med Haanden imens fra Panden havde sig opstødt,
 Og som han hurtig igjen trak ned med hemmelig Gysen,
 Blussende rød, besindende sig. Nu reiste sig begge,
 Rækkende hende for Mad; og, imens sig stoppede Piben
 Gorm, gif hen, for at tage sin Bylt, den ængstede Roller.
 „Førend vi skilles, et Ord i Cenrum!“ hvækked' ham Alrun,
 „Følg mig!“ og skjælvende fulgte han ud. „Luk Døren!“
 vedblev hun;

Og han lukte. Da tog hun en Glød i den affede Træsko,
 Strødde derpaa Svovlpulver, og, mumlende sagte, hun hen-
 holdt

Eroldsfyrfadet, det dampende, ham for Panden en Tidlang.
 Derpaa tog hun af Skabet, der hang, en Dødningshjærnskal,
 Gød tolv Draaber deri med den rystende Haand af en Flaske,
 Rækkende ham den omdampede Skaal, og bydende: „Drik det!
 Det har du godt af! drik! drik! drik! det lædsker dig Hjertet!“
 Hørende, syntes ham, Moderens Røst i den hævede Stemme,
 Drak han; og, medens han drak, begrov hun Gløden i Asten.
 „Gaae nu med Gorm, dig at hvile, min Son! som høit du
 har nødig!“

Endte hun mildt, og tilbage han gif. Alt særdivig med
 Rands'len

Under Armen, og rækkende ham Knortkjevpen, hans Fører
 Bented' i Døren; og begge sig nu befalte Mo'er Alrun,
 Vandrende sammen paa Marken i Chor af gylpende Krager,
 Rundtomqvækkende Frøer og fjerntfremrullende Lørd'ner.
 Thi mørkt trak der paa Himmelen op fra samtlige Hjørner,
 Medens de gif, et truende Veir; og de hasted' med Jilsfrit
 Hjem, for at undgaae Regnen, der med et pludseligt Sky-
 skrald

Styrkede ned, da til Huset de kom, og skyndigen indtreen.

Under Jorden, omhyggelig skjult i den inderste Kule,
 Hvergang, agende frem paa sin Skyvogn, nærmede sig Skoven
 Troldenes Skræk, og de hamrende Slag i Fjeldene gjenløb,
 Havde kun eengang hørt Thors Knurren, som det berneede
 Kaldtes af Brødrene, Røller, og svagt kun buldrende langt
 fra,

Dengang et Barn. Han sad i en Teg paa det eneste friske
 Hundredaarige Skud, som et Slag end ventede (Lig stod
 Hele det øvrige Træ med elleve splintrede nøgne
 Bisnede Grene) da pludselig løb fra Toppene rundtom,
 Underlig Gysen indjagende ham, en truende Stemme,
 Skrækkende selv hvert Løb og de vildt henflagrende Fugle.
 Lyttende hørte han nærme sig meer og mere dens Brummen,
 Da (han saae det endnu) døddleg, med skjælvende strakte
 Hænder, fra Hulen, og sfrigende høit, kom styrkende Grimla:
 „Ned, for dig Hammeren træffer, mit Barn! ned! ned!“ og
 i tre Spring

Bar han paa Jorden, og i hendes Arm, og dybt i sit
 Jordhul.

Knap var med Gorm han i Kammeret nu, før igjennem det
 aabne

Bindve ham syntes at true den hist fjerntsvungene Hammer
 Nærved, dundrende høit. Det Alt indhyllende Mørke,
 Brat opklaret af blendende Lyn, der sluktes i kulsort
 Natmulm, atter og atter oplyst af Flammer paa Flammer,
 Fælt ledsaget af døvende Skrald i Dønningens Afgrund,
 Slugte hans Aand i Forfærdelsens Svælg; og Hammeren
 traf den

Med hvert gloende Sving, til i sidste Slag han omkuld faldt.
 Halvqvart laae han paa Gulvet som død, før Gorm sig om-
 kring saae,

Dømmende lidt, da bestandig han taug, mens varede Beiret,

Ynglingens Skræk. Nu mærkte han først, hvorfor han saa
 - taus var,

Hævende ham; og den Daanedes flux han bragte paa Sengen,
 Koldt Vand sprøitende paa ham, til langt om længe han opslog
 Dinene, kommende lidt til sig selv ved Tordenens Dphør.
 Skyllende regnte det nu, som om samtlige Himmels Sluser,
 Abnede, strømmede ned i et Jorden druknende Vandfald,
 Medens, af Skræk og Bedøvelse træt, og skyndigen afflædt
 Af den urolige Gorm, Runhøiforsoneren indsov.

Saa med et Sæden paa Marken nedstyrtende frygteligt
 Uveir,

Der i et Syndflod lignende Skyl vedvarte til Midnat,
 Endte sig Rollers Indvielsesdag. Hvad Under, at aldrig
 Slettedes ud af hans Sjæl det Indtryk, alle dens Rædsler
 Gjorde paa Boret, end blødt i Skjebnens gribende, stærke,
 Skrækmulmhyllede Haand, og at nu for stedse kun Et stod
 Klart for hans blendede Syn: Dolkrosenbruden paa
 Havsgaard.

Hende kun havde han seet i Taagen, i Kirken paa Runhøi,
 I Grønviets de giftige Blik, og i Kragen, som henfløi;
 Hende kun saae han sig trykke hver Torn i den blødende
 Pande;

Hende kun saae han i Himmels Lyn. Hun svævede for
 ham
 Grum, som i Moderens Drøm, i hvert ny ham mødende
 Skrækblik.

Dgsaa drømte han nu livagtigen, hvordan han ankom
 Ene til Havsgaard, stuede der, ham hilsende, Thora
 Med Blodrosen, og Dolken deri, som, skjøndt han den klarlig
 Kjendte, dog loffede ham; og han nærmede sig vaerlig den
 rakte;

See! men da stod han med Æt i en morgenrødmende
 Glandssty,
 Huldt omaandet af liflige Bist, og ombuftet af Bellugt,
 Salig et Blun; men med frygteligt Brag brast Skyen om-
 fring ham,
 Og i et pludseligt Lyn han vaagnede, slumrende snart dog
 Ind i sin Angest paa ny, Tak skee den yderste Mæthed.

Samtlige følgende Dage var hver en qvægende Time
 Mod den nu overstandenes Aar. Hver tidlige Morgen
 Baded' i Kilden han Hovedet først, og gif saa til Arbeid
 Med den ham muntrende Gorm, der ei blot lærte ham Bon-
 dens

Dont i Mark og paa Stald, men selv Konstdreien og Biavl,
 Havedyrkning og Tegning endog med Kul og med Rødkridt.
 Thi fast Alt, hvad den dueligste Mand til Arbeid paa den
 Tid

Erned' og vidste, forstod han sig paa, og kunde desuden
 Mangen forlystende Kunst, oplært i fremmede Lande.
 Sildig om Aftenen læste de lidt gemeenligen sammen,
 Uden at Gorm hiin svækked' sin Tro paa hvad der i Hulen
 Bar ham forklart om Troldenes Ret til Jordens Behersten,
 Og om en Slægt, han foragtede selv, med underlig Længsel
 Efter en ny, hvis Komme ham nær alt havde bebudet
 Alrun ofte. Saa kyndig han var, paa Spinderstensk Alvid
 Troede han fast, fra den Dag, hun spaaede ham, hvad der
 blev opfyldt

Punctligen Aaret derpaa; skjøndt, hvordan ellers det stod med
 Christendommen, hun havde, saavidt han mærkte, kun lidt af,
 Aldrig besøgende Kirken, og nævnende sjelden et Guds Ord,
 Hver Sanct Hansdag Bindverne luft, og borte ved Midnat,
 Krøb lidt i ham; men, tænkte han, Hver maa seie for sin Dør,

Bloksbjergkøsten har ogsaa sin Ret. Den Gamle var huuspeen,
 Hundredaarig, og vever endnu, godgjørende, gjestmild,
 Hjælpsom med Raad, og forunderlig klog paa Steet og hvad
 skal skee,

Fri, selvstændig og stolt, med sin Kat alene sig selv nok —
 Hvordan hun var, var hun ædlere ham, end hele den Yngel,
 Hidtil i Krig og i Fred han havde beleet eller ynkst,
 Agtende lidt paa den blendende Skals kjærnsottige Glimren.
 Men hvad især bandt Gorm til den Snurrige, var dog den
 sjette

Finger og Navnet, hun bar; thi begge, saavidt han erindred',
 Havde han hørt omtale, som Barn, paa Slottet i Halland,
 Og i sit Hjerte han holdt for sin Oldmo'er hende, skjøndt
 aldrig

Yttrende, hvad han betænkeligt fandt at røbe for Verden.
 Ofte med Røller til hende han gif, naar kaldede Hornet,
 Ikke hver Søndag blot; og jo meere sig nærmede Tiden,
 Hiin var til Afsted bestemt, jo tiere kom han der med ham,
 Nødigen stillende sig ved hans Ustylds hellige Selskab.

Endelig brød den berammede Dag, paa hvilken sig Røller
 Skulde begive, ved Morgenens Gry, paa Veien til Havs-
 gaard.

Matten var endt; det tredie Næ, fra hans Komme til Jetlund,
 Sluktes; og Rands'len var alt paa hans Ryg, og Rjeppeen i
 Haanden.

Gorm gif med. For at hilse tilsidst, som hun havde dem
 paalagt,

Alrun endnu, de, paa Veien forbi, gif ind, og hun modtog
 Begge med Smil; men vinkte med sig til Stegerstet Røller.
 Her hun, med Brillerne paa, ham betragtede, klapped' ham
 Rinden

Benlig, og sagde: „Nu glæd dig, mit Lam! nu er Intet at
see meer!

Nu kan du trodse hvert væbnede Syn, og hvert Blik af en
Glumso!“

Derpaa bedrøvsfende Gløden i Herfyrfadet, hun gjentog
Røgelsebadet; og kastede hen paa det knittrende Fyrsted
Hætten, hun tog ham af Hov'det, og Dugen, han holdt der
i Haanden,

Rækkende hen ham en finere ny med Runer i Kanten,
Indsyet af hende selv den Nat, hun blev hentet af Erik.

„Bær nu herester og denne bestandig til min Erindring,“
Sagde hun, trækkende sig af den ellefte Kralle med Zittren
Ringen af Pol-Jern, hvilken han tidt høit havde beundret,
Hvergang Røglerne lystrede den i Dandsen paa Bordet:

„Sæt dig den her nu paa Fing'ren, min Søn! og tab mig
den aldrig!

See! thi jeg skjenker, med den, dig vor Aets slægtarvede
Klenod,

Draaben af Drupner, den sidste! den minde dig samtlige
Runer,

Som jeg har lært dig, hvert moderligt Bud, og enhver min
Formaning!

Gaae nu,“ hun endte, ham favnende, „gaae til den Lumste
paa Havsgaard!

Pluk der Rosen, og tag dig i Agt for Dolken i Tornen!

Gjør et Besøg mig hvert Næ, naar du seer til din Moder i
Skoven!

Gaae nu med Gorm! han vil bringe mig Bud om din rig-
tige Didkomst,

Før vil ham jeg ei see.“ Han gif, med Ringen paa
Fing'ren,

Nordstærk følende sig, og besjælt til kjæmpelig Kraftdaad.

Først et betydeligt Stykke paa Bei alt, som med hin-
anden
Arm i Arm de fortroligen gif, bemærkede Ringen
Studsende Gorm. „Bær hilset, min Drot!“ udbrod han,
med Huen
Skyndig i Haanden, og standsende lidt, „dig hylder fra
nu af
Kjærnen i Nord og Frihedens dybt begravede Kræfter.
Halvt er nu opfyldt, hvad jeg har drømt! Ublændingens
Huuskarl,
Skam dig ei hist ved at trække paa Strømt; dig tjener en
Herre!“
Gaade var Røller hvert Ord, og det brat forandrede Bæsen,
Gorm nu, ham slippende Haanden, med kjendelig Agtelse
paatog;
Uden at ville forklare ham dog dets fulde Betydning.
„Lad det kun hænge der, Dækket endnu, min hellige Lærling!“
Svarte han, „til det med Gæt, naar Alt er færdigt der
bag ved,
Rulles af den Haand op, som det rullede ned for vort Dø!“
Derpaa, dreivende Talen til Andet, der nærmere laae dem,
Bændred' de videre gjennem en gold, udørfelig Strækning,
Uden at møde det ringeste Liv; da, nærmet, omsider
Viste sig Havsgaards smilende Tag; thi, dækket med Tegls-
steen,
Glimrede Huset, af Solen bestraalt, for Dinene langt fra,
Foran Krattet og Skoven, som fjernt omrandede Sletten.

Her nu omfavne Gorm den med Gæt i strømmende
Taarer

Kort udbrydende Røller, og græd; og, uden at tale,
Skiltes de, hilsende længe hverandre med signende Tilvint,

Til sig af Dinene fuldelig svandt den Ene den Anden,
 Hiin til Jetlund vendende hjem, og denne til Havsgaard.

Som han nu nærmede, meer sig og meer de lynende
 Bindver,
 (Ak! thi han troede jo svanger med Mord det glimrende
 Skyslot,
 Hvor, i en Rose sig skjulende, laae den vorende Dolkbrud,
 End kun en Drm) hvor bankede ham det svulmende Hjerter,
 Rildret dog underlig midt i dets Angst af det ahnede Skræf-
 blik!

Naar han nu endelig fik det at see! naar hilset nu stod der
 For ham den smilende Glut med de gyldne flagrende Loffer!
 Hun, som han havde sig drømt i saa mange ham martrende
 Syner

Slangen saa liig om Rundstabens Træ! hun, der for hans
 Ustyld
 Svævede, som den bevingede Synd, og, med floggrende
 Latter,

Gjennemboerte hans Barm, og udtreen ham Diet i Taarer,
 Dandsende lystig omkring paa hans knuste, blodige Pande!
 Bed hvert Billede (samtlige fløi, som opjagede Ravne,
 Sjælen, ved Nærmen til Gaarden, forbi) han standsede
 Gangen,

Vendende sig paa den bævende Fod, med Haanden for Diet.

Endelig naaede han Havens det yderste Hjørne, hvor
 Veien

Dreiede sig, langs Gjerdet, omkring til den fjernere Baggaard.
 Her han satte sig træt paa en Steen, henstirrende for sig,
 Uden at see, med Armene krydsnedscænkte mod Jorden,
 Rjæmpende taus med sig selv, i sit Jnderste hørende lydte alt

Thoras sig nærmende Trin. Som om rystede Luften om-
kring ham,

Under ham bævede Stenen, han skjald; da, løftende Haanden,
Bludselig trukken ham ned, som det lod, med Bælde mod
Jorden,

Dobbelt han fandt Runringen paa Fingeren: tæt til den første
klæbende, nemlig, en anden, en mindre, som, nærmet til Diet,
klarlig randomstreven han saae med lignende Runer.

Kildrende gennem hans Hjerte der foer en underlig Gysen,
Da han den brat løsrevne paa ny fandt hængende fast ved
Ringen, han skilte den fra. Han lod omsider den hænge,
Følede Modet sig vore derved; og lettet om Hjertet
lidt ved den selsomme Fangst, der adspredte de mørkere
Tanter,

Løste han Kands'len, og lænte sig først de krusede Loffer;
Børsted' saa Støvet af Hatten og Skoene; bandt sig i Sløise
Kluden om Halsen; og pyntede halv vilkaarlig paa sig,
Endelig samlende hele sit Mod. Som just han var færdig,
Snørende Kands'len igjen, og den klæbende Ring, der, i
Snoren

Hildet, sin Mage forlod, nedputtende hurtig i Tassen,
Saae bag Hjernet, sig bukkende tidt, og, uden at see ham,
Nærmende sig paa svævende Fod, han Synet, hans Sjælsangst
Harde ham helvedemalt, i al dets himmelske Huldglands.
Mod ham kommende, søgende ham (saa lod det) med ængstlig
Speidende, rundt om ledende, Blik; med Lilielhænder
Samlende for sig; med gyldne, frit henflagrende Loffer,
Dg med en Rose paa Brystet, han saae, hvad Englenes
Skaber

Skuede selv med et Smil, da den første rødmende Jomfru
Sprang af hans dannende Haand. Han saae det, trukken af
Livets

Evighedsstraalende Lyn, fuldtændt af Saligheds Flamme
 Brat i det hellige Nu; og, med Hjertet i Brand, og, som
 favnet

Af den Almægtige selv, han sank, ei længer paa Jorden,
 Aanden i Himlen, Kroppen et Liig. Bleg laae han, som
 død, da

Thora med Skræk den Besvimede nu saae liggende for sig.
 Hende dog, trods det forfærdende, brat overrassende Dødblik,
 Tiltraf Unglingens salige Smil. Hun nærmede sig, selv bleg,
 Vaerlig den Blege, betragtede nær med lidende Blifke
 Liliepanden, og bedende Gud, indblæse med Suffet,
 Som hun nedaandte paa Læberne ham, den segnede, Nytt Liv.
 Derpaa kaldte hun høit med gjentagne skingrende Rødsfrig
 Faderen, der dog ei hørte dem, fjern; og, medlidende raadvild,
 Løb hun i Angesten frem og tilbage, til, mindende Bækken
 Tæt ved, hentende skyndigen Vand i Hatten, som laae der,
 Skjælvende hun ham bestænkte dermed. Hvor blusfede
 Glæden

Paa hendes Kinder, da, rødrende lidt, de blegnede Læber
 Zittrede ham, og forraadede Liv. Mildt tog hun sig Rosen
 Flux af sin Barm, og bedustede dem med dens søde For-
 friffning;

Dg i det samme han, vækket, oplod de Dine, hvis fromme,
 Himmelforflarede Blik hun fra nu af aldrigen glemte,
 Neppe dog levende stuende ham, før undseelig tilbage
 Foer i sig selv den uskyldige Fryd. Da han rørte sig volds-
 somt,

Treen hun tilside, med Dinene blyt nedslagne til Jorden;
 Dg, da han fuldelig reiste sig op, dybtsuffende, fløi hun
 Skyndig derfra, mens: jeg kommer igjen! qvalt døde
 paa Læben.

Saa var Rollers og Thoras i Mulm opgangene Stjerner
ners

Forste hinanden mødende Lyn; men neppe var hele
Himmelen tændt i dets Tvillingeblus, før atter det sluttes,
Sortnende Ratten i Ynglingens Sjæl. Imens hun til Huset
Henfløi, kaldende, samlede han de hellige Løsters
Spredede Hær til Kamp mod den overraskende Belyst
I den Fortrylendes Smil; og, sig selv opoffrende, tvang han
Flammen, det alt havde tændt. Sig erindrende Ringen i
Lassen,

Greb han den vildt, for at slænge den bort; thi dens Klæben
til Ringen,

Som han paa Fingeren bar, ham erindrede Slangen, som
selv hun

Hadde ham Eva gjenkaldt; men hun kom i det samme, han
greb den,

Fulgt af en Dding, hvis ædle Gestalt og ærværdige Graahaar
Atter paa Flugt jog Ynglingens hevnopglødede Tanker.

Uvilkaarligen bukkede han, sig kysfende Haanden,

Da ham sig nærmede med venlige Blik den værdige Lænsmand,
Pleie tilbydende ham i sit Huus, til han fuldelig kom sig;

Dg mildt spørgende ham: hvem han var? og hvor senest
han kom fra?

Lakkende, stammed' han endelig frem: at, forvildet i Verden,
Fader- og mo'ersløs, han vandred' omkring, fortjenende Brødet
Dagviis, vnsfende Tjeneste sig, som Karl, i et godt Huus
Hidtil omsonst; thi ham manglede Brev og Beviser og Skuds-
maal;

Blottende Hovedet sig, var han pludselig falden i Afmagt
Her ved Hjørnet af Haven, hvor ubetænkfom i Solen
Stille han sad; men nu følte han alt ei mere til Svimlen.

Medens han talte, betragtede ham den gamle Herkuller
Smilende: „Brev og Bevise, min Søn!“ udbød han, „og

Skudsmaal

Skrev paa din Pande dig Herren, hvis Brød vi samtligen
spise.

Lyster dig, stadig at tjene hos mig, skal ikke dig mangle
Fader herefter, forvildede Lam! Følg med!“ — og han fulgte
Menneske = Præsten og Deien (saa syntes de ham) til det

Blodhuus,

Hvor alt slagtedes hele hans Et. Paa Deien imedens
Ledede Thora, som før, om sin Ring; thi paa Gangen om

Gjerdet,

Hvor hun i Aftes sig tidt havde plukt af Bussene Brombær,
Hadde hun tabt den, formodede hun. Henveien hun havde
Speidet igjennem, da Mødet afbrød den ivrige Leden.

Nu Hjemveien hun speidede rundt med fjendelig Uro,
Fast opgivende Haabet — da Koller, der over den Gamles
Tilkomst nylig, og Thoras, den brat forsvundenes, Gjensyn,
Ringens, hans Ring fandt, havde forglemt, sig befindende rakte
Hende den fundne. Hvor rødmede hun! „Formodentlig
følger —“

Sagde han, rødmede selv, til den Rosebevæbnede henvendt,
„Denne Jer Leden, som ikke jeg veed, hvordan jeg har
saaet den?“

Gud er mit Vidne, jeg ei frivilligen tog den, med Forsæt!
Før jeg det vidste, den sad paa min Haand, ved Siden af
denne,

Som er min eneste Skat; dog faldt den mig ikke fra Himlen!
Dybt fra syntes den kroben; og nær jeg havde den bort-
slængt,

Bange for Alt, hvad der brat opspringer imod mig af Stø-
vet.“

Blussende tog hun med zittrende Haand den rafte; men
Hjertet

Gjennemisnede Tonen, hvormed han sagde det sidste,
Blickende mørkt. — „Du bringer os Held i Huset!“ igjentog
Udingen, trykkende Haanden ham stærkt; og ind nu i Porten
Treen de. Men Thora forsvandt; og, imens til Stuen de
Lo gif,

Floi hun til Kamret, hvor Grimer var død, og, ved Leiet,
hvor denne

Hadde „Jeg kommer igjen!“ som et reddende Middel i Livets
Yderste Fare, den zittrende lært, og forær't hende Ringen,
Dmt nu hun kyste dens Runer, og græd. Den gamle Her-
fuller,

Alt indtaget af Unglingens Blik og Liighed med Grimer,
(Som og Thora ham havde bemærkt, da hun meldte hans
Møde)

Fæstede ham; og med Møie bestred den vorende Tillid
Koller, trods hele sit Had til hans Slægts forfølgende Bødler.
Snart blev let ham, at lyde hvert Bud af det venlige Herstab,
Endelig Belyst selv, at forekomme hvert Budvink;
Og i hans Barm indslumrede, dulgt af elskende Beemod,
Hevnhugormen, der nagede ham det sønlige Hjerte;
Til han omsider, fortryllet af Alt paa det rolige Havsgaard,
Overlod sig den salige Drøm: at hans Moder og Alrun,
Skuffede begge, dog feil havde læst i Stjernernes Runer.

Niende Sang.

Du, med Nøglen til Haven, hvor end det evige Livstræ
Blomstrer i Midten, af Glædernes Bæld omrislet i Ustylds
Himmelspeilende Flod, og hvor end i Skyggerne vandrer
Dste, nedstegen til Børnenes Leeg, den himmelske Fader,
Medens til Englenes Harper hvert Nyn istemmer hans Lov-
sang,

Kjærlighed! du, som os aabner endnu den eneste Tilgang,
Glemslens af sig i hinanden, af Støv i Sjælenes Favntag,
Dg af vor jordiske Baagens Dmsonst i salige Drømme!
Dplad Sangeren Døren paa Klem til Paulunet i Havsgaard,
Hvor dig blev frandsset et Alter, omringet af Helvedes Rædsler,
Midt i Skjebnens af blodige Lyn beflammede Midnat!

Alt een Maaned var Koller i Lænsmandsgaarden, sit
Arbeid'

Flittig besørgende, stille for sig, undvigende hvergang
Leilighed fjernt frembød et eensomt Møde med Thora,
Aldrig, naar ei han blev kaldt, i Stuen, men stedsse paa
Marken,

Eller i Stalden, og, Gjærningen endt, i sit lønlige Kammer.
Spisen ved Bordet, som strax, da han kom, var bleven ham
tilbudt,

Hadde han afflaaet — vant til en Bid, naar ham hungrede,
hed det,

Skjøndt det var ene hans Angst for det alt for fristende
Selskab,

Hvilket han styede, jo mere dets Lyst hans Hjerte sig tiltrak.
 Medynksværdig var Unglingens Kamp. Fortvivlelsens Afgrund
 Saae han sig aabnet i Himmels Hegn, hvergang ham et
 Huldblik

Af den Uskyldige vinkte derind; dog vorte med Hjertets
 Stigende Frygt i den splittede Barm en underlig Tillid,
 Sær til den Gamle. Hans signende Blik, det ærværdige
 Sølvhaar,

Alberens blidelig sagtede Røst, og den stille Gemytsro,
 Som udbredte sit Skjær paa den himmelhvælvende Vande,
 Stillede Stormen i Hjertet, hvergang han nærmede sig til
 ham;

Dg om ham var ei længer i Tvivl hans eensomme Grublen,
 At han jo sikkert ham meente det vel. Men, skjultere Thora,
 Kjærligheds Knop, indhyllet i taus Blufærdigheds Bladsvøb
 Jomfruhemmelig, halv i dig selv end slumrende Huldmø!
 Du var en Gaade hans martrede Sjæl. I Kulen berneede,
 Høit paa det blodige Runhøis Top, og ved Kilden i Jetlund,
 Var ham forgiftet dit Billedes Præg i det smeltede Hjertes
 Rædselstorknede Bor; en med hver Drøm stigende Vished
 Var ham bleven dit Had; og selv den Flamme, din Ynde
 Tændte, kun hidsede meer det i Nastrond hærdede Strækspyd,
 Uden at lyse ham for i det Mulm, som fornedes om ham.

Men, som fortælles om Poljern = Den i det yderste
 Jordhav,

Fjeldmagneten, omring't af hinanden dækkende Skjoldes
 Spyd paa Spyd i flirrende Væxt sig tyknende Jern = Skjæg:
 Naar sig et Skib den nærmer, ukjendt med det stuffende
 Farvand,

Trækkes umærkelig did dets Seilads, trods fjernende Styren,
 Selv trods Binden, som blæser derfra. Først bærende dirrer

Speilet og Roret, og snart — som om rørt af et pludseligt
Krampslag

Braст Kjølhjertet — det knagende Skrog. Hver løsnebe
Nagle,

Hvad der af Jern er ombord, udflyver til agters, bevinget
Af den usynlige Kraft, mens Masterne bugne sig fremad,
Seil paa Seil bespændte med Jil; thi nu mærker man
Uraad —

O, men omsonst! Snart løse sig selv de fastere Bolte,
Som af usynlige Hænder med Magt udfruede Spigre,
Løsende Roret og Stavnen og samtlige Plankernes Ribbeen,
Mens forgjebes arbeider imod det fortvivlede Mandskab.

Saa bekjæmped' omsonst i sin Skræk de Blikke, den
tiltraf,

Ynglingens flygtende Hu. Jo meer han ængstligen undveeg
Synet af Dolken', jo meer fortrylled' i Blinde ham Duften
Af den ham truende Rose, hvis Knop umærkelig svulmte.
Uden at vide det, brændte hans Sjæl af Kjærligheds fulde
Venlige Flamme, mens Troldenes Seid i Tankernes Mørke
Hadomboblede Hjertet og hevnomdunstede Hjernen.

Hvad i hans Bæsen var ædelt og høit, ustyldigt og evigt
Tiltraf Engelen's Blik, trods alt Forgængeligheds Modstand —
Dg usynligen nærmede sig i den synlige Bortflugt
Ungersvenden den elskede Mø. Hvor zittrede begge,
Da paa det varslende Sted, hvor paa Veien udenom Haven
Første Gang de sig saae, hinanden engang de mod Aften
Pludselig mødte ved Dreien omkring det yderste Hjørne,
Baagnende, som af en ledende Drøm, i lignende Tanker.
Sjælene hilste hinanden med Eet i et studsende Gjenblik's
Tvillinglyn, og de standsede brat uvilkaarligen begge,
Run et Minut; men i dette var eet af Evigheds Skudaar

Gjennem den flygtige Tid; thi de gjennemlæste hinandens
 Blikopslagne Samvittighedsbog, mens Standsningen varte.
 Endelig nærmte paa bævende Fod sig Ynglingen Møen,
 Angsten Undseelsen, og i et Suk forklarte sig begge,
 Smilende, medens paa Kinderne ned randt zittrende Perler.
 Intet dog evned' at stamme de halv sig aabnende Læber;
 Ordene qualtes i Tankernes Flugts uhorlige Samklang.
 Nærmere skjælvende, greb han den Zittrendes Liliesingre,
 Snart med et ømt og inderligt Tryk forraadende hende
 Hemmeligheden, han taug; men Gjentryk følte han ikke —
 Var det der? svared' i Nervernes Net een eneste Livstraads
 Kjælnere Dirren til hans? uvidende var hun derom selv —
 Medens hun, rødmende, vendte sig bort, og tilbage, med
 Blikket

Heftet paa Himmelens Rose, som sank bag Markernes Skov-
 rand,

Fulgt af den stumme Tilbedelse, gif. Fra dette Minut var
 Koller ei mere paa Jorden. En ny Gud nærmere Verden
 Dmgav rundt hans forklarede Sands i hele Naturens
 Høiere Liv; Afgrundens, hans Sjæls vildførende Beirlys,
 Runhøis Dødningsefaller og Jetlunds flammende Runer
 Sluffedes alle med Eet. I Thoras kjærlige Huldsmiil
 Dpgif Lyset ham nu, som laaner Solen sin Frydglands,
 Maanen sit venlige Skin og hver Stjerne sin hellige Lindren.
 Nu først saae han, af hendes forklart, alt Levendes Inde,
 Præget af Gud i hvert Blad, og, hvor hun var, Englenes
 Himmel —

Dg ei hende nu blot han elskede, men i sit Hjertes
 Venlige Fylde hvert Led i Skabningens, Ringe til Ringe
 Sammenlænkte, den hylde Brud omslyngende Kjæde.
 Een Slægt, følte han nu, var Troldes og Menneskers Afkom,
 Grims og Herkullers adsplittede Børn; een eneste Faders

Alt velsignende Hjerte nu slog i det evige Livs Puls,
 Hvis meddeelte Bevægelses Lov i det egne han adlød.
 Keent udslettet af dette var hver indmærtrede Hevnlyst,
 Hver vildt flammende Skræk; kun en blid, i smeltende Taarer
 Let sig opløsende Damp af ubortviftelig Beemod
 Indtog Stormenes Plads i hans Barms mildtdæmrende
 Haablik.

Mørk vel omslørede hele hans Sjæl dens tykne Taage,
 Naar han var ene; dog, nærmede hun sig, og kasted' et Die
 Hen paa den Nærmede, tændtes med Et dens faldende Sky-
 mulm

Af det fortryllende Blik: i samtlige Haabets og Glædens
 Spillende Farvers forenede Glands stod Buen derover,
 Skyernes liig, og forsvandt kun igjen, naar atter hun bortgif.

Saa var Kollers det nye Livs Rosenmorgen i Havs-
 gaard,

Efter en Maanedes Forløb, i hvilken den natlige Fortids
 Dødningeqvalm umærkelig svandt; men med Solens Oprinden
 Bar og forbunden, i svarende Grad til det høiere Dagstjær,
 Morgensfuddringens dybere Gys. En bangere Zittren
 End selv Rædselens, koldere selv end Dødens og Dommens
 Angst hos Fangen, som sidder paa Lod med Livet i Haanden:
 Brændende Kjærligheds Frygt, hiin høieste hellige Higen
 Letfortviolende Bæven for Tab af — meer end et Jordliv,
 Meer end Tilværelse selv — for Tab af den vinede Himmels
 Salighed — denne betog den Bessednes elskende Hjerte,
 Myrdende hvert det smigrende Blomst i Fødselens Spire.
 Bar det en Nest af den dybt indplantede blodige Fordom?
 Eller den over sig hævede Lysts i Himmels Afgrund
 Brat nedbliffende Svimmel paa Pynten, hvortil den sig
 opsvang?

Om Gjenfjærlighed drømte han ei. Fortvivlende Længsel
 Bar, hvad i Flugten ham bar; men Drøns flammende
 Binger

Lod ham ei føle de holdende Kløers indgribende Kulde.
 Haabet, endog det bestedneste selv, forjog han, som Banvid,
 Hvergang smilte dets fjerneste Glimt. End ikke til Drømmen
 Om den Elskedes Agt paa hans Dval, end sig til mindste
 Baagne Forventning af huld Medlidenhed, svang sig hans
 Mismod,

Medens hans Kjærlighed vorte hver Dag i dybere Længsel,
 Fuldelig skjult, indbildte han sig. Men du mærkte den,
 Thora!

Længselfortvivlende selv, med meer end lidende Medynk.

Hvad er herneben hver Glæde, hver Fryd, hver flygtige
 Belyst

Mod din zittrende Himmel, o Kjærligheds salige Smerte!
 Naar opdager hinanden et Par, bestemt for hinanden
 Hisset, og sølende dybt i Tidens truende Skillen
 Evighedskjæden, som Aanden til Aand uopløselig binder,
 Trods hver jordiske Magt? Dit foresvævende Billed'
 Zitrer i Tonernes Mulm, -og bestraalt af dets tryllende
 Huldglands,

Klinger med høiere Dirren hver Stræng i den natlige Harpe
 Morgenjublende, medens, foryngt, den Gamle fra Danheim
 Hæver til hvirvlende Sang sit Dvad i Aarenes Aften.

Dag fra Dag steg Hjerternes Frygt med Hjerternes
 Længsel

I det omsonst sig flygtende Pares frydstjælvende Nærmen.
 Tænkende begge dog blot paa hinanden, og drømmende begge

Blot om hinanden, var' Sjælene længst foreente til eet Liv,
 Førend de bævende Hænder sig bandt med de verlede Ringe.
 Tre Fuldmaaner alt havde bestraalt den eensomme Vandring
 Rundt om Haven, i Dvel, snart efter hinanden, i Rummet,
 Snart i Tiden, da tredie Gang, ved Dreien om Hjørnet
 Begge, sig pludselig mødende, traf, og, vaagnende standste,
 „Koller!“ og „Thora!“ med Eet-udbrydende, synkende begge
 Halvafmægtig hen paa Stenen, hvor ofte sig hvuilde
 Hver, for sig, naar alene de gif, og hvorpaa ved sin Ankomst
 Unglingen sad, da paa Fing'ren han sandt fordoblet sin Runring.
 Tæt til hinanden hensegnede her, greb Haanden i Haanden
 Uvilkaarlig, og trykkende Din til det bankende Hjerter,
 Bævende Thora! forsvandt for den seirende Følelses Afmagt
 Hver natflagrende Frygt af hans didkil mørknede Hjerne.

„— Thora! du hader mig!“ raabte han ud, „men smil til
 din Koller,

Dræbende ham, og din myrdende Haand med blegnende Læber
 Skal jeg dig kysse, som nu, før jeg dør, med Dolken i Brystet.“
 Elfskovseglet nu brændte paa Thoras zittrende venstre,
 Mens hans høire den trykte; de to sig nærmende Ringe
 Knyttede fastere Hændernes Baand, og Støvet, som Aanden,
 Favnte sig, smeltet til eet uadskilleligt levende Samfund,
 Mens „Jeg elsker dig“ klang fra den Elftes aabnede Hjertes
 Bristende Knop. Som forklarede sad paa Stenen en Tidlang
 Havsgaards Helvede-Brud og Runhøis himmelske Brudgom,
 Berlende Ringene, medens de taug. En kulsfort Stormsfy
 Dækkede Maanen, som sank, med et pludseligt Mulm; og i
 Mulmet

Vi'ede dem offerpræstlig mørk den usynlige Skjebne,
 Lysende over dem høit Betsignelsen, og med et Lynet
 Huult ledsagende Skrald dem forkyndende Dybenes Amen.
 Straalen, de saae, slog ned, erfoere de siden, bag Skoven,

Dræbende der et Barn, som glad ombandske paa Marken
Fader og Moder, en Syvaarsdreng i blomstrende Skjønhed,
Mens, som om traf det dem selv, de to Trolovede gyste.

Harpen fortier det dybere Dvad i de salige Hjerters
Sammensmeltende Følelsers Klang, da nu med Bevidsthed
Favnende sig, som bestemte til Eet, i Kjærligheds Andagts
Helligste, Gud lovsyngende Fryd, hinanden de kyste,
Drukneende Barslet og Helvedes Skræk i Himlens Afgrund.
Haand nu i Haand gik begge, da ned sank Maanen tilbage,
Haand i Haand indtrædende froe til den værdige Gamle,
Som de besluttede, hemmelig hver, med inderlig Tillid
Strax at forraade den sluttede Pagt. Hvor vandledes Glæden
Brat nu til Angest, da bleg i sin Armstol, Dinene lufte,
Maallos, stivnet og kold de ham fandt, med Døden paa Læben!
I selvsamme Minut, da, paa Steuen, det elskende Pol-Var
Berlede Ringenes Jern, og af Mulmet, som dækkede Maanen,
Lynet nedfoer, blev rørt af et Slag i sit vanlige Sæde,
Rygende rolig sin Pibe, den syvtiaarige Lænsmand,
Først nu kommende til sig igjen, da Rollers og Thoras
Skrækfrig vakte hans Aand, og de nys saa Saliges Himmel
Anuust nedstyrteades over hans Liig i strømmende Taarer.
Heldigt endnu var een af de dagdøntleiede Høstfolk,
Hentende samtliges Løn, nærværende. Denne til Præsten
Skifted' i Hast et ilende Bud, og til nærmeste Feltfjær,
Blivende selv. Han var ude, for Vand at hente, da Thora
Traadte med Roller i Bærelset ind, og kom nu tilbage,
Meldende hvad der var skeet, og hvad alt han havde besorget.
Brat, som af Dødens til Himlen ham alt henbærende Dødsen,
Baagned' i begges Omfavnelser op den elskende Fader,
Trøstet for Tabet af No ved den nye ham smilende Livsfryd;
Thi længst havde han ønsket at see de Tvendes Forening.

Deelte den, var fuldstændig den huuslige Himmel herne-
 den, Kjærlighed bygger paa sikreste Grund i det sluttede Samliv
 Af tre Bæsnere i Roligheds Skjød langt borte fra Verden.
 Fiirbladskløvret sjelden er frist i samtlige Blade
 Til en uafhængelig Eenhed af Grønt. Hvem tryller din Treklang,
 Hjerteforening, forlange den ei forøget med Toner,
 Udenfor dens Harmonie; thi, hvor Tre huldt elste hinanden,
 Uden beslægtende Blod, er heelt det tryggeste Samfund.
 Men, som er meldt, da mod Enden det gif med den svagere
 Gamle,

Der alt Gaarden det elskende Par ved Foreningen afstod,
 Længtes at fylde den ledige Plads for delende Venstas
 Røller, og sendte til Gorm, der skyndigen kom paa hans
 Budvink.

Denne, da, Gjest tre Dage, han havde med forstende Dybbli
 Gjennemstuet de herlige to sig elskende Hjerter,
 Og fuldt fundet bestyrket sin selsomme Gisning i Jetlund,
 Tilbød selv sig, at blive hos dem, som tjenende Huuskarl;
 Og frøe fæstede Røller og Thora ham, mere som Hjælper
 End som adlydende Tjener; og kort Tid efter med alt Sit
 Kom han, og blev, meer yndet hver Dag af sit elskende Herstas.
 Et kun forundrede dette: hvergang han pludselig mødte
 Ham eller hende, det lod, som om skjalt hans Legem; og
 hvergang

Blotted' han Hovedet brat, og nedbøiede dybt sig til Jorden.
 Ellers, endog ved Bordet, var frit, fortroligt og muntert
 Hele hans Bæsen. Ham taalte dog meer, end elste, saa lod det,
 Oldingen, der i aftagende Kraft sødtslumrende hensov
 Henimod Enden af Høst, da Thora, som diende Moder
 Kronte hans Liv, og med Kroningens Stræf udslukte dets Lampe.

Crylle - Harpen,

et lyrisk Drama.

Personerne:

Pandion , Herster over Skyros.	(Trydendahl; Haad.)
Pione , hans Datter.	(Mad. Rind.)
Cerpander , Orphiker.	(Zind.)
Skopas , omvandrende Helt.	(Kruse.)
Pamphilus , hans Baabendraget.	(Rind.)
Myris , Prindsessens Terne.	(Sfr. Løfler.)
Prako , cilicist Søroveransfører.	(Dr. Ryge.)
To Herolde	(Hass og Ellertsen.)
Orpheus	(Rosenkilde.)
Hyrdere og Hyrdinder .	
Sørovere .	

Scenen er afværlende paa to tæt ved hinanden liggende smaa Øer
i Archipelagus.

Første Optog.

(En Ege-Lund ved Søantenn. I Baggrunden sees paa hiin Side Vandet en klippefuld De. Paa den ene Side i Forgrunden Dianas Alter. Paa den anden Side en brat Høi.)

Første Optrin.

(**Myris** og endeel andre **Terner** og **Hyrdinder** beskæftigede med at sanke Blomster og binde Krandsse.)

Chor af Hyrdinder.

Søstre, lad os lege
Her i Lundens Skød!
Hvor os Dalens Ege
Skjerm og Skygge bød.

Myris.

Her, hvor al Naturen hviler,
Her, hvor Himlen yndig smiler,
Her blev vor Dione fød!

Hyrdinder og Terner.

Lad os skjulte lege
Her i Lundens Skød,
Hvor os Dalens Ege
Skjerm og Skygge bød!

Alle.

Lad os Krandsse binde,
 Bore Haar omvinde,
 Mens det end er Vaar!
 Lad os Blomster slynge,
 Lad os Hymner synge,
 Førend den forgaaer!

Myris.

Hvor Solen hilser venlig i sin Dpgang
 Den Guldes Fødselsfest! O gyldne Morgen,
 Den nye udsprungne Rose liig, udgyd
 Dit Purpurbægers hele Herlighed
 Ved hendes Nærmen! Dviddrer Fugle sødt!
 I Bover! risler sagte! Spreder rundt,
 Zephirer! Luftens Ambra! Og I Smaa,
 Som meest hun elsker, dufter ved hvert Trin
 Imøde her den bedste Konges Datter!

(til Hyrdinderne)

Men hurtig! Fletter Krandsene! Hun kommer
 At offre til Diana, først alene,
 For hendes Fader — der til festligt Stævne
 Forsamler siden her det hele Hof.
 I følge mine Vink, og, mens hun hylde
 Gudinden, hylde vi den Indige!

Chor.

Roser, mens I rødme,
 Dufter Eders Sødme,
 Hvor den Skjønne gaaer!
 Alle Floras Spæde
 Slynge Eders Kjæde,
 Hvor hun stille staaer!

Andet Optrin.

(Prindsessen kommer ind, fulgt af Lerner, som blive staaende, medens hun nærmer sig Dianas Alter. En Flok af Hyrder og Hyrdinder kommer fra den anden Side.)

Chor

(med Dands.)

Velkommen, Dione! til hylvende Dands!
 Vi plukte dig Blomster, vi fletted' dig Krands;
 Velkommen til vor og til Lundenes Klang!
 Dig toner Naturen, dig priser vor Sang.

(Prindsessen nedlægger sin Krands for Dianas Alter.)

Myris.

Hver Blomst har sin Sødme,
 Hver Rose sin Rødme;
 Dog, hvad er vel sødt, som Dione!

Alle.

Velkommen, du Hulde! til hylvende Dands!
 Vi plukte dig Blomster, vi fletted' dig Krands;
 Velkommen til vor og til Lundenes Klang!
 Dig toner Naturen, dig priser vor Sang.

(Dands. Under Choret og Dandsen træder Prindsessen tilbage fra Alteret til Midten af Scenen, hvor Hyrdinderne og Lernerne danne en Gruppe omkring hende, medens alle Hyrderne ved begge Sider trække sig ærbødigen tilbage.)

Dione.

Hvor rører Eders Hyldest mig, I Gode!
 Hvor ønskte jeg, at kunne, som jeg vilde,
 Gjengjælde hver en Fryd, I skjenke mig!

En af Hyrdinderne.

O! dette hulde Smil er meer end Gjengjæld!

En Anden.

Run ønske vi det stedse lyst og stysrit!

En Tredie.

Dg aldrig slukt i Taarer!

Dione.

Gode Piger!

Hvor gjerne hemmed' jeg i Dag hver Taare,
For Eders Skyld, og for min gamle Faders,
Der paa min Fødselsdag mig saae saa gjerne
Fuldkommen glad! og dog —

(hun sukker.)

(Myris giver de Andre et Bink, hvorpaa de Alle trække dem tilbage og forsvinde.)

Tredie Optrin.

(Prindsessen. Myris.)

Myris.

O! lad mig læse,
Prindsesse! klart i dette lulte Hjerte,
Hvad disse Suk betyde! Har Dione
Slet ingen Lillid til sin troe Slavinde,
Der gjerne gav sit Liv for hendes Glæde?

Dione.

Al! at jeg aldrig saae min Moder! Hende —
Ja hende havde jeg i Dag forklart
Hvert Suk!

Myris.

Dg hvorfor ikke mig, Prindsesse?
Dog — om jeg gjetted' det? hvis denne Beiler,
Som Eders Faders Bisald vandt, den ædle,
Den stolte, tappre Kriger — trods de Laurbær,

Han alt har støet for Eders Fod — mishager?
 Hvis ene for en elsket Faders Døstle
 Dione

Dione.

Du har læst mit Hjerte, Myris!
 Jeg agter Skopas, ærer hans Bedrifter,
 Og hædrer ham, som den, min Fader ynder;
 Men elske ham, det kan jeg ei; og dog —
 Hvor gjerne soied' jeg den bedste Fader,
 Hvis hele Haab, igjen at vinde Riget,
 Hans Fiender roved' ham, er Heltens Bistand.
 I dag, du veed det, venter han med Tryghed
 Mit endelige Tilfagn. Til Diana
 Jeg atter vil om Mod og Styrke bede;
 Thi jeg har fast besluttet, mig at offre
 Min Faders Held. For Diebliffet nu
 Lad mig alene! søg de Andre! hold dem
 Tilbage, til min Bøn er endt! — O! Myris!
 O! gjem hvad du har hørt!

Myris

(Kysser hendes Haand og gaaer.)

Dybt i mit Hjerte!

Fjerde Optrin.

(Prindsessen alene. Hun knæler for Dianas Alter, medens
 Choret lyder længer borte mellem Træerne.)

„Lad os Krandsse binde,
 „Børe Haar omvinde,
 „Mens det end er Vaar!
 „Lad os Blomster slynge,
 „Lad os Hymner synge,
 „Førend den forgaaer!

(Hun staaer beemodig op og gaaer frem paa Skuepladsen.)

Dione.

Hvor jeg fremtræder,
 Møde mig Glæder,
 Rundtom er Lyst!
 D! men jeg græder —
 I Fylden af Glæder
 Er tomt dog mit Bryst.
 Hvorfra disse Taarer?
 Hvad smerter, hvad saarer,
 Hvad tynger mit svulmende Bryst?
 D Fryd i min Smerte!
 Du fylde mit Hjerte!
 Bær Beemod min eneste Lyst!

(I det hun vil gaae, styrter Myris, fulgt af de andre Terner, hende imøde.)

Femte Optrin.

(Dione. Myris. Hyrdinder og Terner. Drako i Spidsen af Sørovere.)

Dione.

I Guder! hvilken Rædsel!

Hyrdinderne.

Skæ! o Himmel!

Dione.

Diana! frels os!

Myris.

Flye, o, flye, Prindsesse!

Alle Fruentimmerne.

O Himmel! red os arme!

Kronion sig forbarme!

Diana! hør vort Raab!

Røverne.

Omring't er hele Lunden;
 Hver Redning er forsvunden;
 Forgjeves er jert Haab!

Dione.

D, fordrer hvad Jer lyster
 Af Perler, Sølv og Guld!
 Min Fader Eders Sluppe
 Skal dermed proppe fuld!

En Røver.

Af slikt paa fjerne Kyster
 Os nok i Hænder faldt;
 Saa skjon en Nymphe-Gruppe
 Gaaer Troppe over Alt!

Alle Røverne.

Den gaaer os over Alt.

Fruentimmerne.

O Himmel! red os Arme!
 O Zeus! du dig forbarne!
 Diana! stig herved!

Drato

(til Røverne.)

Trods Guder og Gudinder,
 Omfavner, griber, binder
 De flygtende Dryader!
 Hver tage sin! Afsted!

Dione

(i hans Arm.)

Min Fader! o! min Fader!

Drako.

Omfavner, griber, binder
 De flygtende Dryader!
 Umbord! hver tage sin!
 Den skønneste er min.

Fruentimmerne.

Kronion sig forbarme!
 Diana! red os Arme!

(Hver af Røverne griber een af Hyrbinderne eller Ternerne, da pludselig en Klang af Harpetoner lader sig høre i Luften.)

Sjette Optrin.

(De Forrige. Terpander med en gylden Lyra, paa Toppen af Høien, skjult for Alle neden under, men synlig for Tilskuerne, spiller og synger, medens alle Røverne standse, stude og lytte.)

Terpander.

Gjenlyd af Olympens Glæder,
 Daler ned i liflig Sang!
 Fylde med en himmelsk Klang
 Hver en Braa, hvor Ustyld græder!
 (Harpeklang.)

Drako

(i det han slipper Dione.)

Hvad felfomt Trylleri!

Dione.

O Lyd fra Guders Throner!

Myris.

O hulde Melodie!

Dione.

Os nærmer sig en Gud!

Drafo

(i det Alle lade Fruentimmerne frie.)

Hvad! skrækkes I af Toner?

Op! lyder mine Bud!

En af Røverne.

Min Arm bli'er tung som Bly.

En Anden.

Jeg intet Led kan røre.

En Tredie.

Jeg ei kan uden Sky

Olympens Toner høre.

Terpander.

Gjenlyd af Olympens Glæder,

Daler ned i liflig Sang!

Fylde med en salig Klang

Hver en Braa, hvor Usskyld græder!

Tæmmer Vildhed, blødner Hjerter,

Abler Vellyst, lindrer Smerter!

Tryller Dødeliges Bryst

Med de høie Guders Lyst!

(Harpeklang.)

Drafo.

Til Sluppen lad os tye!

Alle Røverne.

Han kommer! lad os flye!

(De forsvinde.)

Synvende Optrin.

(Dione. Myris. Terner og Hyrdinder.)

Chor.

Diana priset være!
 Vi frelste samtlig ere;
 De vilde Starer flye.
 Din Lund sig atter fryde!
 Og Glædens Sange lyde
 Til Uskylds Lov paa ny!

Dione.

Kan Frelsens Smile saare?
 Hvi sukker jeg endnu?
 Siig, alt for søde Taare!
 Siig, hvorfor rinder du?
 Dog rind — og mens jeg græder,
 Bliv ved at kildre mig!
 Hvad ere Livets Glæder,
 Du Himmelske! mod dig?

Alle.

Diana takket være!
 Vi frelste samtlig ere!
 De skrækte Fiender flye.
 Sig Lunden atter fryde!
 Og Glædens Sange lyde
 Til Uskylds Lov paa ny!

Ottende Optrin.

(De Forrige. Terpander, som, under denne Taffesang til Diana, er flegen bag om ned af Høien, kommer, med Lyren i Haanden, frem paa Scenen, og nærmer sig Prindsessen.)

Terpander.

Hvor flatter jeg mig lykkelig, I Hulde!
Her ved min Sang at have frelst maaskee
Dianas Nymphekor. Thi stufes ei
Mit Die, seer jeg her Gudinden selv
For hendes egen Stotte!

(Han neblader sig paa eet Knæ for Prindsessen.)

Dione.

Hvo du er,
Amphion, eller Orpheus, lad Diones
Dybtfolte Tak velsigne dig!

Myris.

O! nævn os
Dit Navn! O! lær os kjende, hvem vi skyld
Vor Redning!

Terpander.

Eders, Musernes, Apollons
Tilbeder; Lesbos kalder mig Terpander;
Arion efterlod mig denne Lyra,
Med hvilken Orpheus hentede fra Hades
Eurydice. Mig bød Draklet vandre
Med den omkring, fra Thracien til Creta,
Hver Havets De, saa længe, til dermed
Jeg vandt mig En, hvis Trylles overvandt
Dens Tryllemagt.

Dione

(med nedslagne Blikke.)

Det synes, ædle Sanger!

Umuligt!

Myris.

At! umuligt vist!

Alle de Andre

(i det de omstimle Lyren og betragte den.)

Umuligt!

Terpander.

Selv jeg ikke fuldt begriber
 Et større Trylleri. Med den jeg tryg
 Dmtumles mellem Havets vrede Bølger,
 Omvandrer mellem vilde Dyr, og trodser
 Hver Rovers Bold. Dog bærer jeg med Ang'st den;
 Thi mister jeg den, før den anden findes,
 Er alt mit Held, mit Navn, hver Livets Glæde
 For mig for stedse tabt. Saa løb Draflæt.

Dione.

O! jeg skal daglig bede til Apollon,
 At aldrig du maa miste den!

Terpander.

Jeg vogter
 Den, som mit Hjerte. Den er al min Rigdom,
 Min ene Lyst — mit hele Værd paa Jorden.

(Han spiller og synger:)

Freder tryller i dens Toner;
 Fienders Harmen den forsoner;
 Bølgen standser — Stormen tier —
 Jord'nens Brag bli'er Harmonier,
 Bæver blot dens mindste Lyd.

Dione.

Alt for underfulde Fryd!
 Den har borttryllet ganske med dens Klang
 Min Ang'st — (sagte) og selv min Kummer — (høit) Ædle
 Skjald!

Kom, følg mig til min Fader! Snart vi gaae
 Hans Ankomst her imøde! Hvor hans Hjerte
 Vil frydes ved din ædle Daad!

Med sit halve Rige
 Han vil lønne dig!

Terpander.

Gjengjæld uden Lige
 Er dit Smil for mig!

Dione.

Ædel Heltedaad at frone,
 For min Fader hvilken Fryd!

Terpander.

Men at have frelst Dione
 Alt er Løn for hver en Dyd!

Dione (affbes.)

Guder! lad min Læbes Lyd
 Torde tolke denne Fryd!

Terpander

(i det han overlader Lyren til de beundrende Nympher.)

Jeg dig ei behøver nu,
 Denne Lyft er meer end du!

Begge.

Guder! lad min Læbes Lyd
 Evig signe denne Fryd!

Terpander (til Dione.)

O! hvor tryller i dit Die
Glædens Taareblif mit Bryst!

Dione.

Lad min elskte Fader søie
Sin til alle vores Lyst!

Terpander.

Skuer, Guder! fra det Høie
Frelset Ynde, frelset Dyd!
Hvert Olympens Himmelsøie
Smile ned til Dagens Fryd!

Dione.

Skue, Diana! fra det Høie
Frelsen ved hans Lyras Lyd,
Ustylds Dronnings Himmelsøie
Smile ned til Lundens Fryd!

Begge.

(Terpander følger, under Slutningen af denne Sang, Prindsessen og hendes Terner ud af Lunden. Efter at Alle ere forsvundne, optræder Skopas med sin Baabendrager.)

Tiende Optrin.

(**Skopas** i krigerisk Rustning, og **Pamphilus**, begge med Buer og Pilekoggere, komme fra den modsatte Side, uden at have seet de Forrige.)

Skopas.

Jeg troede Kongen alt at finde her,
Jeg hørte Sang i Lunden. Her er Stævnet;
Men end er Ingen kommen, skjøndt jeg seer
Alt tilberedt. Hvi frygter jeg — (til Pamphilus) du hørte
Dog Sangen og?

Pamphilus.

Af Hyrder og Hyrbinder —
Hvor hører man ei dem trallalle?

Skopas.

Morg'nen
Er skøn! dog var jeg aldrig mindre munter;
Trods mine vundne Laurbær, trods den Ære,
Man viser mig, trods al din Lystighed,
Jeg er, som træet af Livet her paa Den.

Pamphilus.

Jeg ligesaa.

Skopas.

Jeg veed ei hvad mig fattes;
Jeg ligner ei mig selv — jeg finder Alt
Kjedsommeligt.

Pamphilus.

Mig ogsaa?

Skopas.

Dig især!

Pamphilus.

Saa gaaer det vidt! — Da veed jeg derimod
Desværre, hvad der mangler mig —

Skopas.

Lad høre!

Pamphilus.

En Dyrekøllert og en Krukke Chier;
Ehi, skjøndt Aurora vel har Guld i Mund,
Det mætter ei paa Fastende, desværre!
Til Lykke har jeg her dog et Par Figner.

Stopas.

Du tænker kun paa Spisen og paa Drikken.

Pamphilus.

Jeg tænker just, som J, paa hvad mig fattes.

Stopas.

Dg veed du, hvad der fattes mig?

Pamphilus.

Prindsessen.

Stopas.

Ja, Pamphilus! jeg rødmer for mig selv,
Saa ganske finder jeg mig Amors Slave.
Jeg, som paa Jagt, i Kamp og Baabenbrag
Var vant, at tæmme vilde Dyr, Centaurer
Dg ubetvungne Helte, zitterer her
For et uvenligt Blik af hendes Die.

Pamphilus.

J Deres Sted jeg zitted' ikke længe;
Jeg gjorde Sagen kort.

Stopas.

Jeg ogsaa haaber,
At ende den i Dag. Den Stoltes Fader
Har lovet, at hun her, ved Solens Dpgang,
Skal endelig erklære sig. Den Gamle
Seer gjerne vor Forening — og Prindsessen
Er Mønsteret for omme Døttre.

Pamphilus.

Herre!

Tag Dem i Agt! Vel sandt, at det er ude
Med Kjærligheden, naar De først er gift;

Dg, for saa vidt, undgaaer De sikkert nok
 Hvad nu Dem plager; men at flye for Amor
 I Hymens Favn, er netop ligefrem
 Alt styrte sig af Skylla i Karybdis.

Skopas.

Du taler dog vel aldrig af Erfaring?

Pamphilus.

Desværre! jo tilvisse! — Tvende Gange
 Mig Amor alt har truffen.

Skopas.

Hvor? I Panden?

Thi Hjerte har du ei —

Pamphilus.

Hvor jeg blev truffen
 Er ligemeget; men — nok sagt — jeg kjender
 Det falste Rjøn, som Skum paa Vand, til Prikke.
 Hør kun min Vise! — Den er mere værd
 End alle Kluf af Orpheus og Amphion.

(Han synger.)

Som Skum er paa Vand,
 Er en Lilevand!

Med Niffen og Binken,
 Med Smilen og Pliren,
 Med Skotten og Blinken,
 Med Halen og Firen,
 Hun Hjernen forvriier,
 Dg Hjertet forqvæler;
 Dg smaa Drillerier
 Dg store Spectakler,

Isteden for Glæden, som Amor ham spaaer,
 Er Alt hvad med Bruden en Veiler dog faaer.

Som Veir og som Bind
Er og Konernes Sind.

Dg Bobler i Bækken,
Dg Ugler i Mosen,
Dg Ratten i Sækken,
Dg Slangen bag Rosen,
Dg Ryk i Forstanden,
Dg Hjertet i Stykker,
Dg Taffer i Panden,
Dg tusind Ulykker,

Isteden for Himlen, som Hymen ham spaaer,
Er Alt hvad med Konen dog Manden kun faaer.

Jeg selv har været gift i otte Dage!

Skopas.

Du er en Nar!

Pamphilus.

Vil sige Viis! Men see!

Der kommer Ebers Hersterindes knibste
Livnymph. Jeg vil skjule mig bag Alteret.

(Han skjuler sig, og Skopas bliver staaende ikke langt derfra, lænende sig til et Træ.)

Tiende Optrin.

(De Forrige. Myris med Blomster i en Kurb. Til en anden
Terne, som hun sender bort ved Indgangen.)

Nu, skynd dig at forsamle hele Staren
Imellem Egetræerne bag Høien!
Jeg bliver her, at vente deres Komme.

(Hun sætter sig og synger, uden at blive Skopas eller Pamphilus vaer, i det hun
ordner Blomsterne.)

En Mø sad i det Grønne,
 Dg bandt en Krands og sang.
 En Kriger saae den Skjønne,
 Dg standsed' brat sin Gang.

Han af sit Purpurbælte
 Tog frem et gyldent Striim:
 Kom med til mine Telte!
 Den Skat skal være din!

Hun takked' for den Ære,
 Sprang op og løb sin Vej —
 Dg efterlod den Lære:
 Man kjøber Hjerter ei.

(Pamphilus springer frem bag Alteret, og snapper Strandsen fra hente.)

Ellevte Optrin.

(Myris. De Forrige.)

Pamphilus.

Saa kjøber jeg.

Myris (bestyrret.)

Af!

Skopas (til Pamphilus.)

Pamphilus, lad fare

Utidig Spas! (Til Myris.) Dit Komme vel betyder,
 At snart Dione her med hendes Fader
 Sig lader see. Jeg alt har ventet længe.
 Pandion bad i Gaar mig møde her
 Ved Jagtgubindens Alter.

Myris.

Begge komme

Til Dffring her — og bringe med en Gjest.

Stopas.

En Gjest?

Myris.

Hvis Lyra vi vil frandsse.

Stopas.

Lyra?

Myris.

Jeg derfor sprang forud i Hast at samle
Nye Blomster —

Stopas.

Hvilken Gjest?

Myris.

En ædel Sanger

Fra Lesbos.

Stopas.

Hvad? Terpander?

Myris.

Just! I kjender

Ham alt?

Stopas.

Af Rygtet. Er han gammel?

Myris.

Gammel!

I kunde være, troer jeg, let hans Fader —
Beleven, stjern og ædel, som en Halvgud!

Stopas.

En Halvgud? Altsaa heel velkommen?

Myris.

Rigtig

Stopas.

Man elsker ham vel alt?

Myris.

Han er elskværdig.

Pamphilus (til Stopas.)

Hvad sagde jeg vel nys? Jeg kjender Piger?

Myris.

Du?

Stopas.

Elsket er han altsaa her paa Den?

Myris.

Hvorledes andet? Har han ikke reddet
Prindsessens Liv?

Stopas.

Saa? Reddet hendes Liv?

Var det i Fare?

Myris.

Beed I ei, hvad nylig

Her foregik. Nu' vel, saa hør! Prindsessen
Bad her i Lunden, og vi andre dandsed'
Omkring vor Høitids Dronning, da — jeg gyser
Endnu af Stræf — en Røvertrop fra Stranden
Sprang frem og, trods vort Jammerstrig, trods Tilbud
Af al vor Eiendom, og trods Diones
Henbleggen, greb os Alle — Hærens Formand
Den Indige. Vi slæbtes alt til Snekken,
Da pludselig, ved Klanger af en Lyra,
Enhver af Røverne, som rørt af Lynet,

Lod Byttet fare, flygted' og forsvandt.
Saa redded' os Terpander.

(Pamphilus lister sig omkring i Baggrunden, og leder efter Noget.)

Skopas.

Ha! mit Sværd
Dem havde sendt til Hades!

Myris.

Er det Under,
At vi bevidne froe vor Frelser Tak?
Var denne Daad ei værd —

Skopas.

En tapper Daad,
At ksimpre paa en Luth!

Myris.

Vær billig, Skopas!
Vær i det mindste meer end uretfærdig!

Skopas.

Jeg elsker; og jeg troer mig ei uværdig
Prindsessens Haand.

Myris.

J er en tapper Kriger,
Hvo negter det?

Pamphilus

(Kommer tilbage med en Madkurv, som Røverne i Flugten have efterladt bag Træerne,
sætter sig, og udtager en Skrukke Blin.)

Dg Byttet mig beriger!
Her har jeg min Bekomst i Dverflod.

Skopas

(uden at høre ham, til Myris.)

Hvis Heltebaad har Ret til Kjønnets Hæder,
Dg Skjønhed er Belønningen for Mod,

Jeg trodse tør hver Halvgud! Hvo mig træder
I Veien, zittre!

Pamphilus (drifter.)

Søde Drueblod!

Trods Amors Magt og Ares vilde Styrke,
Dig, hulde Bacchus! vil jeg evig dyrke.

(Der høres en Marsch.)

Myris.

Der kommer hele Stadsen.

Skopas (til Pamphilus.)

Intet Kluf!

Pamphilus.

Endnu i Hast et lillebitte Kluf!

(Han passer ind, og stiller sin Kuv hen bag et Træ, medens Myris gaaer hen at vinke Hyrbinderne.)

Tolvte Optrin.

(Pandion med Følge. Dione med hendes Terner. Terpander.
De Forrige. Opstoget gaaer tre Gange forbi Dianas Alter,
ved hvis Fod Kongen nedknæler. Skopas staaer lænet til et Træ.)

Pandion

(gaaer hen imod Skopas og rækker ham sin Haand.)

Velkommen Skopas! og tilgiv, hvis længer
I her har ventet, end jeg gjerne vilde —
En Hændelse —

Skopas.

Jeg veed den alt.

Pandion

(medens Dione befranser Terpanders Lyra.)

Jeg haaber,

I har ei længe ventet.

Skopas.

Undertiden

Er' Diebliffe lange. Tor jeg spørge,
Herr Konge! hvem er vel den Lykkelige,
Som følger Eder hid — og som Jer Datter
Alt rækker hist en Krands? En Helt dog sikkert,
En fremmed Kriger, hvis Bedrifter

Pandion.

Kriger

Nu vel just ikke. Helt? — ja! hvis man Helt
Bor kalde den, som over Heltebaad.

Skopas

(i det Dione nærmer sig ham med den anden Krands.)

Helt uden Sværd! Et sjeldent Syn, ved Ares!

Dione

(træder tilbage med Krandsen.)

Meer sjeldent, end et Sværd foruden Helt!

Skopas.

Dg selv utroligt, naar man seer det! Navn
Har Helten dog?

Pandion.

Terpander!

Skopas.

Ah! Terpander

Fra Lesbos! — ham med Lyren! Et Slags Troldmand,
Som Nygtet gaaer?

Pandion.

Ham selv!

Skopas

(gaaer Terpander stolt imøde.)

J er altsaa

Den lykkelige Mand, der, som det hedder,

Med Lyren fanger flere Skjønnes Hjerter,
End Fuglesæng'ren med sin Snare Fugle?

Terpander.

Hvis Arm i Fred just ikke svinger Sværdet,
For unge Møer at kyse, men i Rødsfald
Vel skjærmer fleer, end mangan Anden stræmmer.

Skopas (baanligen.)

Hvis egentlige Styrke dog bestaaer
(Saa siger man) i Sang om fremmed Styrke!

Pandion.

Hvortil, I Mænd! den Strid om Sværd blandt Venner!
Vi ere her dog Venner, og I Begge
Mig kjære, meer end kjære Gjester! Tvedragt
Bør flygte langt fra denne Kreds!

Skopas.

Pandion!

Jeg fandt mig heller midt i Kampens Torden,
Dmlynt af tusind Spyd.

Pandion.

Men hvad er Aarsag
Til denne pludselige Harm?

Skopas.

Dmsonst

Jeg følger, hvad der ulmer i min Barm,
Jeg kjender ei Forstillelse. Pandion!
Jeg elsked' Eders Datter, og jeg vented'
I dag mit Dnske kronet med et Tilsagn,
Hvorved en Fremmed syntes overflodig.
Jeg finder en Medbeiler nu; og Stævnet
For Kjærlighed er blevet dennes Møde —
See der min Harm.

Terpander.

Tillad og mig et Udbrud

Af hvad der luer i mit harmfrie Bryst!
 Jeg første Gang i Dag har seet Prindsessen —
 Jeg havde gjemt den i mit Hjerte, længe
 Maafee, den Piiil, som saared' mig, hvis, Skopas!
 Din Ittring ei mig astvang en Erklæring.
 Jeg elsker — uden Fordring — uden Haab —
 Men uden Zittren og for anden Brede
 End for Diones.

Skopas

(med Haanden paa sit Sværd.)

Ha! du trodser! — Men —
 Du, til dit Held, er ubevæbnet! — Vel,
 Prindsesse — Balget kan jo gjøres strax —
 Vælg! — o den skønne Ligning! — jeg bør zittre!
 Vælg imellem Sværdet og — den kjæle Pyre!

Dione.

Min Fader! o tilgiv, jeg gaaer tilbage,
 Da din Nærværelse, da selv Gudindens
 Mig ikke sikrer for en stolt og haanlig
 Tiltale, hidtil fremmed for mit Dre!
 Min Fader! lad os gaae!

Pandion.

Velan, min Datter!

Jeg deler din Fortørnelse. Dit Liv
 Er mere værd mig end mit tabte Rige!

Skopas

(med Stubsen, ilende hen til Kongen og Prindsessen.)

Tilgiver! o, tilgiver, at jeg glemte
 Mig selv og Alt i haabløst Raseri!

Mit Ord er voldsomt, som min Arm; men Hjertet
Er fuldt af Kjærlighed! O bliv, Prindsesse!

Pandion.

Belan! vi troe dig. Men du har fornærmet
En ædel Mand, en Gjest, en hellig Fremmed,
Hvis Daad du vidste dog!

Skopas (til Terpander.)

Tilgiv, Terpander!

Jeg skylder dig Erstatning! Jeg erkjender
Med Rødme min Fornærmelse!

Terpander.

O! du elsker

Dione! Vær min Ven! som den, der deler
Min ene fulde Følelse! Mit Hjerte
Har ikke længer Rum til nogen anden.

(De omfavne hinanden, i det Dione transfer Skopas.)

Pandion.

Saa hører, Venner! da mit Venstabs Bud:
Jeg skatter hver af Eder lige værdig
Min Datters Haand. Hvo nu af begge, før
Et Aar er rundet, fuldeligst beviser
Sin Kjærlighed, og bringer ved sin Daad
Den Elskede det største Provens Offer,
Han tage, fra det Dieblif den Anden
Sig overvunden tilstaaer, hendes Haand!
Hvis uafgjort, naar Provens Tid er omme,
Fortrinet skulde findes, Bægten lige,
Som muligviis kan hænde, vælge hun,
Og hendes Valg er da min faste Villie!

Skopas.

Jeg indgaaer den Betingelse med Lid
Til Guden, jeg i Livet mandig dyrker.

Terpander.

Dg jeg med Frygt; thi hvad er al min Fd,
Hvis Himlen kun den Tillidsfulde styrker?

Dione.

Med Hjertet bundet, og med Hjertet frit,
Trods Haab og Frygt, min Faders Bud er mit!

Pandion.

Saa værer da fra nu, paa Tro og Love,
To broderlige Gjester paa min De,
Med Lov til Alt, hvad kan bestaae med Vren,
Paa Land og Vand, i Fred og Krig, at prøve,
For, som Jer tykkes bedst, at naae jert Maal.

Pandion.

Ben da favne Ben,
Naar hun Een af begge
Kransen rækker hen!

Stopas.

Ben omfavne Ben,
Naar hun Een af begge
Kjærlig rækker den.

Terpander.

Ben omfavner Ben,
Naar hun Een af begge
Haanden rækker hen.

Pamphilus (til Myris.)

Strax kun ræk mig den,
Eet er dog vi begge,
For een Dag gaaer hen.

Myris.

Rækker han mig den,
Stilles ad vi begge,
Før een Dag gaaer hen.

Dione

(vender sig til Dianas Alter.)

Hør mit Lofte her, Gudinde!
Med den Krands, jeg fletted' dig,
Haand og Hjerter den skal vinde,
Som den værdigst viser sig!

Skopas.

Du, som Arm og Hjerter styrker,
Svig i denne Kamp mig ei!

Terpander.

Du, som selv min Elskte dyrker,
Led min Frygt paa Haabets Bei!

Pamphilus.

Bacchus, som mig altid styrker,
Nu forlade du mig ei!

Myris.

Hvordan han sin Elskte dyrker,
Faaer han dog omsider Nei!

Alle.

Hør, Diana! hør vor Bøn!
Hør den, hellige Gudinde!
Styrk den Helt, vi værdigst finde!
Lad hans Dyd i Proven vinde!
Smil til Vrens bedste Son!

(Dands.)

Mellemspil.

(Et brat opstigende Uveir med Storm og Torden, der efterhaanden lægger sig, udtrykkes af Orkestret mellem Acterne. Dækket gaaer op igjen, i det Uveiret endes.)

Andet Optog.

Første Optrin.

(Skuepladsen forestiller en anden Plads paa Den. Skopas og Pamphilus komme fra Jagten, drevvaade, indhyllede i Kapper.)

Pamphilus

(kastende sin Kappe.)

Det er et Veir!

Skopas.

Nu er det jo forbi!

Pamphilus.

Jeg føler det bestandig —

Skopas.

Kun en Byge!

Pamphilus

(efter at have kastet sin vaade Kappe, afhjælpende Skopas sin.)

En Byge! Jeg er ganske blind endnu

Af Lyn og Hagl, og døv af Tord'nens Skrald.

Jeg troer, at Stormen har med Rod oprykket

Ei Træer blot, men Den selv, og slængt

Den hen et andetsteds; thi her jeg kjender

Mig ikke mere selv igjen.

Skopas.

Gid daglig

Vi havde slikt et Veir! det var dog noget,

En Kriger værdigt! Intet hader jeg
 Som dette kjæle, bløde Hyrdeliø
 I evig No. Den Smule Fuglejagt
 Er Jngenting. Jeg holder ei det ud —
 Nei! jeg forgaaer af Kjedsomhed tilsidst —
 Mig Timerne bli'er Aar, Minuter Dage —
 Ved sliq Uvirkksomhed!

Pamphilus (for sig.)

O Himmel! end er ei
 Den første Dag tilende — dog er alt
 Taalmodigheden ude! (hoit) Ja! fordømt,
 At denne Lyretrold os kom i Veien —

Skopas.

Hvad Lyretrold? Tal med Verbødighed
 Om min Medbeiler, om en ædel Jngling,
 Min Elskovs Fiende, men min svorne Ven.

Pamphilus.

Dog, naar jeg ret betænker Alt, var Nok sagt.

Skopas.

Hvad vil du sige med dit Nok sagt? Veed du
 Et Middel?

Pamphilus.

Noget veed jeg i det mindste —
 Var jeg i Eders Sted —

Skopas.

Hvad saa? lad høre!

Pamphilus.

Jeg tog Prindsessen paa en anden Fod —
 Som Fruentimmerne bør tages — Herre!
 I tager Sagen bagvendt fat!

Skopas.

Hvordan?

Hvad skal jeg gjøre?

Pamphilus.

Vinde Prisen først!

Skopas.

Men siig, hvorledes?

Pamphilus.

Jer jo Kongen selv

Har sagt det: J maa hende klart bevise,
Saa klart, som to og tre gjør fem, J elsker —
D elsker stærkere — med Hud og Haar,
Dg Sjæl og Sind og Sands — end selv Rivalen.

Skopas.

Men paa hvad Maade skal jeg gjøre klart,
Hvad dog er hidtil tvivlsomt?

Pamphilus.

Paa hvad Maade?

Paa bedste Maade — paa den Maade, Piger
Vil elkes paa: paa Kjærlighedens Maade!
J hende følge maa, som hendes Skygge —
Maa smigre hende — more hende — smukt
For hende snakke — sukke — synge — lee —
Dg græde, til hun græder med — kort sagt:
For hende leve, ja vel ogsaa døe,
Naar det til Stykket kommer — Dog det sidste
Gemeenlig spares

Skopas.

Er du fra Forstanden?

Du troer, at jeg tilbringe kan min Tid
Med Kurren, som en Due — med at slagre,

Som Sommerfuglen — pluddre, som en Skade —
 Og flukke, som en Rattergal? Desuden —
 Du tager mægtig fejl, ifald du tænker,
 Prindsessen seer paa slikt; hun vilde sikkert
 Foragte mig, nedlod jeg mig til saadant;
 Og hendes Fader, selv en gammel Helt,
 Der agter mandig Daad, vist aldrig skjenkte
 Sin Datter til en kjælen Lediggænger.
 Nei! jeg er fuldt bestemt; min Plan er færdig.
 Paa Lemnos Krigen nys igjen er udbrudt —
 Jeg iler hen, og slaer Pandions Fiender,
 Og kommer med min Laurbærkrands tilbage,
 Medlæggende den for Diones Fodder
 Med hendes Faders Krone. Strax i Morgen
 Jeg gaaer herfra!

Pamphilus.

Mens Græsset groer — dog — Nok sagt!
 Mens Krandsen vindes, tabes Bruden. Herre!
 I Kronen faaer maastee, og han — Prindsessen.
 I vil gaae bort, og lade her Rivalen
 Frit Raaderum? — D! hvis min Hjertens Mening
 Jeg torde sige?

Stopas.

Tal!

Pamphilus.

Det torde gaae Dem,
 Som det i Bisen gif Mamut! Det gif
 Mig selv engang omtrent saaledes — Hør kun:

(Stopas sætter sig paa en Stub, lænende sig paa sit Sværd.)

Skjøn Cloris elskede Mamut;
 I Krig han maatte rende —

Au! hvor hun græd, den stakkels Slut!
 Dog sit den Graad snart Ende.
 Nei, nei! o! nei!
 Jeg vovede det ei,
 Langt fra min Pige at rende.

At han kom Bruden lidt af Sind,
 Jeg lade vil passere —
 Men, at en Clap nu strax slap ind,
 Det var dog alt lidt mere!
 Nei, nei! o! nei!
 For farlig er den Bei,
 Langt fra sin Mø at spadser.

Gud Gros hurtig saae sit Rap;
 De dandsed' med hinanden —
 Brud var stjon Cloris, Brudgom Clap;
 Den Staal blev fylt til Randen.
 Nei, nei! o! nei!
 To Kjæresten bør ei
 Gaae alt for langt fra hinanden.

Namut nu kom fra Krigen hjem
 Med al sin gjorte Lykke —
 At! med et Die — stude paa Klem,
 Og med en Fod — paa Krykke.
 Nei, nei! o! nei!
 Den Reisen duer ei!
 Her hjemme bedst man gjør Lykke.

Hvad synes Jer om denne Skjebne, Herre?

Skopas

(som imidlertid har siddet i bue Lanter.)

Du troer, jeg hører paa dit Bæv? Jo meer jeg
 Alt overveier, og jo meer jeg Rigtig —
 Ja! — det vil lykkes! Ja, det er besluttet!
 Jeg gaaer til Lesbos — understøtter Folket
 I Mytilene — styrter der Tyrannen —
 Og iler hid! Dione! ja! din Skjebne
 Jeg vil forvandle! Mytilenes Krone
 Gjenvinder jeg din Fader, for at sætte
 Den paa dit Hoved! Ja! min Plan er færdig!

(Han reiser sig.)

Til Slag! til Slag! til Kampens Fryd!
 Mig vinker Sværd og Skjold og Spyd!
 Jeg snart paa Seirens Binger
 Til Vrens Top mig svinger!
 Henkaldt af Krigens Tordenbud,
 Opflammet selv af Elfskovs Gud,
 Jeg styrter frem paa vinget Fod,
 Med blodigt Staal,
 Igjennem Fiendens Skarer mod
 Mit Maal!

(Han drager Sværdet.)

Pamphilus.

Men kjære, bedste Herre! men betænk dog —

Skopas.

Tie! jeg er kjed af dine Men; desuden
 Der stifter Intet uden Feighed under —
 Jeg kjender dig. Bring strax mit Løi i Orden!
 Jeg gaaer, det første, bedste Skib at hyre,

Dg bliver Binden, som den er, i Morgen
Vi seile! Gjør din Pligt, og lyd mit Bud!

(Han gaaer.)

Andet Optrin.

Pamphilus (alene.)

Dg — Stam, der gjør! Jeg ydmygst mig betaffer!
Nei, nei! Helt Skopas, jeg er ingen Nar!
Jo! skjont! at seile hen og søge Laurbær,
Dg finde Døden paa en fremmed Kyst! —
Dg til hvad Ende? Blot for at gaae glip,
Han af Prindsessen, og jeg selv af Myris,
Jeg spidsset har min Næse paa, ved denne
Formælingshøitid! Nei! jeg lover mig
Den gyldne Fred; den leve! Reis I bort,
Herr Skopas! slaaer, og lad Jer slaae ihjel,
Saa meget Jer behager; jeg vil blive
Paa Den her. — Min Plan er ogsaa færdig;
Dg min Beslutning er urokkelig!

Jeg mig skulde lade slyde
Næsen ind og Diet ud?
See mit friske Blod at slyde?
See mig slagtet, som en Stud?
Slaaes, I Helte! slaes i Fred!
Jeg vil ikke være med!

(Han sætter sig, og tager sit Bytte frem af Rappen.)

Meget godt er end tilbage,
Som jeg, før jeg døer, vil smage
Her, hvor jeg er fri for Stud.
Bort fra mig hver blodig Fane!

Jeg er Helt paa Fredens Bane!
Jeg vil holde Livet ud!

Jeg nu maa skjule mig! Det kunde falde
Ham ind at tvinge mig med Magt — jeg finder
Blandt disse Klipper vel et Hul.

(I det han vil gaae bort, standses han af et Par fremstyrende Herolde.)

Tredie Optrin.

(Pamphilus. To Herolde.)

Første Herold (aandeløs.)
Hvor er din Herre?

Pamphilus.
Veed jeg det? Om bord —
Paa Havets Bund — i Krig —

Anden Herold.
Hvad fladdrer du?
Her er ei Tid til Spas! Hvor er din Herre?
Prindsessen savnes.

Pamphilus.
Er hun ogsaa floiten?
Saa har han taget hende med!

Første Herold.
Flux viis os,
Hvorhen han flygted'! For os did! hvis ikke
Skal Pilen sidde dig i Brystet!

Pamphilus.
Himmel!
Hvad er paa Færde? Jeg har ingen Skyld
I denne Flugt!

Første Herold.

Afsted! viis Veien os!

Pamphilus.

Did henad gif han, for et Skib at hyre;

Men hvor, jeg ikke veed.

(Alle bort.)

Fjerde Optrin.

(Skuepladsen forandres til en aaben Porticus eller Hal foran det kongelige Pallads. Pandion træder frem imellem Fruentimmerne, som, rundt om i Bevægelse, udtrykke Sorg og Fortvivlelse. Herolde og Bevæbnede staae omkring ham. Myris.)

Pandion

(til Vagten og Herolde.)

Nu spreder Eder, hver med Lynets Fart,
Til Dens Landingsplads! Rundt opbyder
Hver rørig Mand at væbne sig, og møde
Paa Vesterpynten! Hyrder og Hyrdinder
Lad gennemstreife Skovene! Til Skopas,
Som Flaaden føre skal, er skiftet Bud!
Gaaer! Flyver! — Myris! bliv! —

(Alle forsvinde, undtagen Kongen, Myris og en Vagt.)

Femte Optrin.

(Pandion. Myris. Siden en Herold.)

Pandion.

Udførlig nu

Fortæl det Rædsfulde! Skrækken ei
Mig fatte lod din stønnende Beretning.

Myris.

Prindsessens lille Sluppe laae bekrandst
 Til den i Bugten foreslagne Lystfart
 Før Festmaaltidet. Ene med mig, steg hun
 I Sluppen, for at roe (som tidt hun pleied')
 Hen til Terrassen selv. Klart, som et Speil,
 Var Vandets Flade, Luften holdt sin Aande;
 Men pludselig blev hele Himlen mørk,
 Og, nær ved Trappen alt, hvorhen jeg iilte,
 For at modtage hende, drev et Bindstød,
 I det hun Aaren tabte, Sluppen hen
 Om Pynten. Dog, hun loe, da Frygt jeg yttred';
 Men nok et Bindstød kom, og, mens jeg streeg
 Forgjeves, gled alt længer bort og længer,
 Et Steenkast fra Terrassen, Sluppen ud
 Paa Dybet. — Skrig i Skrig, fortvivlet, løb
 Jeg nu, for Hjælp at kalde, hen og hid,
 Og andre Terner kom; men en Orkan
 Sig reiste brat, og Havet bruste vildt.
 Jeg halv forgik af Rædsel — da Terpander,
 Med Lyren i sin Arm, kom til, og hørte,
 Prindsessen sad i Sluppen, som derude
 Var alt et Rov for Dybets Oprør. „Hør,
 Og beder til Diana,“ raabte han,
 Og styrted' sig i Stormen ned fra Pynten
 I Donningen. Vi saae ham svømme længe,
 Den gyldne Lyra hævet over Bølgen,
 Til nær ved Sluppen han os kom af Syne.
 Vi andre, mellem Hagl og Lyn og Brag,
 Afspredtes til et Ansfrig paa Palladset.

Pandion.

Kom Skopas ikke did?

Myris.

Han var paa Jagt
 Alt gaaet ud en Time før. Man søgte
 Ham dybt i Skoven.

Pandion.

Ulyksalige!

Hvor kunde du? — Dog, det er Himlen selv,
 Som Kongen alt har knuust, og nu vil knuse
 Den alt for lykkelige Fader! Til
 Til Lunden, med et Dffer til Gudinden,
 Jeg selv begiver mig ombord.

(Et Bud kommer.)

Herolden.

Terremen

Alt ligger færdig, Konge.

Pandion.

Hør mig, Zeus!

(Han gaaer med Herolden.)

Sjette Optrin.

(Skuepladsen forandres til et øde Sted, omringet af Klipper. **Dione** ligger afmægtig paa et Fjeldstykke, ved Siden af et slutt Baal, hvoraf blot de halvudbrændte Knuder og Kullene sees. Ved hendes Side staaer **Terpander** med sin Lyra, veemodig henboiet over hendes Leie.)

Terpander.

Forgjeves har jeg altsaa frelset her
 Dit dyre Liv alt anden Gang — forgjeves
 Udristet dig af Dødens lulte Strube,
 Henbaaret dig i feiersalig Arm
 Igjennem Dybets Rætsler — for paa Land,

Af Mangel paa en venlig lille Gnist,
 At see dig døe! Dig kunde redde nu
 De kjæln, spæde Ledemods Opvarmen,
 Ved Hjælp af en veldædig, sagte Kulild.
 Dog, Havets Bund er ei meer fugtig kold
 End Luften, som paa disse nøgne Stene
 Nedtrykker sine vaade, brede Ringer!
 Rundt om er intet Blad, er ingen Dvift,
 Er intet Brændbart, intet Tørt til Gnidning;
 Og, voved' og min Dmhed dig at kryste
 Til denne Barm, — at slynge mig omkring dig,
 Som Epheuranken om sin Brud — som Amor
 Om Psyche — selv min Favn er vaad og kold,
 Trods Kjærlighedens Gløden i mit Hjerte! —
 Og dog er her til Redning Alt forhaanden,
 For tusinddobbel kun at martre mig —
 Ved overflødig end, og nok af Kul,
 Hvis blot en Flammes Pusten op var mulig.

(Han tager hendes Haand.)

End spiller Liv. O Haab! o Dval! — O Himmel!
 Medsend en Straale! Lad et Lyn, o Zeus!
 Slaae ned i dette slukte Baal; dets Knittren
 Nedslaae mig Usle, hvis kun Slaget tænder
 En Altarflamme til min Elstes Redning!

(Han knæler ned ved hendes Side.)

Du, som mig huld betroede Himlens Sang,
 Dplad min Elstes Dø! væk den Hulde!
 O! lad mit Hjertes Jld i Lyrens Klang
 Igjennemtrænge Dødens Slummerfulde!

(Han tager Lyren og spiller.)

Baagn du Himlens vinkte Mø!
 Før fra Jorden du dig hæver,

Jør til Guders Chor du svæver,
 See for dig din Elsker døe!
 Ekue ham ved din Side segne —
 Sukke — zittre — bæve — blegne!
 Hør i Harpens Trylleklang
 Din Terpanders sidste Sang!

Dione

(uden at slaa Vinene op, med bævende Stemme.)

Terpander! min Terpander! er du med?
 O, saligt! — hvilken Belyst! — og min Fader
 Er ogsaa med! O! det er meer end Drøm!
 Elysium er rundt omkring mig! — Døden
 Var i din Arm mig sød! og nu er Livet
 En evig Himmel! —

Terpander (snælende.)

Elskede! du zitrer!

Dione.

Alf Salighed! — men Alt er rundt om mørkt!
 Hvi sluktes vore Brudefakler? — Tænd,
 O tænd dem — tænd dem snart igjen! — O Svimmel!

Terpander.

Du seer mig ei?

Dione.

Jeg hører dig — og, o!
 Jeg føler Krandsen slynget om os To —
 Men skynd dig, og tænd Lys i Himles Himmel!

Terpander.

O Lyst! o Dval! — O! hvilket Dødens Gys!

(Han farner vende.)

Hvad fattes vel min Brud i Glædens Arme?

Dione.

Mig fattes Intet — uden Glædens Lys —
 Jeg savner Intet, uden Livets Varme —
 Lys! Lys! o Elfte! blot et Glimt af Lys!

Terpander.

D, vilde sig en venlig Gud forbarme!
 Hun føler nærme sig den Dødens Arm,
 Som, strakt mod hende, griber alt min Varm.

Dione

(bensegnende paa ny.)

D Stræk! nu blev det atter dødt stille —
 Det kolde Mørke vil mig fra dig stille!

Ton, elste Ven!

D, ton igjen!

Terpander.

D vee mig! Hun opgiver her sin Aand,
 Og Harpen synker af min Haand!

Svøbt i Smerte,

Stiig foruden Lyrens Klang,

Fra mit Hjerte

Stiig, og døe, min Svanesang!

Dione.

Kjælnæ Stemme! søde Toner! —

D, men Nattens Mulm fornyes!

Terpander.

Hører mig, Uranioner!

Læben zitterer — Hjertet bæver —

Dione.

Kjælnæ Lyd! o søde Toner!

Salighed mig rundt omsvæver —

D! men Lys!

Terpander.

Hører mig, Uranioner! —

Hjertet brister — Kraften viger —

Dione.

O! jeg løstes op af Toner,

Kjærlighedens Arm mig hæver —

O! men Lys!

Terpander.

Hører mig, Uranioner!

Livet synker — Suktet stiger —

Døe, min Sang! —

Dione.

Hvilken Fryd i Nattens Svimmel!

Terpander.

Hvilket Mulm i Glædens Himmel!

Dione.

Lys! o Lys!

Terpander.

O døe, min Sang!

(Dione synker tilbage i Almagt; han lader Lyren ligge for hendes Fod, og springer op.)

Terpander.

Hun døer! Fortvivlelse. Hun døer! En Ild,

En Gnist, o Himmel! blot en Gnist, I Guder,

En Gnist kan redde hende! blot en Gnist,

En jordisk Gnist, opfangen i en Trevl —

I disse slutte Brandes vaade Kul —

I denne Harpes Splinter! — Splinter! Ha!

(Han tager hurtig Lyren op.)

Tak, høie Phoebus, Tak! — du sendte mig

Den lyse Tanke! — Vel! Modtag mit Dffer

Med Huld, du Jldens Gud! Tilgiv mig, Dryheus!
 Du veed, jeg offrede mig heller selv,
 Sprang Jld af mit nedbrudte Leer! — Dog saa —

(Et stærkt Tordenslag høres, i det han sonderbryder Lyren.)

Jeg sonderbryder, trods Draklets Trudsel,
 Mit Livs Klenodie, din Gave! — Nu —

(Han gnider et Par Stykker af den sonderbrudte Lyre mod hinanden.)

Spring ud, min Elstes Liv, af Harpens Død!

(Stykkerne ryge.)

Hil! hil! Vær mig velkommen nu, Vulkan!
 Nu viis dig i din Guddoms Magt!

(Han lægger vaerlig de rygende Stykker ned i den sonderbrudte Lyre paa de samlede Kul og det rundt om hyppede Ved; og puster derpaa, til Luften udbryder.)

D! Held!

(I det Lyren brænder og Baalet antændes, lade sig i Luften imellem Klipperne himmelske Toner høre.)

Dione! vaagn, min Elste! vaagn!

Dione

(opvaagnende ved Siden af det varmende BaaL.)

D Sang!

D Himles Himmel i din Harpes Klang!

Terpander.

Min Harpe toner i Apollons Hænder!

Dione.

D Liv! o Lys!

Terpander.

Jeg Brudesa'tlen tænder:

Mit brustne Hjertes Dfferflamme brænder,

Nu i din Himmel ikke længer gys!

Dione.

Jeg Intet mere savner,

Min Fakkell nærmer sig;

En salig Hymen favner
 Med Lysets Binger mig!
 (Sun reiser sig, og læner sig til hans Arm.)

Terpander.

Glad jeg dig Livet bringer,
 Med Tabet af min Lyst.

Dione.

Hvor himmelft gjennemflinger
 Dit Hjertes Klang mit Bryst.

Terpander.

D! føler du dets Varme?
 Dpliver dig dets Glød?

Dione.

I min Terpanders Arme
 Bar Døden selv mig sød!

Terpander.

Du føler meer ei Smerte?
 Dig tynger intet Savn!

Dione.

Jeg føler kun dit Hjerte!
 Jeg lever i din Favn.

Terpander.

Jeg Intet mere. favner
 I Himmelen med dig.

Dione.

En salig Hymen favner
 Med Lysets Binger mig!

Begge.

Jeg Intet mere savner,
 Nu jeg har frelset dig —
 Hvis Orkus og mig savner,
 Min Fryd er Gunders Liig.

(Klangen i Luften afbrødes; der høres langt borte en Lyd af Horn og vilde rødsomme Toner.)

Terpander.

Men, Elste! vi maae flye fra dette Sted;
 Jeg hører nærme sig en fiendtlig Skare.
 Følg mig! jeg veed imellem disse Klipper
 Et sikkert Skjul.

Dione.

Hvor ere vi, min Brudgom?

Terpander.

I hoi Gunders Bold, som os beskytter,
 Frygt ikke! følg mig, Hulde!

Dione.

Hvilken Larm!

I Guder! hvilke frygtelige Hviin!

Terpander.

Jeg bringer dig din Fader i min Arm.
 (Han tager hende i sin Arm.)

Dione.

O, skynd dig, Elste! Jeg er evig din!
 (De flygte ind imellem Klipperne.)

Snyvende Optrin.

Drako

(i Episken af Sorøvere, styrter ind paa Skuepladsen; de omringe Baalet.)

Hist det klang! hist det klang!

Hist var Røg!

Døer, døer med jer Sang

Troldens Spøg!

Alle.

Her det klang! her det sang —

Her er Ild!

Dø, vor Sang! Lyrens Klang,

Hoi og vild!

Drako.

Ingen Skræk!

En Røver.

Gjæfkeri!

En Anden.

Alt er væk!

En Tredie.

Alt forbi!

Alle.

Lutter Dunst, Trolldoms Konst,

Ild og Røg!

Her forvildt,

Er kun spildt

Bort Besøg!

Drako.

Har Tordenstraalen tændt da dette Baal,

Som vi forlode slukt i Nat?

En Røver.

Det var

Det stærke Skrald, vi nylig hørte. Her det

Slog ned.

En Anden.

Taf, Zeus! du traf i Reben først,
Da bort var fløiet Drnen og dens Unger!

Drako.

Det sang kun for jert Dre, Kammerater!
Den Lyreklang var en Indbildning kun!
Men slukker hurtig Baalets Flamme her,
Eilintetgjører alle Spor af Ild,
At ikke, seet fra Havet, den forraader
Bort Landingssted. Vi stævne hid igjen
I Nat.

(De slukke Baalet og gjøre Pladsen lige med Jorden.)

Dg nu, til Skyros flux ombord, til Fiffen
I rørte Bände! nu, da hele Bagten
Er borte der paa Slottet. Bag Terrassen
Vi lande. Kongen er med alt sit Mandskab,
I Spidsen Skopas, draget ud med Flaaden
Fra Lemnos. Lykkes Farten os, useet
Her bag omkring den vestre Pynt, saa lure
Vi der i Baghold, indtil Nattens Mørke
Betrygger os Udførelsen af Resten!
Kun Lyren frygter jeg og Heltens Sværd —
Hiin døve vi med Sang — og denne søger
Os andensteds. — Hvis og den Gamle kommer
Med Bagt tilbage, let med dem vor Styrke
Bli'er færdig! Kammerater, altsaa flux
Ombord! Hvo vover Intet, Intet vinder!

Røverne.

Lutter Dunst, Trolddomskonst,

Ilden, Røgen!

Her forvildet, var kun spildt

Al vor Søgen.

Ottende Optrin.

(Stuepladsen forandres til Kongens Hal paa Skyros, man seer blot Fruentimmer, som utrolig ile hen og hid i den aabne Porticus. — Myris seer fra en Forhøining ud i Havet.)

Myris.

O Himmel! tør jeg troe mit Dø? Sneffen!
Jeg viner Sneffen — Kongens Snekke kommer
Tilbage. Flaget er ei længer fort —
Et Glædesflag er heiset!

Andre Slavinder.

Glædesflag?

Pamphilus (kommer ind.)

Hvad er paa Færde her? Er fra Forstanden
Den hele Verden da, saa nær som jeg?
Hvorhen jeg kommer, seer jeg lutter Høner,
Dg ingen Hane galer meer! I Kurven
Er jeg den eneste! Jeg hører, Kongen
Dg Bagten er med hele Folket rendt
Fra Den bort i Kamp bag efter Stopas.

Myris

(stubsende ved at see ham.)

Er ikke med din Herre du i Slaget?

Pamphilus.

Nei, tværtimod! han bød mig blive her,
At holde Styr paa Landet, og regjere,
Til han og Kongen kom igjen. Jeg maa
Nu sørge her for de forladte Dvinder,
Dg trøste dem i deres Eensomhed —
Erstatte deres Mænds og Brødres Savn
Saa godt, jeg kan — og hvis af Dens Mandskab
Elet Ingen kommer meer tilbage (som

Er ikke muligt blot, men høist sandsynligt)
 Maa jeg naturlig tage smukt paa mig
 Omsorgen for, at Den ei gaaer under.
 Jeg nu maa føre Scepteret, som Kongen
 Har efterladt, og forebygge ved min Manddom
 En qvindelig Revolution.

Myris.

Du Nar!

Spring heller op, for dog at gjøre noget,
 Paa Tag-Altanen, for at see, om Flaaden,
 Din Herre fører an, er alt i Søen.
 Jeg Kongen komme seer.

Pamphilus.

Hvad? kommer Kongen

Alt nu tilbage? Saa nedlægger jeg
 Regjeringen igjen naturligviis.
 Den varede kun meget kort, desværre!
 Belan! jeg vil gaae op, og staae paa Udkif.

(Han gaaer.)

Kiende Optrin.

Myris

(som bestandig seer ud.)

O Guder! Alt jeg skimter noget Hvidt
 I Sneffen! Det er hende! hende! hende!

(til de andre Slavinder.)

O skynder Eder! bringer Alt i Orden,
 Nu lande de! Hvi tør jeg ei forlade
 Palladset, for at flyve dem imøde!
 Dog, o modtag min glade Tak, Diana!
 Du hørte mine Suk! o hør min Fryd!

Ustylds høie Skytsgubinde!
 Dig skal Glæden Krandsse binde
 Daglig her i Lundens Favn!
 Rundt i Fjeld, i Dal, i Skove,
 Rings paa Mark og Strand og Bove,
 Skyros Nymfhechor skal love
 Høit dit Navn.
 O Gudinde!

Du, som bragte min Fyrstinde
 Frelst igjen paa gyldne Stavn!
 Evig, evig skal jeg love
 Fro dit Navn!

(Hun seer ud igjen.)

O Fryd, jeg seer Terpander med dem komme,
 Fulgt af en Jubelstare! Store Guder!
 Hvad ligner min Henrykkelse!

Pamphilus

(kommer styrrende ind.)

Min Herre

Har mødt en landet Flaade! Tæt herved
 Staaer Slaget. Rampen raser. Dverft oppe
 Man skuer Alt bag Skoven; men jeg iler
 Derop igjen, og bringer Eder Budskab,
 Saasnart jeg seer, hvorhen sig Seiren vender!

(Han iler bort igjen.)

Tiende Optrin.

(Under langt borte lydende Sange træder **Kongen**, med **Terpan-**
der og **Dione** Haand i Haand, ind i Hallen, fulgte af Hyrder
 og Hyrbinder, som stille sig paa begge Sider.)

Pandion (visende Terpander.)

Ja hilser ham, som hendes Frelser! Ham
 Hun skylder Livet. — Gjennem Havets Brusen

Han af den stormomslagne Sluppe bar
 Til Stranden hende, svømmende. Men der
 I Dødens kolde Favn hun var forsmægtet,
 Opgivende sin Aand, hvis ei hans Høimod,
 Til hendes sidste Redning, havde bragt
 Vulkan et Offer uden Mage; Lyren —
 Den af Arion skjenkte, fordum Orpheus
 Af selv Apollon givne Tryllestat —
 Han sønderbrød, udlokkende dens Jld
 Til brat Opflammen af et sluttet Baal.
 Ved dets vidunderfulde Barme Livet
 Kom i mit elskte Barn tilbage — Begge
 Jeg Arm i Arm fandt flygtende blandt Klipper,
 Og tog dem paa min Snekke. Takker nu
 Ham og de høie Guder! og nedbeder
 Til Seier over Fienden, som vi hist
 Saae nærmet Landet, deres sidste Bistand!

Myris.

O Heltes Helt! — o elskede Prindsesse!

Dione.

Min gode Myris! — O min elskte Fader!
 Hvor er din Datter lykkelig!

Pandion (til Terpander.)

Min Søn!

Terpander.

Min Konge!

Pandion.

Kald mig Fader!

Terpander.

Nei, min Konge!

Jeg offrede mit Held ei halvt, men heelt,

Da jeg tilintetgjorde, hvad Terpander
 Paa Jorden gav et Bærd. Jeg træder nu
 Bæsteden, i mit Intet svøbt — men glad,
 Da jeg har frelset meer end mig — tilbage.
 Terpander uden Lyre vel fortjener
 Diones Smil, men ei Prindsessens Haand.
 Draklets Hevn forfølger mig; min Rolle
 Har jeg i Livet udspilt. — Glem ei Fienden,
 Glem ei din Pagt og Wrens Krav, min Konge!
 Hvad min Medbeiler vinde vil, den Wdle!
 Som nu alene skjermes kan din Throne,
 Det veed jeg ei; — men jeg har tabt min Ret!
 (til Prindsessen)

Vi samles i Elysium, Dione!

(han træder tilbage.)

Pandion.

O alt for ædle Helt!

Dione (til Myris.)

O! hold mig Myris!

Jeg døer; men jeg beundrer — og min Sjæl
 Tilbeder Heltens Dyd.

Pandion

(tager sit Diadem af Hovedet og firrer derpaa.)

O! Skjebnens Bold!

Hvi kan jeg med en Stav ei Scept'ret bytte,
 Dig med en Krands, Palladset med en Hytte!
 Her staaer jeg — uden Magt — i Fiendens Bold!
 Ja, du har Ret, mit Hjertes stolte Son,
 Min Usmagt ei formaaer dit Høimods Løn.
 Hvad kan min Datters Suk, hvad kan min Alder?
 Hvad evne vi, om Skopas os undfalder?

(En Herold kommer.)

Herolden.

Den hele Hær er slagen!

En Anden (strax efter ham.)

Seier! Seier!

Bort Mandskab Fiendens Magt har overvundet!

Pamphilus (kommer løbende.)

Triumph! min Herre kommer i Triumph
Tilbage!

(han iler ub.)

Alle.

Diana!

Terpander.

Styrk mig, høie Dyd! jeg iler
At fransse Helten! Lev, o lev, min Brud!
Vi samles i Elysium!

(Han styrter ub. Dione synker i Myris Arme.)

Sidste Optrin.

(Kongen staar en Tidlang ubevægelig, overvældet af Ekstas og Glæde.
— **Dione** skjulende sit Ansigt i Myris Barm. — Bagten og
Herolderne taase paa begge Sider. Man hører en Triumph-
Marsch udenfra nærmende sig meer og meer.)

Pandion

(betragter sin Datter og oprækker sine Arme mod Himlen).

O Zeus!

Kronion! knus med Seiers-Kronen ei
Mit Faderbryst! Fuldend det Held, du skjenker!

(Under Marschen indbæres af de tilbagekommande **Krigere** Tro-
phæer, som opstilles ved Hallens Piller. Hæren gaaer tre Gange
hilsende Kongen og Prindsessen forbi. Ved Enden af Marschen
indtræder **Skopas** med **Terpander** ved sin Side, **Pam-**
philus bag ved begge. **Hyrder** og **Hyrdinder** slutte
Triumphstæren.)

Skopas (nærmer sig Kongen.)

Jeg bringer Dyrers=Scept'ret, som jeg fratog
 Din slagne Fiende, Konge! hele Flaaden
 Blev, skyndig overrumplet, Seirens Bytte.
 Et Slag, som sikker Riget dig, er vundet.
 Dog, som mig Nygtet siger, har Terpander
 Ei heller Hænder lagt i Skjødets, ene,
 Mens jeg var understøttet af en Hær.
 Den Ædle bragte mig den første Krands
 Og raabte: „Seieren er din! jeg iler
 Til Plutos Skygger, hvor min Palme smiler;“
 Men, Konge! jeg var ei Triumphen værd,
 Hvis jeg mistkjendte Helten uden Sværd,
 Og Konnen, jeg har i hans Venstreb funden!
 Jeg veed hans Daad — man nylig har mig sagt
 Det Doffer uden Mage, han har bragt —
 Og jeg erklærer mig for overvunden!

Pandion.

Høimodige —

Dione.

Beskytter!

Myris.

Ædle! —

Terpander.

Helt!

Skopas

(tagende Terpanders Haand.)

Hvad Høimod? Helten her jeg efterligner!
 Mig hædrer, som I vil; men ham velsigner!

Nogle Stemmer.

Terpander!

Andre Stemmer.

Skopas!

Orpheus

(pludselig fra Skyerne.)

Prøvens Dom er fældt!

(Den sig i en glimrende Sky nedladende Orpheus rækker den studsende Terpander en lignende, men endnu skønnere søvstrænget Lyra, i det han synger:)

Det Sværd, i Kampen Helten svang,
 Betrygge Held herveden!
 Til Gjengjæld bringe Harpens Klang
 Hans Navn til Evigheden!

(Orpheus forsvinder; Terpander og Skopas omfavne hinanden.)

Alle.

O Sang! o Glæds!
 O hulde Trylleri!

Terpander og Dione.
 Med Himlens Fred
 Steeg Orpheus ned!

Pandion og Skopas.
 Og Alt er Salighed!
 Og Harmonie!

Pamphilus og Myris.
 Den hulde Pagt
 Er nu fuldbragt!
 Nu Kampen er forbi!

Alle.

Med Himlens Fred
 Steeg Orpheus ned,
 Og Alt er Harmonie!

Pandion.

Drafllet er opfyldt, og Prøvens Dom
 Er fældet. Bennen favner nu sin Ven.
 Staae, Stopas! broderlig min Throne næst!
 Og du, Terpander! modtag Dydens Løn,
 Som din Diones Brudgom og min Søn!
 I høie Guder, som har hørt vor Bøn,
 Medsmiler alle til vor glade Fest!

Slutnings-Chor.

Stor er den Helt, som Landets Grændser freder,
 Som kjæf i Kamp mod Fienden staaer!
 Og stor er han, som Dyd og Lyst udbreder,
 Naar høitidsfuldt han Harpens Strænge flaaer!
 Men dobbelt stor er den, som, stedt i Farer,
 Der trylle Hjertet med forbuden Lyst,
 Selv overvinder sig, og seirende bevarer
 Den skjulte Guddom i det ædle Bryst!

Anmærkninger

til ottende Bind.

1. **Satiriske Digte.** Anden Samling. Perioden 1815—1819. Denne Periode omfatter Digterens sidste litteraire Virksomhed i hans Fædreland — en Virksomhed, hvis nærmeste Anledning, Diemed og Følger Udgiveren søger at fremstille i Digterens Biographie.

2. **Valhalla-Legen, S. 3.** Endnu forinden Baggelsen havde paabegyndt Udgivelsen af sit litteraire Maanedsskrift *Danfana* og medens han netop var beskæftiget med sin Digtning: *Det evige Sindbillede*, samt umiddelbar efter at han havde ladet indrykke i „Nyeste Skilderi af Kjøbenhavn,“ 1816 Nr. 87, Digtet „den opstandne Blomst, til Kronprindsesse Caroline, den 28 Octbr.“, lod N. F. S. Grundtvig indrykke i det foranførte Dagblad et Riimbrev, under Overskrift: „Rimelige Strøe-Tanker ved Kallundborgs i Livet vel meriterede Stads-Satyrikus Jens Baggelses Grav.“ Dette i høi Grad polemiske Digt, der næsten fylder sex Nummere af Bladet, aabner paa en ligesaa original som skaanseløs og bitter Maade en litterair Feide med Digteren. At denne optog den ham tilkastede Handske, var naturlig, ifølge hans daværende Stilling og Stemning, og af Agtelse for sin i Begyndelsen ham ubekjendte Modstander benævnte han senere Kampen: *Valhalla-Legen*.

3. **Til Bali Magni, S. 25.** Forinden Grundtvig havde sluttet sit foranførte Angreb, udkom B. S. Gaade: *Det evige Sindbillede*, hvorpaa Grundtvig tilstillede B. anonymt et meget fort, men mystisk truende Riimbrev, med Overskrift: *Gaade-Gjætningen*, som begynder med: „Du est Dig Selv en Gaade.“ Dette foranledigede Digtet til Bali Magni, hvis Meddelelse i

„Danfana“ for Febr. 1816, B. har indledet med følgende Bemærkning:

„Medens jeg besvarede den mig aldeles ugiættelige Fortsætter af Strøetankerne, indløb en Dag til mig, iblandt andre Skrivelser, i Anledning af min Gaade (det evige Sindbillede), et mystisk, truende, poetisk Brev (Gaade-Gjætningen) — uden Navn — i en mig aldeles fremmed Haandskrift.“

„Det faldt mig ikke ind, at drømme om, at Forf. af dette Barselbrev kunde være den samme, som Strøetankernes, uagtet jeg snart fik næsten Visshed om, at ovenstaaende var fra Grundtvig. Men hvad er næsten Visshed? For det raae Menneske meer end Nok, for det modne mindre end Intet. Mig forebavede imidlertid bestandig i alt dette en i Mørket optrædende besløret Genius — god? eller ond? Ven? eller Fiende? — var mig aldeles skjult under den dobbelte Maske. Kun enkelte Toner syntes at forraade min Muses Bagtaler og mit Hjertes Fordømmer i Litteraturtidenden og i Verdenskrøniken. Jeg havde nemlig hidindtil ikke læst Grundtvigs egentlige Nordiske Digte, og kjendte ham blot af nogle mindre betydelige Sange, som af samtlige hans profaiske Skrifter, hvis naturlige eller kunstige Virvar lod mig i en bestandig Tvivl om alt andet end hans, selv i Platheder, umiskjendelige Genie. I denne trefold tykke Taage om Strøetænkere, Gaadegjættene og Grundtvig — forunderlig tiltrakt af dem alle tre, trods alle Massernes Frastøden, nedskrev jeg, Natten efter Modtagelsen af ovenansførte Trudselbrev, d. 24 Novbr. 1815, følgende Svar (Til Vali Magni), som jeg forseglet lod ligge paa mit Bord til Afhentning, efterat have givet min ubekjendte Tilskriver et Bink derom i Aviserne.“

4. Tankesamlere i Hjertet til Strøetænkere i Munden, S. 35. Da Tilsenderen af Gaadegjætningen ikke lod afhente B.s Svar (Til Vali Magni), og i dets Sted lod sin, Baggesen tilstillede „Gaade-Gjætning“ (see Danfana, Febr. 1816 Pag. 168 og 69), med Undtagelse af Begyndelsen: „Du est Dig Selv en Gaade“, aldeles forandret og betydelig forsøget indrykke i Kjøbenhavns Skilderi, 1815, Nr. 94 og 95, paa samme Tid som Fortsættelsen af Strøetankerne og i en, som

B. anfører, „ikke blot fiendsk, men mageløs fornærmende, min „hele Digten og Tragten fordømmende, og min Gaade med Latter „forhaanende Tone,“ saa lod B. sit Svar indrykke i Skilderiet Nr. 97 under den foranførte Dverkskrift. Begyndelsen (33 Linier) af dette i en velbegrundet bitter Stemning nedskrevne Digt, er udeladt saavel i den ældre som i denne Udgave af B.s D. B., da sammes Indhold og Tone ikkun er forstaaelig ved et Sammenhold med Grundtvigs fornærmelige Tilskrift.

5. Hjerterqvad til Grundtvig, S. 45. Efter en længere Debat imellem B. og G., der førtes i Slutningen af Maret 1815, tildeels i Prosa og i Bladet Skilderiet, nedskrev Grundtvig Digtet: „Til Sphinx“, og paa dette „Hjerterord“ svarede B. med det foranførte: Hjerterqvad, som endte „Bals halla-Legen.“

6. Rude og Potte, eller Chrystalline og Charlotte, S. 61. Dette lille dramatiske Eventyr, som første Gang er trykt i Danfana, April 1816, findes i den ældre Udgave optagen i 4de Bind, og er tilfældigviis ikke bleven optaget iblandt denne Udgaves „Blandede Digte“, hvor det formeentligen nærmest fortjente at have sin Plads.

7. Heautontheorumenos eller Spøgelse i Kerteminde, S. 69. Dette satiriske Drømmespil blev førstegang meddeelt i Danfana, Marts, 1816.

*Hundrede. Forf. antager at have to til tre hundrede Læsere af Danfana, i Forhold til Antallet af sine Subscribenter.

*Thora. Forf. arbejdede til den Tid paa Digtet „Thora.“

8. Min Handelsflor, S. 94. Dette lille Digt staaer i nøie Forbindelse med det i 6te Bind optagne Rimbrev til Frue Hedsker, efter Tilsendelsen af en Blomsterflor for et Vers paa fire Linier.

9. Syden og Norden, S. 104. Dette lille Epigram er først for nylig fundet iblandt Digterens efterladte Papirer.

10. Til Herr Hempel, S. 105. Da H. C. Wessmose lod indrykke i Nyeste Kbhavns Skilderi, 1816, Nr. 1, et langt polemisk Digt: „Samtale i de Dødes Rige imellem otte af vore Genier.“ gav B. ham derfor i det næste Nr. et Klaps, som foranledigede Hr. Hempel til en Bemærkning i Odense Avis. Denne fremkaldte B.s foranførte Tilskrift, der isvrigt ikke strax er fremstaaet i den nuværende Form, men først meddeelt af Forf., i et Niimbrev til hans Ven Gen.krigst. Astrup, der havde tilsendt ham Hempels Bemærkning. (See det foranf. Dagblad, Nr. 8)

*Bisen. Herunder forstaaes B.s Digt: „En Stemme“ i Skilderiet Nr. 2.

11. Correr med en Trumf paa, S. 110. Saa høit Digteren, og det vistnok med fuld Føie, stattede Skuespiller Knudsens dramatiske Talent, patriotiske Bestræbelser og mangehaande Fortjenester, saa lidet kunde han tolerere og end mindre bifalde den overdrevne Roes, der ydedes Knudsen, som „Skjald“ og „gammel Barde“ navnlig i Aarhus Avis, Nr. 44 for 1816 (see Knudsens Minde, samlet og forlagt af L. Becken), efter at han var død i Marts 1816, ifkun 53 Aar gammel. Isvrigt vidrog dette Digt af B., og end mere det efterfølgende Epigram: „Til Kjøbenhavn,“ S. 114, væsentligen til at forsøge Antallet af Digterens litteraire og personlige Fiender.

*Dvæstedes Indtægter. Knudsen gjorde sig som Patriot især bekjendt ved sine offentlige Forestillinger og Sange til Bedste for de i Krigen Dvæstede.

12. Robinson i England. S. 115. See: „Robinson i England. Komødie af Adam Dehlenschläger.“

13. Til Tylten, S. 119. I Maret 1818 optraadte i Forening tolv Studenter af Kjøbenhavns Universitet polemisk mod

B., nærmest paa Grund af hans strenge Bedømmelse af Dehlenschlägers litteraire Virksomhed til den Tid. Flere især imod Hovedmændene af hiin Forening rettede satiriske og polemiske Digte, der hverken ere optagne i denne eller i den ældre Udgave af D. B., findes især i Bladene Kjøbenhavns Skilderi og Dagen for 1818, Octbr. — Decbr.

14. Merkur og Sofia, S. 145. Dette Fragment er, ligesom det dramatiske Eventyr (6), tilfældigviis ikke bleven optaget iblandt de i 4de Bind meddeelte „Blandede Digte.“

15. Thora fra Havsgaard. Et Fragment i ni Sange, S. 177. At Thoras Sanger ikke endte sit „natlige Qvad om Uskylds Kamp mod det Onde,“ trods den umiskjendelige Deeltagelse, dette fortællende Digt almindeligen nød, har enhver Ven og Belynder af Jens Baggesens danske Muse beklaget; men Ingen har dette kunnet smerte mere, end Udgiveren af hans danske Bærker.

Denne, som ved sin Faders Side hørte Sagnet om Thora fortælle i en stille Vinteraften af den gamle Fader Dehlenschlägers elskværdige Datter, nedskriver følgende Bemærkninger, i Haab om, at disse ikke ville være Thoras Læsere uvelkomne.

Dog forinden han optager Traaden, som Digteren slap i Fortællingens Gang, være det ham tilladt at anføre de Grunde, som efter hans Overbeviisning foraarsagede, at Digteren ikke selv fuldendte sit Arbeide.

Den første Grund er den, at der manglede ham den fornødne Aandsro paa den Tid, da han fortsatte sin Thora. Ligesaa lidet som Digteren følte sig oplagt til at begynde den poetiske Udarbeidelse af Sagnet paa den Tid, da dette fortælttes ham, og da han, Forfatteren af Gjengangeren, i Aaret 1807, forlod sit Fædreland, ligesaalidet kunde han føle sig oplagt til at fuldende Digtet paa en Tid, da han var tvungen til, med Lov og

Ret at forsvare sig imod Beskyldning for Plagiat, og nedskrev sin Trylleharpes Historie. I Aarene 1811 eller 1812 digtedes de fire første Sange af Thora, og de fem følgende nogle Aar derefter. En langvarig, Sjæl og Legeme i høieste Grad angribende Proces og Sygdom fulgte paa Thoras niende Sang, og afbrød, i Aaret 1817, Digtet. Senere formaaede Forfatteren blot at samle nogle danske „Rosenblade og Torne.“

Med den ydre Indvirkning paa hans personlige Forhold, som han i de sidste Aar af sit Ophold i Fædrelandet, indviklet i en haard polemisk Kamp, deels frivilligen, deels ufrivilligen havde udsat sig for, blev han bragt til en subjectiv Stemning, hvori han vel kunde, med en sand anakreontisk Begeistring, besynges sin Nanna, men hvori han ei formaaede at fuldende sin Thora.

Den anden Grund er den, at det var blevet Forfatteren til en anden Natur, at digte i det Sprog, som fornemmeligen taltes af dem, der dannede hans Omgangskreds. Efter at have forladt sit Fædreland, i Aaret 1820, uden at have fuldendt Thora, blev det ham nu dobbelt umuligt, at fuldende samme, da han i de derpaa følgende Aar, deels i Frankrig, deels i Schweiz, og deels i Tydskland, nedtrykt af Kummer over Tabet af sin anden Kone og en elsket Søn, og uophørlig lidende af en ulægelig Sygdom, kun sjelden hørte og talte sit Modersmaal. Det var aldrig Forfatterens høieste Formaal at see sine Arbeider trykte, og blot udvortes Grunde bevægede ham til, at bringe et nedskrevet Arbeide under Pressen; men det var hans høieste Nydelse, hans Digter-Belønning, at kunne forelæse sit Digt for en udvalgt, ligemeget om og nok saa lille, Kreds. I sin sidste Livsperiode skrev og digtede han derfor fornemmeligen Tydsk og Fransk.

Dog var Lysten til at fuldende Thora ingenlunde forsvunden af den 60aarige Sangers Bryst. Den opblussede paa ny, da han digtede sit sidste danske Digt paa sin elskede Konges Fødselsdag, den 28de Jan. 1825 i Bern, og det vilde have været hans

kjæreste Arbeide, hvis hans sidste brændende Dnsse var blevet opfyldt: at vende for stedse tilbage til Danmark, og Himlen havde skjenket ham nogle blide Dage i det elskede Hjem.

En tredje Grund, som ei mindre har havt Indflydelse paa at forhindre Fuldendelsen af dette Digt, var den, at Planen dertil — den af Digteren udkastede Stamtafle over Herkullernes Slægt og Alruns Afkom — selv det hele Manuscript af de allerede trykte ni Sange, bort, hver nedskreven Linie af Digtet var gaaen tabt, enten forinden hans sidste Afreise fra Kjøbenhavn, eller paa Reisen selv fra Kjøbenhavn til Paris, i 1820.

Denne Mangel paa Material (selv af de allerede trykte 9 Sange manglede det Forfatteren, udenfor hans Fædreland, i flere Aar et fuldstændigt Exemplar), i Forening med de allerede anførte Grunde, vilde maaskee have hindret den meest productive af alle objective Digtere i at fuldende sit Digt, og meget mere altsaa en saa subjectiv Digter, som Emma's og Nanna's Sanger, Labyrinthens og Parthenai's Forfatter.

Thi ei alene Thora, der havde besluttet at forblive i Hulen hos Koller og Grimla, indtil „Alt opklartes,“ frygtede for „Oplosningens Morgen,“ og gysede for hvad der vilde komme igjen med Gorm og den Gamle — men ogsaa hendes Sanger gysede for Udslukningen af det sidste Lys i den natlige Hule.

Hvo der har seet Digteren fuldende sit i det tydske Sprog digtede Epos: Adam og Eva, og har været Vidne til hans Stræben efter at udsætte længere og længere Faldet af hans Lands og hans Hjertes kjæreste Fostere, hvo der har seet den Kamp og de Lidelser, hans Sjæl leed hver Dag og hver Nat i den Tid, da han i sin Adam og Evas 12te Sang maatte skildre disses Syndefald, vil ved Meddelelsen af Thoras sidste Handling begribe dette, og maaskee bebreide Digteren en Svaghed, men sikkert elske Mennesket desto mere for denne Svagheds Skyld.

Efter disse forudsendte Bemærkninger vover Udgiveren at optage den af Digteren sammenknyttede Traad i Fortællingen om Thora, men ikke uden Frygt for at maatte efterlade hist og her en uopløst Knude; thi deels er Sagnet selv, efter mange Aars Forløb, ei mere saa friskt i hans Erindring, som Mindet om den Elskværdige, der fortalte det, deels har Digteren indflettet i Fortællingens Hovedtraad en Mængde fremmede Traade. I Sagnet selv, som reen Fortælling, slipper Traaden med fjerde Sang, da Thora bliver tilbage i Hulen hos „de Fortabte, hun havde forraadt,“ medens Gorm med den gamle Landværnshøvding i Brakke vare vendte tilbage til Havsgaard, for at afhente Rollers og Thoras Søn. De herpaa følgende fem Sange danne blot en Mellemepisode, som udelukkende tilhører Digteren, og som denne, ifølge hans egne Ytringer, ved en fuldstændig, ny Udgave af det hele Digt vilde have indført imellem den anden og den tredie Sang.

Endnu den samme Nat vendte Gorm tilbage til Hulen med den Lille, haabende med denne at bringe Moderen Trost. Men Thoras Gysen blev Skral, ved atter at see paa sin Søn. Den gamle Herkullers Dødsful: „Thora, Thora! saa see dog ei meer paa Satan!“ gjennemisnede hendes Sjæl paa ny, da Grimla med gruelig Latter tilraabte Roller: „Han slægter godt, den Dreng; kan ikke du, vil vist han engang hevne din Fader!“ „Jeg kommer igjen,“ gjemaledede Roller, hensunken i dybeste Lyngsind, og, sammenskuddrende, sank Grimla tilbage til sin forrige skindsøde Tilstand.

Fra dette Dieblik af syntes Roller levende død, liig sin Moder, og talte ei mere, trods Thoras gjentagne Bønner. Kun da Retten kom, og førte de tvende Bundne bort, udbrød han pludselig oprømt til Thora: „Hisset venter jeg dig!“ understøttende med sønlig Omhu sin Moder paa Veien til Dommen. De dømtes, som Medvidere af mangen gruelig Udaad, begge til

Døden; og saaledes opfyldtes Grimlas Udraab i Digtets 6te Sang:

„See! hvor de to Hov'dløse jeg seer, der seer jeg i Anden
 „Klarligt dit Hoved og mit!“

Man kunde maaskee formode, at Forfatteren i sin Udarbeidelse vilde have ladet Koller undgaae en slig Skjebne; men flere Steder i Digtet lade os betvivle dette. Koller ønskede sig dighen, hvor „de seirende Fiender føre den yderste Rest af hans Røt“ for „hisset“ at „befries for den Jammer og Uro,“ som omgav ham herneden; og selv Thora maatte træde, at ved Kollers uforstyldte Død vilde hans Slægts Brode blive udsønet.

Thora søgte at finde Trost og Ro i denne Tanke, og levede en Tidlang stille paa Havsgaard med sin Søn og den ærlige Gorm, men — det Onde oprykktes ei let med samtlige Hødder —

„— — — det voxer paa ny frem,
 „Hvis ei qvæles i Fødselen hver dets pippende Spire!“

Da den troe Huuskarl, Gorm, efter nogle Mars Forløb døde, og Thora ei saae sig istand til i sin Gensomhed at tøile den opporende Drengs uregjærlige Sind, besluttede hun at forlade sit Fædrenshjem, hvor enhver Gjenstand fornyede Mindet om hendes Ulykke. Hun solgte sin Gaard, og agtede at drage til Sjælland.

Paa Dørfarten fra Landskrone paafaldt Bindstille, og Mastroserne saae sig nødte til at gribe Marerne, for at roe.

Til Tidsfordriv fortaltes afverlende manget Eventyr, og mangan sand Tildragelse, begge som sædvanligt sammenblandede, og tilsidst fortaltes paa lignende Maade Hovedbegivenhederne af Thoras eget Liv. Som opvaagnet af en Drøm, afbrød Thora pludselig Fortælleren med de Ord: „Nei, jeg kjender Historien bedre;“ og skildrede nu sit Livs skrækkelige Scener med Sandhedens umiskjendelige Præg.

Med stigende Deeltagelse lyttede Esfolkene til hendes Fortælling; men med Slangens lurende Blik stirrede Drengen paa sin Moder.

Endende sin Fortælling med et dybt Suk, seer Thora paa sin Søn; og i det samme farer denne op imod hende, knyttende sin lille Haand, og raaber truende: „Altsaa — det var Dig, som dræbte min Fader og hele min Slægt! Vie kun, til jeg bliver større!“

Med kraftfuld Arm greb Thora Drengen, og med bristende Hjerte holdt hun ham ud over Baaden.

Matroserne holdt op at roe, og, som stumme Domsiddere i en hemmelig Ret, lode de det roligen ssee, at Thora lod nedsynke i Afgrundens Skjød sin „Ulykkes Foster“ for „i Spiren at qvæle det Onde!“

16. Trylleharpen, S. 293. Om dette lyriske Drama see: J. Baggesens Biographie, samt: Trylleharpens Historie med Procedure og Dom. Udgivet af J. Baggesen. Kbhavn 1818.

